অরুণ

সপ্তদশ সংখ্যা ২০১১-২০১২ বর্ষ

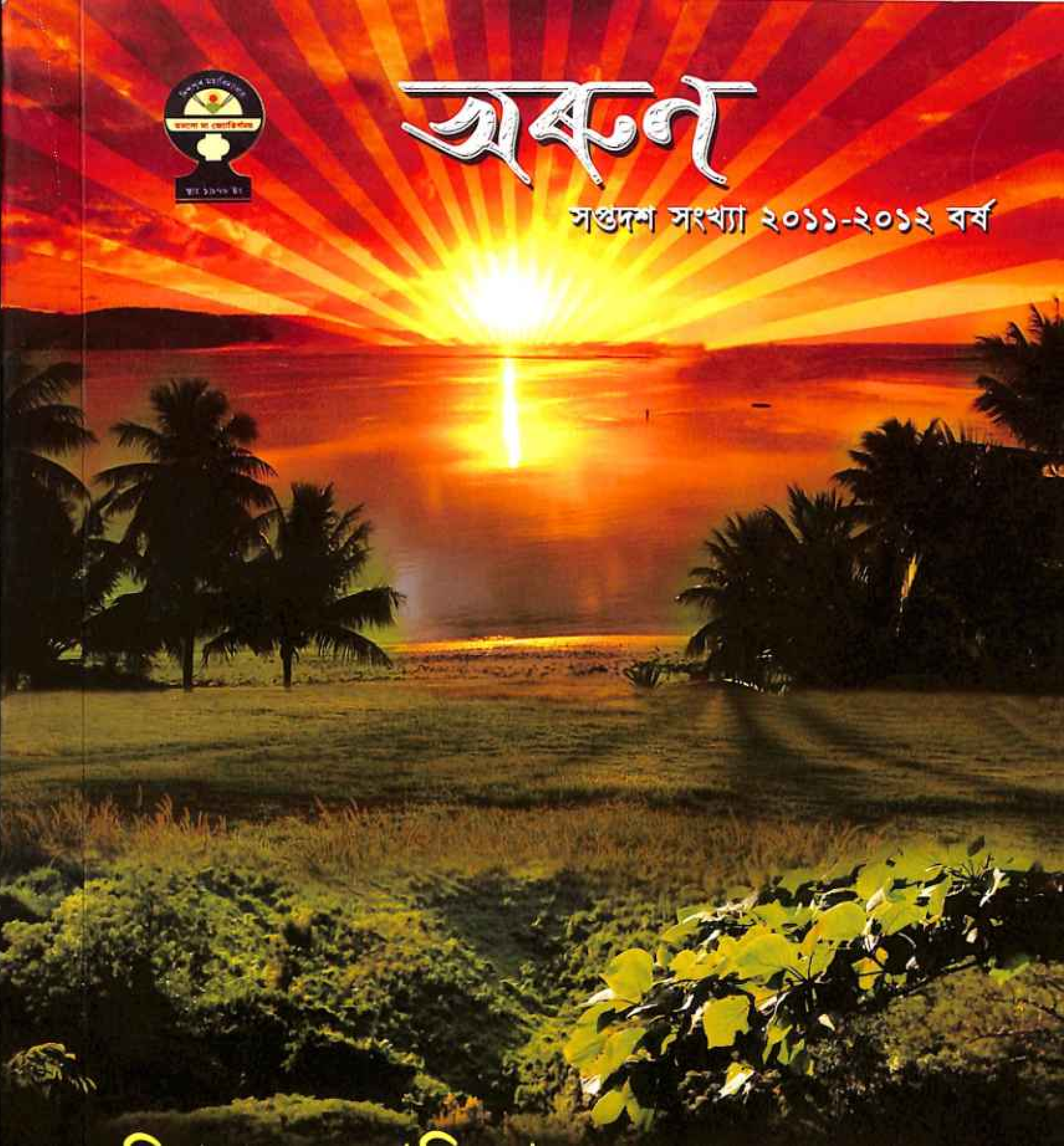

মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ একাংশ

বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে - ড০ সুনিতা আগৰৱালা, ড০ প্ৰণীতা শৰ্মা, বন্দিতা বৰুৱা, দীপ্তি বৈশ্য, নাজনীন ৰহমান, ড০ মামণি কলিতা, কৰবী দাস, শশী মোহন দাস, খগেন বড়ো, পংকজ কাথাৰ, ইন্দ্ৰানী মহন্ত, ভাস্বতী বৰুৱা, ধৰিত্ৰী ঠকুৰীয়া।
বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - ড০ ৰাধী বৰুৱা, ড০ মঞ্জৰী শৰ্মা, অনুৰাধা বৰুৱা, জেবিন আকবৰ, ড০ নন্দিনী বৰুৱা (উপাধ্যক্ষ), ড০ অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ), ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী, ড০ সুস্মিতা চৌধুৰী, ড০ নমিতা ডেকা, ড০ বীণা চৌধুৰী, ড০ মালবিকা ভট্টাচাৰ্য।

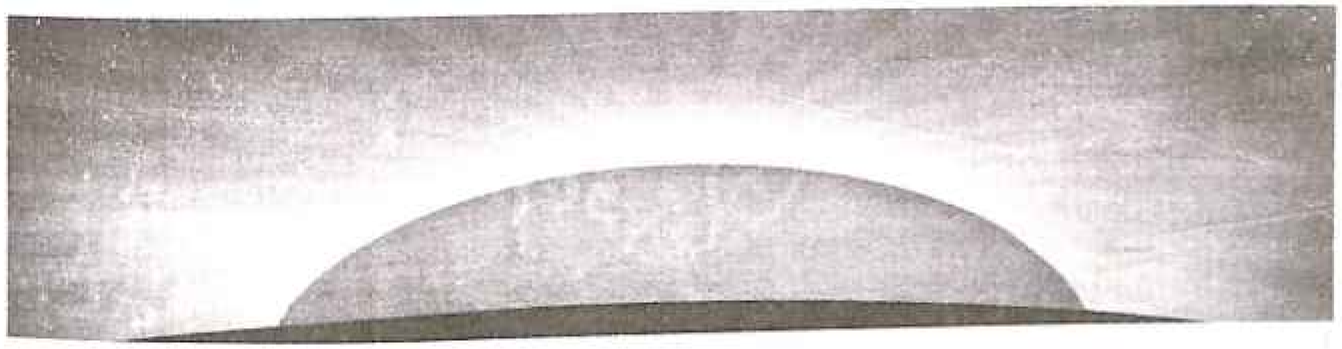

অৰুণ

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী

সপ্তদশ সংখ্যা

২০১১-২০১২ বৰ্ষ

তত্বাৱধায়িকা
জেবিন আকবৰ

সম্পাদক
কাশ্যপ কিশোৰ বৰা

অৰুণ

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	ঃ	ডঃ অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ)
উপসভাপতি	ঃ	ডঃ নন্দিনী বৰুৱা (উপাধ্যক্ষা)
তত্বাৱধায়িকা	ঃ	জেবিন আকবৰ
সম্পাদক	ঃ	কাশ্যপ কিশোৰ বৰা
শিক্ষক সদস্য	ঃ	ডঃ জয়জ্যোতি গোস্বামী
		ডঃ ৰীণা চৌধুৰী
		ডঃ মঞ্জৰী শৰ্মা
		ডঃ সুনীতা আগৰৱালা
ছাত্ৰ সদস্য	ঃ	সুজিত বড়ো
		ৰুবি কাকতী
বেতুপাটৰ ফটো	ঃ	মল্লিকা পাতৰ
পৰিকল্পনা	ঃ	সম্পাদনা সমিতি
অংগসজ্জা আৰু মুদ্ৰক	ঃ	এ ৱাই এচ প্ৰিন্টাৰ্চ বামুণিমৈদাম, গুৱাহাটী ফোনঃ ৯৫০৮৪১৫৮৩৩

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

বছৰটোত হেৰাই যোৱা
জ্ঞাত-অজ্ঞাত সকলো ব্যক্তিলৈ
'সপ্তদশ সংখ্যা অৰুণ'ৰ
ফালৰ পৰা শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনালোঁ....

ওঁম পূৰ্ণমদঃ পূৰ্ণমিদং পূৰ্ণাৎ পূৰ্ণমুদচ্যতে
পূৰ্ণস্য পূৰ্ণমাদায় পূৰ্ণমাদায় পূৰ্ণমেৱৱশিষ্যতে
॥ ওঁম শান্তি শান্তি শান্তি ॥

অৰুণ সম্পাদনা সমিতি

উচৰ্গা

“মোক চহাই মৈয়াই শইচৰ গুটি সিচি দিয়া,
চকুৰ পানীৰে জীপ দিম শিলুৰা বুকুৰ মাটি,
হাড় হিমজুৰ সাৰত
লহ্পহকৈ বাঢ়িব ধান মাহ সৰিয়হৰ শইচৰ
সুদৃশ্য বৰ্ণমালা ”

সুগন্ধি পখিলাৰ কবি স্বৰ্গীয় হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য্য দেৱৰ স্মৃতিত ‘অৰুণ’ৰ সপ্তদশ সংখ্যাটি উচৰ্গা কৰিলো।

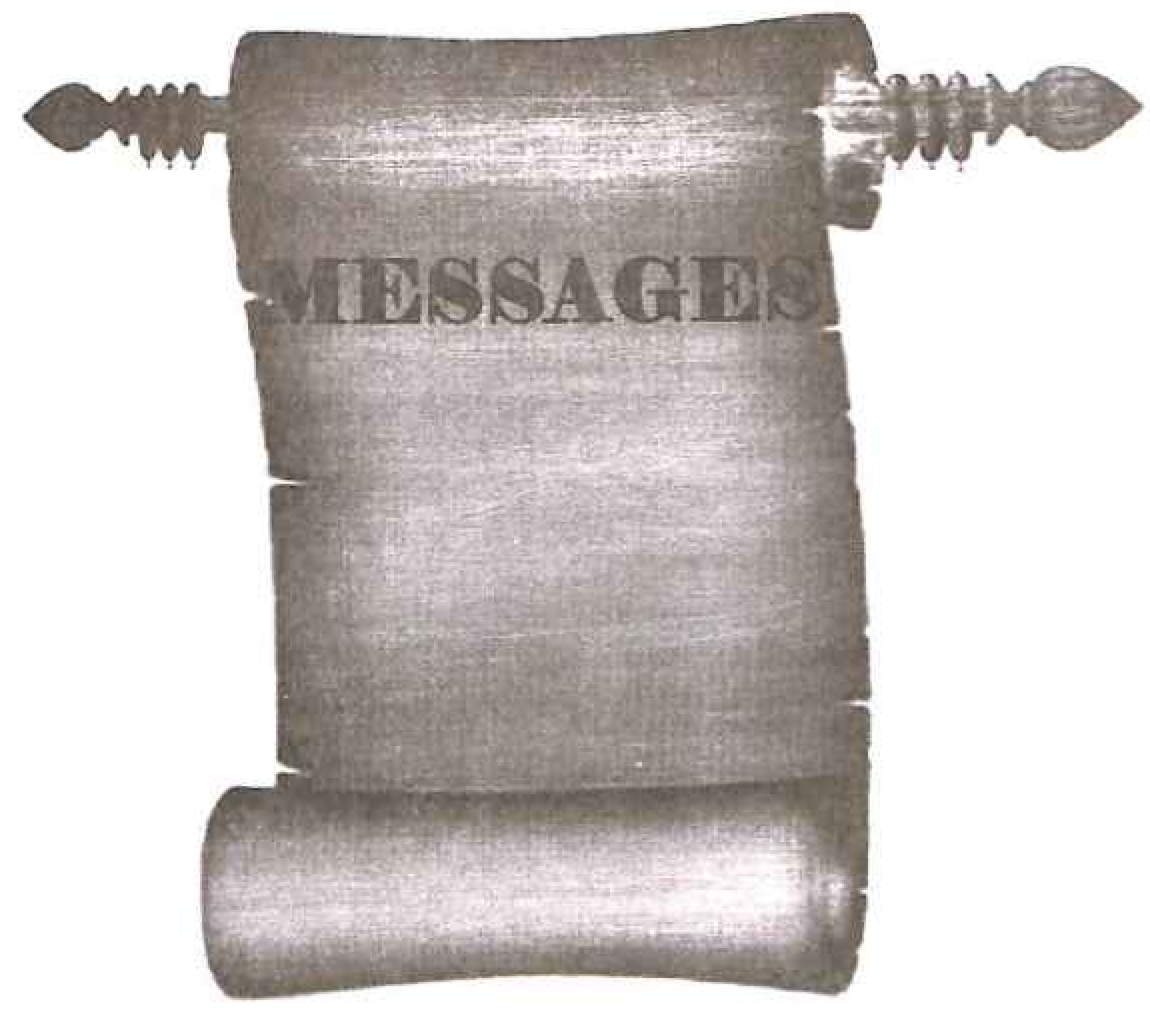

RAJ BHAVAN
GUWAHATI

December 18, 2012

MESSAGE

I am glad to know that **Dispur College,** Dispur, Guwahati is publishing its Annual College Magazine **"Arun"**. Publishing college magazine is an opportunity for the students to showcase their talent and skills in writing. I hope the magazine will act as a medium of expression of the constructive thoughts of the students and I appeal them to uphold the reputation of the institution and strive for excellence in all fields.

My greetings and best wishes to all students and faculty members of this school for the success of their endeavour.

(Janaki Ballav Patnaik)
Governor of Assam.

Dr. Himanta Biswa Sarma, MA, LLB, Ph.D.
MINISTER
Education, Health & Family Welfare and
Implementation of Assam Accord
GOVT. OF ASSAM.

DISPUR, GUWAHATI-781006
PHONE : (0361) 2237301 (O)
2237012 (Fax)
2268419 (R)
E-mail : himantab@hotmail.com

MESSAGE

It gives me immense pleasure to learn that the annual mouthpiece of Dispur College for the academic session 2011-12 is being published soon in the name and style of 'ARUN' at the auspices of the Students' Union of the college.

For any educational institution its annual magazine forms an integral part of the entire ensemble as it mirrors the scholastic as well as non-scholastic achievements of the institution. Besides it also acts as a whetstone to hone the literary skills of its students in the form of rich and interesting contributions as well as from its faculties.

With changing time and advancement in the field of science and technology coupled with the increasing use of information and communication technology in all spheres of life the connotation of education too has evolved. Today education no longer remains an exercise in imparting instructions within the confines of a classroom.

Government in the education department has launched multi-pronged approaches to uplift the academic atmosphere and efficiency of the centres of higher learning by way of providing financial assistance for-infrastructure development, educational/study tours, publication of journals et al. All these are expected to give the desired boost to our educational institutions so far as enrichment of its academic environment is concerned. It is hoped that the Dispur College ,Guwahati will ever strive to contribute immensely for the academic enrichment of the state through its quality education.

I would like to convey my heartiest best wishes for the august publication.

(Dr. Himanta Biswa Sarma)

অসম সাহিত্য সভা

ৰংবং তেৰাং
সভাপতি

কেন্দ্ৰীয় কাৰ্যালয় : চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন, যোৰহাট - ৭৮৫০০১ ► ☏(০৩৭৬)২৩২০৩৭৬
গুৱাহাটী কাৰ্যালয় : ভগৱতী প্ৰসাদ বৰুৱা ভৱন, গুৱাহাটী- ৭৮১০০১ ► ☏(০৩৬১)২৫১৬৮৩০
ফেক্স- ☏(০৩৬১)২৭৩৬৬৩৫
ডিফু কাৰ্যালয় : বাৰ্দ্বিলা ভৱন, ডিফু - ৭৮২৪৬০ ► ☏(০৩৬৭১)২৭২২৯০
ধুবুৰী আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, ধুবুৰী - ৭৮৩৩০১ ► ☏(০৩৬৬২)২৩২৫২৮
ডিব্ৰুগড় আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, ৰাধেশ্যামলাল মহৰীয়া সাহিত্য ভৱন, ডিব্ৰুগড় - ৭৮৬০০৩
► ☏(০৩৭৩)২৩১৫১২৮
শিলচৰ আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, শিলচৰ-৭৮৮০০১ ফোন- ☏(০৩৮৪)২২৬০৭৯৭
উত্তৰ লখীমপুৰ আঞ্চলিক কাৰ্যালয়, উত্তৰ লখীমপুৰ- ৭৮৭০০১

শুভেচ্ছা বাণী

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ে 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ সৈতে বজিতা খুৱাই প্ৰতি বছৰে 'অৰুণ' নামেৰে এখনি মুখপত্ৰ প্ৰকাশ কৰি আহিছে বুলি গম পাই যথেষ্ট আনন্দিত হৈছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰখনি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ সদায় আধাৰগৃহস্বৰূপ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল জাতি এটাৰ ভৱিষ্যতৰ ধাৰক-বাহক। সেয়ে, তেওঁলোকৰ সৰ্বোপ্ৰকাৰৰ বিকাশ মহাবিদ্যালয়ৰ দায়িত্ব। ভাষা-সাহিত্যৰ ভৱিষ্যতৰ পথ-প্ৰদৰ্শকৰূপে গঢ়ি তোলাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ চিৰবসী সৃষ্টিৰাজিৰ প্ৰকাশ নিতান্তই বাঞ্চনীয়।

আশাকৰো, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ 'অৰুণ' নামৰ মুখপত্ৰখনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ লগত জড়িত সাহিত্যচৰ্চাৰ পথাৰত স্বকীয় লেখনিৰে ভাষা-সাহিত্যক মহীয়ান কৰা নবীন-প্ৰবীণ সাহিত্যিকসকলৰ স্মৃতিকোঠাত আবদ্ধ চিৰবসী অনুভৱসমূহ বহিজৰ মাজলৈ উলিয়াই আনিব।

মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছাৰে,

'চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী'

১১ মাঘ , ১৪১৯ ভাস্কৰাব্দ

(ৰংবং তেৰাং)
সভাপতি

ব্যক্তিগত ঠিকনা : হিলহ্ ভিউ কটেজ, থানা ৰোড, ডিফু- ৭৮২৪৬০
দূৰভাষ - ০৩৬৭১-২৭৩২৯৩, ৯৪৩৫৪-১৮৪৪৪

অধ্যাপক অখিল কুমাৰ মেধি
উপাচাৰ্য
Prof. O. K. Medhi
Vice-Chancellor

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
GAUHATI UNIVERSITY

Estd.: 1948

Ph. No. : +91-361-2570412 (
+91-361-2570408 (
Fax : +91-361-2675515
email : vc_gu@yahoo.in
Website : www.gauhati.ac.
Gopinath Bardoloi Nag
Guwahati-781014, Assam : Ind
গোপীনাথ বৰদলৈ ন
গুৱাহাটী - ৭৮১ ০১৪, অসম : ভা

MESSAGE

It gives me immense pleasure to learn that Dispur College, Guwahati is going to publish its Annual College Magazine for the session 2011-12 entitled **"ARUN"** very soon.

I hope that the Magazine which they are going to publish will reflect the hidden potential and useful articles of the students.

I wish all success in their mission and hope the magazine will be immensely beneficial to all concerned.

Date : 11.12.2012

(Prof. O.K. Medhi)

Hemanga Kishore Sharma, IAS

Commissioner & Secretary to the Govt. of Assam
Education (Higher) Department, Dispur,
Guwahati-781006
Tele Fax : 0361-2237275
E-mail : hemangakishore@gmail.com

সত্যমেৱ জয়তে

20-12-2012

MESSAGE

I am happy to know that the Dispur College Students' Union, 2011-12 is going to publish the College Magazine "Arun" for the year. The College magazine show cases the talents of young minds in the colleges and also bring out the best of creativity from the faculty members and other staff members. I believe that if young minds do learn to channelize their thoughts into proper creative work, the entire society shall be immensely benefitted.

I extend my greetings to the office bearers of the Students Union.

(H.K. Sharma)

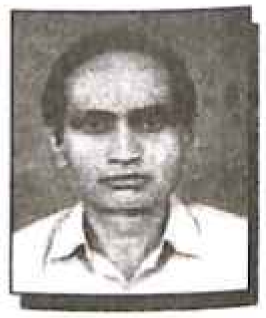

I am very glad to hear that Dispur College yearly magazine “Arun” is going to be published for the session 2011-2012. I wish all the best and hope for a bright future.

Shri Chandra Mohan Sharma
President
Governing Body
Dispur college

অধ্যক্ষৰ মেজৰ পৰা

“অৰুণ” ৰ বিবৰ্ত্তনে নিৰ্ণয় কৰিছে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বৌদ্ধিক বিবৰ্ত্তন। আশাকৰা ধৰণেই পৰিবৰ্ত্তিত হৈছে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৃষ্টিশীলতা আৰু উৰ্ত্তীণতা। নৱপ্ৰজন্মই ধৰি ৰাখিব লাগিব থলুৱা কৃষ্টি সংস্কৃতি ভাষা সাহিত্য আৰু ‘অৰুণ’ত দেখা পাইছো তাৰ প্ৰতিফলন।

ড০ অমৰ শইকীয়া
অধ্যক্ষ
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

“অৰুণ” সম্পাদনা সমিতি

বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে - ড০ বীণা চৌধুৰী, ড০ মঞ্জৰী শৰ্মা, টুংকু আব্দুল মালিক, ৰবী কাকতী, সুজিত বড়ো, কাশ্যপ কিশোৰ বৰা, ড০ সুনীতা আগৰৱালা।
বহি - জেবিন আকবৰ, ড০ নন্দিনী বৰুৱা (উপাধ্যক্ষা), ড০ অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ), ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰীসকল

অসমীয়া বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড০ বীণা চৌধুৰী, ড০ নমিতা ডেকা, ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী, মালবিকা ভট্টচাৰ্য্য।

ইংৰাজী বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড০ মঞ্জৰী শৰ্মা, ড০ নন্দিনী বৰুৱা, জেবিন আকবৰ, বন্দিতা বৰুৱা, হেমন্ত বড়ো (অনুপস্থিত)।

অৰ্থনীতি বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - দীপ্তি বৈশ্য, ড০ বাণী মুদিয়াৰ ডেকা, অনুৰাধা বৰুৱা।

বুৰঞ্জী বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - কৰবী দাস, নাজনিন ৰহমান, ৰাতুল বৰা, পংকজ কাথাৰ।

দৰ্শন বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড০ মামনি কলিতা, ড০ প্ৰণীতা শৰ্মা, ড০ সুমিত্ৰা চৌধুৰী, শশী মোহন দাস।

শিক্ষা বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড০ ভাস্বতী বৰুৱা, ড০ বাবী বৰুৱা, ড০ সুনীতা আগৰৱালা।

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰীসকল

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ইন্দ্ৰানী চৌধুৰী, খগেন বড়ো, ধৰিত্ৰী ঠাকুৰীয়া

পুৰা শাখাৰ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী বৃন্দ

দিগন্ত শৰ্মা, কমল মেধি, ধ্ৰুৱজ্যোতি ডেকা, বৌজি পতঙ্গীয়া(অনুপস্থিত)। গীতিলেখা ভগৱতী, ভনীতা কলিতা, তুলিকা চৌধুৰী, ৰাজশ্ৰী নাথ।

বাণিজ্য বিভাগ

ড০ অজয় মিত্ৰ, সঞ্জীৱ শৰ্মা, কুলধৰ পাটোৱাৰী, অজয় ডেকা, মাথুৰ বৰ্মন, ড০ মনালিচা চৌধুৰী, মনালিচা ভট্টাচাৰ্য্য, মৌচুমী দেৱী, (অনুপস্থিত) ড০ জ্যোতিষ গোস্বামী , হিমাংশু কলিতা, কুমুদ চন্দ্ৰ নাথ, অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা।

BBA / BCA বিভাগ

হীৰেন্দ্ৰ নাথ সৰকাৰ, ৰীতু চৌধুৰী, নৃপেন মেধি, বিজয়েতা সাহা, (অনুপস্থিত) অভিজিত বৃজৰ বৰুৱা, কৰবী চৌধুৰী

গ্ৰন্থাগাৰ বিভাগ

নিহাৰীকা শৰ্মা, বীণা দাস তালুকদাৰ, বিনীতা ৰাভা। ড০ নন্দিনী বৰুৱা, ড০ অমৰ শইকীয়া, মিনু দেৱী (

অধ্যক্ষৰ সৈতে কৰ্মীবৃন্দ

গিৰিণ শইকীয়া, নীলোৎপল ডেকা, যোগেন কলিতা, ফুলেশ্বৰী ডেকা, প্ৰশান্ত শৰ্মা ৰঞ্জেন শৰ্মা, ইন্দিৰা গগৈ, হিৰণ্য গৌতম, ৰুক্মিনি দাস, (অধ্যাপক

Few lines from the Teacher-in-charge

Like every year this year too our very own "Arun" is going to be published for the session 2011-2012. The yearly publication of a college magazine may outwardly seem to be a regular or a stereotypical affair like any other event of the college, but it is not . Here the endeavour of the board member is to usher in a fistful of handpicked budding talents to the fore to be groomed and nurtured for future. It is not only a sensitive but also an emotional job for a teacher in charge and the members of the board as well to scan through the outpour of these fresh and young minds pulsating with hope, exuberance, fear, anguish, concern and zeal. They are our future, despite the disturbing factors that are spreading like tentacles in our society; they are our hope and are the silver lining. We expect a change from them. I wish all of them a very bright future.

I extend my gratitude to our Principal Dr. Amar Saikia, Vice Principal Dr. Nandini Barooah, members of the editorial board and the magazine secretary Kashyap Kishore Bora for their help and support.

I would like to thank Shri Robendra Kumar Das for his illumining evaluation of our previous edition and his valuable guidance. I thank our very dear Dr. Jayanti Chutiya Baidew, Dr. Dulumoni Goswami and Ms. Arupa Patangia Kalita for gracing our valued "guest column".

Jabin Akbar
Dept of English
Teacher in charge

Editorial

I remember the day when I won the election for the magazine secretary post. Till the very last hour, the vote count was in favor of my opponent and though I planned to stay till the last moment fearing that I would lose I went away as I had not the heart to witness my loss. But when the final result came in I was declared the victor and could not contain my delight. Since then it has been an interesting journey being your magazine secretary. I had some amazing experiences working with my team; learned a lot from them and also had lots of stuff to share with them as well.

It had always been an interest of mine to contribute in some way to the yearly magazine and since I was elected its secretary I could not have asked for more. I had always an interest in literature and the literary prowess of our students. I believe that through its beauty and skillful elegance one can express much more than what otherwise cannot be expressed by simple words. But literature has a much larger importance than just being a medium of expression of thoughts. Contrary to a prevalent argument, it is not merely a product of imagination; utilized in the correct manner, it can have a practical impact on us. According to William J. Long,"Literature preserves the ideals of a people; and ideals--love, faith, duty, friendship, freedom, reverence--are the part of human life most worthy of preservation. All our arts, our sciences, even our inventions are founded squarely upon ideals. In a word, our whole civilization, our freedom, our progress, our homes, our religion, rest solidly upon ideals for their foundation. Nothing but an ideal ever endures upon earth." This adage is perhaps the most appropriate description of the importance of literature in our lives. In today's time where massive riots and societal unrest are occurring all over the world, a literary idealist approach to solving our problems is necessary more than ever.

So every time instead of taking part in some sort of hooliganism you read an article, essay or even a poem, you are taking part in an approach the invention of which in society's earliest history has been termed time and again as the greatest invention of our race. But in order to expect participation from you it is only fair that we provide you with the best that our students have to offer. Therefore, from among more than 200 entries we selected the very best for you. With that being said I would like to mention that this year's magazine would not have been possible without the aid of the teacher in charge Mrs Jabin Akbar. and the editorial board members Dr. Sunita Agarwala, Dr. Manjaree Sharma, Dr. Reena Choudhury, Dr. Joyjyoti Goswami and the rest of the editorial board.

So without further ado, lets begin............

Kaishyap Kishor Bo
Magazine Secretar
TDC Part II (Art

'অৰুণ' - ২০১০ - ২০১১ বৰ্ষ

ৰবেন্দ্ৰ কুমাৰ দাস, আই- এ- এছ
অসম চৰকাৰৰ আয়ুক্ত - সচিবঅসমৰ লোকপিয়ল সঞ্চালক

'দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী' 'অৰুণ' ৰ ষষ্ঠদশ (২০১০-২০১১) সংখ্যাটিৰ সন্দৰ্ভত বক্তব্য প্ৰকাশ কৰিবলৈ পোৱা বিৰল সুযোগকণ মোৰ বাবে পৰম গৌৰৱৰ কথা বুলি বিবেচনা কৰোঁ।

২৫০ পৃষ্ঠাৰ 'অৰুণ' হাতত পৰাৰ লগে লগে মনটো এইবাবেই পুলকিত হৈছিল যে ইমান ডাঙৰ কলেজ আলোচনী এখন মই হাতেৰে বৰ কম চুই পাইছোঁ।

'অৰুণ'ৰ সম্পাদিকা প্ৰজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰৱৰ্ত্তী আৰু তত্ত্বাৱধায়িকা ড০ ৰাবী বৰুৱা। আলোচনীখনৰ বেটুপাটত আছে এক সুন্দৰ অৰ্থবহ অংকন শিল্পী- হবিবুৰ ৰহমান।

'অৰুণ'ৰ ষষ্ঠদশ সংখ্যাটো উচৰ্গা কৰা হৈছে ২০১১ বৰ্ষটোত অসমবাসীক ম্ৰিয়মান কৰি স্বৰ্গগামী হোৱা দুই সুযোগ্য অসম সন্তান ড০ ভূপেন হাজৰিকা আৰু মামণি ৰয়চম গোস্বামীৰ নামত।

আলোচনীখনত অসমীয়া, ইংৰাজী আৰু হিন্দী তিনিটা ভাষাত লেখাসমূহ ছপোৱা হৈছে।

আলোচনী খনত 'অতিথি শিতান'ত আছে এটা কবিতা আৰু চাৰিটা প্ৰবন্ধ— তাৰে এটা ইংৰাজী। কবিতাটো 'হাবিত যেতিয়া শিমলু ফুলে'। কবি হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য। অতিথিসকলক মৰ্যাদা আৰু সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰি এই পাঁচটা লেখা 'অৰুণ'ৰ প্ৰথম পৃষ্ঠাবিলাকতে প্ৰকাশ কৰা হৈছে। ইয়াৰে এটা প্ৰবন্ধ 'শিক্ষানুষ্ঠানত সঙ্গীত শিক্ষাৰ আৱশ্যকতা' এক নতুন বিষয়বস্তু যেন অনুমান হ'ল মহাবিদ্যালয় আলোচনী এখনৰ বাবে। চাৰিওটা প্ৰবন্ধই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনত সহায়ত হ'ব।

অসমীয়া বিভাগটোত শিক্ষক-ছাত্ৰ সকলোৰে মুঠ ১৮ টা প্ৰবন্ধ, এটা সাক্ষাৎকাৰ, ২০ টা গল্প আৰু ৪০ টা কবিতা সন্নিবিষ্ট কৰা হৈছে। প্ৰবন্ধবিলাকৰ বিষয়বস্তুৰ সাম্প্ৰতিক, আৰু সচৰাচৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনীত স্থান পাই থকা বিষয়ৰ। তাৰ মাজতে সংস্কৃতি, জনজাতি আৰু অসমৰ আৰ্থ-সামাজিক বিষয়বস্তুৰ ওপৰত ৰচিত লেখাসমূহ নিশ্চয়কৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে উপযোগী হৈছে। বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ অসমীয়া সমাজ আৰু সংস্কৃতিত কিদৰে পৰিছে, সেয়া অধ্যাপক- লেখক গৰাকীয়ে মনোৰমকৈ প্ৰকাশ কৰিছে। অন্য প্ৰবন্ধ কেইটা— নদী বান্ধ, শিশু শ্ৰম, নিউটন আদিত আৰু কিছু ব্যাখ্যা আৰু তথ্যৰ বিশ্লেষণ থকা আৱশ্যক আছিল বুলি ভাব হয়।

গল্পসমূহত বৰ্তমান সময়ৰ কাহিনী, পৰিৱেশ আৰু চৰিত্ৰই ভিৰ কৰিছে যদিও নতুন হাতৰ যুৱক-যুৱতী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সম্ভাৱনাপূৰ্ণ কলমৰ ইঙ্গিত পোৱা গৈছে। মহাবিদ্যালয় আলোচনী এখন উদীয়মান লেখক-লেখিকাৰ সাহিত্য-বীজ ৰোপণৰ কঠীয়াতলী। 'অৰুণ'ৰ সেই দায়িত্ব গল্পকেইটা প্ৰকাশৰ জৰিয়তে পালন হৈছে বুলি আশ্বস্ত হ'ব পৰা যায়। ঘাইকৈ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে লেখা গল্পবোৰ আলোচনীখনত প্ৰকাশ হ'বলৈ দি সম্পাদনা সমিতিয়ে এটা সুন্দৰ কাম কৰিলে বাবে সকলোৰে ধন্যবাদৰ পাত্ৰ হৈ থাকিব।

কবিতাৰ ক্ষেত্ৰতো একেই কথা। দুগৰাকী অধ্যাপিকা আৰু এজন কাৰ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীৰ বাহিৰে বাকীখিনি কবিতা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে লিখা। কোমল বয়সৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনৰ আশা আৰু সপোনবোৰে আলোচনীখনৰ ডালে-পাতে বগাই -ফুলি মনোময় হ'ব খুজিছে। বিভিন্ন বিষয়— ককা, শোষণ, ভূপেনদা, ছাতি, প্ৰেম, তুমি, শান্তি, তেজৰ নৈ আদি শীৰ্ষক কবিতাবোৰৰ মাজত

ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে কবিতালৈ আহিব খোজা তেওঁলোকৰ মনোজগতখনৰ অনুভৱবোৰ প্ৰকাশ কৰি উলিওৱাটো, সম্পাদনা সমিতিৰ উৎকৃষ্ট চিন্তা - চৰ্চাৰ মূৰ্ত প্ৰকাশ বুলি বিবেচিত হয়।

ইংৰাজী বিভাগটোত আছে ৩৫ টা অতি তত্বগধুৰ আৰু তথ্য সমৃদ্ধ নিবন্ধ। সন্ত্ৰাসবাদ, গ্লোবেল ৱাৰ্মিং, আন্না হাজাৰে অডিট প্ৰগ্ৰেম, মাইক্ৰ ফাইনেন্স, দ্ৰাফ্ট টুৱেলভথ্ ফাইভ ইয়েৰ প্লেন আদি সাম্প্ৰতিক সময়ৰ বহু চৰ্চিত বিষয়বোৰত শিক্ষক ছাত্ৰই সমানে আলোকপাত কৰি বিভাগটোৰ সম্পাদনাত অবিহণা যোগাইছে। এই বিভাগটোতো যথেষ্ট সংখ্যক ছাত্ৰই লিখা প্ৰবন্ধ প্ৰকাশ হোৱাত আলোচনীখনৰ উদ্দেশ্যৰ সফলতা আৰু প্ৰকাশৰ স্বকীয়তা বিৰাজমান বুলি অনুভৱ হৈছে। কিন্তু বিভাগটোত গল্প প্ৰকাশ নোহোৱা কথাটো চকুত পৰিছে; আমি আশা কৰোঁ এই ক্ষেত্ৰত সম্পাদনা সমিতিয়ে দৃষ্টি দিয়া উচিত আছিল।

ইংৰাজী বিভাগটোত ১৪ টা কবিতা প্ৰকাশ পাইছে; আৰু গোটেইকেইটাই ছাত্ৰ- ছাত্ৰীয়ে লিখা। চুটি চুটি, মিঠা মিঠা কবিতাকেইটাত কোমল ভাৱ - ভাষাৰ লগতে শব্দ চয়নে মাধুৰী বিলাইছে। অতি সূক্ষ্ম পৰীক্ষা - নিৰীক্ষাৰ মাজেৰে সম্পাদনাৰ টেবুল পাৰ হৈ আহিছে এই কবিতাকেইটা – সেই কথা অনুমান কৰিব পাৰি।

গল্প - প্ৰবন্ধ - কবিতা মিলাই মুঠ ১৩ টা লেখা হিন্দী বিভাগটোত প্ৰকাশ হৈছে। তাৰে দুই - এটা প্ৰবন্ধৰ বিষয়বস্তু অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰবন্ধৰ বিষয়ৰ সতে একেই। তদুপৰি বিভাগটোৰ প্ৰবন্ধবিলাকৰ বিষয়বস্তুৰ বৈচিত্ৰতাও বৰকৈ অনুভৱ কৰা নাযায়। সামগ্ৰিক ভাৱে হিন্দী বিভাগটোৱে সম্পাদনা সমিতিৰ আৰু অলপ যতন পোৱা উচিত আছিল। ভৱিষ্যতে 'অৰুণ'ৰ পাতত অধিক মনোগ্ৰাহী হিন্দী লেখনী প্ৰকাশ হ'ব বুলি আমি আশা কৰিম।

মহাবিদ্যালয় আলোচনী এখনৰ অন্যতম আকৰ্ষণীয় পৃষ্ঠাবোৰ হয় বিভাগীয় সম্পাদকসকলৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদনবোৰ। এইবোৰে মহাবিদ্যালয় খনৰ অলিন্দ - নিলয়ৰ ছবিবোৰ প্ৰকাশ কৰে। 'অৰুণ'ৰ পাততো এই প্ৰতিবেদনবোৰ প্ৰকাশ পাইছে। যদিও শেষৰ পৃষ্ঠাত এই বিভাগীয় সম্পাদকসকলৰ ৰঙীন গ্ৰুপ ফটো এখন প্ৰকাশ হৈছে, বিভাগীয় প্ৰতিবেদনখনৰ কাষে কাষে তেওঁলোকৰ একোখন ফটো থকা হ'লে ভাল লাগিলহেতেন বুলি ভাবোঁ।

শেষৰ তিনিটা পৃষ্ঠাত "দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ টুকুৰা ছবি" শীৰ্ষক শিতানটোত ১৭ খন বিভিন্ন মুহূৰ্তৰ ৰঙীন ফটো প্ৰকাশ হোৱাত পৃষ্ঠাকেইটা সুন্দৰ হৈছে।

অসমীয়া বিভাগৰ গল্পবিলাকৰ প্ৰায়বিলাকতেই লগত কোনো স্কেচ্ প্ৰকাশ নোপোৱাত সেই পৃষ্ঠাবোৰ কিছু ম্লান যেন লাগিল। সম্পাদনা সমিতিয়ে এই দিশত ভৱিষ্যতলৈ নিশ্চয় দৃষ্টি ৰাখিব।

M-Sonic Rock Band ৰ জন্মদাতা মাইনাক নন্দীৰ সৈতে সম্পাদিকাৰ সাক্ষাৎকাৰটো কম পৰিসৰ হ'লেও সম্পাদিকাই দক্ষতাৰে প্ৰকাশ কৰিছে। নিজৰ কলেজৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ এজনৰ প্ৰতিভা এনেদৰে ৰাজহুৱা ভাৱে প্ৰকাশ কৰাৰ দায়িত্ব তেওঁ লোৱা বাবে কৃতজ্ঞতাৰ পাত্ৰী হ'ল তেওঁ।

স্কেচৰ কিছু অভাৱ হ'লেও সমগ্ৰ আলোচনীখনত বহুবোৰ কলা-বগা ফটোৱে পৃষ্ঠাবোৰ ৰঙীন ভাৱধাৰাৰে সজাই তুলিছে। এয়া সকলোৱে চিন্তা - চৰ্চাৰ ফচল বুলি বিশ্বাস হয়। আৰু দুটা কথাত 'অৰুণ' আৰু সম্পাদনা সমিতি শলাগৰ পাত্ৰ। প্ৰথম, আলোচনীখনত এটাও বাণিজিক বিজ্ঞাপন নাই। দ্বিতীয়, ছপা- ভুল নায়েই বুলিব পাৰি। 'অৰুণ'ৰ পাতবোৰ মেলি যাবলৈ সেইবাবেই এজন পঢ়ুৱৈয়ে উৎসাহ পাব। বিজ্ঞাপনবিহীন মহাবিদ্যালয় আলোচনী এখনে যে বিশেষ মাধুৰ্য বহন কৰে 'অৰুণ' তাৰ জলন্ত উদাহৰণ।

শেষত 'আগকথা'ৰ কথা ক'ম, আৰু ক'ম 'সম্পাদকীয়'ৰ কথা। অতি সাৱলীল ভাষাত তত্বাৱধায়িকা আৰু সম্পাদিকাই নিজৰ মনৰ ভাৱ স্ফটিক ৰূপত প্ৰকাশ কৰি দি 'অৰুণ'ক পুৱাৰ নিৰ্মল পৃথিৱীলৈ আদৰণি জনাইছে।

—০০০—

'অৰুণ'ৰ ৰেঙণিত —

অতিথি শিতান

প্ৰতিভাৰ অন্বেষণ /ড০ জয়ন্তী চুতীয়া / ১-৫

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ গল্প একাকী, বিচ্ছিন্ন, অপূৰ্ণ মানুহৰ কাহিনী অৰুণ্ধা পটংগীয়া কলিতা / ৬-১৬

ভাৰতবৰ্ষত দূৰ শিক্ষাৰ বিকাশ ঃ এক পৰ্য্যালোচনা ড° দুলুমণি গোস্বামী / ১৭ - ২০

প্ৰবন্ধ

মেণ্ডেলাৰ দেশত কেইৰাতিমান/ ইন্দ্ৰানী মহন্ত / ২৩-২৪

প্ৰেমৰ অলংকাৰেৰে পৰিপূৰ্ণ হাজৰিকাদেৱৰ চিৰসেউজ গীতবোৰ / গীতিকা দাস/ ২৫-২৬

অশৰীৰী ৰূপৰেখা / অৰ্নব / ২৭-৩২

অনুসন্ধিৎসু ল'ৰাজন / সম্ৰাট বৰুৱা / ৩৩-৩৪

কেইটামান উল্লেখযোগ্য কথা/ স্মৃতি ৰেখা দাস/ ৩৫-৩৬

যুৱ মানসিকতা আৰু আত্মহত্যাৰ আঁৰত / -মহেন্দ্ৰ কলিতা/ ৩৭-৩৮

নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গৰ বিষয়ে / হিমাদ্ৰী দেৱী / ৩৯ - ৪২

মনালিছা ঃ এক ৰহস্য / স্মৃতিৰেখা দাস / ৪৩

আইচ ক্ৰীম / ৰবিতা বনিয়া / ৪৪

গল্প

মোহ / বিনীতা বাভা / ৪৭-৪৯

অকনমানি জোৰালীজনী / কৰবী দাস / ৫০-৫১

একতাৰ বান্ধোন / হিৰণ দুৱৰা / ৫২-৫৪

শেষ আশা / হিৰণ দুৱৰা / ৫৫-৫৬

ব'দৰ ঠিকনাত দুৱৰি নিয়ৰ / মহেন্দ্ৰ কলিতা / ৫৭-৫৮

ভাড়াঘৰ / হিৰণ দুৱৰা / ৫৯

ম'বাইল / বাৰ্লিন বাজৰংশী / ৬০

মায়াৰ মায়া / বিকাশ ভৰালী / ৬১-৬২

সময় / নন্দিতা দাস/ ৬৩-৬৫

সাগৰ নীলা তোমাৰ দুচকু / বীৰাজ গগৈ / ৬৬-৬৮

কবিতা

তুমি / প্ৰনামি বৰপুজাৰী / ৭১

এদিন গুচি যাম / দুলমণি দাস / ৭১

কবিতা এটাই লিখি আছে মোক / ৰূপম কলিতা / ৭২

চিফুং / অকুল বসুমতাৰী / ৭২

ৰক্তাক্ত / দেৱজিত বৰা / ৭৩

শীতৰ সেমেকা বৰদত বহি / কবুল দাস / ৭৩

মানৱ জীৱন / ৰাকেশ চন্দ্ৰ বিশ্বাস / ৭৪

গংগাজল / ব্ৰজেন শৰ্মা / ৭৪

মাৰ্মান্তিক / ৰঞ্জিত বুঢ়াগোঁহাঞি / ৭৫

ৰৰযুগ / বিকী কলিতা / ৭৫

তোমাক লগ পোৱাৰ একান্ত দিনবোৰত / সেঁচমা কুমাৰী / ৭৬

ভালপাওঁ বুলি নোকোৱা যদি নেৰিছো তোমাক আজি / কুলদীপ মেধি / ৭৬

কথা কবিতা / বৰ্ণালী ঠাকুৰীয়া / ৭৭

বিদায় বেলাত মিনু বাইদেউলৈ হিয়াৰ একাজলি মৌ / ড০ নমিতা ডেকা / ৭৭

কি সতে পাহৰো / মিনু দেৱী / ৭৮

সন্তৰ আগমনত / দেৱজীৎ বৰা / ৭৮

-----0000----

'অৰুণ'ৰ ৰেঙণিত —

English Section

Luray Caverns / Dr. Pranita Sarma / 1-2
Soft Skills in Career Advancement / Dr. Ajoy Mitra / 3-11
Witch Hunting in Assam : A Social Manace / Dr. Monalisa Choudhury / 12-14
Management of Solid Waste / Dr. Mamani Kalita / 15-16
Woman Entrepreneurship / Mrs. Moushumi Devi / 17-20
A Clue / Bondita Baruah / 21-22
The Woman / Hemanta Kr. Boro / 23
Of College And A Ride / Arun Hajeya / 24
Pain is Not All That / Shakil Injam / 25-28
Satras: The heritage culture of Assam / Anusmita Das / 29
Some views on life adventure and sports / Gitumoni Haloi / 30
The Triangular Mistry / Banashree Das / 31
To Avoid Failure / Gitumoni Haloi / 32
VALUE OF TIME / Anusmita Das / 33
Tiny Grain Of Space Dust / Kaishyap Kishor Borah / 34-35
Memories / Hemanta Boro / 36
THE GARDEN WITHIN / Bondita Baruah / 36
Winter Woes / Aruni Hajeya / 37
Friends / Priyanka Barman / 38
The Beauty of Friendship / Fatima Hassan Uthman / 38
The Last Storm in the Ocean / Geremsa Khakhlari / 39
Message for young India / Indranil Barman / 39

Hindi Section

जीवन में सफलता हासिल करने के गुण डा' सुनीता अगरवाला / 1
नारी शिक्षा / रश्मि मिश्रा / 2
काँलेज / देबोजित बोश / 3
वटन / बिकिरन बरुवा / 4
छात्रों के कार्य एवं कर्तव्य / कुल बाहादुर नेवार / 5
छात्र जीवन / मार्चि नाथ / 6
अर्थ व्यवस्था में महिलाओं का योगदान/ रूपाली सिंहा/
एक अनुभव / रवि कुमार चौधरी / 8
कमरतोड़ महँगाई / रश्मि मिश्र / 9
माँ / रश्मि मिश्र / 10
मेरी माँ / रुपाली सिन्हा / 10
होली / निहा साह / 10
कुछ बातें / रवि कुमार चौधरी/ 11

----0000----

অতিথি শিতান

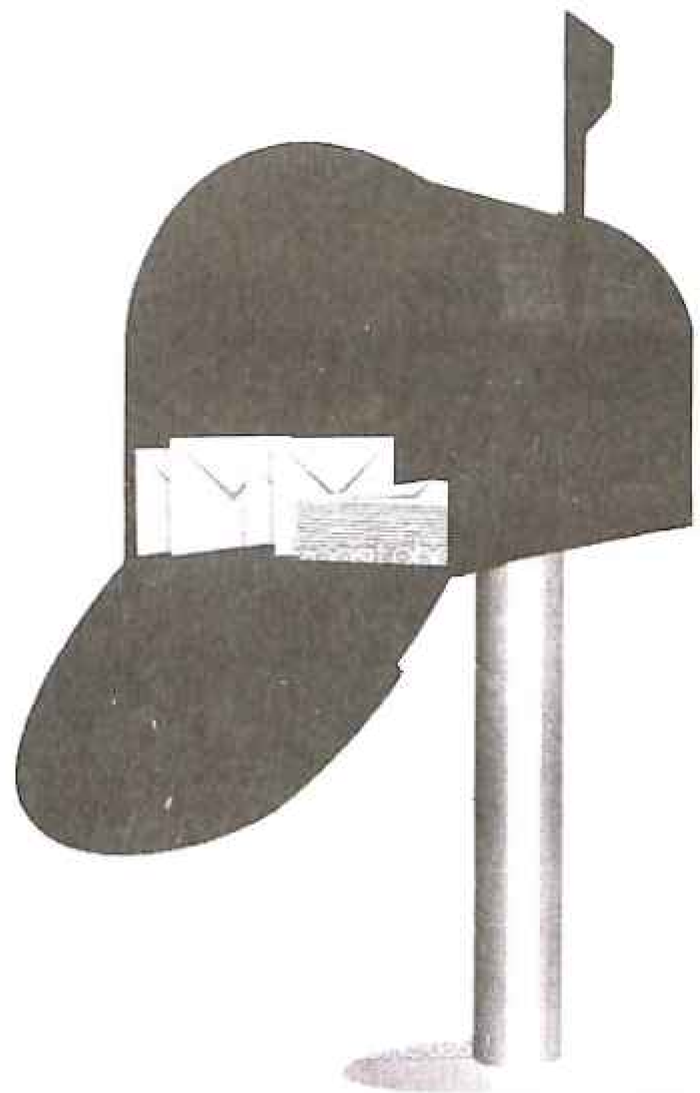

প্ৰতিভাৰ অঙ্কুৰণ

ডঃ জয়ন্তী চুতীয়া
বিশিষ্ট প্ৰাজ্‌মা বিজ্ঞানী

সকলো মানুহে কিবা নহয় কিবা এক প্ৰতিভাৰ অধিকাৰী হয়— যদিহে তেওঁৰ প্ৰতিভা অঙ্কুৰণৰ অনুকূল পৰিবেশ পায়।
য়াৰ দুই এক ব্যতিক্ৰমো নোহোৱা নহয়। কেতিয়াবা প্ৰতিভা ইমান প্ৰখৰ হয় যে সকলো প্ৰতিকূল পৰিবেশ অতিক্ৰম কৰিও
তিভা প্ৰস্ফুটিত হয়, জুইক কাপোৰেৰে ঢাকি ৰাখিব নোৱাৰাৰ দৰে। এইখিনিতে মহাভাৰতৰ যুগৰ একলব্যৰ কাহিনীটো
উল্লেখনীয়।

কুৰু আৰু পাণ্ডৱৰ ৰাজকুমাৰ সকলৰ অস্ত্ৰ-গুৰু আছিল বিপ্ৰৰ্ষি দ্ৰোণাচাৰ্য্য। নিষাদৰাজ হিৰণ্যধনুৰ পুত্ৰ একলব্যই
দিন দ্ৰোণাচাৰ্য্যৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁৰ শিক্ষাপ্ৰাৰ্থী হ'ল। কিন্তু সূতপুত্ৰ বুলি দ্ৰোণাচাৰ্য্যই তেওঁক শিষ্য হিচাপে গ্ৰহণ নকৰিলে।
কলব্যই দ্ৰোণৰ ভৰিত পৰি সেৱা কৰি উভতি গ'ল। তেওঁ দ্ৰোণৰ মাটিৰ মূৰ্ত্তি এটা সাজি তাকে আচাৰ্য্য ৰূপে কল্পনা কৰি অস্ত্ৰ
দ্যা অভ্যাস কৰিবলৈ লাগিল। এদিন কুৰুপাণ্ডৱৰ ৰাজপুত্ৰ সকল মৃগয়ালৈ গ'ল। তেওঁ লোকৰ এজন অনুচৰে মৃগয়াৰ অন্য
পকৰণৰ লগতে কুকুৰ এটাও লগত লৈ গৈছিল। কুকুৰটো ঘূৰি ফুৰোতে দূৰৰ পৰাই একলব্যই দেখি ভুকিবলৈ ধৰিলে।
কুৰটোৰ ভৌ ভৌ চিঞৰ শুনি একলব্যই একেলগে সাতপাত শব্দ ভেদী শৰ মাৰি তাৰ মুখ শৰবিদ্ধ কৰি পুনৰ বিদ্যাচৰ্চাত মন
লে। কুকুৰটোৰ অৱস্থা দেখি ৰাজকুমাৰ সকল অতিশয় বিস্মিত হ'ল আৰু শীঘ্ৰে একলব্যৰ কাষ পালেগৈ। তেওঁলোকে আহি
াণাচাৰ্য্যক সকলো কথা বিৱৰি কলে। অৰ্জুনে গোপনে দ্ৰোণক সুধিলে, গুৰুদেৱ, আপুনি স্নেহবশীভূত হৈ কৈছিল যে আপোনাৰ
নো শিষ্যই মোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হ'ব নোৱাৰিব। কিন্তু একলব্যই মোক অতিক্ৰম কৰিলে কেনেকৈ ? দ্ৰোণই অৰ্জুনক লৈ একলব্যৰ
চৰলৈ গ'ল। দ্ৰোণাচাৰ্য্যক দেখি একলব্যই তেওঁক সাষ্টাংগে প্ৰণাম কৰি কৃতাঞ্জলি যাচিলে। দ্ৰোণই ক'লে, "বীৰ তুমি যদি মোৰ
ষ্য হোৱাঁ তেন্তে গুৰুদক্ষিণা দিয়া।" একলব্যই অতি আনন্দেৰে ক'লে, "ভগবান, কি দক্ষিণা দিম আজ্ঞা কৰক। গুৰুক অদেয়
ৰ একো নাই।" তৎক্ষণাৎ দ্ৰোণাচাৰ্য্যই তেওঁক সোঁহাতৰ বুঢ়া আঙুলিটো দক্ষিণা হিচাপে বিচাৰিলে। এই নিদাৰুণ কথাইয়ো
কলব্যক বিচলিত নকৰিলে। বৰঞ্চ উৎফুল্লমনেৰে আৰু অকাতৰচিত্তে আঙুলি কাটি গুৰু দক্ষিণা দিলে। ইয়াৰ পাছত তেওঁ
ন্যকেইটা আঙুলিৰে শৰাকৰ্ষণ কৰি দেখিলে যে আগৰ নিচিনাকৈ শৰ শীঘ্ৰগামী নহ'ল। অস্ত্ৰশিক্ষাৰ পৰা বঞ্চিত হৈও
কলব্যই নিজ প্ৰচেষ্টা, অধ্যৱসায় আৰু গভীৰ মনোযোগৰ জড়িয়তে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ ধনুৰ্দ্ধৰ হোৱাৰ যোগ্যতা অৰ্জন কৰিছিল।

উনৈশ- কুৰি শতিকাৰ অন্য এক জলন্ত উদাহৰণ হ'ল শ্ৰীনিবাস ৰামানুজন। ৰামানুজনে মাত্ৰ তেত্ৰিশ বছৰ বয়সতে মৃত্যু
ণ কৰে। উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰিবলৈও তেওঁ বিশেষ সুবিধা পোৱা নাছিল। আৰ্থিক অৱস্থাও শোচনীয়। সবাতোকৈ দুখৰ কথা
কা বয়সতে তেওঁ সেইসময়ৰ দুৰাৰোগ্য যক্ষ্মাত আক্ৰান্ত হৈছিল। কিন্তু ৰামানুজনৰ মনৰ মাজত এক অদমনীয় শক্তিয়ে অহৰহ
য়া কৰিছিল। এই শক্তি উদ্ভূত হৈছিল গণিতৰ প্ৰতি থকা এক গভীৰ আকৰ্ষণৰ পৰা। গণিতৰ সমস্যা সমাধানত একাণপতীয়া
চষ্টাৰে তেওঁ আগতে কোনেও সমাধা কৰিব নোৱাৰা বহু দুৰুহ সমস্যা সমাধান কৰিছিল। "প্ৰতিটো সংখ্যাই আছিল তেওঁৰ
ক্তিগত বন্ধু।" সংখ্যাৰ স্বভাৱ, চৰিত্ৰ, গুণ, ৰহস্য তেওঁৰ নখদৰ্পণত । মৌলিক সংখ্যা (Prime Numbers) , অতি গুণোত্তৰ
ী (Hyber geometric Series), মাপাংক ফলন (Modular Functions), উপবৃত্তীয় ফলন (Ecliptic Function),
কৰী বৰ্গ (Magic Squares) আদি বিভিন্ন ধৰণৰ জটিল ক্ষেত্ৰত তেওঁ গৱেষণা কৰিছিল। চুটি জীৱনকালত ৰামানুজনে

৩৯০০ টা সমীকৰণ সমাধান কৰিছিল। তেওঁ কৰা প্ৰায় সকলো সমাধানেই শুদ্ধ বুলি পাছত প্ৰমাণিত হৈছিল। ত কেইটামানহে শুদ্ধ নাছিল আৰু কিছুসংখ্যক অন্য গণিতজ্ঞই উলিয়াই গৈছে — যি কথা ৰামানুজনৰ জ্ঞাত নাছিল। ইয়াৰ কা হ'ল পশ্চিমীয়া গণিতজ্ঞৰ লগত তেওঁৰ সেই সময়লৈকে যোগাযোগ নাছিল।

এঘাৰ বছৰ বয়সতেই তেওঁলোকৰ ঘৰত থাকি পঢ়া দুজন কলেজীয়া ছাত্ৰৰ পৰা স্নাতক শ্ৰেণীৰ সমূহ গণিতৰ জ্ঞান তে আয়ত্ব কৰিছিল। বিখ্যাত গণিতজ্ঞ এছ এল লনীৰ 'উচ্চ ত্ৰিকোণমিতি' খন তেৰ বছৰ বয়সতে তেওঁ পঢ়ি বুজি শেষ কৰিছি অন্য ছাত্ৰসকলৰ কিবা এটা শিকিবলৈ যিমান সময় লাগে, তেওঁ তাৰ আধাতকৈও কম সময়তে শিকি শেষ কৰিছিল। ষোল ব বয়সত তেওঁ জি. এছ কাৰৰ "মৌলিক আৰু প্ৰায়োগিক গণিত" খন পঢ়ি শেষ কৰিছিল। সেই গণিতত পাঁচহেজাৰ উপপ সমাধান আছিল। কিতাপখনে তেওঁক ইমান অনুপ্ৰাণিত কৰিলে যে তাৰ পাছৰ পৰাই তেওঁৰ মৌলিক প্ৰতিভাৰ বিকাশ ঘটি ধৰিলে। তাৰ এবছৰৰ পাছতে তেওঁ স্বাধীনভাৱে আৰু নিজস্ব ধৰণেৰে বাৰ্ণলিৰ সংখ্যা আৰু অয়লাৰ ধ্ৰুৱকৰ পোঞ্চৰ দশ স্থানলৈ হিচাপ কৰি উলিয়ায়। ১৯০৬ চন আৰু ইয়াৰ পাছৰ বছৰো গণিতত অত্যন্ত মেধা শক্তিৰ পৰিচয় দিলেও সুক্ষ্ম ব বিষয়ত উত্তীৰ্ণ হ'ব নোৱাৰাৰ বাবে কলেজৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰিব নোৱাৰিলে। আনহাতে গভীৰ দৰিদ্ৰতাত ভুগি তেওঁ চাকৰি বি হাবাথুৰি খাব লগাত পৰিল।

তেওঁৰ গণিতত থকা প্ৰতিভাৰ উমান পাই কেইবা জনো শীৰ্ষস্থানীয় বিষয়াই বৃত্তি দি গণিত চৰ্চাৰ বাবে মাদ্ৰাজ পঠালে। ৰামানুজনৰ গণিতবিষয়ক প্ৰবন্ধ সমূহ দেশ বিদেশৰ বিভিন্ন প্ৰপত্ৰত প্ৰকাশ পালে। তেওঁৰ ওপৰত বৃটিছ গণি সকলৰ তীক্ষ্ণ দৃষ্টি পৰিল। বিশিষ্ট কেইগৰাকীমান গণিতজ্ঞই তেওঁৰ গাণিতিক জটিল সমস্যাবোৰৰ সমাধান বুজিব নোৱাৰি প্ৰ সেইবোৰ মিথ্যা বুলি ভাবিছিল। পাছত জি. এইছ হাৰ্দি নামৰ প্ৰখ্যাত গণিতজ্ঞকে ধৰি অন্য দুই এজনেও ভালদৰে চালি জ চাই ৰামানুজনৰ উদ্ভাৱনামূলক প্ৰতিভাৰ আৰু বুদ্ধিমত্তাৰ পৰিচয় পালে। ৰামানুজনৰ বৌদ্ধিক কৰ্ষণে তেওঁলোকক অতি কৰিলে, ১৯১২ চনত ৰামানুজনে কেৰাণীৰ চাকৰী এটা পালে যদিও পেটে ভাতে খাবলৈকো অসুবিধা হ'ল। কেইবাজ সহৃদয়বান লোকৰ সহায়ত ১৯১৪ চনত তেওঁ লণ্ডনলৈ গ'ল। লণ্ডনত প্ৰখ্যাত গণিতজ্ঞসকলে ৰামানুজৰ সংস্পৰ্শলৈ তেওঁক ভূয়সী প্ৰশংসা কৰিলে।

বিবেকানন্দয়েই ৰামকৃষ্ণ মঠ, মিছন আদি প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। গৱৰ্ণৰ জেনেৰেল চক্ৰৱৰ্তী ৰাজাগোপালা চাৰীয়ে কৈছিল, বিবেকান হিন্দু ধৰ্ম-দৰ্শনক নতুনকৈ প্ৰতিষ্ঠা কৰি ভাৰতবৰ্ষক ৰক্ষা কৰিলে। নেতাজী সুভাষ বসুৰ মতে "বিবেকানন্দ হ'ল আধুনিক ভ নিৰ্মাতা।" মহাত্মা গান্ধীয়ে স্বীকাৰ কৰিছিল যে বিবেকানন্দৰ [illegible] বিবেকানন্দৰ বাণীয়ে স্বাধীনতা-সুজাক আৰু [illegible] বিবেকানন্দৰ প্ৰভাৱে তেওঁৰ দেশৰ প্ৰতি প্ৰেম হাজাৰ গুণে বৃদ্ধি কৰি আধুনিক যুগত তেওঁৰ দৰে ব্যক্তি অতি বিৰল। [illegible] লোকক দেশপ্ৰেমৰ গভীৰ অনুভৱেৰে অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। আ উদগনি দিছিল। কেৱল দেশৰে নহয় ইউৰোপ, আমেৰিকাৰো বিভিন্ন ক্ষেত্ৰৰ পণ্ডিত আৰু মণিষীসকলক তেওঁ গভীৰ জ্ঞা উদ্বুদ্ধ কৰিছিল। তেওঁৰ প্ৰতিভাৰ সম্যক প্ৰকাশ কৰিছে চাৰিবিধ ধ্যান যোগৰ দ্বাৰাই। কৰ্মীৰ বাবে কৰ্মযোগ, ভক্তৰ ভক্তিযোগ, ৰহস্যবাদীৰ বাবে ৰাজযোগ, যুক্তিবাদীৰ বাবে জ্ঞানযোগ। এই সকলো বিষয়ৰ ওপৰত তেওঁ বহু তত্বগধুৰ প ৰচনা কৰিছিল। চল্লিশবছৰ বয়স পূৰ্ণ হোৱাৰ আগেয়েই মৃত্যুবৰণ কৰা বিবেকানন্দৰ সহস্ৰ প্ৰতিভাৰ বিকাশ ঘটি মহামণিষী ৰূপে স্বীকৃত হৈছিল, আত্মঅনুভৱ, ধ্যান, জ্ঞান, সৰ্ববিদ্যা চৰ্চাৰ যোগেদি।

স্বল্পজীৱন কালত বহু প্ৰতিকূল অৱস্থাৰ মাজতো নিজকে বিশ্বসাহিত্যত কবি হিচাবে প্ৰতিষ্ঠা কৰা দুগৰাকী কবিৰ বিষয়ে এইখিনিতে উল্লেখ কৰাটো নিশ্চয় সমীচিন হ'ব। সেই দুগৰাকী হ'ল জন কীট্ছ আৰু পি. বি. শ্যেলী। যি ইংৰাজী ভাষাৰ অতি জনপ্ৰিয় কবি বিশেষকৈ উনৈশ আৰু কুৰি শতিকাৰ। কীটছ মাত্ৰ পঁচিশ বছৰহে জীয়াই আছিল। ১৭৯৫ চনৰ ৩১ অক্টোবৰত জন্ম গ্ৰহণ কৰি ১৮২১ চনৰ ২৩ ফ্ৰেব্ৰুৱাৰীত মৃত্যু বৰণ কৰে। তেওঁৰ কল্পনাশক্তি আৰু কাব্যৰ প্ৰতিভা অতি প্ৰখৰ আছিল। শৈশৱ আৰু কৈশোৰ কালত তেওঁ ভীষণ অৰ্থাভাৱত ভুগিছিল আৰু পাছলৈ ঋণৰ বোজা লৈয়েই কবিতা ৰচনাত লিপ্ত হৈছিল। লণ্ডনত চিকিৎসা বিজ্ঞান পঢ়িবলৈ গৈ এটা সেমেকা কোঠাত থাকিবলৈ লোৱাত তেওঁৰ স্বাস্থ্য ভাঙি পৰিল। দুজনকৈ সৰু ভায়েক যক্ষ্মাৰোগ আক্ৰান্ত হোৱাৰ পাছত কীট্ছেই তেওঁলোকৰ পৰিচৰ্য্যা কৰিছিল। দৰিদ্ৰতা, হতাশ, অসুস্থতাৰ লগত যুজিও তেওঁ জীৱনৰ শেষ ছবছৰত অসুস্থতাৰেই লেখিছিল। ৱৰ্ডছৱৰ্থ আৰু কোলেৰিজ আছিল ৰোমান্টিক কৱিতাৰ জন্মদাতা। তেওঁলোকৰ গীতিধৰ্মী কবিতাই ইউৰোপত ওঠৰ শতিকাৰ শেষৰ ফালে এক নতুন তৰংগৰ সৃষ্টি কৰিছিল। তেওঁলোকৰ পদানুসৰণ কৰি দ্বিতীয় তৰংগ প্ৰৱাহিত হ'ল কীট্ছ আৰু আৰু শ্যেলীৰ কবিতাৰ যোগেদি।

দৰিদ্ৰতা, হতাশা, অসুস্থতা সত্বেও জীৱনৰ নিৰ্মম সত্যক প্ৰকাশ কৰি তেওঁ বহু উল্লেখযোগ্য কবিতা লেখিলে। জীৱনৰ শেষ বছৰ কেইটাত প্ৰকৃতিৰ, মানৱতাৰ অভিজ্ঞতাও প্ৰধান উপাদান হ'ল। কি অসাধাৰণ প্ৰতিভা! জীৱনকালত মাত্ৰ চাৰিখন কবিতাপুথি প্ৰকাশ কৰিও তেওঁ কাব্যজগতত এক বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰিলে। "গছৰ পাত ওলোৱাদি স্বতঃ স্ফুৰ্তভাৱে তেওঁৰ মনৰ পৰা কবিতা ওলাইছিল"। তেওঁৰ প্ৰতিভা শেৱালি ফুলৰ দৰে অকণমান সময়ৰ বাবে পূৰ্ণ প্ৰস্ফুটিত হৈ জগতত তাৰ সুৱাস ৰাখি গ'ল।

পি.বি. শ্যেলী অন্য এজন কবি যি জন কীট্ছৰ সমসাময়িক আছিল। দুয়োৰে মাজত গাঢ় বন্ধুত্বও আছিল। বয়সত তিনিবছৰ শ্যেলী ডাঙৰ আছিল যদিও দুয়োৰে মৃত্যু এবছৰৰ আগপিছকৈ হৈছিল। কীট্ছৰ দৰে তেওঁৰো অকালমৃত্যু হৈছিল এটা নাও দুৰ্ঘটনাত মাত্ৰ ২৯ বছৰ বয়সত। এইজনা কবিৰো জীৱন মসৃণ নাছিল। ওঠৰ বছৰ বয়সত বিপ্লৱী আদৰ্শ আৰু নাস্তিকতাবাদৰ বাবে অক্সফোৰ্দৰ পৰা তেওঁ বহিস্কৃত হৈছিল। বৌদ্ধিক আৰু ৰাজনৈতিক সমাজৰ পৰাও তেওঁক এঘৰীয়া কৰা হৈছিল। অৱশ্যে তেওঁ প্ৰগতিশীল সমাজৰ পৰা সমৰ্থন পাইছিল। পাছৰ তিনি-চাৰি প্ৰজন্মৰ বহু কবি, দাৰ্শনিকৰ তেওঁ আদৰ্শ হৈ পৰিছিল। ৰবাট ব্ৰাউনিং, অস্কাৰ ৱাইল্ড, থ'মাছ হাৰ্দি আদি কবি, বাৰ্টাণ্ড ৰাছেল, বাৰ্ণাড শ্ব, কাৰ্ল মাৰ্ক্স আদি দাৰ্শনিকে তেওঁক প্ৰশংসা কৰিছিল। প্ৰথমে শ্যেলীয়ে উপন্যাস লেখাৰে আৰম্ভ কৰি পাছলৈ নিয়মীয়াকৈ কবিতা, প্ৰবন্ধ আদি ৰচনা কৰিবলৈ ল'লে। বেছিভাগ প্ৰকাশকে তেওঁৰ ৰচনাসমূহ প্ৰকাশ কৰিবলৈ অনিচ্ছা প্ৰকাশ কৰিছিল। জীৱিতকালত শ্যেলীয়ে তেওঁৰ কৃতকাৰ্য্যতা, সাহিত্যিক মূল্যায়ন, সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক উচ্চ আদৰ্শৰ প্ৰভাৱ দেখিবলৈ নাপালে তথাপিও ডেৰ শতিকাতকৈও অধিক কাল তেওৰ কাব্যদৰ্শন সমাজবাদ, ৰাজনৈতিক আদৰ্শৰ চৰ্চা নিৰলসভাৱে চলি আছিল। তেওঁক ইংৰাজী ভাষাৰ এজন প্ৰধান ৰোমান্টিক আৰু গীতিধৰ্মী কোনো কোনোৱে তেওঁক বিশ্বৰ শ্ৰেষ্ঠ গণিতজ্ঞ জেকব আৰু অয়লাৰ লগত তুলনা কৰিলে। দুবছৰমানৰ পাছত সকলোৱে একমুখে তেওঁক গণিতৰ অসামান্য পণ্ডিত ৰূপে স্বীকৃতি দি সন্মান যাচিলে। আগৰে পৰা দুৰ্ব্বল আৰু ৰুগীয়া ৰামানুজন এইবাৰ যক্ষ্মা ৰোগত আক্ৰান্ত হ'ল। ১৯১৯ চনত তেওঁ ভাৰতলৈ ঘূৰি আহিল আৰু বত্ৰিশবছৰ বয়সতে মৃত্যু বৰণ কৰে। মাত্ৰ কেইটামান বছৰ গণিতৰ সাধনাত ব্ৰতী হৈ তেওঁ গণিত জগতলৈ যিখিনি আগবঢ়ালে, তাৰ বাবে বিশ্বজগতত তেওঁ উচ্চস্থানত আসন পালে।

স্বামী বিবেকানন্দ হ'ল অন্য এজন মণিষী যিজনৰ দুকুৰি বছৰ নৌ হওতেই মৃত্যু হ'লেও, স্বল্পজীৱন কালত ভাৰতী দৰ্শনক জগতসভালৈ নি উচ্চ স্থানত প্ৰতিষ্ঠা কৰি চিৰদিনৰ বাবে অমৰ হৈ ৰ'ল। তেওঁ বেদ-বেদান্ত, ধৰ্ম, যোগদৰ্শন অধ্যয়ন আৰু সাধনা কৰি ভাৰতীয় আধ্যাত্মিক জগতৰ উজ্জ্বলতম নক্ষত্ৰ হিচাপে পৰিগণিত হ'ল। তেওঁৰ প্ৰথম উদ্দিপনামূলক বক্তৃতাত আমেৰিকা বাসীক, "মোৰ ভাতৃ আৰু ভগ্নী" বুলি সম্বোধন কৰি পশ্চিমৰ জগতত জনপ্ৰিয় হৈ পৰিল। মৌ মাখিয়ে মৌ চুহি লোৱাৰ দৰে তেওঁ ভাৰতীয় বেদান্ত দৰ্শন অধ্যয়ন কৰি তাৰ সাৰমৰ্ম যুগুতাই লৈ দেশ বিদেশত প্ৰচাৰ কৰিছিল। আমেৰিকা, ইংলেণ্ড, ইউৰোপবাসীৰ মাজত ভাৰতীয় ধৰ্ম দৰ্শনৰ সচেতনতা জগাই তুলিছিল। ৰবীন্দ্ৰনাথে ৰমা ৰলাক কৈছিল, "ভাৰতবৰ্ষক জানিবলৈ হ'লে আপোনালোকে বিবেকানন্দক অধ্যয়ন কৰক, তেওঁৰ সকলো কথাই বাস্তৱধৰ্মী আৰু গঠনমূলক।"

বহুমুখী প্ৰতিভাৰ অধিকাৰী বিবেকানন্দই ধৰ্ম দৰ্শনৰ উপৰিও ইতিহাস, সমাজ বিজ্ঞান, কলা, সাহিত্য সকলো দিশতে জ্ঞান আহৰণ কৰিছিল। তাৰোপৰি ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ শিক্ষা লৈছিল দুজন ওস্তাদৰ ওচৰত। শাৰীৰিক ব্যায়াম, খেলাধূলা নিয়মিত ভাৱে কৰাৰ উপৰিও সংগঠনমূলক কামত সদাব্যস্ত আছিল। বিৰল প্ৰতিভা নাথাকিলে কেতিয়াও মানুহৰ ইমানবোৰ দিশত বুৎপত্তি লাভ কৰা সম্ভৱ নহয়। অৱশ্যে তাৰ বাবে লাগে কঠোৰ শ্ৰম আৰু অধ্যৱসায়।

বিবেকানন্দই পশ্চিমীয়া সাহিত্য দৰ্শনো গভীৰ ভাৱে অধ্যয়ন কৰিছিল। দেভিদ হিউম, ইমানুৱেল কাণ্ট, স্পিনোজা, হেগেল ছপেনহাৱাৰ,অগাষ্ট কমতে, হাৰ্বাট স্পেনচাৰ, জন ষ্টুৱাৰ্ট মিল, চাৰ্লছ দাৰৱিন আদি প্ৰখ্যাত লেখকসকলৰ ৰচনা আছিল তেওঁৰ নখদৰ্পণত। ড০ উইলিয়াম হেষ্টি নামৰ এজন শিক্ষাবিদে লেখিছিল, "নৰেন্দ্ৰ সঁচায়ে 'জিনিয়াছ'। মই বহু ঠাই ভ্ৰমিছো। কিন্তু নৰেন্দ্ৰৰ দৰে দ্বিতীয় এজন মেধাৱী আৰু প্ৰতিভা সম্পন্ন বালক বা কিশোৰ ক'তো লগ পোৱা নাই। আনকি জাৰ্মান বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰৰ মাজত মই তেনে বিস্ময়কৰ ছাত্ৰ দেখা নাই।"

বিবেকানন্দয়েই ৰামকৃষ্ণ মঠ, মিছন আদি প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। গৱৰ্ণৰ জেনেৰেল চক্ৰৱৰ্ত্তী ৰাজাগোপালা চাৰীয়ে কৈছিল, বিবেকানন্দই হিন্দু ধৰ্ম-দৰ্শনক নতুনকৈ প্ৰতিষ্ঠা কৰি ভাৰতবৰ্ষক ৰক্ষা কৰিলে। নেতাজী সুভাষ বসুৰ মতে "বিবেকানন্দ হ'ল আধুনিক ভাৰত নিৰ্মাতা।" মহাত্মা গান্ধীয়ে স্বীকাৰ কৰিছিল যে বিবেকানন্দৰ প্ৰভাৱে তেওঁৰ দেশৰ প্ৰতি প্ৰেম হাজাৰ গুণে বৃদ্ধি কৰিলে। বিবেকানন্দৰ বাণীয়ে স্বাধীনতা-যুজাৰু আৰু নেতৃস্থানীয় লোকক দেশপ্ৰেমৰ গভীৰ অনুভৱেৰে অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। আচলতে আধুনিক যুগত তেওঁৰ দৰে ব্যক্তিত্ব অতি বিৰল। জামছেদজী টাটাক ভাৰতবৰ্ষত বিজ্ঞান অনুষ্ঠান প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ বিবেকানন্দই উদগনি দিছিল। কেৱল দেশৰে নহয় ইউৰোপ, আমেৰিকাৰো বিভিন্ন ক্ষেত্ৰৰ পণ্ডিত আৰু মণিষীসকলক তেও গভীৰ জ্ঞানেৰে উদ্বুদ্ধ কৰিছিল। তেওঁৰ প্ৰতিভাৰ সম্যক প্ৰকাশ কৰিছে চাৰিবিধ ধ্যান যোগৰ দ্বাৰাই। কৰ্মীৰ বাবে কৰ্মযোগ, ভক্তৰ বাবে ভক্তিযোগ, ৰহস্যবাদীৰ বাবে ৰাজযোগ, যুক্তিবাদীৰ বাবে জ্ঞানযোগ। এই সকলো বিষয়ৰ ওপৰত তেওঁ বহু তত্বপূৰ্ণ পুথিও ৰচনা কৰিছিল। চল্লিশবছৰ বয়স পূৰ্ণ হোৱাৰ আগেয়েই মৃত্যুবৰণ কৰা বিবেকানন্দৰ সহস্ৰ প্ৰতিভাৰ বিকাশ ঘটি এজন মহামণিষী ৰূপে স্বীকৃত হৈছিল, আত্মঅনুভৱ, ধ্যান, জ্ঞান, সৰ্ববিদ্যা চৰ্চাৰ যোগেদি।

স্বল্পজীৱন কালত বহু প্ৰতিকূল অৱস্থাৰ মাজতো নিজকে বিশ্বসাহিত্যত কবি হিচাবে প্ৰতিষ্ঠা কৰা দুগৰাকী কবিৰ বিষয়ে এইখিনিতে উল্লেখ কৰাটো নিশ্চয় সমীচিন হ'ব। সেই দুগৰাকী হ'ল জন কীট্‌ছ আৰু পি. বি. শেলী। যি ইংৰাজী ভাষাৰ অতি জনপ্ৰিয় কবি বিশেষকৈ উনৈশ আৰু কুৰি শতিকাৰ। কীট্‌ছ মাত্ৰ পঁচিশ বছৰহে জীয়াই আছিল। ১৭৯৫ চনৰ ৩১ অক্টোবৰত জন্ম গ্ৰহণ কৰি ১৮২১ চনৰ ২৩ ফেব্ৰুৱাৰীত মৃত্যু বৰণ কৰে। তেওঁৰ কল্পনাশক্তি আৰু কাব্যৰ প্ৰতিভা অতি প্ৰখৰ আছিল। শৈশ

আৰু কৈশোৰ কালত তেওঁ ভীষণ অৰ্থাভাৱত ভুগিছিল আৰু পাছলৈ ঋণৰ বোজা লৈয়েই কবিতা ৰচনাত লিপ্ত হৈছিল। লণ্ডনত চিকিৎসা বিজ্ঞান পঢ়িবলৈ গৈ এটা সেমেকা কোঠাত থাকিবলৈ লোৱাত তেওঁৰ স্বাস্থ্য ভাঙি পৰিল। দুজনকৈ সৰু ভায়েক যক্ষ্মাৰোগ আক্ৰান্ত হোৱাৰ পাছত কীট্‌ছেই তেওঁলোকৰ পৰিচৰ্য্যা কৰিছিল। দৰিদ্ৰতা, হতাশ, অসুস্থতাৰ লগত যুজিও তেওঁ জীৱনৰ শেষ ছবছৰত অসুস্থতাৰেই লেখিছিল। ৱৰ্ডছৱৰ্থ আৰু কোলেৰিজ আছিল ৰোমান্টিক কৱিতাৰ জন্মদাতা। তেওঁলোকৰ গীতিধৰ্মী কবিতাই ইউৰোপত ওঠৰ শতিকাৰ শেষৰ ফালে এক নতুন তৰংগৰ সৃষ্টি কৰিছিল। তেওঁলোকৰ পদানুসৰণ কৰি দ্বিতীয় তৰংগ প্ৰৱাহিত হ'ল কীট্‌ছ আৰু আৰু শেলীৰ কবিতাৰ যোগেদি।

দৰিদ্ৰতা, হতাশা, অসুস্থতা সত্বেও জীৱনৰ নিৰ্মম সত্যক প্ৰকাশ কৰি তেওঁ বহু উল্লেখযোগ্য কবিতা লেখিলে। জীৱনৰ শেষ বছৰ কেইটাত প্ৰকৃতিৰ, মানৱতাৰ অভিজ্ঞতাও প্ৰধান উপাদান হ'ল। কি অসাধাৰণ প্ৰতিভা! জীৱনকালত মাত্ৰ চাৰিখন কবিতাপুথি প্ৰকাশ কৰিও তেওঁ কাব্যজগতত এক বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰিলে। "গছৰ পাত ওলোৱাদি স্বতঃ স্ফূৰ্তভাৱে তেওঁৰ মনৰ পৰা কবিতা ওলাইছিল"। তেওঁৰ প্ৰতিভা শেৱালি ফুলৰ দৰে অকণমান সময়ৰ বাবে পূৰ্ণ প্ৰস্ফুটিত হৈ জগতত তাৰ সুৱাস ৰাখি গ'ল।

পি.বি. শেলী অন্য এজন কবি যি জন কীট্‌ছৰ সমসাময়িক আছিল। দুয়োৰে মাজত গাঢ় বন্ধুত্বও আছিল। বয়সত তিনিবছৰ শেলী ডাঙৰ আছিল যদিও দুয়োৰে মৃত্যু এবছৰৰ আগপিছকৈ হৈছিল। কীট্‌ছৰ দৰে তেওঁৰো অকালমৃত্যু হৈছিল এটা নাও দুৰ্ঘটনাত মাত্ৰ ২৯ বছৰ বয়সত। এইজনা কবিৰো জীৱন মসৃণ নাছিল। ওঠৰ বছৰ বয়সত বিপ্লৱী আদৰ্শ আৰু নাস্তিকতাবাদৰ বাবে অক্সফোৰ্দৰ পৰা তেওঁ বহিস্কৃত হৈছিল। বৌদ্ধিক আৰু ৰাজনৈতিক সমাজৰ পৰাও তেওঁক এঘৰীয়া কৰা হৈছিল। অৱশ্যে তেওঁ প্ৰগতিশীল সমাজৰ পৰা সমৰ্থন পাইছিল। পাছৰ তিনি-চাৰি প্ৰজন্মৰ বহু কবি, দাৰ্শনিকৰ তেওঁ আদৰ্শ হৈ পৰিছিল। ৰবাৰ্ট ব্ৰাউনিং, অস্কাৰ ৱাইল্ড, থ'মাছ হাৰ্দি আদি কবি, বাৰ্টাণ্ড ৰাছেল, বাৰ্ণাড শ্ব, কাৰ্ল মাৰ্ক্স আদি দাৰ্শনিকে তেওঁক প্ৰশংসা কৰিছিল। প্ৰথমে শেলীয়ে উপন্যাস লেখাৰে আৰম্ভ কৰি পাছলৈ নিয়মীয়াকৈ কবিতা, প্ৰবন্ধ আদি ৰচনা কৰিবলৈ ল'লে। বেছিভাগ প্ৰকাশকে তেওঁৰ ৰচনাসমূহ প্ৰকাশ কৰিবলৈ অনিচ্ছা প্ৰকাশ কৰিছিল। জীৱিতকালত শেলীয়ে তেওঁৰ কৃতকাৰ্য্যতা, সাহিত্যিক মূল্যায়ন, সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক উচ্চ আদৰ্শৰ প্ৰভাৱ দেখিবলৈ নাপালে তথাপিও ডেৰ শতিকাতকৈও অধিক কাল তেওৰ কাব্যদৰ্শন সমাজবাদ, ৰাজনৈতিক আদৰ্শৰ চৰ্চা নিৰলসভাৱে চলি আছিল। তেওঁক ইংৰাজী ভাষাৰ এজন প্ৰধান ৰোমান্টিক আৰু গীতিধৰ্মী কবি হিচাপে আখ্যা দিয়া হয়।

তেওঁৰ মতাদৰ্শ সলনি নকৰাৰ বাবে পিতৃয়েও তেওঁক পৰিত্যাগ কৰিছিল। অথচ কুৰিবছৰ বয়স নৌ হওঁতেই লিখা ভাৱগধূৰ লেখনিসমূহে তেওঁৰ বিৰল বৌদ্ধিক প্ৰতিভাৰ পৰিচয় দিছিল। পাৰিবাৰিক জীৱন বিশৃঙ্খল আছিল যদিও শেলী বৰ দৰদী অন্তৰৰ, মৰমিয়াল আৰু অনুভূতি প্ৰৱণ আছিল। কবি ৱৰ্ডছৱৰ্থৰ প্ৰভাৱ আৰু বাইৰণৰ সংগই তেওঁক গভীৰ অনুপ্ৰেৰণা যোগাইছিল। কবি জন কীট্‌ছ আৰু সাহিত্যিক লেই হাণ্টৰ সংযোগে শেলীক সুখী আৰু আনন্দত কৰিছিল। ইটালীত থাকোতে তেওঁ কেইবাটাও সুন্দৰ কবিতা ৰচনা কৰিছিল। ১৯২১ চনত কীট্‌ছৰ মৃত্যুত তেওঁ এক হৃদয়স্পৰ্শী শোকগাঁথা ৰচনা কৰিছিল। কীট্‌ছৰ দৰে তেওঁৰো কুৰি শতিকাৰ এজন শ্ৰেষ্ঠ কবি হিচাবে স্বীকৃতি পাইছিল।

এনেধৰণৰ অজস্ৰ উদাহৰণ আছে সাহিত্য, শিল্প-কলা, বিজ্ঞান, সংগীত সকলো ক্ষেত্ৰতে য'ত প্ৰতিভাই কোনো বাধা নেমানি বিকশিত হ'ব পাৰে। তাৰ বাবে লাগে মাথোঁন ইচ্ছা শক্তি, সাধনা, অধ্যৱসায়।

—০০০—

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ গল্প
একাকী, বিচ্ছিন্ন, অপূৰ্ণ মানুহৰ কাহিনী

অৰূপা পটংগীয়া কলিতা
অধ্যাপিকা টংলা মহাবিদ্যালয়
বিশিষ্ট কথাশিল্পী

মামণি ৰয়ছমৰ প্ৰথমছোৱাৰ গল্পবোৰৰ মূল বৈশিষ্ট্য হ'ল ব্যক্তি মানসৰ প্ৰতিফলন। যুথবদ্ধ মানুহ নহয়, একাকী আৰু বিচ্ছিন্ন মানুহক লৈহে এই গল্পসমূহ নিৰ্মাণ হৈছে। তেখেতৰ আদিছোৱাৰ গল্পসমূহত ফুটি উঠা এই ব্যক্তি মানসক অৱলোকন কৰিলে এজনী কৈশোৰ পাৰ হৈ যৌৱনত ভৰি দিয়া সংবেদনশীল, উচ্চ মধ্যবিত্ত পৰিয়ালৰ ছোৱালী উঠি আহে।

অৰূপা পটংগীয়া কলিতা টংলা মহাবিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপিকা তথা বিশিষ্ট কথাশিল্পী
ফোন ঃ ৯৪৩৫২-১২৭২০

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে কোমল বয়সৰ পৰা হাতত কলম তুলি লৈছে, সেইবাবে তেখেতৰ সৃষ্টিশীল সময়ছোৱাৰ বিস্তৃতিও অধিক। বুজনসংখ্যক গল্প লিখিলেও তেখেত মূলতঃ ঔপন্যাসিক বুলিহে সৰ্বজনস্বীকৃত। কিন্তু তেখেতৰ গল্পৰ জগতখনো গুৰুত্বপূৰ্ণ। গল্পৰেই তেখেতে সাহিত্য সৃষ্টিৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল। সেয়েহে তেখেতৰ গল্পখিনিয়ে এগৰাকী প্ৰতিভাশালী লেখিকাৰ নিৰ্মাণ প্ৰক্ৰিয়া পৰিষ্কাৰভাৱে ধৰি ৰাখিছে। তেখেতৰ সৃষ্টিৰ মূল বৈশিষ্ট্যসমূহো গল্পখিনি মাজত স্পষ্ট।

মামণি ৰয়ছমৰ প্ৰথমছোৱাৰ গল্পবোৰৰ মূল বৈশিষ্ট্য হ'ল ব্যক্তি মানসৰ প্ৰতিফলন। যুথবদ্ধ মানুহ নহয়, একাকী আৰু বিচ্ছিন্ন মানুহক লৈহে এই গল্পসমূহ নিৰ্মাণ হৈছে। তেখেতৰ আদিছোৱাৰ গল্পসমূহত ফুটি উঠা এই ব্যক্তি মানসক অৱলোকন কৰিলে এজনী কৈশোৰ পাৰ হৈ যৌৱনত ভৰি দিয়া সংবেদনশীল, উচ্চ মধ্যবিত্ত পৰিয়ালৰ ছোৱালী উঠি আহে। তেখেতৰ প্ৰথমছোৱাৰ প্ৰায়বোৰ গল্পৰ কেন্দ্ৰবিন্দুত আছে এই বিশেষ ছোৱালীজনীৰ ছবি। এই বিশেষ গাভৰুগৰাকীৰ জীৱনৰ প্ৰধান অনুভূতি হ'ল চিৰন্তন নৰ-নাৰীৰ মাজৰ প্ৰেম। এই গাভৰুগৰাকী তাইৰ চাৰিওকাষৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক গাঁথনিটো সম্পৰ্কে প্ৰায় অন্ধ। প্ৰেমৰ অনুভূতিয়ে তাইৰ মন আচ্ছন্ন কৰি ৰাখে।

'ঝিনিকি ঝিনিকি দেখিছোঁ যমুনা' গল্পটোৰ কেন্দ্ৰীয় চৰিত্ৰ কৈশোৰ পাৰ হৈ যৌৱনত ভৰি দিয়া এজনী ন-গাভৰু। প্ৰেমৰ অনুভূতিৰ মাজত এইগৰাকী গাভৰু আকণ্ঠ নিমজ্জিত। তাই এখন পাহাৰীয়া চহৰত বাস কৰে ঃ

'শীতত সকলৰ শুকান পাতেৰে ভৰপূৰ হৈ থকা ঘৰৰ সন্মুখৰ আলিটোৰ কথা মোৰ ৰিনি ৰিনি মনত পৰে। যুৱতীৰ চেঁকো... কৰা চুলিৰ দৰে সেইবোৰ পাত পিছল, মসৃণ, গন্ধহীন কনবীয়া গোলাপেৰে ভৰপূৰ গাঁওখনৰ কথাও মোৰ ৰিনি ৰিনি মনত পৰে। মনোকাইৰ হাতত ৰামুচি ধৰি প্ৰায়ে মই এবাৰ কথা সুধিছিলোঁ।

"চোৱা কাই, সৌ টকলা পাহাৰবোৰক একোটা ভাগৰুৱা উটফলহি থকা যেন দেখি...।' ('ঝিনিকি ঝিনিকি দেখিছোঁ যমুনা'— মামণি ৰয়ছমৰ গল্প', পৃ. ২৯৭)

চৌপাশৰ পৃথিৱীখনৰ প্ৰতি প্ৰায় অন্ধ এই প্ৰেমিকা গাভৰুৱে প্ৰকৃতি ভাল পায়, ফুল ভাল পায়ঃ 'যিজোপা যত্নেৰে চেনে... ৰোৱা চন্দন গছ আছে তাৰ গাতে বগোৱা কনবীয়া গোলাপজোপাই কেইটা নতুন কুঁহিপাত মেলিলে, তাৰ পাতবোৰক ক'ৰবাৰ কেনেবাকৈ পোকে ধৰিছে নেকি, এইবোৰ খুটি খুটি চোৱা মোৰ ৰাতিপুৱাৰ কৰ্তব্যৰ ভিতৰত আছিল।' ('ঝিনিকি ঝিনিকি দেখিছোঁ

যমুনা' পৃ. ৩০৫) তাই উদ্বাউল হৈ ৰৈ থাকে প্ৰেমৰ বাবে, সেই প্ৰেম হ'ব সমাজ, শাসন, নিয়মৰ উৰ্দ্ধত— 'বিয়াৰ বান্ধোনেৰে বান্ধি অনা সঁচা প্ৰেম নহয়। প্ৰেম স্বতঃস্ফূৰ্ত হ'ব লাগে।' ('ঝিনিকি ঝিনিকি দেখিছোঁ যমুনা' পৃ. ৩০৪) 'সজাৰ ভাটো' নহয় কনবীয়া চৰাই সুনন্দাই আইমণিক এই পাঠ দিছিল। সুনন্দাৰ প্ৰেম পত্ৰ লিখি আইমণি মৰুভূমিৰ বালিৰ দৰে ৰৈ আছিল। পত্নীহীনা কৃষ্ণেন্দুৰ পৰা তাই আশা কৰিছিল সেই প্ৰেম, 'যি প্ৰেমে মানুহক শক্তিশালী কৰে, পৃথিৱীত অমৰ হৈ থকাৰো প্ৰেৰণা দিয়ে'। ('ঝিনিকি ঝিনিকি দেখিছোঁ যমুনা' পৃ. ৩০৬) 'কুমাৰী মন' গল্পতো একেগৰাকী আত্মবিভোৰ কিশোৰীক দেখোঁ। প্ৰেমৰ সপোনত তাই সমগ্ৰ পৃথিৱীৰ অগোচৰে বাউলী— 'মানস দাদাই যেতিয়া মোক নিচেই ওচৰত বিচাৰে, তেতিয়া বেলিগুত ভেঁজা দি ঠিক তেনেদৰেই চাই থাকে....।' (পৃ. ১১৯, 'কুমাৰী মন') 'পৰশমণি' গল্পৰো কেন্দ্ৰবিন্দু মুকুলৰ উচ্চবিত্ত শ্ৰেণীৰ ছোৱালীজনীৰ প্ৰতি প্ৰেম— 'বাইদেউ, আপোনাক এবাৰ চাই গ'লেও কিয় জানো আকৌ এবাৰ চাবৰ মন যায়। শোৱাপাটীত পৰিলেও কিয় জানো আপোনাৰ ছবিখনহে দেখোঁ বাইদেউ... (পৃ. ১১ 'পিয়ন')। আৰু এজনী কিশোৰী— 'তাইকতো সকলোৱে অতুলনীয় বুলিয়ে কয়।' (পৃ. ১৭, 'পৰশমণি') এই ৰূপৱী কিশোৰীৰ সম্বন্ধ হৈছিল এজন অলংকাৰ বেপাৰীৰ লগত। নিম্নবৰ্গৰ এই কিশোৰীৰ সম্বন্ধ হৈছিল এজন অলংকাৰ বেপাৰীৰ লগত। নিম্নবৰ্গৰ এই কিশোৰীৰ জীৱনলৈ প্ৰেম আহিছিল কালধুমুহা হৈ যি চৰবোৰ ভাঙি ছিঙি থৈ যায়— 'ইমানদিনে অজ্ঞাত থকা চন্দনৰ প্ৰকৃত পৰিচয় পাই ভনীয়েকে উভতি আহিছে। ৰুক্ষকেশ, মলিন বেশ, দুচকুত চাবখাৰ হোৱা প্ৰলয়।' (পৃ. ২১ 'সহযাত্ৰী') 'সন্ধ্যা, ললিতা, কান্তা' গল্পৰো মূল বিষয় প্ৰেমাতুৰ এক কিশোৰী, 'ফুলনিখনৰ মাজত এনেয়ে মই কেইবাবাৰো অহা-যোৱা কৰি আছিলোঁ। মোৰ অৱচেতন মনৰ মানুহজনীয়ে কিন্তু বাৰে বাৰে পংকজ অহাটোকে বিচাৰিছিল (পৃ. ২৫ 'সন্ধ্যা, ললিতা কান্তা')। 'যমুনাৰ সিপাৰে' গল্পৰ বিষয়বস্তু যমুনাৰ প্ৰেম। যমুনাৰ এই প্ৰেম আছিল বৰ চঞ্চল, শৰীৰৰ ভাষাকো এই প্ৰেমে সামৰি লৈছিল, 'মাথোঁ চাদৰখনেৰে তাইৰ উদ্ধত শৰীৰটো ঢাকিবলৈ যমুনাই বৃথা প্ৰয়াস কৰিছে। গাৰ বাকী কাপোৰখিনি বিছনাৰ এচুকত সোতমোচ খাই পৰি আছে। চকুযোৰ চাই মই বুজিছিলোঁ— হয়তো এক মুহূৰ্তৰ কাৰণেও এইযোৰ চকু জাপ খোৱা নাই।' (পৃ. ৩৯, 'যমুনাৰ সিপাৰে') 'সেই আন্ধাৰ-পোহৰৰো অইধক' গল্পত প্ৰেমে অন্য এক ৰূপ লৈছে। এই অস্বাভাৱিক সন্তানৰ জন্মই দময়ন্তীৰ জীৱনটো খেলিমেলি কৰি তুলিলে। দময়ন্তীয়ে আন এক সন্তানৰ কথাও ভাবিব নোৱাৰে, কাৰণ তাইৰ সন্তান জন্ম দিয়াৰ ক্ষমতা আৰু নাই। বন্ধ্যাকৰণ অস্ত্ৰোপচাৰ কৰিছে দময়ন্তীয়ে। তাই এই পৰপুৰুষক প্ৰেম নিবেদন কৰি অসহনীয় হৈ পৰা জীৱনটোৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাব খুজিছে— '... আপুনি আৰু মই দুৰৈত ক'ৰবাত এখন নতুন সংসাৰ পাতিম; আপুনি যেনেকৈ বিচাৰে ঠিক তেনেকৈয়ে মই আপোনাৰ সংসাৰখন গঢ়িম, আপুনি মান্তি হ'বনে? আপুনি মান্তি শইকীয়া??' (পৃ. ১০৪, 'সেই আন্ধাৰ পোহৰৰো অধিক) মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ প্ৰথমছোৱাৰ গল্পৰ মূল বিষয়বস্তু নিঃসন্দেহে নাৰী-পুৰুষৰ প্ৰেম। প্ৰেমৰ এই ৰূপায়নত বাৰে বাৰে উঠি আহে অপূৰ্ণতা, অসম্পূৰ্ণতা, ৰুক্ষতা, যন্ত্ৰণা আৰু এক নোপোৱাৰ আৰ্তি। মুকুলৰ প্ৰেম হৈ ৰ'ল এক সন্ধান, প্ৰাপ্তিৰ ৰূপায়ণ কতো নাই। মুকুল প্ৰেম হৈ ৰ'ল এক ক্ষয়ংকৰী যতনা— 'বাইদেউ, আপুনি মোক পাহৰি গ'ল— মই মুকুল। এই চিঠিবোৰ আপোনাৰ হাতত মই কেতিয়াবাই দিব লাগিছিল! কিন্তু মই দিব পৰা নাছিলোঁ... সেই মানুহজনক যে মই হিংসা কৰিছিলোঁ...। (পৃ. ১৫ 'পিয়ন') 'সহযাত্ৰী'ৰ দুই বাই-ভনী প্ৰতাৰক পুৰুষৰ হাতৰ পুতলা হ'ল— 'বাহিৰৰ বতাহৰ সেঁ-সোঁৱনিৰ বাহিৰে ভিতৰৰ কোঠাটোত আৰু একো শব্দই তেতিয়া কুণ্ডলী পকাই থকা নাছিল।' (পৃ. ২১, 'সহযাত্ৰী')। এই নিঃশব্দই দুই বাই-ভনীৰ উদ্দাম প্ৰেমৰ পৰিণতি। মধুকীৰ পংকজৰ প্ৰতি প্ৰেমো এক শূন্যতাৰ অন্ধগলিত সোমাই পৰিল— 'ওহো, মোৰ মগজৰ বিকৃতি ঘটা নাই, মই মাত্ৰ তোমাক, একমাত্ৰ তোমাক বিচাৰিছিলোঁ পংকজ।' (সন্ধ্যা, ললিতা, কান্তা', পৃ. ৩৩)। যমুনাৰ প্ৰেমো এক অস্বাভাৱিক পৰিণতিৰ ফালে গতি কৰিলে। অঞ্জলি আৰু ভাগীৰথৰ প্ৰেমো এক হাহাকাৰ হৈ থাকিল। আইমানোৰ মানসৰ প্ৰতি প্ৰেমো এক অপূৰ্ণতা হৈ ৰ'ল।

কেন্দ্ৰবিন্দুত এজনী প্ৰেমৰ বাবে বাউল হৈ থকা গাভৰুক লৈ নিৰ্মাণ হোৱা গল্পবোৰ লাহে লাহে বদলি হৈ আহিল। কোমলমনা, মসৃণ জীৱনত বাট বুলি থকা গাভৰুজনীৰ চৰিত্ৰও সলনি হৈ আহিল। লাহে লাহে গল্পৰ কেন্দ্ৰবিন্দুৰ নাৰীজনীও এক ভয়ংকৰ জটিলতাত সোমাই পৰিল। ধুমুহাই তচনচ কৰি পেলোৱা এই নাৰীয়ে আহৰণ কৰি ল'লে এক জটিল আৰু ৰুক্ষ ব্যক্তিত্ব। এইনাৰীৰ চাৰিওকাষৰ জীৱনৰ চিত্ৰন হৈ পৰিল

একো একোটা ভয়ানকভাৱে কৰ্কশ গল্পৰ নিৰ্মাণৰ কাঠামো।

'ভুল ঠিকনা' গল্পৰ কেন্দ্ৰবিন্দুত আছে মোহিনী। মোহিনী এজনী সৃষ্টিশীল নাৰী— পুৰণি ঠাইবোৰ চোৱাৰ কি যে অদম্য হেঁপাহ আছিল মোহিনীৰ, তাইৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিবলৈ নিৰ্মলে কেইবাখনো পুৰণা কিতাপ কিনি আনি পঢ়িব লগা হ'ল। (ভুল ঠিকনা ঃ পৃ. ১১৩)। এইনাৰীয়ে প্ৰাণভৰি প্ৰকৃতিক ভাল পায়— 'ইস, কি যে ফুৰ্তি তাইৰ। এটা শিলৰ পৰা আন এটা শিললৈ জঁপিয়াই ফুৰিছিল..। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পানী শুকোৱাৰ লগে লগে এই উৰ্বশীৰ ওচৰত কতধৰণৰ যে শিলে-পাথৰে মূৰ দাঙি উঠিছিল।' (ভুল ঠিকনা, পৃ. ১১৪)। এইনাৰীক লেখিকাই উপস্থাপন কৰিছে মোহিনীৰ স্বামীৰ ভনী হিয়াৰ চাবনিৰ মাজেৰে। হিয়াৰ ককায়েক নিৰ্মলক মোহিনীয়ে নিজৰ সমস্ত প্ৰেম উদঙাই দিছিল। ককায়েক - বৌয়েকৰ সম্বন্ধটোক হিয়াৰ পৰম হেঁপাহেৰে উপভোগ কৰিছিল, 'বিয়াৰ আয়োজন হোৱা এইদম্পতিহালৰ এক অনন্য প্ৰাণ চাঞ্চল্য, স্পৰ্শ আৰু ৰহস্যময় ঘনীভূত আত্মীয়তাই হিয়াৰ সমগ্ৰ শৰীৰলৈ এক মাদকতা আনিছিল।' (ভুল ঠিকনা)। হিয়াৰ চকুত ঠিকেই পৰিছিল - নিৰ্মলৰ অতীত জীৱনৰ এছোৱা মোহিনীৰ পৰা সকলোৱে লুকুৱাই ৰাখিছিল, 'উকিয়াম? আৰু ওচৰৰ যোগিনীজান? ....আৰু হৰকান্তবৰ ভাগৱতীৰ পৰিয়াল? ....নাইনাই, সেইবোৰ কোনো উল্লেখ হোৱা নাছিল।' (ভুল ঠিকনা) মোহিনীৰ জীৱন ইতিমধ্যে তল-ওপৰ হৈ পৰিছিল। তাইৰ প্ৰেমৰ দেৱতা স্বামী নিৰ্মলে মিলিটেৰীত কাম কৰিছিল। কাশ্মীৰৰ 'চাম্ব ছে'কত' সেনাৰ গুলীত নিৰ্মলৰ মৃত্যু হৈছিল। নিৰ্মলৰ মৃত্যুৱে মোহিনীৰ সমস্ত কামনা - বাসনা, জীৱনৰ সুখ-শান্তি, প্ৰাপ্তি, আনন্দ আধৰুৱা কৰি ৰাখিলে, নদীৰ শিলৰ ওপৰত সৰু ছোৱালীৰ দৰে খেলা প্ৰাণ চঞ্চল মোহিনী এক ৰুক্ষ নাৰীলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল। মোহিনী বেছ কিছুবছৰৰ পাছত শহুৰৰ ঘৰলৈ আহিব বুলি খবৰ পাই ঘৰৰ মানুহবোৰে তাইৰ বিশৃংখল জীৱনৰ কথা আলোচনা কৰিছিল, নিঃসন্দেহে তাইৰ জীৱন পৰম্পৰাগত জীৱনৰ পৰা সুকীয়া আছিল —

'প্ৰথম তিনি বছৰ মানুহজনীয়ে কোনোবা এগৰাকী চাইক্ৰাট্ৰিকৰ চিকিৎসাধীন হৈ থকা বুলি খবৰ পাইছিলোঁ।'.....'ডেলহৌচিৰে কিবা স্কুলত কাম কৰি আছিল- —,' তাই গুৰু আয়ুৰ মন্দিৰ প্ৰাংগনত কোনোবা এগৰাকী বান্ধৱী আৰু এজাক সন্যাসীৰ সৈতে বাস কৰিছিল।' (ভুল ঠিকনা, পৃঃ১১৫)। পৰিয়ালৰ মানুহবোৰে তাইৰ দুখত পোত যোৱা জীৱনটোৰ কথাও পাতিছিল, 'দাদাৰ মৃত্যুৰ পাছত মানুহতো তইক বলিয়া হৈ ঘূৰি ফুৰা বুলি উলিয়াই ফুৰিছিল। (ভুল ঠিকনা, পৃঃ১১৫)।' (ভুল ঠিকনা' পৃ. ১১৬)। তেওঁলোকে মনত পেলাইছিল— 'বৰ ধুনীয়া আছিল নহয়? এই দহ বছৰ পাছতো মানুহজনী একেই আছেনে?... যিবোৰ ধুমুহা মূৰৰ ওপৰেৰে পাৰ হ'ল, মানুহজনীক একে কৰি ৰখা সম্ভৱ নহয়'। তেওঁলোকে বুজিছিল— 'এই দহ বছৰে তাই মৰা মানুহটোৰ লগত মৰিয়েই আছে... এৰা দহ বছৰ বৰ দীঘলীয়া সময়। জীৱনৰ পৰা খহি যোৱা অংশটো তাই হাতুৰী-বটালিৰে জোৰা লগাব পাৰিলেহেঁতেন।... কিছুমান মানুহে নোৱাৰে। ভাঙি যায়।' মোহিনীয়ে 'মৰা মানুহ এটাৰ কথা বুকুত বান্ধি ফুৰিছে— যেতিয়াই মনত পৰে, তেতিয়াই এইদৰে কান্দে।' এই ভগ্নহৃদয় হোৱা মানুহজনী দিল্লীৰ পৰা আহোঁতে তাইৰ লগত দেখা গৈছিল এক অচিন ভদ্ৰলোক। হিয়াই মৃত স্বামীৰ অতীত সৈ যুক্কৰা লীলাৱতীক মোহিনীৰ আগত তুলি ধৰিলে। মোহিনীৰ স্বামী আৰু লগৰবোৰৰ হাতত ধৰ্ষিতা লীলাৱতীয়ে গাত জুই লগাই মৰিব খুজিছিল, নমৰিল। লীলাৱতীক চাই মোহিনীৰ মাজৰ মানুহটো, তইৰ মৃত প্ৰেমিকাৰ ছবিখন পুৰি ছাৰখাৰ হ'ল। হিয়াই মোহিনীক দোভাগ ৰাতি আৱিষ্কাৰ কৰিলে সেই ভদ্ৰলোকৰ কোঠাত।

মামণি বয়ছমৰ গল্পৰ মাজলৈ এইজনী মোহিনী বাৰে বাৰে ভুমুকি মাৰিছে। 'নাঙঠ চহৰ' গল্পত উৰ্মিলা ভট্টাচাৰ্যৰ জীৱন পৰিক্ৰমাও বহদুৰ মোহিনীৰ দৰে— 'উৰ্মিলা দিল্লীলৈ অহা তিনি বছৰহে হৈছে... এক ভয়ংকৰ দুৰ্ঘটনাই তাইৰ জীৱন ওলট-পালট কৰি দিলে। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিভাগত কাম কৰা গিৰীয়েক উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰিবলৈ বিদেশলৈ গৈ আৰু উভতি নাহিল।... বৰ মনোমোহাভাৱে সাজি ডলাৰ বগৰীৰ দৰে কিছুদিন ঘূৰি ফুৰিছিল।' (নাঙঠ চহৰ)। ভয়ংকৰ দুৰ্ঘটনাটোৱে উৰ্মিলাৰ মন জটিলভাৱে ৰোগাক্ৰান্ত কৰি তুলিলে— 'বহুত তিক্ত অভিজ্ঞতাৰে ভাৰাক্ৰান্ত হৈ শেষত উৰ্মিলা এটা সিদ্ধান্তলৈ আহিছিল। যিকোনো উপায়েৰে তাই ছাৰখাৰ হৈ যোৱা সংসাৰক নতুন কৰি তুলিব। তাইৰ মন এটা চিকাৰী মনলৈ ৰূপান্তৰিত হৈছিল। লগ পোৱা প্ৰত্যেকজন পুৰুষৰ মাজত তাই নিজৰ প্ৰিয়জনক বিচাৰি হাবাথুৰি খাই ফুৰিছিল'। (নাঙঠ চহৰ) বৰ নিসংগ এই নাৰী— 'ডিচেম্বৰ মাহ। ধূলিৰে ধূসৰিত দিল্লীৰ ৰাজপথ। প্ৰধান আলিত থিয় হ'ল তাই। ভাব হ'ল হাত-ভৰিবোৰ যেন শুকাই কৰ্কশ হৈ

গৈছে। অথচ সৌ-সিদিনালৈকে নানা ধৰণৰ প্ৰসাধন সামগ্ৰীৰে নিজকে সজাই-পৰাই ৰখাত কত যে যত্ন নাছিল তাইৰ। ক'ত গ'ল সেই আগ্ৰহ? সেই সৌন্দৰ্যবোধ? অসংলগ্ন সাজপাৰ, পুৰণা জোতা, ৰুক্ষ মূৰৰ চুলি... ভিৰৰ মাজত বহি উৰ্মিলাৰ ভাব হ'ল তাই একক, তাই ভয় লগা ধৰণে নিসংগ!.. নিসংগতাই দুৰাৰোগ্য ৰোগৰ দৰে অহৰহ তাইক অনুসৰণ কৰি আহিছে। ('নাঙঠ চহৰ')। এইজনী উৰ্মিলাক লৈ নিৰ্মাণ হৈছে 'নাঙঠ চহৰ' গল্পৰ ৰুক্ষ কাঠামো। শ্লামৰ পৰা তুলি অনা জগন্নাথৰ ধূসৰ মননত উৰ্মিলাই নাঙঠ চহৰখনত বিচাৰি ফুৰা মানুহৰ মাজৰ সুস্থ, কোমল, মানৱিক সম্পৰ্ক এক অসম্ভৱ বাস্তৱ। নিগমবোধ ঘাটৰ মৰিশালিৰ সমস্ত ৰুক্ষতাৰে তিতা হৈ ল'ৰাটোৱে উৰ্মিলাৰ জীৱন আৰু ব্যক্তিত্বক নিজা ধৰণে বিচাৰ কৰি চাইছে— 'আপুনি ফুৰ্তি কৰক, এই চিৰিত বহি মই পহৰা দি থাকিম। মাত্ৰ যাবৰ সময়ত আপোনাৰ ওচৰলৈ অহা পুৰুষবোৰে মোৰ ভঙা টিং এটাত দুই এটা টকা-সিকি ঢালি থৈ যাব লাগিব। মই চিৰিত বহি পহৰা দি থাকিম কিন্তু!!' (নাঙঠ চহৰ)। এই কৰ্কশ গল্পটোত সমগ্ৰ সম্পৰ্ক গতি কৰিছে এক শূন্যতাৰ ফালে। উৰ্মিলাই ভাবিছিল— 'আমি তিৰোতা মানুহ যিমানেই খটখটি নৰগাওঁ, আমাৰ বুকুৰ ভাষাই কয় আমাক আশ্ৰয় দিয়া!! আমাক ভৰসা দিয়া।' (নাঙঠ চহৰ)। এই ভৰসা তাই যশোৱন্তৰ ওচৰত বিচাৰিছিল। উত্তৰত পালে— 'হিংস্ৰ পশুৰ দৰে জঁপিয়াই উঠিল যশোৱন্ত— 'ইউ গিভ মি চেক্স' (নাঙঠ চহৰ)। সাংবাদিক ঠাকুৰ আৰু ৰূপচন্দ্ৰৰ সৈতে সম্পৰ্ক, উৰ্মিলাৰ তাইৰ গাইডৰ সৈতে সম্পৰ্ক— আটাইবোৰ সম্পৰ্কৰ গতি ধূ ধূ শূন্যতাৰ পিনে। 'নাঙঠ চহৰ'ৰ কৰ্কশতাই ভিতৰলৈকে শীতল কৰি তোলে। এক অসম্ভৱ শূন্যতাৰ আৰু প্ৰেমহীনতাই গোটেই গল্পটোকে আষ্ঠে-পৃষ্ঠে মেৰাই থৈছে।

মোহিনী আৰু উৰ্মিলাৰ দৰে আন এক ভগ্ন হৃদয়ৰ নাৰী হ'ল ঈশ্বৰী। ঈশ্বৰীও স্বামীহাৰা, গাভৰু, ভাগি যোৱা সংসাৰ, হেৰাই যোৱা স্বামীক ন ৰূপত পাবলৈ উন্মুখ, তাইৰ মাজতো যৌৱনৰ কামনা-বাসনাৰ অপূৰ্ণতাৰ হাহাকাৰ। বিধৱা নাৰীগৰাকীয়ে পৰপুৰুষৰ লগত সম্পৰ্ক কৰিবলৈ গৈ যন্ত্ৰণাত দগ্ধ হয়। ৰামায়ণৰ গৱেষিকা ঈশ্বৰীৰ স্বামীৰ ১৯৮৪ চনত দিল্লী ৰায়তত জাহাংগীৰ পুৰীৰ এক ভয়ংকৰ অগ্নিকাণ্ডৰ পৰা এটি শিখ শিশুক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ যাওঁতে মৃত্যু হৈছিল। পৰম নিষ্ঠাৰে ৰামায়ণ চৰ্চা কৰা ঈশ্বৰীয়ে জুই দেখিলে অচেতন হৈ পৰিছিল, ভয়ানক ধৰণে আটাহ পাৰিছিলি, মূৰৰ চুলি চিঙিছিল। ৰামায়ণ মণ্ডলীৰ বিভিন্ন চৰিত্ৰ, সীতাৰ জন্মভূমি জনকপুৰলৈ কৰা ৰামায়ণ মণ্ডলীৰ যাত্ৰাৰ প্ৰেক্ষাপটত নিৰ্মাণ হৈছে ঈশ্বৰীৰ চৰিত্ৰ। বিধৱা নাৰীৰ পুৰুষৰ প্ৰতি হোৱা দুৰ্বাৰ শাৰিৰীক আকৰ্ষণ মামণি বয়ছমৰ সমস্ত সৃষ্টিত সিঁচৰিত হৈ আছে। ঈশ্বৰীও ব্যতিক্ৰম নহয়। ধৰ্ম বাহাদুৰৰ নিশ্বাসে বাউলী কৰি তুলিছে— 'নদীৰ পাৰত থকা মাটিৰ দৰে এই দেহ নদীৰ বুকুলৈ যেন খহি পৰিব খুজিছে.। আঃ দেহ স্বৰূপ কি নদী এইখন? শৰীৰৰ প্ৰতিটো অংগই কথা কয় আৰু এক হৈ মিলি যায়.. আঃ কি যন্ত্ৰনা এই ৰক্ষত? দুয়ো স্তনৰ সিৰা-উপসিৰাবোৰ যেন সাৰ পাই উঠিছে, কঠিন হৈ উঠিছে বক্ষৰ মাংসপিণ্ড।' (ঈশ্বৰীৰ সংশয় আৰু প্ৰেম')। এই বিধৱা নাৰীৰ নিজৰ শৰীৰৰ ভোক আৰু পৰপুৰুষৰ প্ৰতি আকৰ্ষণৰ পৰা উদ্ভৱ হোৱা আত্মগ্লানিৰ ছবিও মামণি ৰয়ছমৰ লেখাত সুলভ, ঈশ্বৰীও তাৰ মাজেৰে এজনী, 'নিজৰ স্বামী মৰা বেছি দিন হোৱা নাই, আকৌ পৰপুৰুষলৈ তাইৰ মনত এনে ভাব হৈছে। মহাসতী সীতাৰ মন্দিৰৰ প্ৰাংগণত তাইৰ এনে ভাব হৈছে। তাই অসতী তিৰোতা নেকি? অসতী তিৰোতাবোৰ ঠিক তাইৰ দৰে হয় নেকি? (ঈশ্বৰীৰ সংশয় আৰু প্ৰেম')। ধৰ্মবাহাদুৰৰ প্ৰতি ঈশ্বৰীৰ প্ৰেমৰ আঁৰত আছিল উৰ্মিলাৰ সেই বাসনা, প্ৰেম; আৰু স্থিৰ সম্পৰ্ক বিচাৰ উৰ্মিলাৰ দৰে ঈশ্বৰীও ব্যাকুল হৈ পৰিছিল। ৰামায়ণ মণ্ডলীৰ যাত্ৰাত তাই শৰীৰৰ অনুভৱ কৰিছিল ধৰ্ম বাহাদুৰৰ স্পৰ্শ, পৰম সুখী হৈছিল ৰিক্ত নাৰী মন— 'এয়া এয়া শৰীৰৰ ভাষাৰে সেই কথাও কৈ দিলে, যি কথা শুনিবলৈ চিত্ৰকূট, উজ্জৈন আৰু অযোধ্যাৰ প্ৰত্যেকখন 'ৰামায়ণী বৈঠক'ত তাই অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাইছিল। ('ঈশ্বৰীৰ সংশয় আৰু প্ৰেম')। মোহিনী, উৰ্মিলাৰ দৰে ঈশ্বৰীৰ প্ৰেমৰ বাসনাও ৰিক্ততাৰে ফালে গতি কৰিলে। ঈশ্বৰীৰ প্ৰেমে প্ৰতিদান নাপালে। এই আঙঠি ধৰ্ম বাহাদুৰৰ নহয়...। বৈতৰণী পাৰৰ জঁটাধাৰী সন্নাসীৰ হে। পোহৰে অনা ছবিখন যেন ঈশ্বৰীৰ বুকুৰ আৰু গভীৰলৈ সোমাই গ'ল।' (ঈশ্বৰীৰ সংশয় আৰু প্ৰেম')। মামণি ৰয়ছমৰ লেখা আৰু লেখিকাগৰাকীৰ জীৱন পৰিক্ৰমা বহুসময়ত একে হৈ পৰিছে। মামণি ৰয়ছমৰ গল্পবোৰতো আত্মজৈৱনীক উপাদান চকুত লগাকৈ স্পষ্ট। তেখেতৰ অভিজ্ঞতাবোৰ সাধাৰণতে ব্যক্তিগত জীৱনৰ লগতহে সংযুক্ত। চেগা-চোৰোকাকৈ ৰাজনৈতিক-সামাজিক শক্তিসমূহৰ ছবি আহিলেও মূলতঃ গল্পসমূহৰ প্ৰেক্ষাপট ব্যক্তিগত জীৱনত পোৱা-নোপোৱাৰ কাহিনী। মামণি ৰয়ছমৰ ব্যক্তিগত জীৱন বহুলভাৱে চৰ্চিত।

তেখেতে এবাৰ কৈছিল— 'মানুহ হিচাপে মই বৰ দুৰ্ভাগ্যবান, কিন্তু লেখিকা ৰূপে মই বৰ ভাগ্যবান। তেওঁৰ জীৱনৰ 'দুৰ্ভাগ্যবোৰ' নিঃসন্দেহে তেখেতৰ সৃষ্টিক এক অনন্য মাত্ৰা দিলে। কিন্তু একে সময়তে তেওঁৰ লেখাত সকলো সময়তে উপস্থিত থকা এক বিশেষ নাৰী জীৱনে তেখেতৰ সৃষ্টিক বহু সময়ৰ গাঁঠি মাৰি দিয়াৰ দৰে অনুভৱ হয়। সকলো ঘটনা-পৰিঘটনা গৈ সেই বিশেষ নাৰী চৰিত্ৰৰ মাজত সোমাই একসূৰীয়া হৈ পৰে। মোহিনি, ঈশ্বৰী, উৰ্মিলা আদি চৰিত্ৰৰ মাজত সমাজ জীৱন বহুসময়ত ঢাক খাই পৰে। যুথবদ্ধ মানুহৰ পৰিৱৰ্তে ব্যক্তিমনৰ প্ৰাধানই বহু সময়ত গল্পসমূহক এক নিৰ্দিষ্ট ঠাচৰ পিনে লৈ যায়। সাঁচত ঢলা চৰিত্ৰ আৰু ঘটনাৰ মাজত বহল সমাজ জীৱন ম্লান হৈ আছে। মামণি ৰয়ছমৰ গল্পৰ নিৰ্মাণৰ মূল কাঠামো ব্যক্তি মনন। তেখেতৰ 'দুভাগ্য' আৰু জীৱনৰ এক ক্লেশকৰ অধ্যায়ে এক অনন্য নাৰী চৰিত্ৰ মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সৃষ্টিৰ এবাৰ নোবাবা অংশ হৈ পৰিল। এই থৰ খোজা নাৰী জীৱনৰ বহু কথা পোহৰলৈ সুমুৱাই কিন্তু একে সময়তে এই বিশেষ নাৰী জীৱনৰ চৰিত্ৰৰ বাৰম্বাৰ উপস্থিতিয়ে তেওঁৰ বাবে এক সীমাবদ্ধতাৰ সৃষ্টি কৰিলে।

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে জীৱনৰ নানা অলি-গলি পৰিভ্ৰমণ কৰিছে। এই পৰিভ্ৰমণত তেখেতে প্ৰত্যক্ষ কৰিছে এক বহুৰঙী-জীৱন। তেখেতৰ সৃষ্টিৰ মাজত বিবিধ চৰিত্ৰই ভুমুকি মৰাটো স্বাভাৱিক। তেৱেঁ স্বীকাৰ কৰিছে— 'মই লিখা প্ৰায় সকলো গল্প বা উপন্যাসৰ চৰিত্ৰবোৰক মই বাস্তৱত লগ পাইছোঁ। কিন্তু মোৰ গল্প, উপন্যাস আৰু আত্মজীৱনীৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। কিয়নো আত্মজীৱনীৰ প্ৰত্যেকটো কথাই সঁচা আৰু তথ্যসমৃদ্ধ হ'ব লাগিব। সেইবাবেই জীৱনত লগ পোৱা বহু চৰিত্ৰক আত্মজীৱনীত হুবহু প্ৰকাশ কৰিব পৰা নাযায়। কোনো মানুহৰ সবলতাবিলাকৰ কথা বাদ দিও, কিন্তু দুৰ্বলতাবোৰক যদি আত্মজীৱনীত হুবহুকৈ স্থান দিওঁ, তেন্তে মানুহজনৰ প্ৰতি অন্যায় কৰা যেন লাগে। কিন্তু গল্প বা উপন্যাস আকাৰে লিখিলে, মানুহজনক হুবহু ৰূপৰ প্ৰকাশ কৰিলেও তেওঁৰ প্ৰতি অন্যায় কৰা নহয়। কাৰণ গল্প-উপন্যাসত কোনো সঁচা তথ্য দিয়াৰ প্ৰয়োজন নহয়। কেতিয়াবা ঘটনাৰ ঠাই সলাই পেলাব পাৰি। নাঙঠ চৰিত্ৰবোৰক কেতিয়াবা পিন্ধাই দিব পাৰি ধুনীয়া সাজ-পোছাক ('মামণি ৰয়ছম গোস্বামী নিৰ্মাণ ঃ 'আভা গাৰ্ডেনাৰৰ আবেলি', পৃ. ১৯)।

আভা গাৰ্ডেনাৰ' এজনী বেশ্যা। ভোগৰ বাবে নাৰীক বেশ্যা কৰা আৰু উত্তৰাধিকাৰীৰ বাবে নাৰীক সতী সজাই ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ মাজত বন্দী কৰা পিতৃপ্ৰধান সমাজখনৰ দুমুখীয়া নৈতিকতা আভা গাৰ্ডেনাৰ মাজত স্পষ্ট হৈ আছে। এই বেশ্যাৰ মন আৰু জীৱন তাই লৈ ফুৰোৱা 'এটুকুৰা ক্ষয় যোৱা লিপষ্টিক, এখন সৰু ৰুমাল আৰু মাত্ৰ এটকীয়া নোটৰ সৈতে প্ৰকাণ্ড বেগটোৰ দৰে শূন্য। তাইক লৈ সকলোৱে ফূৰ্তি কৰিছিল, মেজৰ নাৰায়ণেও কৰিছিল। কিন্তু তাই এইজন পুৰুষৰ আশ্ৰয় বিচাৰিছিল— 'এদিন প্ৰচণ্ড জোৰেৰে মোৰ ডিডিত সাৱটি ধৰি চকুত দুফোটা পানী লৈ কৈ উঠিল যে মই তাইক বিয়া কৰাব লাগে, মানে উদ্ধাৰ কৰিব লাগে। এনেকৈ কেইদিনমান থাকিবলগীয়া হ'লে তাই হেনো মৰি থাকিব। ('আভা গাৰ্ডেনাৰৰ আবেলি' পৃ ২৪১)। 'কাগজৰ ফুল' এই আভা গাৰ্ডেনাৰৰ এজনী বিত্ত নাৰী। এই বিক্ত নাৰীৰ মাজত কোনোবাখিনিত দেশপ্ৰেম আছিল। দেশৰ প্ৰতি এই ভালপোৱা প্ৰকাশ কৰিবলৈ গৈ সন্মুখীন হয় আন এক ঠগনৰ। নগৰ নেকলেছ উপহাৰ দিয়া ৰাজনৈতিক নেতাজনলৈ তাই আঙুলি টোঁৱাইছিল, তীব্ৰ কণ্ঠেৰে প্ৰশ্ন কৰিছিল— 'হাও ডেয়াৰ ইউ ... চিট মি? ('আভা গাৰ্ডেনাৰৰ আবেলি' পৃ ২৪৮)। ৰূপহী ... বাৰবণিতাগৰাকীৰ এই প্ৰশ্ন যেন তাইক কাগজৰ ফুল সজোৱা সমাজ খনৰ প্ৰতিয়ে আছিল।

আৰু এক দেহা বেচি খোৱা নাৰী দময়ন্তী, এই বিধৱা বামুণী দেহোপজীৱিনীজনীয়ে 'এডুকুলা ধানত দুটা খৰিকা চানা খায়' ('সংস্কাৰ', পৃঃ ৩৯) তাই 'বাবীৰ বাঁহৰ তলত নষ্ট বস্তু' চাৰিবাৰ পুতি থৈ আহিছে। অৱস্থাপন্ন ঘৰৰ চৰিত্ৰহীন বামুণৰ ল'ৰাৰ ফালৰ 'নষ্ট বস্তু' বাঁহৰ তলত পোতাও বেছি হোৱা নাই? এই বামুণী বিধৱা 'চৰিত্ৰহীন' মানুহজনী নিজৰ জাত সম্পৰ্কে সচেতন— 'বেটা শূদিৰীয়া মহাজনৰ ইমান সাহ সি বেটাই নেজানেনে মই যজমানী বামুণৰ আপী বুলি?' (পৃ ৪৭)। জাক-জমকীয়া হোটেল, বাৰত ঘূৰি ফুৰা আভা গাৰ্ডেনাৰৰ বেগত এখন এটকীয়া নোট আছিল, দময়ন্তীৰ ... নাছিল। পেটৰ ... চকুলো টুকি টুকি কৈছিল— 'একো উপায় নাছিল। আধি খাই থকা মানুহ ভোকত ছাটি-ফুটি কৰি মৰিছিলোঁ...। আধি খাই থকা মানুহ ... মথাও অসুৰৰ দৰে হৈছে। মোৰ মূৰৰ ওপৰৰ ছাল নোহোৱা ... কথা সিঁহতে জানে। সেই মাটিৰ খাজানা আজি তিনি বছৰ ... দিব পৰা নাই... এই নিলাম হয়, এই নিলাম হয়। এই অৱস্থাত মই আপী দুটা লৈ কৰোঁ কি? পৃ. ৪৭)। দময়ন্তীয়েও আজি ...

বিচাৰিছিল— 'আজিকালি গাটোও ভাল লাগি নাথাকে। কাবোবাৰ গাত ভেজা দি থাকিব পাৰিলে ভালেই হ'ব।' (পৃ ৪৭)। বংশধৰৰ বিনিময়ত পীতাম্বৰ মহাজনে তাইক এই আশ্ৰয় দিবলৈ মান্তি হৈছিল। সমাজ বাস্তৱৰ এক মাত্ৰা উন্মোচন কৰি দময়ন্তীয়ে পীতাম্বৰৰ প্ৰস্তাৱ অগ্ৰাহ্য কৰিলে— 'শূদিৰীয়াৰ বীজ তাই নকঢ়িয়ায়। তাই শাণ্ডিল্য গোত্ৰীয়ে বামুণ। তাই নষ্ট কৰি পেলাইছে!'(পৃ. ৫৭)। দময়ন্তীৰ বাবে সকলো কথাতকৈ জাত-পাতৰ বিচাৰ বেছি গুৰুত্বপূৰ্ণ হ'ল।

মামণি ৰয়ছমৰ নাৰীবোৰৰ মূল বৈশিষ্ট্য হ'ল ৰিক্ততা আৰু অপূৰ্ণতাৰ হাহাকাৰ। এই ৰিক্ততা আৰু অসম্পূৰ্ণতা সম্পূৰ্ণ ব্যক্তিগত। 'চহৰৰ দুগৰাকী মহিলা'ৰ অনুমপা আৰু ৰূপহীগৰাকীৰ সামাজিক প্ৰেক্ষাপট পাঠকে নাজানে। সময়ছোৱাও আন্ধাৰ হৈ থাকে। দুই জনী নাৰী দুই ধৰণেৰে ক্ৰমে অস্বাভাৱিকতাৰ ফালে গতি লৈচে। অনুপমাৰ জীৱন এক দুৰ্ভাগ্যই চেপি আনিছে, তেওঁৰ পুত্ৰ শোকে একপ্ৰকাৰ কোঙা কৰি পেলাইছে, 'মানুহৰ জীৱনলৈ এনে অফুৰন্ত সময় আহে। এনে কৰ্মহীন অসহ্য অৱসাদো আহে। অনুপমাই যেন নিজৰ স্থিতিকে বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰে। কৰ্মহীন অসহ্য অৱসাদৰ মাজত, অতীতৰ কোনো এক দুৰ্ঘটনাৰ স্মৃতি ৰোমন্থন, ইয়াতকৈ যন্ত্ৰণাদায়ক কথা পৃথিৱীত হয়তো দ্বিতীয় আৰু একো নাই'। (চহৰৰ দুগৰাকী মহিলা, পৃ. ২৭)। অনুপমাই এদিন কাঁহটীয়া গছত লাগি ধৰা এটা খাম বতাহত উৰি অহা দেখিছিল, খামটোত কিছুমান ছবি আছিল। 'ছবিবোৰ ইমান বেছি অশোভন আছিল যে সুস্থ মগজুৰ কোনো নাৰীয়ে সেইবোৰ চোৱা অসম্ভৱহে আছিল। (পৃ. ৩০)। এই খামটোৰ গৰাকীজনকো তেওঁ দেখা পালে,..'মানুহটোক পচি দুৰ্গন্ধ ওলোৱা মৰাশতকৈও বেছি পংকিল আৰু ঘৃণনীয় যেন লগা হ'ল।' (পৃ.৩০)। এই মানুহটোৰ ওচৰলৈকে আহিছিল সেই ৰূপহী নাৰীগৰাকী। তেওঁ স্বামীৰ চাকৰি ৰক্ষাৰ বাবে এইজন ওপৰৱালা অফিচাৰক শৰীৰ দান কৰি গৰ্ভৱতী হৈছিল। ঘটনাটোৰ বাবে ৰূপহী নাৰীগৰাকী বৰ দুখী হৈছিল। দুই ধৰণৰ দুটা ঘটনাই দুইজনী নাৰীকে অস্বাভাৱিকতাৰ ফালে লৈ গৈছিল। গল্পটো শেষ হৈছে এক ভয়াবহ অপূৰ্ণতাৰ মাজেৰে— 'হঠাৎ অনুপমাৰ এটা আচৰিত ভাব মনলৈ আহিল। তেওঁৰ আকৌ এবাৰ মাতৃত্বৰ গৌৰৱেৰে গৰীয়সী হোৱাৰ ইচ্ছা হ'ল।... এই আশা লৈ গৈছে'। (পৃ. ৩৬)। ৰূপহী মানুহজনীয়ে যি কামৰ বাবে পশুতুল্য মানুহজনক নিজক সমৰ্পন কৰিছিল, সেই কামটো মানহজনে কৰি নিদিলে, এই গল্পটোৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ দুখে দুজনী নাৰীক দুই ধৰণে অস্বাভাৱিক কৰি তুলিছে। গোটেই গল্পটো জুৰি আছে এক ক্লেশকৰ যন্ত্ৰণা আৰু অপূৰ্ণতাৰ হাহাকাৰ।

এজনী নায়িকাৰ মৃত্যুৰ আন এক বভুক্ষু নাৰীৰ গল্প। দেৱবালাৰ জীৱনৰ সামাজিক প্ৰেক্ষাপট একেবাৰে অস্পষ্ট। আৰ্থিক কষ্টত ভোগা বাপেক, অসন্তুষ্ট মাক, সাতটা স্বাস্থ্যহীন ভাই-ককাইৰ মাজত দেৱবালা আছিল ব্যতিক্ৰম। তাইৰ মেধা আৰু ৰূপো আছিল। দেউতাকে সপোন দেখিছিল জীয়েকেই তেওঁৰ জোৰা-তাপলি মাৰিব নোৱাৰা হোৱা সংসাৰখন জীপ দিব। থিয়েটাৰ কৰিবলৈ গৈ দেৱবালাৰ পৰিচয় হ'ল ধনী ব্যৱসায়ী চৌধুৰীৰ সৈতে অগাধ সম্পত্তিৰ মালিক চৌধুৰীক দেৱবালাই বিয়া কৰোৱৰ প্ৰধান কৰাণটো হ'ল— 'মই দৰিদ্ৰ ভিকহু এটাক প্ৰেম বলিয়া হৈ বিয়া কৰোৱাতকৈ তেনে এজন মানুহক বিয়া কৰাই বহু সুখী হ'ব পাৰিম।' (পৃ ৬৮)। আনহাতে তাইৰ দেউতাক হৰেন ঠিকাদাৰৰ ঘৰখন সলনি হৈ গ'ল, 'ঠিকা বিচাৰি হৰেন ঠিকাদাৰে ৰবৰৰ পামচুবোৰ আৰু সিঁয়নি এৰোৱা পাঞ্জাবীটো পিন্ধি ঘূৰি ফুৰিব নালাগে। দেৱবালাৰ বেকাৰ ককায়েক দুটাও এতিয়া গাড়ী লৈ ঘূৰি ফুৰিব পৰা হ'ল।' দেৱবালা ৰুক্ষ হৈ ৰ'ল, তাইৰ মাজত নাৰীৰ এখন ঘৰ আৰু শিশুৰ বাবে হেঁপাহ অপূৰ্ণ হৈ ৰ'ল, 'যিকোনো উপায়েৰে এখন সৰু সংসাৰ, ঠিক এনে ধৰণৰ এটি তুলসীৰ ঢাপ, ব্যস্ত হৈ পৰিব পৰা এটা সৰু পাকঘৰ আৰু দায়িত্বলৈ অশেষ তৃপ্তি পোৱা কেইটামান কণ কণ শিশু' (পৃ ৭০), ইয়াৰ বাবে দেৱবালাৰ হাঁমৰাও গল্পটোৰ মূল বক্তব্য হৈ থাকিল।

দেৱবালা, অনুপমা অথবা ৰূপহী নাৰীগৰাকী আটাইবোৰ জীৱনৰ ৰিক্ততা আৰু যন্ত্ৰণা ব্যক্তিগত জীৱনৰ পৰাই আহিছে। যিখিনি বিচাৰি এই নাৰীসকলে হাহাকাৰ কৰিছে, সেইখিনিও নিৰ্দিষ্টভাৱে পুৰুষপ্ৰধান সমাজখনৰ লক্ষণ বেখাৰ বাহিৰলৈ যোৱা নাই, এখন সমাজৰ ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক, ঐতিহাসিক শক্তিবোৰৰ কাৰক ৰূপে এই নাৰী চৰিত্ৰবোৰ জীৱন চৰ্যা, সপোন, দুখ-সুখ, নোপোৱাৰ আৰ্তি— আটাইবোৰ এক বিশেষ সাতচ ঢালি তৈয়াৰ কৰা হৈছে।

প্ৰবল অন্তদৃষ্টিসম্পন্ন শেষৰ ফালৰ গল্পবোৰৰ নাৰী চৰিত্ৰবোৰ এই একোটা সাঁচৰ মাজত সোমাই থাকিব পৰা নাই। জীৱন জগতৰ ৰুক্ষতাই এই চৰিত্ৰবোৰক যেন টানি-আঁজুৰি ৰাজপথলৈ উলিয়াই আনিছে। সাধাৰণতে মামণি ৰয়ছমে একোটা নাৰী চৰিত্ৰক কেন্দ্ৰ কৰি তেওঁৰ গল্পবোৰ নিৰ্মাণ কৰি

আগুৱাই নিয়ে। অনুপমা, দেৱবালাৰ দৰে চৰিত্ৰবোৰৰ পৰা বিমলা বহুদূৰ পৃথক। বিমলাৰ প্ৰেক্ষাপট দিল্লী মহানগৰীৰ বহুমাত্ৰিক জীৱন— 'সেৱা বিমলা চৌধুৰী। খদ্দৰৰ শাৰী। কান্ধত খদ্দৰৰ বেগ। চুলিকোছা চুটি কান্ধত পৰি আছে, ওঁঠত লিপষ্টিক। চকুত কাজল। তাইৰ পিছে পিছে তাইৰ বেঙা ড্ৰাইভাৰটোৱেও লেঙেৰিয়াই লেঙেৰিয়াই আগবাঢ়ি আহিছে।' '... বেচেৰীৰ বিয়া-বাৰু নহ'ল, বিয়া বোলে ঠিক হৈছিল। যৌতুক বিচাৰোঁতে দুলহাক তাই 'তামচা' বহুৱাই দিলে। (দিল্লী ৫ নৱেম্বৰ ১৯৯১ পৃ. ১৩৩)। বিমলা সাংবাদিক 'আৱাজ' নামৰ কাগজত কাম কৰে, তাইৰ বয়স ত্ৰিশ বছৰ হয়। 'এতিয়া আৰু কি বিয়া হ'ব? বেঙা ড্ৰাইভাৰটো আৰু মাকক তাইৰ মূৰৰ ওপৰত জাপি দি চব নিশ্চিন্ত হ'ল।' (পৃ.১৩৪)। বিমলাৰ ৰুক্ষতাৰে ভৰা জীৱনত হিম্মত সিঙৰ মৰম-আদৰ যেন একমাত্ৰ সান্ত্বনা। হিম্মতক তাই বহুতক ধৰি-মেলি সৈন্যবাহিনীত সুমুৱাই দিলে। তাৰ মৰম-চেনেহে বিমলাক তৃপ্ত কৰিছিল— 'নিজৰ পুত্ৰ সন্তান এটি থাকিলে নিশ্চয় তাইক এইদৰে সহায় কৰি দিলেহেঁতেন। তাইৰ লগৰ ছোৱালীবোৰৰ যেনেদৰে বৰ কম বয়সতে বিয়া হৈ গৈছে, তেনেদৰে তাইৰো বিয়া হৈ যোৱাহেঁতেন ঠিক এনে এটা পুত্ৰ সন্তান নিশ্চয় তাইৰো হ'লেহেঁতেন। তাইৰো পঁয়ত্ৰিশ বছৰ হ'ল। সেয়ে যেতিয়াই তাই হিম্মত সিঙক দেখে, তেতিয়া তাইৰ বুকু ফালি এটা আশীৰ্বাদ বাহিৰ লৈ আহিব খোজে (পৃ. ১৩৬।) 'সেয়ে হিম্মত সিঙে অনা উলৰ শ্বালখন শৰীৰত মেৰুৱাই লওঁতে বিমলাৰ চকু দুটা ভৰি আহিল।' (পৃ. ১৩৭)। তাইৰ হিম্মতৰ প্ৰতি থকা অপত্য স্নেহক বেঁকাকৈ চোৱা মানুহৰো অভাৱ নাছিল— 'অংগ্ৰেজে ক'লে, 'মিলা না এক আউৰত ৰাত গুজাৰ নে কে লিয়ে। ওমৰ মে তুমসে বড়ী হেইতো ক্যায় হুৱা, কামতো তুমহাৰা আহী জায়েগি।' (পৃ. ১৩৭)। ৰাজনৈতিক নেতা কাশীনাথৰ সহায়তে বিমলাই হিম্মত সিঙক সৈন্যবাহিনীত সুমুৱাই দিব পাৰিলে। বিমলা আৰু হিম্মতৰ জীৱন কাহিনীৰ লগে লগে প্ৰেক্ষাপটত থকা বহুমাত্ৰিক ৰাজধানী চহৰখনৰ দৰিদ্ৰ মানুহখিনিৰ জীৱনযাত্ৰা লেখিকাই সাৰ্থক ৰূপে ৰূপায়ন কৰি গৈছে। হিম্মত সেইখিনি সময়ত চুটিত ঘৰলৈ আহিছিল। ঘটনাটো হঠাৎ ঘটি গৈছিল। বিষাক্ত মদ খাই শৰ হিচাপত মানুহ মৰিল। সাংবাদিক বিমলাৰ চকুৰে এই দুৰ্ঘটনাৰ আলমত ঠেকছিগা মানুহৰ জীৱনৰ যন্ত্ৰণা লেখিকাই সাৰ্থকভাৱে তুলি ধৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। দেৱালী পালন কৰিবলৈ অহা হিম্মত সিং নোহোৱা হ'ল। গল্পটোৰ শেষৰ ফালে বিমলা মামণি ৰয়ছমৰ আন নাৰী চৰিত্ৰসমূহৰ সৈতে মিলি গৈছে। ঈশ্বৰী, অনুপমা, উৰ্মিলা, মোহিনীৰ পোৱা-নোপোৱা, সপোন-যন্ত্ৰণা, সুখ-দুখ আটাইখিনি বিমলাৰ মাজত মূৰ্ত হৈ উঠিছে। যুথবদ্ধ মানুহৰ যন্ত্ৰণাৰ সাৰ্থক ৰূপায়ণ গৈ সেই বিশেষ মানুহজনীৰ মাজত মিলি পৰিলগৈ। ঈশ্বৰীৰ আগত থিয় দিছিলহি ধৰ্ম বাহাদুৰ, উৰ্মিলাৰ আগত অংকৰ গৱেষক যশোৱন্ত। মোহিনীৰ জীৱনলৈ সুস্পষ্টকৈ আহিছিল সেই 'চুটিকৈ কটা চুলিৰ হটঙা মানুহজন'। প্ৰতিজন পুৰুষে নাৰীকেইগৰাকীক কোৱাদি কাশীনাথেও বিমলাক কৈছিল— 'মে তুমহাৰা ভলা চাহতা হু। এই চব কাম চোড় দো! মে তুমহে বড়ী পত্ৰিকা কা সম্পাদক বনাওংগা... বিমলা আচ্ছা তানখা মিলেগী'। (পৃ. ১৫৯, দিল্লী ৫ নৱেম্বৰ, ১৯৯১)। আভা গাৰ্ডেনাৰ, ঈশ্বৰী, অনুপমা, দেৱবালা, মোহিনী, দময়ন্তী আটাইবোৰ নাৰীৰে বিচৰাৰ দৰে বিমলাৰ মনতো সুপ্ত হৈ আছিল মাতৃত্বৰ মোহ, বিনিময়ত এখন ঘৰ আৰু এজন পুৰুষৰ শীতল ছায়াৰ নিৰাপত্তা। বিনিময়ত মামণি ৰয়ছমৰ সৃষ্টিৰ প্ৰতিগৰাকী নাৰীয়ে বুটলি লোৱা বিক্ততা আৰু ক্লেশ বিমলায়ো বুটলি ল'লে— 'সমগ্ৰ পৃথিৱীখন যেন চকুৰ আগত ঘূৰিবলৈ ধৰিলে। তাই আটাহ পাৰি উঠিল— ঔ কাশীনাথ। মোৰ এই তেজ মাংসৰ শৰীৰটোৰ প্ৰতি তোৰ লোভ আছিল নহয়নে? আহ, ভিতৰলৈ সোমাই আহ।' (পৃ. ১৫৯) বিহ হোৱা মদ খাই মৰা মানুহেৰে ভৰি পৰা শৱঘৰটোৰ দৰে বিমলা আৰু তাইৰ চৌপাশৰ পৃথিৱীখন ৰুদ্ধ হৈ থাকিল। কিন্তু 'যন্ত্ৰচালিত মানুহৰ দৰে সি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। কাশীনাথ খন্তেকলৈহে.. বন্ধ দুৱাৰখন আকৌ মেল খালে আৰু কাশীনাথ বাহিৰত উফৰি পৰিল।' (১৫৯)।

মামণি ৰয়ছমৰ গল্পত নাৰীৰ উপস্থিতি প্ৰবলভাৱে শক্তিশালী যদিও পুৰুষ চৰিত্ৰও কম নহয়। জীৱনৰ অলি-গলিৰে লগ পোৱা ধৰণৰ পুৰুষ চৰিত্ৰ তেওঁ অংকন কৰিছে। অংগ্ৰেজ শেঠৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ৰবাৰ্ট ঠাকুৰলৈ বিস্তৃত এই পুৰুষবোৰ বিভিন্ন পৰিস্থিতিত উঠি আহিছে। মামণি ৰয়ছমৰ নাৰী চৰিত্ৰসমূহৰ দৰে এই পুৰুষ চৰিত্ৰবোৰো হ'ল ধামখুমিয়াত পৰা দিশহাৰা হোৱা মানুহ। পণ্ডিত অধ্যাপক ৰবাৰ্ট ঠাকুৰৰ জীৱনৰ তেওঁৰ নিজৰ ভাষাতে— 'তেওঁক কোনেও উচিত সন্মান দিয়া নাই। এই ছাত্ৰবোৰ আৰু ইলিয়টক লৈ তেওঁ জীৱনৰ আটাইতকৈ মূল্যবান সময়ছোৱা কটাই আহিল। সেই ছাত্ৰৰ এটা দলে সেইদিনা তেওঁৰ ঘৰত আহি মদ খাই সতী দেৱীৰ কথা সৌন্দৰ্য গ'ল।' ('হৃদয়' পৃ. ১৯৩)। সতী দেৱীৰ সৈতে অধ্যাপকৰ

সম্পৰ্কত কেৱল প্ৰতৰণা আৰু তিক্ততাই থাকিল। তেওঁৰ প্ৰিয় ছাত্ৰ যুগল কিশোৰৰ মাজতো তেওঁ এজন স্বাৰ্থপৰ আৰু প্ৰতাৰককহে লগ পালে। হৃদয়হীন সমাজ আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ চিকাৰ নিৰ্মল ভট্টাচাৰ্য্যৰ আত্মহত্যাই ৰবাৰ্ট ঠাকুৰৰ জীৱনত শেষ আঘাতটো সহিব নোৱাৰাকৈ দি গ'ল। অধ্যাপক ধৰ্মত খ্ৰীষ্টান আছিল, কিন্তু তেওঁ নিৰ্মল ভট্টাচাৰ্য নামৰ ছাত্ৰজনক দাহ কৰা 'যমুনা পাৰৰ ইলেক্‌ট্ৰিক ক্ৰিমিট'ৰিয়ামত তেওঁকো দাহ কৰাৰ বাবে ছাত্ৰ যুগল কিশোৰক অনুৰোধ কৰিছিল।

গংগা ধাসলা, পাপু, ইস্মাল শ্বেখ, আংগ্ৰেজ শেঠ আটাইবোৰ কাশীনাথৰ ভাষাত— 'নালীকে কীড়ে হ্যায়, নালী মে হি ৰহেংগে' (পৃ. ১৫৯, দিল্লী, ৫ নৱেম্বৰ ১৯৯১।) এই 'নলাৰ পোক' পুৰুষখিনিৰ দুখ নোপোৱাৰ আৰ্তি মামণি ৰয়ছমৰ কলমত নিষ্ঠুৰভাৱে মূৰ্তমান। সাধাৰণতে দেখা যায় যে মামণি ৰয়ছমৰ পুৰুষ অথবা নাৰী চৰিত্ৰ সকলোবোৰ জীৱনত বৰ একাকী। এওঁলোকৰ জীৱনত দুখ যেন নিয়তিৰ অমোঘ বাণী। নিজৰ ভুল অথবা সম্পূৰ্ণ ব্যক্তিগত কাৰণত এই চৰিত্ৰবোৰে একো একোটা বিচ্ছিন্ন দ্বীপত থাকি বৰ্ণনাতীত ক্লেশ আৰু যন্ত্ৰণা ভোগ কৰে বা কৰিবলৈ বাধ্য হয়। 'বৈৰাগী ভোমোৰা'ৰ জগদীশ আৰু 'যাত্ৰা'ৰ কণবাপ এই দুই চৰিত্ৰ কিছু ব্যতিক্ৰম বুলিব পাৰি। কণবাপৰ জীৱন সমাজ জীৱনৰ সৈতে ওতপ্ৰোতভাৱে জড়িত। সি বৰ্তমান সমাজৰ এক এৰাব নোৱাৰা বাস্তৱৰ প্ৰতিফলন। সি এটা হিংসাক জীৱনৰ মূলমন্ত্ৰ কৰি লোৱা উগ্ৰপন্থী— '..ডেকা ল'ৰা, ওঁঠ আৰু চকুৰ এক অংশত বন্দুকৰ চোকা অস্ত্ৰৰ আঘাত লাগিয়েই এক ভয়ংকৰ জখম। চেলাউৰিৰ তলৰ পৰা চকুৰ কাষেৰে এটুকুৰা মাংস ছিগি যোৱা বাবে মুখখন ইমান বেছি ভয়ংকৰ আৰু কুৎসিত হৈছে...।' (পৃ. ১৭৫)। তাৰ ভনীয়েকজনী হ'ল 'ভাৰতীয় সেনাটোৰ লগত প্ৰেমৰ লেন-দেন কৰি পৰিয়ালটোৰ মুখ ক'লা কৰা নিৰ্মালি।' (পৃ ১৭৪)। লক্ষণীয় কথা যে নিৰ্মালি সেই ভাৰতীয় সেনাৰ ধৰ্ষণৰ বলি হোৱা দুৰ্ভগীয়া অসমৰ জীয়ৰীবোৰৰ এগৰাকী নহয়। তাই 'প্ৰেমৰ লেন-দেন কৰিহে' মুখ ক'লা কৰিছিল। কাৰ্বহিন কিনিবলৈ বুলি বুঢ়া-বুঢ়ীৰ হাতৰ পৰা পইচা খপিয়াই নিজ 'জবৰজং' ল'ৰাটোৰ নিৰ্মাণৰ কাহিনী আতৈৰ স্মৃতি চৰণৰ মাজত নাই। আতৈৰ স্মৃতিচৰণৰ হেৰোৱা অতীত যেন এক স্বপ্ন ৰাজ্য আছিল। আতৈৰ ঘৈণীয়েৰ বুঢ়ীয়ে জগত-সংসাৰ পাহৰি কেৱল ৰেললাইনৰ ওচৰলৈ যাবলৈ উন্মুখ হৈ থাকে, কিজানি পেটৰ পো হেৰোৱা ল'ৰাটোৰ স্থিতি গমেই পায়। এই বুঢ়ীজনী অসমৰ ধামখুমীয়াত পৰা সমাজ জীৱনত সোমাই হাবু-ডুবু খোৱা হাজাৰজনী মাতৃৰ এজনী। বুঢ়ী এই তচনচ হোৱা সমাজ বাস্তৱৰ বাবে এক বিন্দুও দায়ী নহয়। অথচ তাই ৰ'ব লগা হৈছে এইখন সমাজে জাপি দিয়া সীমাহীন যন্ত্ৰণাৰ বোজা। বানপানীৰ সময়ত বিনা চিকিৎসাত মৰা বৰ পুতেক, উগ্ৰপন্থী হোৱা কণবাপ, মুখ ক'লা হোৱা জী নিৰ্মালিৰ মাক— এইগৰাকী নাৰীৰ জীৱন মানে কেৱল হাহাকাৰ। 'লেমটো লৈ ৰেললাইনৰ পিনে গৈ চাই আহক গৈ.. কি ঠিক! কি ঠিক !!' (পৃ. ১৭১)। বুঢ়ীৰ মুখৰ এইষাৰ দোহাৰ যেন 'দতাল হাতীৰ উঁয়ে খোৱা হাওদা'ৰ ভাঠী খেলা হাটীটোৰ দৰে। বুঢ়ীৰ মুখৰ দোহাৰ ফাকি— 'ৰেললাইনৰ ওচৰলৈ যা, ৰেললাইনৰ..।' (পৃ. ১৭২)। আতৈ বুঢ়াৰ গানৰ সুৰে আৰু বেছি মৰ্মভেদী কৰি তুলিছে।

'বৈৰাগী ভোমোৰা'ৰ জগদীশ স্বাধীনতা যুঁজৰ যুঁজাৰু। কিন্তু কোনো দেশপ্ৰেমৰ পৰা সি এই পথ লোৱাৰ প্ৰেৰণা লোৱা নাই। তাৰ একে ঠাইতে স্থিৰ হৈ থাকিব নোৱাৰা স্বভাৱ আৰু এক নাৰীৰ প্ৰতি থকা আকৰ্ষণৰ বাবেই জগদশ স্বাধীনতা যুঁজাৰু হ'ল। আপাত দৃষ্টিত সমাজ বাস্তৱক লৈ সৃষ্টি হোৱা যেন লগা এই গল্পটো প্ৰকৃততে ব্যক্তি মানসৰ ছবিহে বহন কৰিছে। গল্পটোৰ শেষৰ বাক্যকিটাই এইষাৰ কথা স্পষ্ট কৰি তোলে। 'চুলিবোৰ তাৰ পৰি গ'ল। দৃষ্টিশক্তিও ক্ষীণ। জয়ন্তীৰো প্ৰকাণ্ড চুলিকোছাৰ মাজত দুই এডাল পকা চুলি সি দেখিছিল। বগা খদ্দৰৰ সাজেৰে সজ্জিত অলেখ মানুহৰ মাজত এযোৰ চকু চাবলৈ তাৰ ভিতৰৰ মানুহটো আকুল হৈ পৰিছিল— এৰা ঠিক এইটো মুহূৰ্তত সেইবোৰ চকুৰ দাম অতুলনীয়। কাক সি বুজাব, কাৰ কাৰণে সি স্বৰাজ আন্দোলনত জঁপিয়াই পৰাৰ প্ৰেৰণা পাইছিল!!!' (বৈৰাগী ভোমোৰা', পৃ. ২৩৪)। ভাৰত তথা অসমৰ সমাজৰ তৃণমূললৈকে জোকাৰি পেলোৱা ঐতিহাসিক স্বাধীনতাৰ হকে কৰা যুঁজখনৰ অংশীদাৰ জগদীশ হৈছিল। তেওঁ জেল খাটিছিল, বিভিন্ন কৰ্মত যোগদান কৰিছিল। কিন্তু ক'ৰবাত যেন কিবা এটা নাছিল, জগদীশ বিপ্লৱী সংগঠনটোত সোমাইছিল, কিন্তু 'যন্ত্ৰচালিতৰ দৰে জগদীশে নিজৰ নামটো সেইটো দলত অন্তভূক্ত কৰি ল'লে।' (পৃ. ২৩০)। জগদীশৰ প্ৰেৰণাত জয়ন্তীয়ো স্বাধীনতা যুঁজৰ সেনানী হৈছিল, কিন্তু এয়াও আছিল ব্যক্তিগত জীৱনৰ এক সম্প্ৰসাৰণহে, 'চইমন চাহাবক মিছন বিচাৰি তাই কিজানি ঘূৰি ফুৰিছে, যাৰ লগত সুৰঙা পাইছে তাক কিজানি বাউলি

হৈ..।' (পৃ. ২৩১)। জগদীশ, জয়ন্তীৰ স্বাধীনতা যুঁজত অংশগ্ৰহণৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ এক বিস্তৃত হৈ থাকিল মহাজীৱনৰ প্ৰকৃত অংশীদাৰ নহ'ল।

মামণি ৰয়ছমৰ সৃষ্টিৰ সবাতোকৈ ঐশ্বৰ্যময় আৰু লক্ষণীয় বৈশিষ্ট্যটো হ'ল তেখেতৰ চিত্ৰকল্পৰ ব্যৱহাৰ। তেখেতৰ চিত্ৰকল্পৰ ব্যৱহাৰ স্বতঃস্ফূৰ্ত। প্ৰতিটো চিত্ৰকল্প চৰিত্ৰ বা গল্প বা উপন্যাসৰ প্ৰেক্ষাপটৰ সৈতে লীন গৈ পৰে, কেতিয়াও আৰোপিত হৈ নাথাকে। চিত্ৰকল্পসমূহত লাগি থাকে কেঁচা জীৱনৰ গোন্ধ। অতি স্বাভাৱিকভাৱে চিত্ৰকল্পসমূহ লিখকে ক'বলৈ মানুহবোৰ, মানুহবোৰক পৃথিৱীখনৰ পৰা উঠি আহে। তেখেতৰ সৃষ্টিৰ প্ৰথমৰে পৰা চিত্ৰকল্পৰ ব্যৱহাৰ চকুত পৰে।

মামণি ৰয়ছমে যোল্ল বছৰ বয়সত লিখা কল্প 'স্মৃতিৰ মৃত্তি' নামৰ এটা বিষণ্ণ গল্পত দুই বাই-ভনীয়ে পুখুৰীত জাঁপ দি আত্মহত্যা কৰিছে। সেই গল্পটোতে মামণি ৰয়ছমৰ চিত্ৰকল্পৰ অপূৰ্ব ব্যৱহাৰ লক্ষণীয়। জোনাকী পৰুবাবোৰ 'আঙুঠিৰ বাখৰৰ জিলিকনি'। ('স্মৃতিৰ মৃত্তি' পৃ. ৮৭), গছৰ ফাঁকেৰে সৰি পৰা জোনাক দুববিত বনত পৰি মৃত বায়েকৰ লুধিয়ানা পাতৰ মেখেলাৰ ফুল হৈছে। যৌৱনত ভৰি দিব খোজা মামণি ৰয়ছমে বিয়াৰ ছমাহতে বৈধব্য বৰণ কৰা কাবেৰীৰ কথা লিখিছিল, কৈছিল ততাইৰ মৰমৰ বায়েকৰ আত্মহত্যাৰ কথা, কাবেৰীৰ আত্মহননৰ বিষাদময় কাহিনী। ৰূপকৰ ব্যৱহাৰে এই গল্পটোক ঘনত্ব প্ৰদান কৰিছে। বায়েকৰ স্মৃতিয়ে জোনৰ পোহৰৰ চমকা এটা হৈ কাবেৰীক উদভ্ৰান্ত কৰি দিয়ে— 'পোহৰৰ চমকাটো তাই খামুচি ধৰিব খুজিছে, কিন্তু নোৱাৰিলে লুধিয়ানা পাটৰ মেখেলাৰ ফুলটো তাই বিচাৰি নাপালে।' ('স্মৃতিৰ মৃত্তি' পৃ. ৮৭)।

মামণি ৰয়ছমে গল্পবোৰ গাঁঠি নিয়ে মূলতঃ ৰূপক আৰু প্ৰতীকৰ ব্যৱহাৰেৰে। কাহিনী বা চৰিত্ৰৰ অন্তঃসম্পৰ্কতকৈ এই প্ৰতীক আৰু ৰূপকৰ গাঁথনিয়েহে বহু সময়ত বিষয়বস্তুক আগুৱাই নিয়ে। ৰূপক আৰু প্ৰতীকৰ গাঁথনিতে সৃষ্টিৰ প্ৰকৃত নিহিত হৈ থাকে।

মামণি ৰয়ছমৰ গল্পত প্ৰকৃতি সদায়ে একোটা চৰিত্ৰ হৈ থাকে। চিত্ৰকল্পৰে এই প্ৰকৃতি গাঁঠি পেলোৱা হয়। চিত্ৰকল্পবোৰ গল্পৰ কাঠামোটোৰ মাজত লীন গৈ পৰে।

'ভুল ঠিকনা' গল্পটোত ৰয়ছমে এগৰাকী বিধ্বস্ত নাৰীক চিত্ৰিত কৰিছে। স্বামীহাৰা এইগৰাকী যুৱতী নাৰী সৰ্বদা এক মৰি যোৱা অতীতত বাস কৰে। তাইক হিয়া নামৰ সংবেদনশীল যুৱতীগৰাকীয়ে স্বামীৰ জীৱনৰ এক গুপ্ত অধ্যায় উদঙাই দি বিধৱা মোহিনীক আকৌ জীয়াই থাকিবলৈ প্ৰেৰণা যোগাব খুজিছিল। এই গল্পত ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ বৰ্ণনা আৰু মোহিনী নামৰ বিধ্বস্ত নাৰীগৰাকীৰ মনৰ অৱস্থাৰ মাজত একো পাৰ্থক্য নাই।

'ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুৰ পানীৰ ৰঙে তেজৰঙা ৰূপ ল'লে। আজিৰ গোটেই দিনটোত হত্যা কৰি অহা মানুহৰ তেজেৰেহে যেন ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুৰ পানীৰ ৰঙক ৰাঙলী কৰি তুলিলে। দূৰৈৰ পালতৰা নাওবোৰক যুদ্ধভূমিত পৰি থকা একোটা মৰা ঘোঁৰাৰ দৰে দেখা গ'ল। (ভুল ঠিকনা, পৃ. ১১১)। মোহিনী নিৰ্মলৰ কলংকিত অতীত লুকাই থকা যোগিনীযানলৈ গৈছিল। তাৰ অৰণ্য হিয়াই চিনি পাইছিল। 'ক'ত একোজোপা গছক লতা-পাতে বেৰি ধৰি একোখন তোৰণ কৰি সজাইছে, ক'ত বাগি পৰি আছে? চব কথা হিয়াই জানে? (ভুল ঠিকনা, পৃ. ১২১)। মোহিনীৰ যোগিনীজান যাত্ৰা প্ৰকৃততে এখন যুঁজৰ দৰে আছিল। মামণি ৰয়ছমে যুদ্ধৰ চিত্ৰকল্পৰে সমগ্ৰ প্ৰকৃতি তুলি অনাৰ চেষ্টা কৰিছে।

মোহিনীৰ জীৱন এক যুদ্ধক্ষেত্ৰলৈ পৰিৱৰ্তিত হৈছিল। এই যুঁজখন যেন মামনি ৰয়ছমৰ চিত্ৰকল্পৰ ব্যৱহাৰে মৰ্মভেদী কৰি তুলিছে।

কেতিয়াবা মামণি ৰয়ছমৰ চিত্ৰকল্পৰ ব্যৱহাৰ গল্পৰ বিষয়বস্তুৰ পৰা সম্পূৰ্ণ বিপৰীত মেৰুত অৱস্থান কৰে। এই বৈপৰীত্যই বিষয় বস্তুক বিশেষ ঘনত্ব প্ৰদান কৰে। 'যাত্ৰা' গল্পটোৰ কথক এক বন্দুক লৈ কাজিৰঙাৰ অৰণ্যৰ মাজেৰে আহি আছিল। অৰণ্য বৰ সুন্দৰ-সজীৱ কৰি তুলিছে।

'অত্যন্ত সুন্দৰ পথেৰে আমি আগুৱাই গৈছিলোঁ। দূৰৈত সৌৱোৰ বিজুলী বাঁহ? কাজিৰঙাৰ টুৰিষ্ট লজৰ বাৰাণ্ডাত বহি মই বাঁহৰ জোপোহাৰ পৰা অহা ঝৰ ঝৰ শব্দ শুনিছিলোঁ। ভাব হৈছিল কোনোবাই মুগা কাপোৰৰ থান খুলি যেন আকাশলৈ দলি মাৰি দিছে। (যাত্ৰা পৃ. ১৬৩)। এই স্বৰ্গৰাজ্যৰ বৰ্ণনাৰ মাজৰ চিত্ৰকল্পসমূহ অবিস্মৰণীয় 'বুঢ়া সূৰুযৰ শেষ পোহৰ পৰা চেগুনৰ ভৰা হাবিত সোমাই পৰিল। পোহৰৰ টুকুৰা যেন ৰেচমৰ এখন চাদৰ আছিল। এই চাদৰ ফালি টুকুৰা-টুকুৰ হৈ গছবোৰৰ মাজেৰে যেন কুৰুকি কুৰুকি সোমাই গৈছে। যিজোপা গছে এই চাদৰৰ টুকুৰা গাত ল'লে, সেইজোপাক এতিয়া ফুটুকা-ফুটুকি যেন দেখা গ'ল। ৰ'দৰ নহয় এয়া যেন হৰিণাৰ ফুটুকা-ফুটুকি হ্বলহে, গছবোৰ শৰীৰত লৈ আছে।... এৰা, ৰেচমৰ চাদৰ এতিয়া হৰিণাৰ ফুটফুটীয়া ছাল হৈছে'। ('যাত্ৰা' পৃ. ১৬২)। এই অৰণ্যৰ শোভা মামণি ৰয়ছমৰ চিত্ৰকল্পই দ্বিগুণ কৰি তুলি বৰ্ণনা কৰিছে— '..আৰু সৌৱোৰ গছ? পুঠি মাছৰ শৰীৰৰ দৰে পাত? ভিক্টোৰিয়াৰ নক্সা থকা টকাৰ দৰে কিছুমান গছৰ ঘূৰণীয়া পাত? আৰু সৌৱোৰ? এৰা সৌৱোৰ বিৰিণা গছ নহয়, যেন মেখেহে খেলা কৰি আছে মাটিত।' (যাত্ৰা' (পৃ. ১৬৩)। এই 'স্বৰ্গৰাজ্য'ত বন্দুক, হত্যা আৰু তেজৰ উপস্থিতিয়ে ওক বৈপৰীত্যৰ সৃষ্টি কৰি সমগ্ৰ বিষয়বস্তুক এক সুকীয়া মাত্ৰ প্ৰদান কৰিছে।

মামণি ৰয়ছম চিত্ৰকল্পসমূহত দেখা যায় কেউটা ইন্দ্ৰিয়ৰ সজাগ উপস্থিতি। পাঠকৰ ইন্দ্ৰিয়সমূহত এই চিত্ৰকল্পবোৰে অপূৰ্ব অনুভূতিৰ সৃষ্টি কৰে। নাৰীৰ শৰীৰ মামণি ৰয়ছমৰ চিত্ৰকল্পত বিশেষভাৱে চিত্ৰত হৈছে। তেখেতৰ গল্পবোৰৰ একাকী, বিচ্ছিন্ন, দুখী। নাৰী চৰিত্ৰবোৰৰ জীৱন জগত এই চিত্ৰকল্প সমূহে মমস্পৰ্শী কৰি উপস্থাপন কৰাত সফল হৈছে। তেখেতৰ গল্প সমূহৰ একাকী, বিচ্ছিন্ন, অপূৰ্ণ নাৰী চৰিত্ৰবোৰৰ বিধ্বস্ত জীৱনবোৰৰ বিপৰীতে নাৰী শৰীৰৰ বৰ্ণনা কৰা চিত্ৰকল্প সমূহে বহন কৰে উত্তাল, কেঁচা জীৱনৰ পৰশ। দময়ন্তী এজনী দুখী, ৰিক্ত নাৰী। জীৱনৰ পৰা তাই একো পাওনা নাই। কিন্তু এই ৰিক্ত নাৰী দময়ন্তীৰ ককালখন 'কটা ডালি কুমুৰাৰ বুকুৰ দৰে বৰণ, হাতৰ মুঠিত লুকাব খোজা' ('সংস্কৰণ', পৃষ্ঠা ৩৮), তাইৰ পিঠিখন 'পাভ মাছৰ দৰে কোমল' ('সংস্কাৰ' পৃ. ৩৯), তাইৰ হাত ভৰি 'নতুনকৈ গজা আমৰ পুলিৰ দৰেসজীৱ ('সংস্কাৰ', ৪৪), দময়ন্তীৰ ওঁঠ কোটি খোৱা সফৰি আমৰ দৰে দগমগীয়া', 'গাভিনী ছাগলীৰ পেটৰ দৰে তাইৰ স্তনদ্বয়', ('সংস্কাৰ' পৃ. ৪৯)। উত্তাল জীৱনৰ পৰা উঠি অহা চিত্ৰকল্পৰ বিপৰীতে দময়ন্তীৰ দুখী জীৱন - গাঁঠা কেৱল শূন্যতাৰে ভৰা। এই সূক্ষ্ম বৈপৰীত্য মামণি ৰয়ছমৰ ৰচনাশৈলীৰ সম্পূৰ্ণ একক বৈশিষ্ট।

নাৰীৰ সৌন্দৰ্য আৰু নাৰী শৰীৰ মামণি ৰয়ছমৰ চিত্ৰকল্পৰ মাজত ওক অভিনৱ ৰূপত উদ্ভাষিত হয়। ৰাভা ছোৱালীজনী 'তুমি মাছৰ দৰে চকচকীয়া', ('পশু', পৃ. ১০৩), আইমানোৰ 'গাটো পকা বেলৰ মণ্ডহৰ দৰে' (ৰিণিকি ৰিণিকি দেখিছোঁ যমুনা, পৃ. ১৫১), সুনন্দাৰ চকু (কুন্দ ফুলৰ পাহৰি আকৃতিৰ' (ৰি. ৰি. দে. য. পৃ ১৪৯), আভা গাৰ্ডেনাৰৰ 'বুকুৰ আধাখণ্ডা উলিয়াম ৰখা দ ভিঞ্চিৰ গাউনটোৰ ওপৰখিনিৰ যেন এটি চৰাইৰ বাঁহ।... আৰু তাইৰ উচ্চ বুকুখন যেন সেই বাঁহৰ মাজেৰে ওলাই থকা চৰাইৰ যোৱা নিজৰাৰ বুকুত অনুজ্জ্বল শিলনি, শ্ৰীহীন গছৰ শুকান ঠাৰি.... সকলোৰে লগত মিতি একাকাৰ হৈ গৈছে'। (পালান পুৰৰ পাঠান কোট)।

এই ধৰণেৰে মামণি ৰয়ছমে গল্পবোৰৰ প্ৰেক্ষাপট সূক্ষ্ম পৰ্যবেক্ষণেৰে গাঁঠি যায়। এই পৰ্যবেক্ষণৰ উপস্থাপন সদায়ে বিষয়বস্তুৰ লগত সাঙোৰ খাই থাকে। তীব্ৰ পৰ্যবেক্ষণ শক্তি সম্পন্ন স্ৰষ্টাগৰাকীৰ হাতত চৰিত্ৰবোৰ তেজ-মাংসৰ হৈ উঠে। সৰু সৰু ৰেখাৰে চৰিত্ৰবোৰ অঁকা হয়।

'ইস্মাইল শ্বেখ তাৰ পুৰণা জোতাৰ দোকানত বহি আছিল। সি এটা ঢিলা কামিজ আৰু পুৰণা কৰ্ডৰ ট্ৰাউজাৰ পিন্ধিছিল। ট্ৰাউজাৰটোৰ দুই-এঠাইত তাপলিও মৰা আছিল। তাপ দীঘলীয়া মুখখন শুকাই ওকেবাৰে বুঢ়া ঘোঁৰাৰ মুখৰ দৰে দেখা গৈছে।' (দিল্লী, ৫ নৱেম্বৰ, ১৯৯১)

'গংগা ক্ষীণ আৰু হটগু৷ যদিও হিন্দী চিনেমাৰ হিৰোবোৰৰ দৰে থাকিব ভাল পায়। কি ৰবিৰৰীয়া যমুনা বাজাৰলৈ গৈ ছেকেণ্ডহেণ্ড কাপোৰ কিনে, 'ডেনিম কাপোৰৰ জীনছ পিও পিন্ধে। মাজে মাজে ফ্লাম ব্লুজ ছাৰ্টো পিন্ধে।' (দিল্লী, ৫ নৱেম্বৰ, ১৯৯১)

'সূতাৰ মেখেলা শেল দিয়া চাদৰৰ অ'ত ত'ত তামোলৰ পিকৰ দাগ। ব্লাউজটোত অনেক টাপলি। ফালি যোৱা কিছুমান অংশৰে বৃদ্ধাৰ শৰীৰৰ ঢিলা মাংস যেন স্পষ্ট হৈ পৰিছে।'(যাত্ৰা)।

নাৰী শৰীৰৰ চিত্ৰিত কৰোঁতে ব্যৱহাৰ কৰা এনে চিত্ৰকল্পসমূহ মুঠেই আৰোপিত নহয়। চৰিত্ৰবোৰৰ জীৱন-জগতৰ পৰাই এই চিত্ৰকল্পসমূহ উঠি আহে। বিমলা কাশীনাথৰ ওচৰত 'বাহী মাংস এটুকুৰাৰ দৰে জড় আৰু শীতল হৈ বহি থাকে।' (দিল্লী ৫ নৱেম্বৰ, ১৯৫১)। উৰ্মিলাই দিল্লীৰ বস্তি অঞ্চল লগ পোৱা তিৰোতাজনীৰ গৰ্ভৱতী দেহাত 'নিমখ বস্তা'ৰ দৰে পেটৰ ছবিখন গোটেই অপৰিচ্ছন্ন, বিশৃংখল পৰিৱেশৰ পৰাই উঠি আহে। শ্মশানত সূৰ্যাস্ত হৈ পৰে 'এক অসহায় বেশ্যাৰ ৰঙা পৰা মুখ'। অনাহূত পুৰুষৰ লগত ৰাতি কটাবলগীয়া হোৱাৰ ভয়ত আড়ষ্ট এই মুখ'। ('উদং বাকচ')। এনেকৈ সূৰ্য কাজিৰঙাৰ অৰণ্যৰ পটভূমিত 'এখন ৰেচমৰ চাদৰ' (যাত্ৰা) হৈ পৰে।

সূক্ষ্ম পৰ্যবেক্ষণৰ বাবে মামণি ৰয়ছমৰ গল্পৰ প্ৰেক্ষাপট সদায়ে পৰিষ্কাৰ আৰু সজীৱ হৈ থাকে।

'হঠাৎ পুলিচে ডাংকোলা কৰি অনা মৰাশ এটা তাইৰ

নাকৰ আগেৰে লৈ গৈ শবগৃহত এনে ধৰণে দলি মৰি থ'লে যে এইবোৰ মানুহ নহয়স কচাইখানাত মাৰি অনা পশুহে।' (শিল্পী ৫ নৱেম্বৰ ১৯৯১)

ক'ৰবাত এডাল ৰেখা, ক'ৰবাত এটা বিন্দু, কোনোবাখিনিত এটা ৰূপকেৰে মামণি ৰয়ছমে চৰিত্ৰবোৰ জীৱনৰ পৰা তুলি আনে। কেতিয়াবা তুলি আনে ইতিহাসৰ মৃত সময়ৰ একোটি চৰিত্ৰকো — '....কি পিন্ধিছিল এড্ইনাই? শোঁৱাৰবৰ্ণীয়া স্কাৰ্ট! টুইডৰ নে 'মেট' কাপোৰৰ আছিল? মূৰৰ বগা টুপীটোৰ পৰা বাগৰি পৰা গুলপীয়া ৰিবন এডালে তাইৰ বগা ডিঙিটোৰ লগত যেন খেলাহে কৰি আছিল।' (হৃদয়)

মামণি ৰয়ছমৰ চৰিত্ৰায়নৰ শৈলী তেওঁৰ গল্পৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ বৈশিষ্ট। চৰিত্ৰবোৰৰ মুখৰ কথা - বক্তব্যও উঠি আহেজীৱনৰ বৰ্ণিল চিত্ৰপটৰ পৰা। চৰিত্ৰসমূহৰ সংলাপত ভাষাৰ ব্যৱহাৰ লক্ষণীয়। গল্পৰ প্ৰেক্ষাপট অনুযায়ী সংলাপসমূহৰ ভাষাও বদলি থাকে।

'ঐ হেৰেপা মুঈ কাঠবাজী! কিয় চাই থাক তেনেকৈ?', 'মই পুতি থৈছোঁ সঁচা কথা! কি পাবি তাত, মাংসপিণ্ড এটাহে পৰি আছে।' (সংস্কাৰ)। গল্পটোৰ মূল বিষয়বস্তু হ'ল ঘৃণা — কাঠবাজী যৈণীৰ প্ৰতি সত্তপিয়াসী পুৰুষৰ ঘৃণা, উচ্চ জাতৰ ব্যক্তিৰ নীচ জাতৰ প্ৰতি ঘৃণা। গল্পটোৰ সংলাপ ব্যৱহাৰে এই ঘৃণা আৰু তীব্ৰতৰ কৰি তুলিছে। হাতী মহলৰ মানুজাকৰ মাজত সংলাপ বেছিভাগ ফকৰা যোজনাৰে বিনিময় হয় —

'ঐ চাহাবৃদ্দিন; বোলে
ধুতিহে লেং চেং দহিহে নাই।'
জোতাইহে ফটৰ ফটৰ ধনহে নাই।'
চুলেমান টেটেৰাই দোহাৰিছিল —

'ফুট ছাইৰ খাৰণি, তেলৰ মেদনি, বৰুৱাৰ খাবলেৰে খাওঁ পকা চপৰাত টিকা চোঁচৰাই দোলাত যোৱাৰ দৰে যাওঁ ...' (পশু)

অপূৰ্ব চিত্ৰকল্পৰ ব্যৱহাৰ, সূক্ষ্ম পৰ্য্যবেক্ষণ, শক্তিশালী চৰিত্ৰ চিত্ৰন, উপযোগী সংলাপে মামণি ৰয়ছমৰ গল্পসমূহৰ ৰচনা-ৰীতিক এক বিশেষ ঘনত্ব প্ৰদান কৰিছে। এই বহু মাত্ৰাবিশিষ্ট ৰচনা-শৈলীৰে মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে তেখেতৰ গল্পত এটাৰ পাছত এটাকৈ কৈ গৈছে একাকী, বিচ্ছিন্ন আৰু এটাক অপূৰ্ণ, দুখী মানুহৰ কাহিনী।

----000----

Did You Knowthat...............

- If you touch your tongue while yawning, it can stop the yawn.
- Women speak about 7,000 words a day. The average man averages just over 2,000.
- 'Hippopotomonstrosesquippedaliophobia' is the fear of long words.
- Jellyfish evaporate in the sun. They're 98% water.
- On average, people fear spiders more than they do death.
- When you laugh while being tickled, what you are experiencing is actually a form of panic. When a person is tickled, the response is actually a form of panic, as the brain interprets the tickling sensation as produced by spiders or other creepy crawlies on your skin - the uncontrollable laughter is a response to panic.
- Yawning is contagious. Even thinking about yawning is enough. In fact, there's a 50% that you're about to, or just did, yawn
- Those stars and colours you see when you rub your eyes are called phosphenes.
- The total weight of all the ants on Earth is about the same as the weight of all the humans on earth.
- In Japan they have square watermelons. They get square watermelons by growing them inside of square glass cases and costs more than normal watermelons.
- Kissing someone for one minute burns about 2.6 calories.
- An elephant can die from a broken heart.
- It cost 7 million dollars to build the Titanic and 200 million to make a film about it.

ভাৰতবৰ্ষত দূৰ শিক্ষাৰ বিকাশ ঃ এক পৰ্য্যালোচনা

ড° দুলুমণি গোস্বামী
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
শিক্ষা বিভাগ

বৰ্তমান সমগ্ৰ বিশ্বতে তথ্য আৰু প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ বিকাশৰ ফলত দূৰ শিক্ষা পদ্ধতি অধিক সহজলভ্য আৰু জনপ্ৰিয় হৈ উঠিছে ----যাৰ ফলত ভাৰতবৰ্ষকে ধৰি বিশ্বৰ বহুতো দেশে দূৰ শিক্ষানুষ্ঠান বা মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰি সকলোৰে বাবে উচ্চ শিক্ষা প্ৰদান কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা দেখা গৈছে। বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ অভাৱনীয় বিকাশৰ ফলত বিশ্বত আজি সকলো স্তৰতে শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা যি দৰে বৃদ্ধি হৈছে আনহাতেপ্ৰচলিত বিশ্ববিদ্যালয়সমূহৰ পক্ষে এই প্ৰয়োজনীয়তা পূৰণ কৰাটো সম্ভৱ নহয় যিহেতু পৰম্পৰাগত বিশ্ববিদ্যালয়সমূহে প্ৰচলিত শিক্ষা পদ্ধতিৰ দ্বাৰা এক নিৰ্দিষ্ট সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক এক নিৰ্দিষ্ট আৰু কঠোৰ নিয়মৰ মাজেৰেহে শিক্ষা প্ৰদান কৰিব পাৰে। এই শিক্ষাই ভাৰতবৰ্ষত সকলোৰে বাবে উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা কোনো প্ৰকাৰে পূৰণ কৰিব নোৱাৰে। গতিকে দূৰ শিক্ষা পদ্ধতি বা মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয় এক বিকল্প পদ্ধতি হিচাপে গ্ৰহণ কৰা হৈছে।

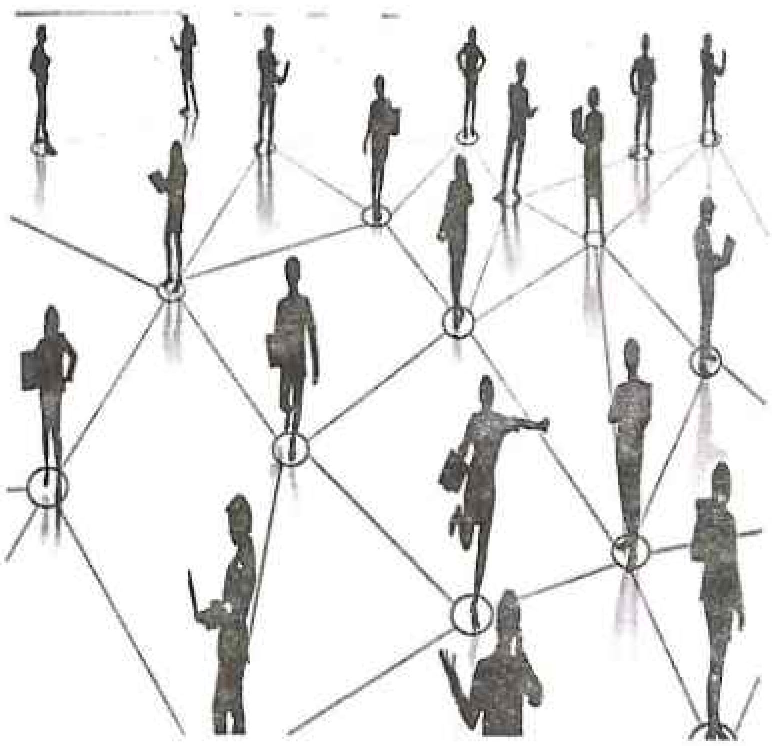

স্বাধীনতাৰ পিছৰে পৰা যোৱা 64 টা বছৰৰ ভিতৰত ভাৰতবৰ্ষত উচ্চ শিক্ষাৰ চমক প্ৰদ বিকাশ যে হৈছে তাত সন্দেহ নাই যদিও গভীৰভাৱে বিশ্লেষণ কৰিলে দেখা যায় বিশ্বৰ উন্নত ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ তুলনাত এই বিকাশ একেবাৰে সন্তোষজনক বুলি ক'ব নোৱাৰি। 1950-51 চনত ভাৰতবৰ্ষত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সংখ্যা আছিল মাত্ৰ 27 খন আৰু মহাবিদ্যালয় আছিল 578 খন, কিন্তু বৰ্তমান ইয়াৰ সংখ্যা বৃদ্ধি হৈ বিশ্ববিদ্যালয় হৈছেগৈ ৬৩৪ খন আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সংখ্যা 33000 খনতকৈও অধিক হৈছেগৈ। তেনেদৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ভৰ্তিকৰণৰ সংখ্যা 1950-51 চনত 0.2 মিলিয়নৰ পৰা 2010-11 চনত হৈছেগৈ 16.97 মিলিয়ন। অথচ এতিয়াও ভাৰতবৰ্ষত উচ্চ শিক্ষাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মুঠ ভৰ্তিকৰণৰ হাৰ হৈছে 12 শতাংশকৈও কম। 2020 চনৰ ভিতৰত এই হাৰ 30 শতাংশলৈ বৃদ্ধি কৰিবৰ বাবে ভাৰত চৰকাৰে পৰিকল্পনা

কৰিছে। কিন্তু উন্নত ৰাষ্ট্ৰসমূহত যেনে জাপানত 83 শতাংশ, আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰত 78 শতাংশ, ৰাছিয়াত 54 শতাংশ, বৃটেইনত 52 শতাংশ আৰু কানাডাত 88 শতাংশ লোকে উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি আছে। উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আন্তৰাষ্ট্ৰীয় হাৰ হৈছে 23 শতাংশ। অথচ ভাৰতবৰ্ষত এই হাৰ আন্তৰাষ্ট্ৰীয় হাৰতকৈ বহুত কম। গতিকে অধিক সংখ্যকলোকক উচ্চ শিক্ষাৰ সুবিধা প্ৰদান কৰাতো ভাৰতবৰ্ষৰ নিচিনা দেশৰ বাবে এটা ডাঙৰ প্ৰত্যাহ্বান। আমেৰিকাযুক্তৰাষ্ট্ৰত 27.6 কৌটি জনসংখ্যাৰ বিপৰীতে বিশ্ববিদ্যালয় পৰ্য্যায়ৰ শিক্ষানুষ্ঠান হৈছে 2364 খন, জাপানত 12.7 কৌটি জনসংখ্যাৰ বিপৰীতে বিশ্ববিদ্যালয় আছে 684 খন, বৃটেইনত 5.94 কৌটি জনসংখ্যাৰ বাবে আছে 104 খন বিশ্ববিদ্যালয় আৰু 231 খন স্বয়ং শাসিত উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান, তেনেদৰে জাৰ্মানিত আছে 330 খন বিশ্ববিদ্যালয় য'ত জনসংখ্যা হৈছে 4.2 কৌটি। কিন্তু ভাৰতবৰ্ষত প্ৰায় 124 কৌটি জনসংখ্যাৰ বিপৰীতে বিশ্ববিদ্যালয় হৈছে 664 খন। 2005 চনত গঠন কৰা ৰাষ্ট্ৰীয় জ্ঞান আয়োগে (National Knowledge Commission) ভাৰতবৰ্ষত উচ্চ শিক্ষাৰ সম্প্ৰসাৰণ কৰাৰ বাবে আৰু ইয়াৰ বাবে পৰ্যায়ক্ৰমে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সংখ্যা 1500 খনলৈ বৃদ্ধি কৰিবলৈ পৰামৰ্শ দিছে।

আজি বিশ্বায়নৰ যুগত আৰু জ্ঞানৰ বিস্ফোৰণৰ যুগত তিষ্ঠি থাকিবলৈ হ'লে ভাৰতবৰ্ষই নিজকে প্ৰগতিশীল ৰাষ্ট্ৰ হিচাপে পৰিগণিত কৰিব লাগিব আৰু যাৰ বাবে উচ্চ শিক্ষাৰ সুবিধা বৃদ্ধি কৰাটো নিতান্তই প্ৰয়োজন। ভাৰতবৰ্ষত ইচ্ছা আৰু প্ৰয়োজন থকা সত্বেও উচ্চ শিক্ষা সকলো ব্যক্তিয়ে লাভ কৰিব নোৱাৰে। গতিকে এই সকলো ব্যক্তিৰ বাবে উচ্চ শিক্ষাৰ যোগান ধৰিবলৈ দূৰ শিক্ষাৰ নিচিনা বিকল্প পদ্ধতিৰ বিষয়ে বিভিন্ন চিন্তা চৰ্চা আৰু গৱেষণা হোৱা দেখা গৈছে।

ভাৰতবৰ্ষত প্ৰথমতে দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়ে 1962 চনত পৰীক্ষামূলকভাৱে দূৰ শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰমৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল আৰু ইয়াৰ যোগেদিও 3 বছৰীয়া স্নাতক পাঠ্যক্ৰমৰ যোগান ধৰা হৈছিল। দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সাফল্যই ভাৰবৰ্ষৰ আন আন বিশ্ববিদ্যালয়কো দূৰ শিক্ষাৰ প্ৰচলন কৰিবলৈ উৎসাহ যোগায়। ভাৰতবৰ্ষৰ কিছুমান উচ্চশিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান আৰু বিশ্ববিদ্যালয় যেনে বিট্‌চ-পিলানী, মণিপাল একাডেমী অৱ হায়াৰ এডুকেশ্যন দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়, এছ এন ডি টি বিশ্ববিদ্যালয়, মাদ্ৰাজ বিশ্ববিদ্যালয়, মহিশূৰ বিশ্ববিদ্যালয় আৰু ইন্দিৰা গান্ধী ৰাষ্ট্ৰীয় মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয় আদিয়ে দেশৰ উপৰিও আনকি বিদেশী ৰাষ্ট্ৰতো তেওঁলোকৰ দূৰ শিক্ষাৰ অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ খুলিবলৈ সক্ষম হৈছে।

1982 চনত ভাৰতবৰ্ষত প্ৰথম অন্ধ্ৰপ্ৰদেশ চৰকাৰে মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰে, পিছত অৱশ্যে 1991 চনত এই বিশ্ববিদ্যালয়ৰ নতুন নামকৰণ কৰা হয় ডঃ বি আৰ আম্বেদকাৰ মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়। ইয়াক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয় বুলি এই কাৰণে কোৱা হৈছে যে এই শিক্ষা সকলোৰে বাবে মুক্ত। ইয়াত বয়সৰ কোনো সীমাবদ্ধতা নাই, সময়ৰ ধৰা বন্ধা নিয়ম নাই আৰু কৰ্মৰত লোকেও শিক্ষা লাভ কৰিব পাৰে। 1985 চনৰ 20 ছেপ্তেম্বৰত দিল্লীত প্ৰফেচাৰ জি ৰাম ৰেড্ডীক উপাচাৰ্য হিচাপে লৈ ভাৰত চৰকাৰে ইন্দিৰা গান্ধী ৰাষ্ট্ৰীয় মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰি দূৰ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এক বৈপ্লবিক পৰিৱৰ্তন আনে। এই মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উদ্দেশ্য হৈছে দূৰ শিক্ষাৰ যোগেদি উচ্চ শিক্ষাৰ সুবিধা সকলোলৈকে সম্প্ৰসাৰণ কৰা। যিসকল লোকে প্ৰচলিত বিশ্ববিদ্যালয়সমূহৰ পৰা উচ্চ শিক্ষাৰ সুবিধা লাভ কৰা নাই সেই সকল লোকক প্ৰতিযোগিতামূলক বিশ্বত পাৰদৰ্শী কৰি তুলিবৰ বাবে এই বিশ্ববিদ্যালয়ে বিভিন্ন পাঠ্যক্ৰমৰ ব্যৱস্থা কৰিছে আৰু ইয়াৰ অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ দেশৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰত প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ উপৰি বিদেশতো ইয়াৰ অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছে। ইয়াৰ পিছত ইতিমধ্যে ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন ৰাজ্যত ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছে। বৰ্তমান ভাৰতবৰ্ষত 11 খন মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপৰি 50 খনতকৈও অধিক বিশ্ববিদ্যালয়ে দূৰ শিক্ষা পাঠ্যক্ৰম প্ৰৱৰ্তন কৰি অধিক

সংখ্যক লোকক উচ্চ শিক্ষাৰ সুবিধা প্ৰদান কৰিছে। অসমতো ইতিমধ্যে কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছে আৰু চলিত বৰ্ষত ইয়াৰ পাঠ্যক্ৰমো আৰম্ভ হৈছে। অৱশ্যে ইয়াৰ স্থায়ী চৌহদ এতিয়াও প্ৰতিষ্ঠা হোৱা নাই। দূৰ শিক্ষা পদ্ধতিয়ে ইতিমধ্যে ভাৰতবৰ্ষৰ বৃহৎ সংখ্যক লোকৰ পৰা সহাৰি লাভ কৰিছে। 2006-07 চনত ভাৰতবৰ্ষত মুঠ 14, 85, 769 গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী দূৰ শিক্ষানুষ্ঠানত ভৰ্তি হৈছিল আৰু ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়সমূহত ভৰ্তি হৈছিল প্ৰায় 7,24,102 গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী। দূৰ শিক্ষাৰ অন্যান্য অনুষ্ঠানসমূহত আছিল মুঠ 11,85,896 গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী। ভাৰতবৰ্ষত বৰ্তমান উচ্চ শিক্ষাত ভৰ্তি হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ 26 শতাংশতকৈও অধিকে দূৰ শিক্ষাৰ যোগেদি শিক্ষা লাভ কৰি আছে।

অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰত ইন্দৰা গান্ধী ৰাষ্ট্ৰীয় মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ স্থাপন কৰা হৈছে। ইতিমধ্যে নতুনকৈ প্ৰতিষ্ঠিত কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়েও ৰাজ্যৰ বিভিন্ন ঠাইত অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি উচ্চ শিক্ষা প্ৰদান কৰি আছে। তদুপৰি গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ 'দূৰ আৰু মুক্ত শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানৰ যোগেদি আৰু ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ে দূৰ শিক্ষা বিভাগৰ যোগেদি এক বৃহৎসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উচ্চ শিক্ষাৰ সুবিধা প্ৰদান কৰি আছে। তদুপৰি ছিকিম মণিপাল বিশ্ববিদ্যালয়, আন্নমল্লাই বিশ্ববিদ্যালয়, মাদুৰাই কামৰাজ বিশ্ববিদ্যালয়, প্ৰেৰিয়াৰ বিশ্ববিদ্যালয়, বিনায়ক মিছন বিশ্ববিদ্যালয় আদি বহুকেইখন বিশ্ববিদ্যালয়ে তেওঁলোকৰ অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ অসমত প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰাও যথেষ্ট সহাৰি লাভ কৰা দেখা গৈছে।

অৱশ্যে দূৰ শিক্ষা পদ্ধতিৰ জনপ্ৰিয়তা কিছু বৃদ্ধি হৈছে যদিও এই পদ্ধতিৰ গুণগত মান সম্পৰ্কে এটা ডাঙৰ প্ৰশ্ন উত্থাপিত হয় আৰু এই ক্ষেত্ৰত বহুতে সন্দেহ প্ৰকাশ কৰা দেখা যায়। অৱশ্যে এইসন্দেহৰ একেবাৰে ভিত্তি নাই বুলি ক'লে ভুল হ'ব। অসমত বৰ্তমান বহুকেইখন বিশ্ববিদ্যালয়ে দূৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰি আছে যদিও ইয়াৰে কেইখনমানৰ পাঠ্যক্ৰম, পৰীক্ষা পদ্ধতি আৰু কাৰ্যক্ৰমণিকা চালে ইয়াৰ গুণগত মান সম্পৰ্কে সন্দেহ হোৱাই স্বাভাৱিক। গতিকে দূৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰা শিক্ষানুষ্ঠান সমূহে বিশেষভাৱে গুৰুত্ব দিব লগা বিষয় হৈছে গুণগত মানৰ বৃদ্ধি। ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজনভিত্তিক আৰু সময়োপযোগী পাঠ্যক্ৰম, উন্নত শিক্ষণ পদ্ধতি, শিক্ষণ সামগ্ৰীৰ নিয়মিত যোগান আৰু উপযুক্ত মূল্যায়ন পদ্ধতি আদিত বিশেষভাৱে গুৰুত্ব দিব লাগিব। দূৰ শিক্ষা পদ্ধতি নীতি-নিয়মৰ ক্ষেত্ৰত যদিও নমনিয় হয় কিন্তু মানৰ ক্ষেত্ৰত কোনো ধৰণৰ আপোচ কৰা হ'ব নালাগে। আকৌ বৰ্তমান যুগত উন্নত তথ্য আৰু যোগাযোগ প্ৰযুক্তিৰ উপযুক্ত ব্যৱহাৰ অবিহনে দূৰ শিক্ষাৰ মান বৃদ্ধি কৰাটো সম্ভৱ নহয়। অসমত উপযুক্ত মানৰ দূৰ শিক্ষাৰ প্ৰসাৰৰ ক্ষেত্ৰত এটা ডাঙৰ অন্তৰায় হ'ল তথ্য আৰু যোগাযোগ মাধ্যমৰ লেহেমিয়া বিকাশ।

দূৰ শিক্ষা পদ্ধতিৰ ক্ষেত্ৰত এটা ডাঙৰ প্ৰত্যাহ্বান হৈছে ইয়াত ভৰ্তি হোৱা সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে উপযুক্ত সময়ত পাঠ্যক্ৰম সমাপ্ত কৰোৱা। দেখা যায় অধিকাংশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পাঠ্যক্ৰম সমাপ্ত নকৰাকৈ এৰি দিয়ে অথবা উত্তীৰ্ণ হ'ব নোৱাৰে। 2006-07 চনত ইন্দিৰা গান্ধী ৰাষ্ট্ৰীয় মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ত 4,29,542 গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাত্ৰ 3,27,640 গৰাকীয়েহে পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হৈছিল আৰু তাৰে উত্তীৰ্ণ হৈছিল মাত্ৰ 1,11,679 গৰাকী অৰ্থাৎ মাত্ৰ 34.1 শতাংশহে আছিল উত্তীৰ্ণ হাৰ। ইয়াৰ পৰা বুজা যায় যে দূৰ শিক্ষা পদ্ধতিত পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হোৱা আৰু উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা যথেষ্ট কম। অৱশ্যে এইখিনিতে উল্লেখ কৰা ভাল হ'ব যে পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হোৱা আৰু উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা ক্ৰমান্বয়ে বৃদ্ধি হোৱা দেখা গৈছে। 1989 চনত 59.7 শতাংশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হোৱাৰ বিপৰীতে 2006 চনত অৱতীৰ্ণ হৈছিল 76.3 শতাংশই। ঠিক তেনেদৰে উত্তীৰ্ণৰ হাৰ আছিল ক্ৰমান্বয়ে 4.7 শতাংশ আৰু 34.1 শতাংশ। দূৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উত্তীৰ্ণৰ হাৰ বৃদ্ধি কৰিব নোৱাৰিলে ই অৰ্থহীন হৈ পৰিব।

বহুতৰে মনত অৱশ্যে এতিয়াও এটা ধাৰণা আছে যে দূৰ শিক্ষাৰ যোগেদি লাভ কৰা ডিগ্ৰী, ডিপ্লোমা বা চাৰ্টিফিকেট অন্যান্য বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সমান নহয়। অৱশ্যে এই ধাৰণাটো ভুল বুলি বুজি উঠিব যদিহে দূৰ শিক্ষাৰ যোগেদি লাভ কৰা সুবিধাসমূহ জনসাধাৰণক ভালদৰে বুজাই দিব পৰা যায়। সাধাৰণ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰা বঞ্চিত হোৱা লোকসকলৰ বাবে কৰ্মৰত লোকসকলৰ বাবে দূৰ শিক্ষা এটা অতি প্ৰয়োজনীয় বিকল্প। অসমৰ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয় আৰু অন্যান্য দূৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰা শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে বিশেষকৈ গ্ৰাম্য অঞ্চলৰ লোক, পাছপৰা সম্প্ৰদায়ৰ লোক আৰু অৰ্থনৈতিকভাৱে দূৰ্বল শ্ৰেণী আৰু দৈহিক বাধাগ্ৰস্ত লোকসকলক সামৰি ল'বলৈ সক্ষম হ'ব লাগিব।

এখন উন্নয়নশীল দেশৰ উন্নতিৰ বাবে প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ লগতে মানৱসম্পদৰ উপযুক্ত বিকাশ আৰু ব্যৱহাৰ হোৱাটো প্ৰয়োজন আৰু তাৰ বাবে শিক্ষাৰ সুবিধা সমতাকৰণ হোৱাটো উচিত। গতিকে ভাৰতবৰ্ষৰ নিচিনা এখন উন্নয়নশীল দেশত শিক্ষাৰ সুবিধা সমতাকৰণ কৰিবলৈ বা সকলোৰে বাবে শিক্ষা বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিবলৈ দূৰ শিক্ষাৰ নিচিনা এক বিকল্প শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ অতি প্ৰয়োজন। ভাৰতবৰ্ষৰ কৌটি কৌটি উচ্চ শিক্ষা হাবিয়াস থকা লোকৰ প্ৰয়োজন পূৰণ কৰিব পৰা যায় কেৱল দূৰ শিক্ষাৰ যোগেদি।

0000

মহৎ লোকৰ বাণী

সংগ্ৰাহিকা - ৰবিতা বনিয়া

স্নাতকঃ- ৩য় বৰ্ষ

১. যি জনে জীৱন ত্যাগ কৰিব পাৰে সেই জনেহে জীৱন ভোগ কৰিব পাৰে। —— মহাত্মা গান্ধী

২. শক্তিতকৈ সহনশীলতা ভাল। —— ৰাস্কিন

৩. ধনবহাৰা মানুহে নিজকে ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে। —— মহাবীৰ

৪. মহিলা পুৰুষতকৈ জ্ঞানী, কিয়নো তেওঁলোকে কমকৈ জানে বেছিকৈ উপলব্ধি কৰে। — ষ্টিফেনচ

৫. ভাবি চোৱা আজিৰ দিনটো তোমাৰ জীৱনলৈ কেতিয়াও ঘূৰি নাহে। — ডান্টে

প্ৰবন্ধ

মেণ্ডেলাৰ দেশত কেইৰাতিমান

-ইন্দ্ৰানী চৌধুৰী মহন্ত
সহযোগী অধ্যাপিকা (ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

গৰমৰ বন্ধত ল'ৰা-ছোৱালীৰ আবদাৰ মতে কলৈ যাওঁ, কলৈ যাওঁ কৰি অৱশেষত স্থিৰ কৰিলো নেলচন মেণ্ডেলাৰ দেশ South Africa দৰ্শন কৰা। মনটো স্ফূৰ্তিতে উথলি উঠিল। এখন নতুন দেশ, নতুন মানুহ, নতুন নতুন ঠাই দৰ্শন কৰাৰ উলাহত। ভিচাৰ যাৱতীয় কাম-কাজৰ যোজা কৰাত লাগিলো আৰু মোৰ ওস্তাদ ৭ বছৰীয়া ল'ৰাই নেটত Google map উলিয়াই মনৰ পচন্দমতে ক'ত ক'ত যাব ঠিক কৰি বহি থাকিল। অৱশেষত সকলো প্ৰয়োজনীয় কাম সমাধা কৰি আমাৰ ৪ জনীয়া পৰিয়ালটো ১০ দিনীয়া ভ্ৰমণৰ বাবে Delhi ত উপস্থিত হ'লোগৈ। Delhi ৰ পৰা Dubai আৰু Dubai Air port ত দুঘণ্টা কটাই ৯ ঘণ্টা Emirates বিমানেৰে গৈ আমাৰ গন্তব্যস্থল Cape Town ত উপস্থিত হলোগৈ।

Cape Town নীল সমুদ্ৰৰ এফাল আৱৰি থকা অতি মনোমোহা চহৰ। প্লেনৰ ওপৰৰ পৰা চাওতে নীল সমুদ্ৰ খনেদি ইমান ধুনীয়া দেখিছিল যে নেদেখা জনে কল্পনা কৰিব নোৱাৰে, আগে ঠিক কৰি থোৱা অনুসৰি হোটেলৰ পৰা আহি বৈ থকা গাড়ীত উঠি চহৰ অভিমুখে ৰাওনা হ'লো। ইমান ধুনীয়া চালে চাই থাকিব লগীয়া চহৰ হ'ল Cape Town। এফালে সাগৰ কাষে কাষে ৰাস্তা আৰু তাৰ পাৰতেই শাৰী-শাৰী হোটেল। ঠিক আমাৰ মুম্বাইৰ Marine Drive ৰ দৰে, ইমান চাফা আৰু well manage যে লাইন লাইন গাড়ী আহাযোৱা কৰি আছে, সময়ে সময়ে traffic light ত ৰাখিছে কিন্তু এটা শব্দও নাই।

Cape Town খন হ'ল SA ৰ Johanesburg ৰ পাছতে দ্বিতীয় জনবহুল দেশ, এই চহৰ খন হ'ল Popular tourist destination যত বছৰি পৃথিবীৰ বিভিন্ন কোণৰ পৰা লাখ লাখ touist আহে প্ৰকৃতিয়ে উজাৰি দিয়া সৌন্দৰ্য্য উপভোগ কৰিবলৈ। আমাৰ হোটেলখনো ঠিক সাগৰৰ পাৰতেই হোৱা বাবে গোটেই ৰাতি সাগৰৰ গোজৰণি, হো-হোৱাই থকা বতাহৰ শব্দ খুউব উপভোগ কৰি থাকিলো। উল্লেখযোগ্য যে আমি জুন মাহৰ শেষত উৎকট গৰমত গৈছিলো যদিও southern hemisphere হোৱাৰ বাবে সেই সময়ত SA ত শীত কাল চলি আছিল আৰু আমিও গৰম চুৱেটাৰ, জেকেট, টুপীপিন্ধি পূৰামাত্ৰাই উপভোগ কৰিছিলো। Cape Town ত চাব লগীয়া উল্লেখযোগ্য ঠাই সমূহ হ'ল--- Victoria waterfront, Table mountain আৰু Cape point.। মনৰ উলাহতে ৰব নোৱাৰি সকলো ভাগৰ নেওচি আমি Cape Town গৈ পোৱাৰ দিনাই Victoria waterfront ত উপস্থিত হ'লোগৈ, সাগৰৰ পাৰত অৱস্থিত এই অঞ্চল হ'ল restaurant বিভিন্ন সামগ্ৰীৰ দোকান (Shopping mall) Helicopter ride আৰু বিভিন্ন sports activities ৰ জৰুচন। এটা কোণত এজাক south african ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ফুটবলৰ টিম জাৰ্চি পিন্ধি সিহঁতৰ Native বাদ্যযন্ত্ৰ বজাই চিঞৰি-চিঞৰি গান গাই tourist ক আকৰ্ষণ কৰি আছিল। মুঠতে এক আনন্দৰ উৎসৱময় পৰিবেশ। আমিও পূৰামাত্ৰাই উপভোগ কৰিলো। SA ৰ খাদ্যভাস সাধাৰণতে আমাৰ ভাৰতীয়ৰ লগত একেবাৰে নিমিলে যদিও আমি তাৰ খাদ্য খুউব উপভোগ কৰিছিলো। অৱশ্যে তাৰ মাজতে এদিন Darling street ত থকা Food Bazar ৰ ভাৰতীয় খাদ্যও গ্ৰহণ কৰিলোগৈ।

Cape twon ৰ দ্বিতীয় দিনা আমি উপস্থিত হ'লোগৈ Table Mountain ত। 11th November ২০১১ ত এই Table Mountain পৃথিবীৰ সপ্তম আশ্চৰ্যৰ মাজত স্থান পাইছে। এই পাহাৰৰ উচ্চতা যদিও সাগৰপৃষ্ঠৰ পৰা ৩৫৬০ ফুট, কিন্তু Cable car ৰ যোগেদি মাত্ৰ ৫ মিনিটত গৈ উপস্থিত হব পাৰি। আমি যোৱাৰ সময়ত ওপৰৰ তাপমাত্ৰা আছিল মাত্ৰ ৩° চেলচিয়াচ আৰু ডাৱৰেৰে আৱৰা আছিল। ঠাণ্ডাত আমাৰ কপনিত গাৰ হাড়বোৰো থৰথৰকৈ কপিছিল। ওপৰত থকা Table Mountain Cafe ত গৰম গৰম একাপ coffee খাইহে অলপ সুস্থ হব পাৰিছিলো। এই Table Mountain national Park খন Biodiversity ৰ বাবে বিখ্যাত, যত ১৫০০ তকৈ বেছি প্ৰজাতিৰ উদ্ভিদ পোৱা যায়। এই park ক ২০০৪ চনৰ জুন মাহত National World Heritage Site হিচাপে চিহ্নিত কৰা হৈছে। আমিবোৰ যদিও ঠাণ্ডাত গোটমৰা আৱস্থা হৈছিল আন আন দেশৰ Tourist সকলে তন্ন তন্নকৈ Plant সমূহ চাই চাই ফটো তুলি ফুৰা দেখি তবধ মানিছিলো। ঠাণ্ডাটো যেন কেৱল আমাৰ বাবেহে। এই Cape Point

অঞ্চলটো তিনিও ফালে পাহাৰেৰে আবৰা আৰু এটাফালে ভাৰত মহাসাগৰ। এই অঞ্চলটোক City bowl বুলি কোৱা হয়। যাৰ
ওপৰৰ পৰা এটা ৰাতিৰ দৰে সুন্দৰকৈ দেখা পাব পাৰি। এই পাহাৰৰ পৰাই Robben Island টো সুন্দৰকৈ দেখা পোৱা যায়,
যত প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি নেলচন মেণ্ডেলা ১৭ বছৰ কাল কাৰাবাস খাটি আছিল। এই দ্বীপৰ এটা কমৰ খিৰিকীৰ পৰাই কাৰাৰুদ্ধ
ৰাষ্ট্ৰপতিজনে আকাশ আৰু Cape Town চাই চাই দিন কটাইছিল। পাহাৰৰ ওপৰৰ পৰা ডাৱৰ আৰু বদৰ ধেমালিৰ মাজে মাজে
Cape Town ৰ নয়নাভিৰাম দৃশ্য দেখিলো তাক ভাষাৰে বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰি। এই Table Mountain পাহাৰৰ কাষতে
অৱস্থিত আন এটা উল্লেখযোগ্য পাহাৰ হ'ল Lions head mountain. এই পাহাৰৰ ওপৰত এটা সিংহ বহি থকা যেন লাগে
বাবেই এই নাম দিয়া হৈছে। Cape Town ৰ মানুহৰ মাজত এক জনবিশ্বাস আছে যে এই পাহৰটো ডাৱৰে আবৰি থকা মানে
Cape Town ত বতৰটো গোমা হৈ থকা, বৰষুণ দিয়া আৰু ইয়াৰ প্ৰমাণ আমি থকা চাৰিদিনতেই পাইছিলো। পাছত আমি
ৰাতিপুৱা শুই উঠিয়েই বেলকনিলৈ দৌৰি গৈ পাহাৰটো চোৱাটোৱেই প্ৰথম কাম হ'ল। বাঃ প্ৰকৃতিৰ কি সুন্দৰ Weather forcaster.

Cape Town ত আমাৰ তৃতীয় দিনাৰ destination হ'ল Cape Town আৰু Houtbay western cape ৰ। তাৰ
উদ্দেশ্যে আমি পুৱাৰ আহাৰ কৰি ৯ বজাতেই যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো। সাগৰৰ পাৰে পাৰে আমাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ হ'ল। প্ৰকৃতিৰ কি
সুন্দৰ নয়নাভিৰাম দৃশ্য যেন হৃদয় উজাৰি ঢালি দিছে। নিজৰ চকুকেই যেন বিশ্বাস নকৰিম, আৰু মনে মনে ভাবিলো এই ৩০
মিনিটৰ যাত্ৰা যেন শেষ নহওক। একালে নীল সমুদ্ৰ একালে সুন্দৰ পৰ্বতমালা, মাজে মাজে একাবেকা পথ। Jan Van
Riebeeck নামৰ Dutch Administrator জনে Houtbay (Western Cape) পৃথিৱীৰ ভিতৰত আটাইতকৈ সুন্দৰ বননি
(Forest) হিচাপে আখ্যা দিছিল। মোৰ এগৰাকী মাহীয়ে এই ঠাই ভ্ৰমণ কৰি নিজকে খুউব সৌভাগ্যশালী আৰু পৃথিৱীৰ ভিতৰতে
ধুনীয়া ঠাইত আছো বুলি কোৱা মনত পৰিল। Houtbay হ'ল প্ৰকৃততে এক Fishing Village যত Fishing হ'ল মানুহৰ
প্ৰধান জীৱিকা। গতিকে সাগৰৰ পাৰে পাৰে এনে বহুত গাওঁ দেখা পালো যি দেখি আমাৰ অসমৰ মৎস্যজীৱী গাওঁবোৰৰ মাজৰ
পাৰ্থক্য চকুৰ আগত জিলিকি উঠিল। আমি এনে এখন গাঁৱত গৈ boat ride কৰি সাগৰীয় চিল উপভোগ কৰি 10Ravd (SA
মুদ্ৰা) ত Salmon মাছৰ fillet খুউব জুতি লগাই খালো। Houtbay ৰ পাছত আমাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ হ'ল আন এটা উল্লেখযোগ্য
Tourist spot Cape point. সাগৰৰ পানীৰ ৰং যে ইমান স্বচ্ছ নীলা হ'ব পাৰে তাক ইয়াত দেখাৰ আগতে ধাৰণাই কৰা
নাছিলো। ভাৰতৰ আৰব সাগৰ, বঙ্গোপ সাগৰ, আমেৰিকাৰ আটলাণ্টিক আৰু পেছিফিক সাগৰ ভ্ৰমণ কৰিছে। যদিও এই সমুদ্ৰৰ
অভিজ্ঞতা যেন একেবাৰে বেলেগ। নীলা আকাশ স্পৰ্শ কৰি থকা নীলা সমুদ্ৰৰ পানীয়ে কি যে এক অপূৰ্ব দৃশ্যৰ সৃষ্টি কৰিছিল।
কেইদিনমান আগতে মুক্তিলাভ কৰা Cocktail Movie খনৰ [illegible] ও এই অংশতেই লোৱা হৈছিল।
[illegible]
অৱস্থিত, যাৰ সন্মুখৰ mile stone ত পৃথিৱীৰ বিখ্যাত চহৰ সমূহৰ দূৰত্ব লিখা আছিল। Cape point ৰ উচ্চতা
আছিল ১৬২৬ কিমি। এই Cape point ৰ এটা উল্লেখযোগ্য বিশেষত্ব হ'ল যে ইয়াৰ তলতেই আটলাণ্টিক আৰু ভাৰত
[illegible] মিলিত হৈছে আৰু তাৰপৰাই চালে দুয়োখন সাগৰৰ মিলনস্থল এডাল একাবেকা ৰেখাৰ দৰে দেখা পাব পাৰি।
এই Cape point ত বিভিন্ন গছ আৰু ফুলৰ সমাহাৰ দেখা পালো। গছবোৰ বিভিন্ন ৰঙৰ ফুলেৰে সজ্জিত হৈ আছিল যে
চাৰিওফালে প্ৰকৃতিয়ে ৰং চটিয়াই থৈছে। ফুলবোৰৰ মাজে মাজে বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ চৰাইও উৰি ফুৰা দেখিছিলো। এনে পৰিৱেশ
মনত কি যে এক অনুভৱ হৈছিল তাক প্ৰকাশ কৰা সম্ভৱ নহয়। Cape Point ৰ পৰা উভতি আহোতে ৰাস্তাতে পাইছিলো Cape
of Good hope যি আছিল most south western part of the continent. ইয়াৰ পৰা উভটি আহোতে ৰাস্তাত দেখিছিলো
আমাৰ ইয়াত এক হৰিণীৰ দৰে ঘূৰি ফুৰা উৰিব নোৱাৰা বিশাল আকৃতিৰ Ostrich চৰাইবোৰ। মোৰ ল'ৰা-ছোৱালী দুটাই এনে
দৃশ্য দেখি নাচি উঠিছিল। তাৰ পৰা আমাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ হ'ল Cape point Ostrich farm যিখন ১৯৯৬ চনত Dr.Coelho
নামৰ দম্পতি এহালে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। এই অঞ্চলটো আকৌ সম্পূৰ্ণ সেউজীয়া যেন এখন দলিচাহে পাৰি থৈছে। মাজে মাজে
সৰু সৰু পুখুৰী, যত আমাৰ ইয়াৰ দৰে বগা বগা পাতি হাঁহবোৰ সাতুৰি নাদুৰি ফুৰিছিল। ইয়াত যেন এক স্বৰ্গীয় পৰিৱেশ বিৰাজ
কৰিছিল। এই ফাৰ্মত ৪০ যোৰ Ostrich চৰাই আছিল, যাক বেলেগ বেলেগ ফাৰ্মত ৰাখিছিল। হাতত সিহঁতৰ খাদ্য লৈ খুৱাব
যাওঁতে মোৰ আৰু মোৰ ল'ৰাৰ হাতত খুটিয়াই দিয়াও এক অদ্ভূত অভিজ্ঞতা আছিল। সেই দিনাৰ আমাৰ last destinstion
আছিল Panguine park. সাগৰৰ পাৰত boulder beach নামৰ এটা অঞ্চল আৱৰি এই Panguine বোৰক এৰি দিয়া হৈছিল
যত tourist সকলে কাঠৰ দলঙেৰে ঘূৰি এই সমূহ দৰ্শন কৰিব পাৰে। সাধৰণতে Panguine সমূহ Antartic অঞ্চলে পোৱা যায়
যদিও SA তেনে এক পৰিৱেশত সৰু সৰু ক'লা বগা Panguine বোৰৰ মাজেৰে ঘূৰি এক নতুন অভিজ্ঞতা লাভ কৰিছিলো।
এই দৰে বহুতো মধুৰ স্মৃতি বুকুত বান্ধি চাৰিদিন এই সুন্দৰ চহৰ খনত কটাই SA ৰ আন এখন চহৰ Knsyna অভিমুখে ৰাওনা
হ'লো। সেইদিনা বতৰটো আছিল একেবাৰে গোমা আৰু Lion head mountain টোও ডাৱৰে আৱৰি আছিল। যেন বতৰটোৱে
আমাৰ মনৰ বতৰা পাইছিল। Knsyne নামৰ Lagoon টো হ'ল SA ৰ আন এখন উল্লেখযোগ্য ঠাই, যত দুৰাতি Outshoorn
ত দুৰাতি, Kruger National Park ত দুৰাতি আৰু Johanesburg ত দুৰাতি কটাই বহু অভিজ্ঞতাৰে পৰিপুষ্ট হৈ Dubai
দুৰাতি কটাই নিজ দেশ অভিমুখে ৰাওনা হ'লো।

প্ৰেমৰ অলংকাৰেৰে পৰিপূৰ্ণ হাজৰিকাদেৱৰ চিৰসেউজ গীতবোৰ

গীতিকা দাস
সহঃ অধ্যাপিকা
পৰিৱেশ বিজ্ঞান বিভাগ

জীৱনটো মাথো নিসংগতাৰ চানেকীৰে প্ৰকৃতাৰ্থত হাজৰিকাদেৱৰ গীতি-কবিতবোৰ গান নে গীত? এই শতাব্দীৰ নৱ প্ৰজন্মৰ একাংশই ইয়াৰ পাৰ্থক্যয়েই নিশ্চয় নেজানে ! সেয়ে প্ৰথমতে 'গান আৰু গীত' এই শব্দ দুটাৰ অৰ্থ স্পষ্ট কৰি লোৱা যাওঁক।

গানঃ সুৰ লগাই গোৱা শব্দ ৰাশিৰ কবিতাক গান বোলে। ইয়াৰ অৰ্থ থাকক বা নাথাকক অৰ্থাৎ অনৰ্থহীন চিঞৰ-বাখৰকো যদি সুৰ লগাই দিয়া হয় সেয়াও এক গান।

যেনেঃ উ...... লা...... লা.... উ...... লা...... লা...

গীতঃ শব্দৰ সাংগঠনিক ৰূপ, বিশেষ ছন্দ থকা আৰু সুন্দৰ সুৰ লগাই গোৱা অৰ্থ-ফূৰ্ণ কবিতাক গীত বোলে।

যেনেঃ- "আকাশী গঙ্গা বিচৰা নাই
নাই বিচৰা স্বৰ্ণ অলংকাৰ,
নিঠুৰ জীৱনৰ সংগ্ৰামত
বিচাৰোঁ মৰমৰ মাত এষাৰ"।

উদ্ধৃত বাক্যাংশৰ পৰা এয়া নিশ্চয় স্পষ্ট হৈছে যে প্ৰত্যেক গীতেই একোটা গান কিন্তু কসলো গানেই একোটা গীত নহয় বা হ'ব নোৱাৰে। নকলেওঁ হয় যে হাজৰিকা দেৱ এগৰাকী প্ৰেমিকা মানুহ। কিন্তু সফল প্ৰেমিক নহয়দেই ! আৰু সেয়ে হয়তো তেখেতে দনগণৰ বুকুত প্ৰেমৰ সঠিক অৰ্থ গীতৰ মাধ্যমেৰে যাউতী-যুগীয়া কৰি ৰাখিলে। উদাহৰণ স্বৰূপে, তেখেতৰ এটি গীত-কবিতাত স্পষ্ট হৈ উঠা কবিতাংশ এফাকি উল্লেখ কৰিলো।

"হয়তো নিতৌ হেজাৰ জনৰ
হেজাৰ শৰাই পাওঁ
তথাপি কিয় বিশেষ জনৰ মৰম বিচাৰি যাওঁ।" আচলতে এয়াই প্ৰেম। য'ত তন, মন, ধন সৰ্বস্ব উৎসৰ্গিত। য'ত ভয় নাই কোনো ক্ষোভ নাই; মাথো অভিমান, পোৱা-নোপোৱাৰ অলৌকিক কল্পনা নদন-বদন। সঁচা ক'বলৈ হ'লে প্ৰেমৰ কোনো সঠিক সংজ্ঞা নাই। তথাপিও কওঁ, মন আৰু মগজুৱে স্থিৰ কৰা সঠিক সিদ্ধান্তটোৱে যেন প্ৰেম প্ৰেম স্বতস্ফৰ্ত। না ই মগজুক জোৰ কৰে না

ই মনক জোৰ দিয়ে। মন-মগজুৰে হঠতে কৰা এয়া মাথো পৰস্পৰৰ বুজাবুজি।হাজৰিকাদেৱৰ গীত- কবিতাৰ অৰ্থ-পূৰ্ণ ছন্দই বাৰে-বাৰে কয় প্ৰেম এয়াই; যি জীৱনলে এবাৰে আহে আৰু আমাৰ জীৱনৰ এবাৰ নোৱাৰা এটা মূখ্য অংগৰ দৰে হৈ পৰে।

ওপৰৰ বাক্যফাঁকি পঢ়ি কেতবোৰে হয়তো জাত্তুৰ খাই উঠিব ! আৰু মনৰ ভিতৰতে ভোৰভোৰাব ! কেনেকৈ হ'ব এয়া ? মোৰ জীৱনলেটো দুবাৰ প্ৰেম আহিছে; কোনোবাই ক'ব মোৰ জীৱনলেতো তিনিবাৰ নহয় বহুবাৰ প্ৰেম আহিছে ইত্যাদি।

তেনেবোৰ মানুহক মই এবাৰ সোধবাই দিব খোজো যে - যদি তেওঁলোকে নিজ অৰ্ন্তদ্দক নেওচি ; আৰ হৈ যোৱা এচোৱা নিৰ্দিষ্ট সময় অন্তঃ আত্মনে সোঁৱৰে তেন্তে তেওঁলোকে নিশ্চয় হুমুনিয়াহ কাঢ়িব যে – অ' মোৰ কলিজাক স্পৰ্শ কৰা প্ৰেম মাথো মোৰ জীৱনলে এবাৰহে দেখোন আহিছে। স্বতস্ফূৰ্ত প্ৰেমে 'দেহ-মন-প্ৰাণ' একেলগে চুই যায়। সেয়ে হাজৰিকাদেৱে ১৯৫৪ নেত ৰচনা কৰিছিল—

দূৰ দিগন্তত ৰিণিকি দেখিছো সোঁৱৰণী বগ উৰা, উৰি উৰি মাথোঁ মোৰ দিনান্তক উপলুঙা কৰি যুৰা॥ চেনেহ সাগৰ মথিলো কতনা ৰত্ন জিলিকি পৰা সেই সাগৰেই ঢালি দিছে আহি মৰণ বিষৰ ধাৰা।

কিন্তু ! বাস্তৱত হাজৰিকাদেৱৰ অন্তৰাত্মাক স্পৰ্শ কৰি সম্প্ৰসাৰিত কৰিব পৰা এগৰাকী প্ৰেয়সী সান্নিধ্য পাবলৈ হাজৰিকাদেৱ যেন অসমৰ্থ হ'ল। ক্ষমা কৰিব, এয়া মোৰ মতামত নহয়ছেই; তেখেতে নিজে ৰচনা কৰা গীত-কবিতাৰ প্ৰতিফলন মথো।

আচলতে 'প্ৰেম' আধৰুৱা বা অপূৰ্ণতাপ্ৰাপ্ত হোৱাই সঠিক নেকি? যেন তেতিয়াহে প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাই প্ৰেম অন্বেষণৰ শ্ৰুতিমধুৰ মূহৰ্তবোৰ কিমান মধুময় ! সেয়া যেন বিশ্বদৰবাৰত উপস্থাপন কৰিবলৈ স্বতঃ স্ফূৰ্ত উদগনি পায়। উদাহৰণ স্বৰূপে আমাৰ সকলোৰে প্ৰিয়, বিশ্ববৰেণ্য শিল্পী ভূপেনহাজৰিকাদেৱে সেয়ে, তেখেতে যেন আমাক চিৰযুগমীয়া কেতবোৰ গীতৰ কলি উপহাৰ দি থৈ গ'ল।

যেন ঃ মোৰ মৰমে মৰম বিচাৰি যায়
বাৰিষাৰ কেঁচা বানে
মোৰেই কাৰণে আনে
নতুনৰ বৰে নৈ
যুগৰ বতৰা লৈ॥

০০০০০০০০

Did You Know that......................

- It's impossible to hum while plugging your nose. You can't hum while holding your nose closed.
- Anatidaephobia is the fear that somewhere in the world, there is a duck watching you.
- Cracking your knuckles does not actually hurt your bones or cause arthritis. The sound you hear is just gas bubbles bursting.
- Four is the only number that has the same amount of letters as its actual value
- You're more likely to die on your way to buy a lottery ticket than you are to actually win the lottery.

অশৰীৰি ৰূপৰেখা

অৰ্ণব শৰ্মা
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক

কেতিয়াব আমাৰ মনত খেলায় যে কোনোবা আহিব আৰু সঁচাকৈয়ে কিছুসময়ৰ পাচত সেই মানুহজনেই আহি ওলায়হি ! কেতিয়াবা মনত সংশয়বোধ হয় যে এই ঠাইডোখৰত কিবা দূৰ্ঘটনা সংঘটিত হ'ব আৰু কিছুসময়ৰ পাচত সঁচাকৈয়ে দূৰ্ঘটনাটো সংঘটিত হয়। আমি কেতিয়াবা অনুমান কৰো যে এওঁৱেই চোৰ। কিন্তু কোনো প্ৰমান নাই। উপযুক্ত প্ৰমাণ অবিহনে কোনো অভিযুক্তক 'অপৰাধী' আখ্যা দিব নোৱাৰি। তাৰবাবে তেওঁক শাস্তি প্ৰদান কৰাটোও আইন বিৰোদ্ধ কথা। বিষয়বস্তু প্ৰমাণ নহয়, বিষয়বস্তু আমাৰ মনত উদ্ৰেক হোৱা 'সঠিক অনুমান'হে। যাক 'ষষ্ঠ ইন্দ্ৰিয়' (Sixth Sense) বোলা হয়। অথচ বিজ্ঞানসন্মত মানৱ ইন্দ্ৰিয় কেৱল পাঁচটাহে। অন্ধকাৰৰ গৰ্ভৰপৰা উদ্ভৱ হোৱা বহুতো ৰহস্য পুণৰ অন্ধকাৰৰ মাজত বিলীন হৈ যায়। এৰি থৈ যায় আশ্চৰ্য্য, শঙ্কা, কৌতূহল, উৎকণ্ঠা, বিষ্ময় আৰু আতংক। কেতিয়াবা দেখিছানে আহাৰ মাহৰ ভৰ দুপৰীয়া ভমভমীয়া ব'দত নাইবা পূৰতি নিশাও অৰণ্যে ওলায় এক সত্তা, পিতনি নাইবা জলাহ ঠাইত, য'ত মাছ-কাছ পোৱা য়ায। অন্য কোনোবা মানুহ দেখিলেই নিজৰ ৰূপ সলায় !(দ'ত) নামঘৰৰ বৰগছজোপাৰ তললৈ মাজৰাতি সময়ত গ'লে হেনো ঢকঢকীয়া বগা কাপোৰ পিন্ধি মথুৰা পাক মাৰি দীঘল শুৱনি দাড়িৰে সৈতে বুঢ়া ডাঙৰীয়া প্ৰত্যক্ষ হ'ব পাৰে !

গাঁৱৰ মাজৰ লুংলুঙীয়া জনপ্ৰাণীহীন পথত কেতিয়াবা জহাচাউলৰ গোন্ধ নাকত লাগিব পাৰে ! জনপ্ৰাণীহীন জহা চাউলৰ গোন্ধ ক'ব পৰা অহাটো অসম্ভৱ? সেয়া 'যখিনী', জহাচাউলৰ ভাত ৰান্ধিছে!

নিজান দুপৰীয়া জংঘলত য'ত দূৰ-দূৰণিলৈকে জনপ্ৰাণীৰ চিন-মোকাম নাই গছৰ পাতত দেখিব পাৱা সজীৱ থু-খেকাৰ! সেইবিলাক 'যখ-যখিনী'ৰ (যক্ষ-যক্ষিণী)ৰ থু-খেকাৰ। সাৱধান ! লক্ষ কৰা কোনো চৰাই, কীট-পতঙ্গৰ বিঠা নহয় কিন্তু সেইবোৰ! মাজৰাতি ভাওনা চাই কেতিয়াবা অকলশৰে আহোতে যদি পকৰাই পায় তেতিয়া চিনাকি ৰাস্তাতেই দহপাক ঘূৰিবা !

দেখিছানে কেতিয়াবা নতুনকৈ জগা দামুৰী আৰু গাই ? লৈছানে গম 'খেতৰ লৈ বুলি ফেঁহ আগ নকৰিলে খেতৰে কেনেকৈ থয় পোৱালী লুকুৱাই ! জোনাক ৰাতি বগা কোমোৰা হৈ কিছুমান 'ভূত' হেনো বাগৰি বাগৰিও আহে ! মানুহ দেখিলেই দূৰৰপৰা কিট্ কিট্কৈ হাঁহে !

জানানে মাজৰাতি জাতি বাঁহজোপালৈ কোনে শিলগুটি মাৰে ; ঝৰ ঝৰকৈ জৰী গছৰ তল সুন্দৰীয়ে সাৰে! অমাৱস্যাত

কেতিয়াবা দেখিব পাৰা ঘুটমুটীয়া বগা ধোঁৱা ; টুকটুককৈ খোজকাঢ়ি যায় পিঠিত লৈ পানীভৰা ভোগজৰা !

যোৰহাট জিলাৰ দেৰ গাঁৱৰ প্ৰান্তিম ঠাকুৰৰ ভাষা, "আমাৰ ঘৰৰ কাষতে আছে এটা আওপুৰণি নাদ, দিনৰ ভাগত তুলিতও বাতি কোনেও ভুগতে পানী নোতেলে তাত। কাষতে আছে এজোপা বৰবেল গছ আৰু এটা গোঁসাই ঘৰ, ৰাতিটো বাদেই, দিনতে বৰ জয়াল যেন লাগে ঠাইডোখৰ এদিন ৰাতি বাৰমান বজাত শুনিলে খুটুং-খাটাংকৈ কোনোবাই তাত তুলি আছে পানী, জোনাকৰ পৰি জিকিমিকি পুলি চাওঁতেই চুলিৰ আগেৰে জীৱ বাহিৰ হৈ যোৱা যেন লাগিল! ই কি ? লিকিলিকিয়া ভৰি-হাত ? তেজ-মঙহৰ দেখোন চিন-মোকামেই নাই গাত" ? এতেকে তেওঁক দেখাৰ লগে লগেই হঠাৎ সি নাইকিয়া হৈ গ'ল। পিচদিনা কক্কাকক সুধিলত ক'লে, "সেইজন আমাৰ ইয়াত থকা বহুদিনেই হ'ল।"

হাইস্কুলৰ পুৰত আছে এজোপা প্ৰকাণ্ড জৰী গছ, তাৰ কাষতেই এটুকুৰা ঠাই পকাৰে বেৰি থোৱা আছে। এদিন ৰাতি বৰষা ছাৱে ক'ববাৰ পৰা আহি তাত ফটফটীয়া জোনাকত দেখিলে কেইটামান ইউৰোপীয়ান চাহাবে চুট-টাই মাৰি নাচি আছে। ছাৱক দেখি সিহঁতকেইটা ক'ববাত নাইকীয়া হৈ গ'ল, পাচত চুবুৰীয়াক সুধি গম পালে ছাৱে — "দ্বিতীয় মহাসমৰৰ সময়ত মৰা কেইটামান চাহাবক পুতিছে বোলে তাতেই পুতি থৈ গ'ল।" তৃতীয়তে, কলেজ ষ্টেডিয়ামৰ এটা চুকত মহন্ত ছাৱৰ সমাধি আছে। কেতিয়াবা বোলে ছাৱৰ আত্মাই তাত অট্টহাস্য মাৰি নাচে ৰাতি, নিৰ্জন ৰাতি মহন্ত ছাৱৰ আত্মাৰ হাঁহি! হোৱাইট হাউচ (White House), মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ ৰাষ্ট্ৰপতি ভৱন। হোৱাইট হাউচৰ 'গোলাপী কোঠা (The Pink Room), প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি আব্ৰাহাম লিংকনৰ প্ৰিয় কোঠা। মধ্যৰাত্ৰি আৱাসী চকীত বহি বেলকনিৰে গহীন-গম্ভীৰ্যভাৱে বাহিৰলৈ চাই থকা দীৰ্ঘদেহী লিংকন 'আত্মা' বহকেইজন ৰাষ্ট্ৰপতি আৰু কৰ্মচাৰীয়ে প্ৰত্যক্ষ কৰিছে। ধোঁৱা ৰৰণীয়া লিংকনৰ আত্মা ক্ষন্তেক দৃশ্যমানহৈ পুণৰ ধোঁৱাৰদৰে অদৃশ্য হৈ যায়। "বিশ্ববিজয়ী" কিংবদন্তী বৃটিছ প্ৰধানমন্ত্ৰী

উইনষ্টন চাৰ্চিলে তেওঁৰ কালত এবাৰ গোলাপী কোঠাত অতিথি হৈছিলগে মধ্যৰাত্ৰি শেষৰফালে লিংকনৰ "আত্মা তেওঁ স্কন্দে প্ৰত্যক্ষ কৰে। দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধত জয়লাভ আৰু বিপুল জনসমৰ্থনেৰে তেখেত বৃটেইনৰ সংসদীয় ইতিহাসত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ প্ৰধানমন্ত্ৰীৰূপে পৰিগণিত হয়। লিংকনৰ 'আত্মা' চাৰ্চিলৰ বাবে শুভকাৰক প্ৰমাণিত হয় ইয়াৰ পিচতো দুই এজন ৰাষ্ট্ৰপতিয়ে লিংকনৰ 'ভূত' প্ৰত্যক্ষ কৰিছিল। ইয়াৰ পাচতে অৱশ্যে সাময়িকভাৱে গুলাপী কোঠা ব্যৱহাৰ বাৰণ কৰা হয়। ভৱনৰ কৰ্মচাৰীয়ে কোঠাটো চাফা কৰিবলৈ যাওঁতে কেইবাৰো অনুৰূপ দৃশ্য দেখিবলৈ পায়। যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ সবাতোকৈ জনপ্ৰিয় যুৱা ৰাষ্ট্ৰপতি জন এফ কেনেডীয়ে পুণৰ গোলাপী কোঠা ব্যৱহাৰৰ বাবে মুকলি কৰি দিয়ে। তেঁৱেইও অনুৰূপ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়। অৱশ্যে লিংকনৰ 'আত্মা' তেখেতৰ বাবে সমূলি শুভকাৰক পৰিগণিত নহ'ল। পৰৱৰ্তী কালত তাৎক্ষণিকভৱে ভিয়েটনাম যুদ্ধ, যুদ্ধত আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ এক প্ৰকাৰৰ পৰাজয় আৰু বিধ্বস্ত অৰ্থনীতি তাৎপৰ্যাপূৰ্ণ ভাৱে লিংকনক হত্যা কৰা হৈছিল ১৮৬৯ চনত আনহাতে কেনেডীৰ হত্যাকাণ্ড সংঘটিত হৈছিল ১৯৬৯ চনত অৰ্থাৎ এশবছৰৰ বিৰতিত। দুয়োকে বিশাল জনসমাগমত অসংখ্য প্ৰত্যক্ষদৰ্শীৰ সন্মুখত হত্যা কৰা হৈছিল আৰু দুয়োকে স্নিপাৰ বন্দুকেৰে (Sniper Rifle) গুলীবৰ্ষণ কৰা হৈছিল। দুয়োৰে হত্যাকাৰীৰ নাম ঘটনাক্ৰমে একে আছিল আৰু দুয়ো উদণ্ড উন্মাদ প্ৰকৃতিৰ লোক আছিল। দুয়োগৰাকী ৰাষ্ট্ৰপতিৰ একেটা দিনত মৃত্যু ঘটিছিল ; বাৰটো আছিল ৰবিবাৰ। লিংকনক এক প্ৰেক্ষাগৃহ (Auditorium) ত বেলকনিৰ পৰা গুলীচালনা কৰা হৈছিল আনহাতে কেনেডীক এক, পেৰেড (Parade) গ্ৰহণ কৰা অনুষ্ঠানত 'গাৰ্ড-অৱ-অনাৰ' (Guard-of-Honour) গ্ৰহণ কৰি থকা অৱস্থাত দীৰ্ঘদূৰত্বৰ পৰা গুলীবৰ্ষণ কৰা হৈছিল। আৰু আশ্চৰ্যাজনক ভাৱে দুয়োগৰাকীৰ হত্যাৰ সময়ত তেওঁলোকৰ নিচেই কাষতে উপস্থিত থকা ব্যক্তি গৰাকীৰ ওপৰত হত্যাকাণ্ডত জড়িত থকাৰ সন্দেহ কৰা হৈছিল ! লিংকনৰ হত্যাৰ সময়ত তেখেতৰ ওচৰত উপস্থিত আছিল তেখেতৰ ব্যক্তিগত সচিব

আনহাতে কেনেডীৰ কাষত উপস্থিত আছিল তেখেতৰ পত্নী। দুয়োগৰাকী ৰাষ্ট্ৰপতি আছিল মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ ইতিহাসৰ অন্যতম যুগান্তৰকাৰী ব্যক্তি। উভয়েই যুক্তৰাষ্ট্ৰলৈ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ অৱদান দি থৈ গৈছে। লিংকনৰ সংস্কাৰ (Reformation) আৰু কেনেডীৰ অৱদান "এয়াৰ ফ'ৰ্চ"ওৱান (Air Force I) আৰু "ডেল্টা ফৰ্চ"(Delta Force)। এয়াৰ ফ'ৰ্চ ওৱান যুক্ত ৰাষ্ট্ৰৰ ৰাষ্ট্ৰপতিৰ ব্যৱহাৰৰ বাবে আৰক্ষিত সকলো ধৰণৰ সুবিধা থকা বিশ্বৰ প্ৰথমখন অসামৰিক পৰিবহণ বিমান। উৰণৰতঃ সময়তে আকাশমাৰ্গতেই ইন্ধন গ্ৰহণৰ সুবিধা থকা একমাত্ৰ অসামৰিক বিমান। আনহাতে ডেল্টা ফ'ৰ্চ। বিশ্বৰ শ্ৰেষ্ঠতম যুজাঁৰু কমাণ্ডো বাহিনী। কেনেডী মৃত্যুৰ পাচত গোলাপী কোঠা দীঘদিনৰ বাবে বন্ধ হয়। সুদীৰ্ঘ বিৰতিৰ পাচত পুণৰ ১৯৮২ চনত ৰাষ্ট্ৰপতিৰ ৰোনাল্ড ৰেগানে গোলাপী কোঠা পুণৰ মুকলি কৰে আৰু এই কোঠাৰ সা-সুবিধা উপভোগ কৰে। মধ্যৰাতি তেখেতৰ গোলাপী কোঠাৰ প্ৰকৃত গৰাকী লিংকনৰ 'আত্মা' দেখিবলৈ সক্ষম হয়। লিংকনৰ আত্মাই তেওঁৰফালে তীক্ষ্ণ দৃষ্টিৰে কিছুসময়ৰ বাবে চাই পুণৰ ধোঁৱাৰদৰে অদৃশ্য হৈ যায়। আৰ্জেন্টিনা যুদ্ধ, লিবিয়া বিবাদ, উপৰ্যুপৰি যুদ্ধৰ ফলত বিধ্বস্ত অৰ্থনীতি, ৰেগানৰ অভব্য আচৰণ আৰু বিতৰ্কিত মন্তব্যই তেখেতক জনসমানসত যথেষ্ট অৱণমিত কৰে। লিংকনৰ 'আত্মা' তেওঁৰ বাবেও শুভকাৰক প্ৰমাণিত নহয়। তেওঁৰ উত্তৰসূৰী জনচনেও গোলাপী কোঠা ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ লয় এদিন মধ্যৰাত্ৰি লিংকনৰ 'আত্মা'স্বচ্ছন্দে প্ৰত্যক্ষ কৰি তেখেতে ইমানেই ভয় খালে যে উলঙ্গ অৱস্থাৰেই চিঞৰি চিঞৰি কোঠাৰপৰা বাহিৰলৈ পলায়ন কৰে। তেখেত দীঘদিনৰ বাবে চিকিৎসাধীন হৈ হাস্পতালৰ বিচনাৰ সোৱাদ ল'বলগীয়া হয়। পুণৰ গোলাপী কোঠা ব্যৱহাৰ বন্ধ হয়। ইয়াৰ পাচত আজি পৰ্যন্ত কোনো ৰাষ্ট্ৰপতিয়ে গোলাপী কোঠা ব্যৱহাৰ কৰাৰ সাহস গোটাব পৰা নাই। অৱশ্যে অতি আশ্চৰ্যকৰভাৱে ভৱনৰ কৰ্মচাৰী আৰু অন্য কোনেও লিংকনৰ 'ভূত' প্ৰত্যক্ষ কৰা নাই। মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ শ্ৰেষ্ঠতম দহজন ব্যক্তিৰ অন্যতম দ্বিতীয় আব্ৰাহাম লিংকনৰ 'আত্মা' ৰাষ্ট্ৰখনৰ সংঘাটপূৰ্ণ বিপৰ্যায়ৰ সময়ত প্ৰত্যক্ষ হোৱাটো অতি লক্ষণীয় বিষয়। মহান ৰাষ্ট্ৰ নায়ক লিংকনৰ 'আত্মা' আজিও আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ ঐতিহ্য, গৌৰৱ আৰু ভৱিষ্যতক লৈ যেন চিন্তিত !

মেক্সিকো চিটিৰ নিজন ফাৰ্ম হাউচৰ ৰান্ধনি ঘৰ আৰু বেচমেন্ট দেৱালত কিছুমান অতি বিকৃত আৰু ভয়ংকৰ চেহেৰাৰ চিত্ৰ আপোনা আপুনি দেৱালত অঙ্কিত হোৱাৰ বাতৰি ফটোসহ ১৯৬৩, ১৯৬৪ চনত প্ৰকাশ পাইছিল। House Wife গৰাকী ভয়, আতংক আৰু সন্ত্ৰাসত মানসিকভাৱে এনেদৰে বিকাৰগ্ৰস্ত হয় যে তেখেতে পৰিয়ালৰ আন আন সদস্যক আক্ৰমণ কৰিবলৈ আৰাম্ভকৰে শেষত তেখেত আত্মহত্যা সংঘটিত কৰি মৃত্যুবৰণ কৰে। তেখেতৰ সমগ্ৰ শৰীৰত চোকা অস্ত্ৰৰে অনুৰূপ চিত্ৰ অঙ্কিত কৰা আৰু অতি বীভৎস ভাৱে ডিঙি কাটি আত্মহত্যা কৰিছিল। পৰিয়ালৰ আন সদস্যসকলে ফাৰ্ম হাউচ ত্যাগ কৰি অন্য চহৰলৈ গুচি যায়। তাৰ পাচৰপৰা তেখেতসকলৰ কোনো শুংসূত্ৰ নাই। তাৰ পাচতো ফাৰ্মহাউচত থাকিবলৈ অহা দুই চাৰিটা পৰিয়ালো অনুকূল অভিজ্ঞতাৰ সন্মুখীন হৈ শেষত ফাৰ্মহাউচ ত্যাগ কৰিবলৈ বাধ্য হয়। তেতিয়াৰে পৰা আজি পৰ্যান্ত ফাৰ্মহাউচখন সম্পূৰ্ণৰূপে পৰিত্যক্ত অৱস্থাত আছে।

ইংলিছ চেনেল, ফৰাচী অধীকৃত অঞ্চল এটাত কিছুমান বিশেষ দিন আৰু ৰাৰত মাছমৰীয়া নাওৰপৰা নৈশভাগত প্ৰত্যক্ষ হয় এখন ৰহস্যজনক বিমান সম্ভৱত দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ সময়ত হিটলাৰৰ নাজী বিমান বাহিনীয়ে ব্যৱহাৰ কৰা দৈত্যাকৃতিৰ হেলিজ বোমাৰু বিমান, যি বিমান বাহিনীয়ে (Hallis Bomber) বৃটিছ সাম্ৰাজ্যৰ অস্তিত্বৰ ওপৰত প্ৰশ্নচিহ্ন লগাবলৈ সক্ষম হৈছিল, প্ৰচণ্ড শব্দ কৰি পাৰ হৈ যোৱা বহুতো জাহাজৰ প্ৰত্যক্ষদৰ্শীয়ে দেখিবলৈ সক্ষম হয়। পাচত বিমান বন্দৰত অনুসন্ধান কৰোতে বন্দৰ কতৃপালত তেনে বিমানৰ উৰণৰ কোনো সংকেত বা তথ্য নাকচ কৰে। তদুপৰি অতি আশ্চৰ্যাজনক তথ্যটো হ'ল, সেই অঞ্চলটো বৃটেইন আৰু ফ্ৰান্স উভয়ৰে উৰণ চিৰিজ এলেকা (Non-flying Zone)!

আশীৰ দশকত বোম্বাই (মুম্বাই) ৰ কোনো এক উপকূলীয় মন্দিৰৰ মূল বন্তি গছি আপুনা আপুনি এবাৰ আগলৈ

আৰু এবাৰ পিছলৈ অহাযোৱা কৰা কাণ্ড, মধ্য প্ৰদেশৰ কোনো এক গাঁৱৰ এগৰাকী কিশোৰীয়ে প্ৰায় ২৫০ কিল'মিটাৰৰো দূৰত্বত অৱস্থিত এক জমিদাৰ পৰিয়ালৰ বংশগত অট্টালিকাৰ পূৰ্বজন্মৰ বাসস্থান দাবী কৰাই নহয়, ভৱনটোৰ পুংখানুপুংখ ব্যাখ্যা অতি সঠিককৈ দি সকলোৰে চকু কপালত তোলে। ভৱনটোৰ এনে কিছুমান গুৰুত্বপূৰ্ণ দানৰ বিৱৰণ দিবলৈ সক্ষম হয় যি কেৱল ভৱনটোৰ স্থায়ী বাসিন্দাৰ পক্ষেহে সম্ভৱ।

লণ্ডনৰ বিখ্যাত Alms Street Serial Murder হত্যাকাণ্ডৰ চিকাৰ আছিল সুন্দৰী যুৱতী। বেছিভাগেই আছিল নৈশলোকত বিচৰণ কৰা দেহোপজীৱী। মৃত্যুৰ কোনো প্ৰত্যক্ষ দৰ্শী আৰু প্ৰমাণ নথকা, মৃতদেহৰ শৰীৰত কেৱল ডিঙিৰ ওচৰত দুটা দাঁতৰ (সম্ভৱত সৰ্প-দংশন সদৃশ) চিহ্ন থকাৰ বাদে কোনো আঘাটৰ চিন নথকাটো অতি চাঞ্চল্যকৰ । এই ঘটনাৰ আলম লৈ চাৰ আৰ্থাৰ কোনান ডয়েলে "চ্ছাৰ্লক হোল্মছ" (Sharlock Holmes) ছদ্মনামেৰে ড্ৰাকুলা (Dracula) আৰু জেক-ডি- ৰিপাৰ (Jack-da-Reaper) চৰিত্ৰ অঙ্কণ কৰি বহুতো হ'বৰ কাহিনী, উপন্যাস ৰচনা কৰি ইংৰাজী সাহিত্যক এক নতুন ধাৰা প্ৰৱৰ্তন কৰি বিশ্ববিখ্যাত হয়। লণ্ডন আৰক্ষীৰ চকুৰ টোপনি কাঢ়ি নিয়া এই দীঘলীয়া হত্যাকাণ্ডৰ পৰিসমাপ্তি ঘটে এক সন্দেহযুক্ত মানসিক বিকাৰগ্ৰস্ত ৰহস্যজনক মৃত্যুৰ যোগেদি। হত্যাকাণ্ডৰ ভিতৰত সম্ভৱতঃ দীঘলীয়া হত্যাকাণ্ডটোৱেই হৈছে Zodiac Serial Murder। পেনচিলভেনিয়াৰ এক সৰু চহৰত ইষ্টাৰ (Easter), খ্ৰীষ্টমাছ (Christmass) নে হেল'ইন (Halloine) ৰ নিশা আৰম্ভ হৈ ১৯৫৩ চনৰ পৰা ১৯৮৬ চনত সামৰণি পৰা এই হত্যাকাণ্ডৰ চিকাৰ প্ৰেমিক যুগল।

অতি নিসংশভাৱে নিৰ্দয় হত্যাকাৰীৰ নিৰ্মম চিকাৰ হ'ব লগীয়া হয় ১২০ জনৰ অধিক নিৰপৰাধী। ১৯৮৬ চনত সন্দেহযুক্ত ব্যক্তিজনৰ আৰক্ষীৰ গুলীচালনাত মৃত্যু হোৱাৰ পাচৰপৰা এই হত্যাকাণ্ড সম্পূৰ্ণ বন্ধ হয়।

আটলাণ্টিক মহাসাগৰৰ বাৰ্মুডা, এণ্টিগুৱা আৰু চেণ্ট জোনচ দ্বীপত্ৰয় লগলগালে সৃষ্টি হয় বাৰ্মুডা ত্ৰিভুজ (Barboda) নাইবা (Barmuda Triangle) এই অঞ্চলটো সাধাৰণতে প্ৰায়েই ঘন কুঁৱলীৰে আবৰি থাকে। এই অঞ্চল সীমাৰ ভিতৰৰপৰা আজি পৰ্যন্ত কোনো জাহাজ নাইবা উৰাজাহাজ বাচি উলাই অহা নাই ! বিজ্ঞানীসকলে Earth Magnatic Field ৰ ব্যাখ্যা আগবঢ়াই বিবাদটো নিষ্পত্তি কৰাৰ প্ৰয়াস চলি থাকোতেই সকলোৰে আশাত চেঁচাপানী চালি ১৯৮১ চনত এখন জাহাজ ত্ৰিভূজ অঞ্চলৰ পৰা ওলাই আহে। জাহাজৰ আচবাবপত্ৰ সকলে যথাস্থানত অক্ষত অৱস্থাত আছিল কিন্তু এজন নাবিক-যাত্ৰী মজুত নাছিল। অতএব **Magnetic Field** এ বস্তবোৰ এৰি মানুহবোৰক কেতিয়াও বাচি বাচি লৈ নাযায়।

এনে অলেখ অসংখ্য উদাহৰণ আছে, যি কোনো ব্যক্তিৰ মনে মজা Fairy Tale নহয়, তিলতিলকৈ বহু বিপত্তিৰ মাজেৰে লাভ কৰা কিছুমান আশ্চৰ্যাজনক, ভয়ংকৰ অভিজ্ঞতাহে যাৰ কোনো ব্যাখ্যা নাই। কোনো ধৰণৰ বিজ্ঞানসন্মত সূত্ৰ নাই "Not a single piece of distinct, definite objectective or witness could be found ." সেইবাবে বিজ্ঞানে আত্মাক স্বীকৃতি নিদিয়ে। গতিকে অধ্যয়নৰ বিষয় বস্তু আখ্যা দিব নোৱাৰি। উদাহৰণ স্বৰূপে— জ্যোতিৰ্বিজ্ঞান (Astronomy) স্বীকৃত অধ্যয়ন উপযোগী বিষয়বস্তু কিন্তু জ্যোতিষ শাস্ত্ৰ (Astrology) নহয়। কিয়নো ৰাশিচক্ৰ আৰু গ্ৰহৰ শুভাশুভ ; ফলাফল ; ৰাহু-কেতু অস্তিত্বৰ কোনো প্ৰমাণ নাই। কিছুমান অতি মাৰাত্মক প্ৰেতাত্মাৰ নাম আৰু লক্ষণসমূহঃ

১) কন্ধ ঃ অতি কুৎসিৎ আৰু ভয়ংকৰ এক কুৎসিৎ মুখমণ্ডলৰ লগতে বুকুত এটা প্ৰকাণ্ড চকু থাকে। ইয়াৰদ্বাৰা আক্ৰান্ত ব্যক্তি উন্মাদ ৰোগ, স্নায়বিক দুৰ্বলতা, দুৰ্ঘটনা গ্ৰস্থ হোৱাৰ লগতে অপমৃত্যু হ'ব পাৰে।

২) ষীৰা বা ষীড়া ঃ এক অতি বিপদজনক প্ৰেতাত্মা, ইয়াৰদ্বাৰা আক্ৰান্ত ব্যক্তি নানা দুখ, যাতনা, শাৰীৰিক, মানসিক ৰোগ ব্যাধিৰদ্বাৰা পীড়িত হয়। দুৰ্ভাগ্য আৰু যন্ত্ৰনাই কোঙা কৰি পেলায়। মৃত্যু সুনিশ্চিত। পীড়িত ব্যক্তি সদায় শেষৰাত্ৰি কোনো পিতনিত বা জলাহ অঞ্চলত বোকাত মূৰটো গুজি মৃত অৱস্থাত ৰহস্যজনকভাৱে পোৱা যায়।

৩) এটা মাত্ৰ চকু দেখিলে চয়তান ("Satan") নাইবা এণ্টিক্ৰাইষ্টক (Antichrist) ক বুজায়।

৪) মেঘবৰণে ধোঁৱাময় পোহৰ দেখিলে কাৰোবাৰ মৃত্যু হোৱা বুজায়। আনহাতে একেৰাৰতে ২।৩ দিন ধৰি মেঘবৰণে ধোঁৱাময় ৰঙা পোহৰ দেখিলে দেশত দূৰ্ঘটনা হয় নাইবা মানুহ মৰে। অন্যথা কোনো চিনাকী মানুহ মৰে।

৫) মধ্যৰাত্ৰি কোনোবা নিজান বাটত লগপোৱা অচিনাকী মানুহৰ সদায় ভৰি দুখন চাব লাগে, যদি ভৰিদুখন পিচফালে ওলোটাকৈ আছে তেন্তে সাৱধান ই প্ৰেতাত্মা !

৬)পাল ঃ এবিধ অতি ভয়ংকৰ প্ৰেতাত্মা। বৰ্ত্তত ইয়াৰ প্ৰকোপ বেছি। "অক্টোপাচ'ৰদৰে" ইয়াৰ আকাৰ। আক্ৰান্ত ব্যক্তি অত্যাধিক মানসিক পীড়াৰ পাচত মৃত্যু সুনিশ্চিত।

৭) বাৰ ঃ অত্যন্ত বিপদজনক প্ৰতাত্মা। প্ৰাচীন কালত যুদ্ধ-বিগ্ৰহ, মাৰি-মাৰকৰ অন্যতম এক অশুভ প্ৰতীক শক্তি। বহু অঞ্চলৰ বহুলোকক ই পীড়া প্ৰদান কৰি থাকে। ফল ৰোগ, ব্যাধি ; মাৰি-মৰক, অপমৃত্যু।

অশৰীৰী জগতৰ ৰহস্য অধ্যয়ন কৰা লোকক Para Pshychologist বোলা হয়। প্ৰেতাত্মাক নিয়ন্ত্ৰণ কৰা নাইবা পীড়িত ব্যক্তিৰ চিকিৎসা কৰা লোকক (Exhorcists) আৰু প্ৰক্ৰিয়াটোক Exhorcism বোলা হয়।

যিকিনহওঁক, তেওঁলোকৰ অধ্যয়ন আৰু গৱেষণাৰদ্বাৰা প্ৰমাণিত হৈছে যে প্ৰেতাত্মাই কিছুমান নীতি-নিয়ম মানি চলে। যেনে - প্ৰেতাত্মা মধ্যৰাত্ৰি ৩ বজাত তাৰ সৰ্ব্বোচ্চ ক্ষমতাত থাকে আৰু দিনৰ ৩ বজাত তাৰ সৰ্বনিম্ন ক্ষমতাত পৰিণত হয়। সন্ধ্যা বেলি নমাৰপৰা পূণৰ বেলি উদয় হোৱা সময়ত ইয়াৰ ক্ষমতা বৃদ্ধি পায়, বেলি উদয় হোৱাৰপৰা ইয়াৰ ক্ষমতা কমি গৈ বেলি মাৰ যোৱা সময়লৈকে ইয়াৰ ক্ষমতা সৰ্বনিম্ন মাত্ৰাত থাকে।

অহানিথন জহৰ সন্ধ্যা বিদ্যুৎ কৰ্তন হোৱা সময়ত বুঢ়ীমাকে ল'ৰা -ছোৱালীক শুনোৱা সাধুকথাটো 'ভূত' অন্যতম উপাদান আছিল। লেম্পৰ পোহৰত ল'ৰা-ছোৱালীৰ মুখমণ্ডলত ভয় আৰু শঙ্কাৰ সুস্পষ্ট চিন পৰিলক্ষিত হৈছিল। কিন্তু সাধু আখ্যানৰ 'ভূত' আৰু বাস্তৱ জীৱনৰ প্ৰেতাত্মা (যদিহে ....???) ৰ অভিজ্ঞতাৰ আকাশ-পাতাল পাৰ্থক্য। যিসকলে আত্মাৰ অস্তিত্বত বিশ্বাসী নহয় মই তেওঁলোকক এই আলোচনাৰ মজিয়াত আনিব খোজা নাই। কিন্তু এই সকলে এই শক্তিৰ সত্বাত বিশ্বাসী তেওঁলোকক যৎকিঞ্চিত আলোক প্ৰদান কৰিব পাৰিলেই মই সাৰ্থকতা লাভ কৰিম। 'আত্মা', 'প্ৰেতাত্মা', 'ভূত', অশৰীৰী ; ইংৰাজীত "Ghost', "Devil', "Evil', "Spirit', "Satan', Enigma প্ৰকৃততে প্ৰকৃতি জগতৰ অন্তৰ্নিহিত কিছুমান শক্তি। পাৰিপাৰ্শ্বিক বিসঙ্গতি নাইবা মানৱ হস্তক্ষেপত এই জগতখন প্ৰভাৱিত হ'লে ইয়াৰ ক্ৰিয়া প্ৰতিক্ৰিয়া আৰম্ভ হয়। ইয়াৰ কিছুমান সাধাৰণ বৈশিষ্ট্য আছে —

এই সত্তাই সদায় জীৱিত মানুহৰ আকাৰত আত্মপ্ৰকাশ কৰে।

এই সত্তাই প্ৰভাৱিত কৰিব বিচৰা ব্যক্তি নাইবা ব্যক্তিবিশেষক চিনাক্ত কৰি লয়।

এই সত্তাই আগ্ৰহ প্ৰকাশ নকৰিলে কোনেও ইয়াক দেখা নাপায়, অনুভৱ নকৰে।

এই সত্তাক কোনো ব্যক্তিয়ে ইচ্ছাকৃতভাৱে নাইবা উদ্দেশ্য প্ৰণোদিত ভাৱে প্ৰভাৱিত কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিলে ই ক্ষতিকাৰকো হ'ব পাৰে।

এই সত্তাৰ প্ৰকাশৰ অন্তৰালত সদায় কিবা কাৰণ জড়িত থাকে।

'আত্মা'ৰ অস্তিত্বক প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ বিজ্ঞানসন্মত পৰীক্ষা-নিৰিক্ষাও কৰা গৈছে।

১। আমষ্টাৰডম ১৯৬৮ চন, এজন মৃত্যু সুনিশ্চিত ব্যক্তি কাঁচৰ সংজা এটাত মৃত্যুৰ শেষ ক্ষণত বায়ুশূণ্য (Vacuam) কৰি তেওঁৰ ওজন মাপ কৰা হ'ল শব্দতৰঙ্গ ; এক্সৰে আদি সক্ৰিয় কৰি তেওঁক অতি সুক্ষ্মভাৱে প্ৰৰ্যবেক্ষণ কৰা হ'ল। কিন্তু মৃত্যুৰ সময়ত তেওঁৰ শাৰীৰিক ওজন মাত্ৰ ০.০০০০২ মিলি গ্ৰাম মান প্ৰাৰ্থক্য হোৱাৰ আৰু নিশ্বাসৰ এটা জলীয় বাষ্পৰ দাগ কঁচৰ সজাত পৰাৰ বাদে অন্য কোনো ধৰণৰ অৱাত্মা

দেখিবলৈ পোৱা ন'গল।

২। বহুতো সন্দেহজনক স্থানত কেমেৰা, উচ্চ ক্ষমতাসম্পন্ন তৰঙ্গমাপক, বায়ুচাপ নিৰ্ণায়ক আৰু অন্য বহুতো অত্যাধুনিক যন্ত্ৰপাতি প্ৰয়োগ কৰিও কোনো সন্তোষজনক ফলাফল আজিলৈকে পোৱা হোৱা নাই।

৩। কিছুমান সন্দেহজনক ফটোগ্ৰাফত, ফ্লিমত আৰু এক্সৰে প্লেটত ৰহস্যজনক ফটো লাভ কৰিব পৰা হোৱাটো অৱশ্যে সত্য। যেনে - Photo distortion, Smokey track or Path, ধোঁৱাময় কিছুমান আকৃতি বা পথযুক্ত Photograph পোৱাৰ বাদে অন্য কোনো ধৰণৰ প্ৰামাণিক তথ্য লাভ কৰাটো সম্ভৱ হোৱা নাই।

প্ৰেতাত্মাই চান্দ্ৰমাহ আৰু দিনবাৰ মানি চলে। অৰ্থাৎ পীড়িতজনে কিছুমান নিৰ্দিষ্ট সময় আৰু দিনতেহে আক্ৰান্ত হয়।

প্ৰেতাত্মাই প্ৰভাৱিত নাইবা পীড়িত ব্যক্তিজনৰ বাবে সদায় এক নিৰ্দিষ্ট সংকেত (Massege) এৰি থৈ যায়। মোৰ এতিয়াও ভালদৰে মনত আছে, সৰু কালত ঘৰত এটা সোণৰ আঙঠি হেৰাইছিল। হয়টো বনকৰা মানুহজনীয়ে বিচনাৰ কাষতে পাই নি, বাৰীৰ পাচফালে চজিনাজোপাৰ তলত লুকুৱাই থৈ দিছিলগৈ। পিচত সুবিধা বুজি নিব বুলি। ডিপাৰ্টমেণ্টৰখালাচিটোৱে ক'ৰবাৰপৰা বেজ এটা পাই ধৰি আনি আঙঠিটোৰ বিচৰাৰঅনুমতি বিচাৰিলে। তাৰ এই বুলি ডবিয়াই পঠিয়াই দিয়া হ'ল যে আঙঠি বিচৰাত বেজৰ কি কাম? পিছদিনা ৰাতিপুৱা শুই উঠি বাৰীৰ পাচফালে যাওঁতে এক আচৰিত পৰিস্থিতি প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰা হ'ল। চজিনাজোপাৰ তলত এটা প্ৰকাণ্ড গাত আৰু ঘৰৰ দেৱালত মাছৰ পিত্তেৰে এটা "+" নে "X" চিহ্ন অঙ্কণ কৰা আছে আৰু চৌদিশে কেৱল কেঁচা মাছৰ গোন্ধ! অৰ্থাৎ কৰোবাই ৰাতিয়েই কামযেনা কৰি থৈ গ'ল।

Logician সকলৰমতে প্ৰেতাত্মাই মানুহক দেখিব নাইবা শুনিব পাৰে কিন্তু লিখিব নাইবা পঢ়িব নোৱাৰে। ই কেৱল পীড়িত ব্যক্তিজনক মাধ্যম হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰি ইপ্সিত আকাঙ্খাৰ পূৰণ কৰে। আক্ৰান্তজনৰ আচৰণ বা লক্ষণসমূ সঠিকভাৱে পৰ্যাপ্তভাৱে পৰ্যাবেক্ষণ কৰি তেন্তে কেনেধৰণ আত্মাৰদ্বাৰা আক্ৰান্ত আৰু কি বিচাৰিছে সেই সম্পৰ্কে ভালধৰ তথ্যলাভ কৰিব পাৰি।

যিকিনহওঁক প্ৰকৃতিজগতখন নানা কৌতুহল, ৰহস্য আৰু বিস্ময়েৰে পৰিপূৰ্ণ। বহুতো ৰহস্য উদঘাটন হৈছে আৰু বহুতো হ'বলৈ আমি এই ৰহস্য সম্পৰ্কে যিমান জানো তাতোকৈ বহুবেছি পৰিমাণে নাজানো। অন্ধকাৰৰ গৰ্ভৰপৰা সৃষ্টি হোৱা এক ৰহস্য, এক আতংক পুণৰ অন্ধকাৰৰ মাজত বিলীন হৈ যায়। এৰি থৈ যায় কিছুমান সুখ-দুখ, ঘাত প্ৰতিঘাত স্মৃতি আৰু অভিজ্ঞতা।

তাহানিখন সন্ধ্যা সময়ত স্থূলীয়া ল'ৰা ছোৱালীক বুঢ়ীমাকে সাধুকথা শুনাওঁতে, ভূতৰ সাধুৱে প্ৰাধান্য স্থান লাভ কৰি আহিছে। ল'ৰাছোৱালীবিলাকৰ মুখত ভয়।

'আত্মা' 'প্ৰেতাত্মা' নাইবা 'অশৰীৰী' শক্তিৰ ইংৰাজী প্ৰতিশব্দ "Spirit' এক পৰিচয় ঘটাই দিয়াত পৰ প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'লে মই মোৰ শ্ৰম সফল হোৱা বুলি সন্তুষ্টি লভিম।-

—oo—

Did You Knowthat..............

- "Racecar" is a palindrome, 'racecar' is spelled the same forwards and backwards.
- 'Dreamt' is the ONLY WORD in the entire English language that ends in the letters 'mt'.
- India has MORE cellphones than TOI-LETS.
- Do you suffer from Dysania? Many people do! 'Dysania' is the state of finding it hard to get out of bed in the morning.
- When you put a seashell next to your ear, it's the sound of your blood surging in your veins, not the ocean.

অনুসন্ধিৎসু ল'ৰাজন

(টমাছ আলভা এডিচন)

সম্ৰাট বৰুৱা
বি. কম. তৃতীয় বৰ্ষ

সময়ে সময়ে এই পৃথিৱীত মহান মনীষীৰ জন্ম হৈ আহিছে। এই প্ৰতিজন মহান ব্যক্তিয়ে পৃথিৱীবাসীলৈ আগবঢ়াই থৈ গৈছে অনবদ্য বৰঙণি। এইসকলৰ ভিতৰতে আছিল ১৮৪৭ চনৰ ১১ ফেব্ৰুৱাৰীৰ দিনাখন আমেৰিকাৰ অহিঅৰ মিলানত জন্মগ্ৰহণ কৰা যুগান্তকাৰী আৱিষ্কাৰক টমাছ আলভা এডিচন। অতি অনুসন্ধিৎসু মনৰ এইগৰাকী বিজ্ঞানীয়ে উদ্ভাৱন কৰিছিল গ্ৰামোফোন, উন্নত টেলিগ্ৰাফি, চলন্ত ৰেলৰ পৰা কৰিব পৰা অনাতাৰ টেলিগ্ৰাফ ব্যৱস্থা, চলচ্চিত্ৰ দেখুওৱা যন্ত্ৰ, ক্ষাৰকীয় বেটাৰী আৰু বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ বৈদ্যুতিক আৰু যান্ত্ৰিক কৌশল। মাত্ৰ ছবছৰ বয়সতে তেওঁ নিজৰ অনুসন্ধিৎসু মনৰ পৰিচয় দি সকলোকে চমক খুৱাইছিল, যাৰ বাবে তেওঁক সকলোৱে 'মিষ্টাৰ কিয়' বুলি মাতিছিল।

মাত্ৰ ছবছৰ বয়সতে এদিন আল্ অৰ্থাৎ টমাছ আলভা এডিচনে গভীৰ ভাৱে লক্ষ্য কৰিছিল চৰাই এটাই কিছুমান পোক পৰুৱা ধৰি খাই আছিল। চৰাইটোৰ সেই কাৰ্য্য নিৰীক্ষণ কৰি তেওঁ ভাৱিলে "চৰাইবোৰে কিয় উৰিব পাৰে বুজিলোঁ"। আমি মানুহ বোৰে পোক পৰুৱা নাখাও। সেই বাবেই উৰিবও নোৱাৰোঁ। ইয়াক ভাবি আলে কিছুমান পোক পৰুৱা ধৰি আনি গুৰি কৰি পানীৰ লগত মিহলাই ঘৰৰ বনকৰা ছোৱালী জনীৰ হাতত তুলি দি ক'লে -"এইখিনি খোৱাৰ পিচৰে পৰা তুমি মন গলে'ই চৰাই দৰে আকাশত উৰিব পাৰিবা।"

ল'ৰাটোৰ কথাত তাইৰ হাঁহি উঠি গ'ল। তথাপি তাই একো নভৱা নিচিন্তাকৈ হাঁহি সেই পানীখিনি খাই পেলালে। কিন্তু সেইখিনি খোৱাৰ কিছু সময়ৰ পাছততেই তাৰ প্ৰতিক্ৰিয়া আৰম্ভ হ'ল। তাই বমি কৰিবলৈ ধৰিলে। যন্ত্ৰনাত ৰ'ব নোৱাৰি তাই চিঞৰি -বাখৰ আৰম্ভ কৰিলে। মুহূৰ্ততে কথাটো গোটেই ঘৰখনত সদৰী হৈ পৰিল। চিকিৎসক আহিল আৰু ছোৱালীজনীক সুস্থ কৰি তুলিলে।

কথাবোৰ শুনাৰ পিছত আলৰ ওপৰত মাকৰ বৰ খং উঠিল। কিন্তু আলে নিজৰ ভুল বুজিব পাৰি মাকৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিলে। লগতে ক'লে যে তেওঁ মানৱ জাতিৰ কল্যানৰ বাবেহে এই কাম কৰিছিল। মাকে আলক আগলৈ এনে নকৰিবলৈ সকীয়াই থ'লে।

ইয়াৰ কিছুদিন আগতে আলে মাকৰ লগত কুকুৰাৰ ফাৰ্ম এখনলৈ গ'ল। তাত কুকুৰাবোৰে কণীৰ ওপৰত বহি থকা দেখি আলে মাকক সিহঁতে কিনো কৰি আছে সোধাত মাকে কৈছিল - "সিহঁতে নিজৰ কণীবোৰ উমনি দিছে। কিছুদিন পাছত কুকুৰাৰ শৰীৰৰ উত্তাপ পাই কণী ফাটি পোৱালী ওলাব।" ঘৰলৈ আহি আলেও এঠাইত কণী কেইটামান লৈ সেইকেইটাৰ ওপৰত বহি পৰিল উমনি দি পোৱালী জগোৱাৰ উদ্দেশ্যে। কিন্তু কেইবাঘণ্টাও আলক নেদেখি মাক চিন্তিত হৈ পৰিল। বিচাৰি বিচাৰি আলক সেই অৱস্থাত উদ্ধাৰ কৰিলে। তেওঁ মূহৰ্ত্তে পুত্ৰৰ মনৰ কথা বুজিব পাৰিলে। ইফালে আলে নিজে পিন্ধি থকা কাপোৰবোৰ নষ্ট হৈ যোৱাত নিৰাশ হৈ পৰিল।

কম বয়সৰে পৰা এনেকুৱাই আছিল আলৰ আৱিষ্কাৰৰ প্ৰতি ধাউতি। ল'ৰালিৰ এই নিচাই তেওঁক পৰৱৰ্ত্তী জীৱনত এজন খ্যাতনামা বিজ্ঞানী আৰু আৱিষ্কাৰক কৰি তুলিছিল। তেওঁৰ আৱিষ্কাৰ সমূহে মানৱ জাতিৰ অশেষ উপকাৰ সাধন কৰিছে। মানুহৰ কল্যাণ সাধনৰ যি বীজ বাল্য কালতে তেওঁৰ অন্তৰত ৰোপন হৈছিল সেই বীজে মহীৰূহ হোৱাৰ সৌভাগ্য অৰ্জন কৰিছিল।

টমাছ আলভা এডিচনক আমেৰিকা দেশ ভিতৰতে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ বিজ্ঞানী তথা উদ্ভাৱক বুলি জনা যায় তেওঁৰ কোনো বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ডিগ্ৰী অথবা ইঞ্জিনিয়াৰিং কলেজ ডিগ্ৰী নাছিল। কিন্তু তেওঁ নিজৰ চেষ্টা আৰু শ্ৰমৰ বল এজন সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ বিজ্ঞানী হ'বলৈ থিয় হৈছিল সফলতাৰ উ শিখৰত। অৱশেষত ১৯৩১ চনৰ ১৮ অক্টোবৰ দেওবাৰে ৮ বছৰ বয়সত এডিচনৰ দেহাৱসান ঘটে। তেওঁৰ চমক উদ্ভাৱনৰ বাবেই পৃথিৱীবাসীয়ে গৌৰৱেৰে তেওঁৰ নাম সোঁৱৰে

—০০—

সদায় কৰিবলগীয়া

ৰবি মিশ্বং

স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

- আপুনি কোৱাৰ আগতে কবলগীয়া কথাটো ভাবি ল'ব।
- আপুনি জোষ্ঠজনৰ লগত কথা পাতিলে সদায় সন্মান পূৰ্বক ভাবে কথা ক'ব।
- কথা পাতোতে কেতিয়াও শিষ্টাচাৰ পাহৰি নাযাব।
- জীৱনত ভাল বক্তা হোৱাৰ আগতে ভাল শ্ৰোতা হ'ব লাগিব।
- আনৰ প্ৰতি সদায় নম্ৰ আৰু শান্ত স্বৰত কথা কব।
- সদায় হাঁহি মুখীয়া আৰু মৰমীয়াল হ'ব।
- আনে যেতিয়া কিবা কয় তাক মনপুতি শুনিবলৈ চেষ্টা কৰিব।

কেইটামান উল্লেখযোগ্য কথা

স্মৃতি ৰেখা দাস

স্নাতক ৩য় বাৰ্ষিক।

যোৱা ৪০ বছৰৰ বিভিন্ন বিষয়ৰ ১০০ তকৈ অধিক গৱেষণাত এই কথাটোৱেই স্পষ্ট হৈছে যে - মাতৃভাষাৰ শিক্ষাইহে ল'ৰা-ছোৱালীৰ সৰ্বাঙ্গীন বিকাশ সাধন কৰিব পাৰে।

ইজৰাইলৰ ১৬ গৰাকী মহান পণ্ডিতে নবেল বটা লাভ কৰিছে, তেওঁলোকে সম্পূৰ্ণ গৱেষণা হিব্ৰুভাষাতহে কৰিছে।

'তাইজো মৃতা' জাপানৰ প্ৰসিদ্ধ অনু বৈজ্ঞানিক তথা হিৰোচিমা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচাৰ্য্য। এওঁৰ ইংৰাজী ভাষাৰ জ্ঞানেই নাছিল আৰু সম্পূৰ্ণ শিক্ষা নিজৰ মাতৃ ভাষাতেই কৰিছিল।

চীনে নিজৰ মাতৃভাষাৰ (মন্দাৰিন) দ্বাৰাই বিশ্ব শক্তি হিচাবে স্বীকৃত হ'ব ধৰিছে। কুৰি শতিকাৰ জ্ঞান-বিজ্ঞান তেওঁলোকে নিজৰ ভাষাতেই অৰ্জন কৰিছে। তৰ বৈজ্ঞানিক সকলে কম্পিউটাৰত যিয়েই আছে স্ব-ভাষালৈ ৰূপান্তৰ কৰি লয় আৰু বিকশিত কৰি লয়। তাৰ সকলো গৱেষণা, বিজ্ঞান, ঔদ্যোগিক তথা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষা মাতৃভাষাতহে হয়।

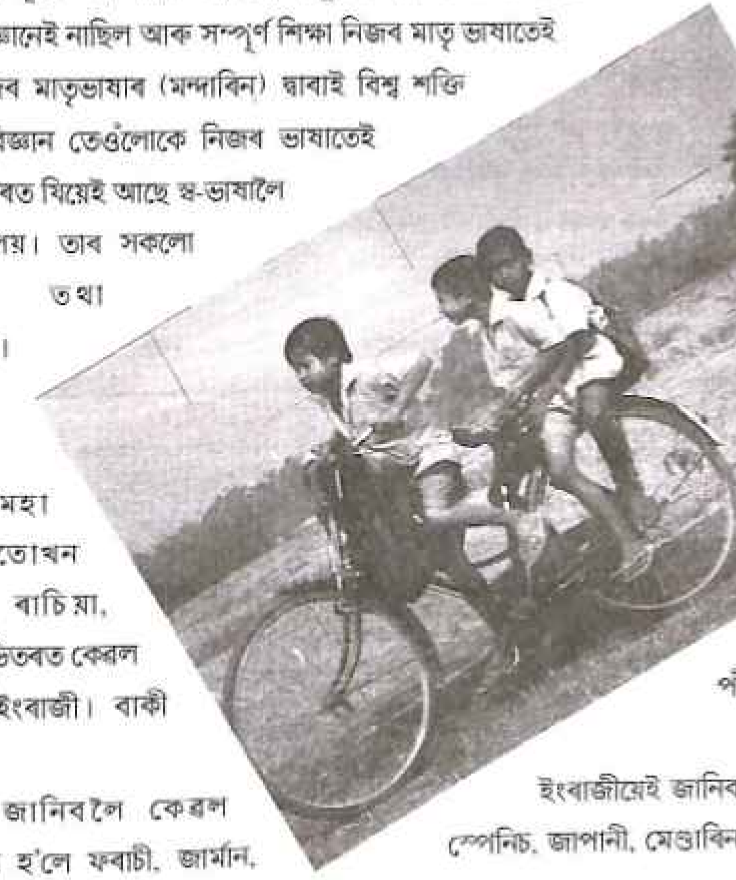

জী-৭

বিশ্বৰ মহা শক্তিমান জী-৭ ৰ সাতোখন (আমেৰিকা, জাপান, ফ্ৰান্স আৰু ইংলেণ্ড, চীন, ৰাচিয়া, জাৰ্মান) দেশৰ ভিতৰত কেৱল দুখন (আমেৰিকা আৰু ইংলেণ্ড) দেশৰ ভাষাহে ইংৰাজী। বাকী পাঁচখন দেশে নিজৰ ভাষাতহে সম্পূৰ্ণ বিকাশ কৰিছে।

বিশ্বক জানিবলৈ কেৱল ইংৰাজীয়েই জানিব লাগিব এই ধাৰণা ভুল। সঁচা অৰ্থত বিশ্বক জানিবলৈ হ'লে ফৰাচী, জাৰ্মান, স্পেনিচ, জাপানী, মেণ্ডাৰিন, ৰুচ, আৰবী আদি ভাষাও ইংৰাজীৰ সমানেই জানিব লাগিব।

তৰ্কীস্থান স্বাধীনতাৰ পিচত তাৰ শাসক কামাল আচাই তুৰ্কী ভাষাক ৰাষ্ট্ৰভাষা কৰিবলৈ মত প্ৰকাশ কৰাত তাৰ জ্যেষ্ঠ বিষয়া বৰ্গই তুৰ্কী ভাষাৰ আন্তঃগাথনি প্ৰস্তুত কৰিবলৈ কমেও দহ বছৰ লাগিব বুলি ক'লে। তেতিয়া কামান আচাই কৈছিল সেই দহ বছৰ শেষ দিনটো আজিয়েই বুলি ধৰক আৰু কাইলৈ পুৱাৰ পৰা সকলো কাম আমাৰ তুৰ্কী ভাষাতেই হ'ব। সঁচাকৈ সেয়াই হ'ল।

বিশ্ব সৰ্বাধিক কথিত ভাষাৰ ভিতৰত হিন্দীৰ স্থান দ্বিতীয় আৰু ইংৰাজী ভাষাটো তৃতীয় স্থানতহে আছে। প্ৰতি বছৰে

বিজ্ঞান আৰু কাৰিকৰী শিক্ষাৰ সৰ্বাধিক কিতাপ জাৰ্মান আৰু ৰুচ ভাষাত প্ৰকাশ পায়। ইংৰাজী ভাষাত প্ৰকাশ পোৱা কিতাপৰ সংখ্যা তাতকৈ কম।

আমি কি কৰা উচিত।

নিজৰ স্বাক্ষৰ মাতৃভাষাত কৰিব লাগে।

ঘৰ, কাৰ্য্যালয়, দোকান আদিৰ নামফলক, ৰচিদ বহী, পঞ্জীয়ন পত্ৰ, মোহৰ আদিৰ ক্ষেত্ৰত মাতৃভাষা ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে।

জীৱনৰ সকলো ব্যৱহাৰিক দিশত মাতৃভাষা নাইবা অন্য ভাৰতীয় ভাষা নাইবা ৰাষ্ট্ৰভাষা ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে।

নিজৰ ল'ৰা ছোৱালীক মাতৃভাষাৰ মাধ্যমৰ বিদ্যালয়ত পঢ়ুৱাব লাগে।

বিবাহ আদি ঘৰুৱা অনুষ্ঠানৰ নিমন্ত্ৰণী পত্ৰ মাতৃভাষা বা সংস্কৃত ভাষাত ছপাব লাগে।

নিজৰ ব্যক্তিগত চিঠি পত্ৰ, আবেদন আদি মাতৃভাষাতে লিখিব লাগে। অসমীয়া তিথি তাৰিখৰে দিনাংক লিখিব লাগে।

চাৰ, মেডাম, চিষ্টাৰ, মিছ, মিষ্টাৰ, মিছেজ, আংকল, আণ্টী আদি শব্দ ত্যাগ কৰি ইয়াৰ ঠাইত অসমীয়া শব্দ ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে।

হেল্ল', থেংক ইউ আৰু, চ'ৰি, হেপি বাৰ্থ ডে, হেপি বিহু আদিৰ সলনি, স্বাগতম, নমস্কাৰ, ধন্যবাদ, দুঃখিত, জন্মদিনৰ শুভেচ্ছা, বিহুৰ ওলগ আদি শব্দ ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে।

——oo——

কেতিয়াও নকৰিবলগীয়া

ৰবি মিশ্বং
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

- কেতিয়াও অস্পষ্ট কথা নকব।
- কেতিয়াও আনক প্ৰশংসা কৰিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰিব।
- কেতিয়াও নিজে অৰ্থ নজনা শব্দ ব্যৱহাৰ নকৰিব।
- অনৰ্থক তৰ্কত কেতিয়াও ভাগ নলব।
- অত্যাধিক আত্মীয়তা নেদেখুৱাব।
- কেতিয়াও তৃতীয় এজনৰ চৰ্চা নকৰিব।
- নিজকে নিজে প্ৰশংসা নকৰিব।
- নিজৰ দুখৰ কথা ঘপকৈ নকব।
- দুজনে কথা পাতি থাকিলে মাজতে নিজৰ কথা নকব।
- কেতিয়াও তুচ্ছ শব্দ প্ৰয়োগ নকৰিব।

যুৱ মানসিকতা আৰু আত্মহত্যাৰ আঁৰত ?

–মহেন্দ্ৰ কলিতা
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

পাৰ হৈ যোৱা দুই বছৰত আমাৰ ৰাজ্যত সংঘটিত হৈ থকা বহুকেইটা ঘটনাই আমাক ভাৱিবলৈ বাধ্য কৰাইছে যে আমাৰ যুৱ চামৰ মানসিকতা কোনফালে ধাৱমান হৈছে? বৰ্তমান সময়ত এইটো এটা লাখটকীয়া প্ৰশ্ন। দূৰদৰ্শন তথা বাতৰি কাকতৰ যোগেদি পোৱা খবৰ অনুসৰি আমাৰ ৰাজ্যৰ যুৱক যুৱতীৰ মাজত বৃদ্ধি হৈ আহিছে আত্মহত্যাৰ লগতে হত্যা, ধৰ্ষণ, চুৰি, মাৰপিট আদিৰ দৰে অনৈতিক কাৰ্য।

আমি নিজেও সতৰ্ক হ'ব লাগিব। সকলো উশৃঙ্খলতা দেখিলেও বাধা দিবলৈ সাহস নকৰে অপমানিত হোৱাৰ ভয়ত। আজিৰ আধুনিক যুগতহে সমাজ ব্যৱস্থাৰ পৰা সামাজিক অভিভাৱকত্ব হেৰাই গ'ল। অভিভাৱসকলে নিজৰ বাবেই নহয় নিজৰ সন্তানৰ প্ৰতি অলপ কটকটীয়া ভাৱে নজৰ ৰখাটো নিজৰ দায়িত্ব। অকল অভিভাৱক বুলিয়েই নহয় বিদ্যালয় বা কলেজৰ শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰী কৰ্তৃপক্ষৰো ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ ওপৰত যথোপযুক্ত নিয়ন্ত্ৰণ ৰাখিব লাগে। বিদ্যালয়ৰ ভিতৰতে বা বিদ্যালয়ৰ পোছাক পিন্ধি নিজৰ বিদ্যালয়লৈ যোৱাৰ পৰিৱৰ্তে নিজান ঠাইত ইউনিফৰ্ম খুলি মদ্যপান কৰা দৃশ্য দেখাপাওঁ। দেখা নাপালেও দুৰ্ঘটনা এটা হোৱাৰ পিছত টেলিভিছন বা কাকতত পঢ়ো। কিশোৰ কিশোৰীৰ মাজত যি উপদ্ৰৱ উশৃংখলতাই এতিয়া যেন এক বিৰাট ভয়ংকৰ ৰূপ লৈছে নিজ বন্ধুকে হত্যা কৰাৰ দৰে বহুত উদাহৰণ দেখা পোৱা গৈছে। এইটো এতিয়া এটা সাধাৰণ ঘটনা হৈ পৰিল। সামাজিক চিন্তা আৰু সুপৰিকল্পিত শিক্ষা ব্যৱস্থা আৰু সমাজ ব্যৱস্থাৰ অভাৱত যুৱ

সমাজৰ মাজত অসামাজিক প্ৰকৃতি জাগি উঠিছে আৰু অশুভ আচৰণ অপৰাধ প্ৰৱণতা, বিকৃত যৌনাচাৰ, সুৰা আৰু ড্ৰাগছত আসক্তি ইত্যাদি বদ অভ্যাসে দিশহাৰা কৰি তুলিছে। মানুহৰ মাজত চলে বলে কৌশলেৰে দুৰ্নীতিত নিমজ্জিত হৈ ধন ঘটাৰ প্ৰতিযোগিতা চলিছে। ইয়াৰ উপৰি ইয়াৰ পৰিণতি স্বৰূপে এক শ্ৰেণী নিৰীহ দুখীয়া লোক তাৰ বলি হৈছে।

প্ৰতিদিনে পোৱা যায় আত্মহত্যাৰ বাতৰি। এই বাতৰিবোৰে নিশ্চিত কৰিছে যে সমগ্ৰ বিশ্বতে এতিয়া আত্মহত্যাৰ ধুম উঠিছে। ভাৰতবৰ্ষ ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়, ব্যতিক্ৰম নহয় অসমো। চৰকাৰী তথ্য অনুসৰি ৰাজ্যখনত গড় হিচাপে বছৰি প্ৰায় ৩০০ টাকৈ আত্মহত্যাৰ ঘটনা সংঘটিত হৈ আছে।

যোৱা বছৰতে গুৱাহাটীৰ দীঘলী পুখুৰীত উদ্ধাৰ হৈছিল ছাত্ৰী এগৰাকীৰ মৃতদেহ। আৰক্ষীৰ প্ৰাথমিক তদন্তমতে ছাত্ৰীগৰাকীয়ে স্নাতক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'ব নোৱাৰি হতাশাত ভুগি দীঘলী পুখুৰীত আত্মহত্যাৰে জীৱন বিসৰ্জন দিছে। এইটো মাথো উদাহৰণহে। এনেকুৱাকৈ পৰীক্ষাৰ ফলাফলৰ সংক্ৰান্ততে হওক অথবা প্ৰেমজনিত কাৰণতেই হওক আমাৰ যুৱ চামৰ মাজত আত্মহত্যাৰ প্ৰৱণতা নিতৌ সংঘটিত হৈ আহিছে। যাৰ ফলত আত্মহত্যাকাৰীৰ পৰিয়ালৰে ক্ষতি সাধন নহয়, একোটি সম্ভাৱনাপূৰ্ণ মানৱ সম্পদৰ বিনাশৰ যোগেদি দেশৰো হয় অপূৰণীয় ক্ষতি। কিন্তু দেখা যায় যে এটি সামাজিক ব্যাধিতে পৰিণত হোৱা আত্মহত্যাৰ

বিপৰীতে সমাজ যেন নিৰ্বিকাৰ।

এতিয়া লক্ষ্যণীয় কথাটো হৈছে যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু যুৱক যুৱতীৰ মাজত আত্মহত্যাৰ প্ৰৱণতা বৃদ্ধি পোৱাৰ কাৰণ কি? এই কাৰণৰ ভিতৰত আমাৰ অভিভাৱক সকল জ্যেষ্ঠসকল বৰ্তমান সামাজিক পৰিৱেশেও নেকি? আজি যদি কোনোবা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী গৰাকীৰ ঘৰখনত, সমাজখনত সহানুভূতিৰ পৰিৱৰ্তে বৈ থাকে বঙা দুচকু, ধিক্কাৰ অথবা গালি, মানসিক নিৰ্যাতন ইত্যাদি। পিতৃ-মাতৃয়ে গালি পাৰে টকাৰ হিচাপ দেখুৱায়। এনেকুৱা মানসিক ভাৱে ভাগিপৰাজনে সকলোৰে লেই-লেই, চেই-চেই পালে বাচি লয় আত্মহত্যাৰ পথ।

আনহাতে আত্মহত্যাৰ প্ৰৱণতা বৃদ্ধি পোৱাৰ কাৰণত দূৰদৰ্শনৰ সংবাদ মাধ্যম সমূহো পৰে। কিয়নো আত্মহত্যাৰ কথাকে ভাবি থকাজনে এনেধৰণৰ বাতৰিবোৰ যেতিয়া নিজ চকুৰে দেখা পায়। আত্মহত্যাৰ পাছত পৰিয়ালৰ সহানুভূতি সূচক কথাবোৰ শুনিবলৈ পায়, মৃতজনৰ ভাল কথা শুনিব পায়- ইতিমধ্যে আত্মহত্যাৰ প্ৰৱণতাত ভুগি থকাজনে মনত এক সাহস অনুভৱ কৰে আৰু উৎসাহিত হৈ ভাৱে-"তেওঁ যদি পাৰিছে মইনো কিয় নোৱাৰিম_।"

বাতৰি কাকত , টিভি অন্যান্য ইলেকট্ৰনিক মাধ্যম আদিত সততে যিবোৰ বাতৰি পাওঁ সেইবোৰত সমাজৰ বেয়া দিশটোৰ বিষয়ে বাৰুকৈয়ে প্ৰতিফলিত হয়। বহু সময়ত কিছুমান বাতৰি অতিৰঞ্জিত, আন কিছুমান অৰ্ধসত্য বা অসত্য হ'লেও প্ৰায়বোৰবে বহুখিনি কথা সত্য অৰ্থাৎ সমাজৰ সৎচিন্তা কৰিব খোজা সকলে চিন্তিত হব লগাকৈ সমাজৰ অৱস্থায়ো বেয়ালৈ যোৱা বুলি ভবা কথাটো সত্য।

নিজৰ্ণ ঠাইত উদ্যান বা পাৰ্ক এখনত গম নোপোৱাকৈ এহাল যুৱকযুৱতী বহি থকা অৱস্থাত নিউজ চেনেলৰ উপস্থিতিৰ কথা গম নোপোৱাকৈ কেইটামান মধুৰ মুহূৰ্ত কটাইছে। কিন্তু আঁতৰৰ পৰাই নিউজ চেনেলে যুৱক যুৱতীৰ ভিডিঅ' লৈ ল'লে। এই ভিডিঅ' নি প্ৰচাৰ কৰিলে সমগ্ৰ ৰাজ্যত। মিছাকৈয়ে বাতৰিও পৰিৱেশন কৰিলে যুৱক যুৱতীসকলে নৈতিকতাহীন কাম কাজত ব্যস্ত বুলি। ৰাজহু স্থানত অশ্লীল আচৰণ কৰিছে। ইত্যাদি-ইত্যাদি। কিন্তু এইটো কৰিব নালাগিছিল। যিটো কাম যুৱক যুৱতীহালে গছৰ আঁৰ গম নোপোৱাকৈ কৰিলে নিউজ চেনেলে সেইটো সমগ্ৰ অসম দেখুৱালে। সেইটো দেখুৱাই কেনেকুৱা নৈতিকতাৰ কাম কৰিলে নেদেখা দৃশ্যটোও নিউজ চেনেলৰ জৰিয়তে আপোন মানু পৰিয়ালৰ তথা বুঢ়া-বুঢ়ী, ডেকা-গাভৰু, সৰু ল'ৰা ছোৱালী একেলগে সকলোৱে দেখা পালে। তেনেকুৱা গোপন অশ্লী দৃশ্য কিয় প্ৰচাৰ কৰিলে? নৈতিকতাহীন কোন, যুৱক যুৱ নে নিউজ চেনেল ? যুৱক-যুৱতীহালে জোপোহাৰ আঁৰ বহি কথা পাতিছে কিন্তু কিছুমান কথা কাণ্ড সকলোৱে দে উচিত নহয়। যিটো দৃশ্য সকলো অৱস্থাত চাব নোৱাৰি সে দৃশ্য মানুহৰ ঘৰে ঘৰে চাব পৰা কৰি পেলাইছে। সেই যুৱক যুৱতীহালৰ ঘৰৰ কাষৰ মানুহে নিউজৰ ঘটনাটোৰেই সঁ বুলি ভাবি লৈ মানসিক ভাৱে অশান্তি দিব আৰম্ভ কৰিব প্ৰায়ে তেনেকৈয়ে বহুত যুৱক যুৱতী মানসিক অশান্তিত প নানান ঘটনা দুৰ্ঘটনা ঘটোৱা দেখা পোৱা গৈছে।

এই সমস্যাৰ শেষ কেনেদৰে হ'ব? ইয়াৰ সমাধ সূত্ৰ কেনে উলিয়াব? এইবোৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ নাই। বৰ্তমা আত্মহত্যাৰ প্ৰৱণতা যেন এটা মানসিক ৰোগ। জীৱন সংঘাতবোৰ সকলোৰে জীৱনতে আছে। কাৰোবাৰ কম আ কাৰোবাৰ বেছি। পিছে এইখিনি দুৰ্বল মানসিকতাৰ ব্যক্তি বাস্তৱৰ মুখামুখি হ'ব নুখুজি জীৱনৰ পৰা পলায়ন কৰ উপায় হিচাপে আত্মহত্যাৰ পথ বাছি লয়। পৰীক্ষাত অকৃতক হোৱা অথবা আশা কৰামতে ফলাফল নোপোৱা, প্ৰেম প্ৰতাৰণা, পাৰিবাৰিক অশান্তিৰ এনে কিছুমান কাৰণৰ বাবে মনৰ মাজত বহুতো দুঃচিন্তাই বাহ লয়। জীৱনৰ দুৰ্বল মুহূৰ্ত আত্মহত্যাৰ চিন্তাই আৱৰি ধৰেহি। গতিকে এনেকুৱা মানু বোৰক অভিভাৱক, সমাজখনে তিৰস্কাৰ কৰাৰ পৰিৱৰ্ত সহানুভূতিৰে আগবঢ়াই জীৱনৰ পথত আগুৱাই যাবলৈ উৎসা যোগাব লাগে।

—০০০০—

নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গৰ বিষয়ে

হিমাশ্ৰী দেৱী
স্নাতক (৩য় বৰ্ষ)

অসমীয়া ভাষাত এনে বহুতো শব্দ আছে, যিবোৰ শব্দৰ অৰ্থ প্ৰায় একে। যদিও শব্দবোৰৰ অৰ্থ প্ৰায় একে তথাপিও এইবোৰ শব্দৰ লগত বহা নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ একে নহবও পাৰে। উদাহৰণ স্বৰূপে, বৈঠক (-টো), সন্মিলন (-খন), গল্প (-টো), ৰচনা (-খন) ইত্যাদি। উদাহৰণত দিয়া শব্দ কেইটাৰ বৈঠক, সন্মিলন, গল্প আৰু ৰচনাৰ অৰ্থ প্ৰায় একে যদিও ইয়াৰ লগত বহা নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ একে নহয়। ইয়াৰ উপৰি এনে কিছুমান শব্দ আছে যিবোৰ শব্দৰ অৰ্থই গোটা বস্তু বুজালেও সেই শব্দবোৰৰ কিছুমান শব্দৰ লগত কেতিয়াবা (-টো) কেতিয়াবা (-খন) নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ হয়। আনহাতে কিছুমান শব্দৰ অৰ্থই চেপেটা আকৃতিৰ বস্তুক বুজালেও কেতবোৰ চেপেটা আকৃতি বুজোৱা শব্দৰ লগত কেতিয়াবা (-পাট) বা (-খন) নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ হয়। উদাহৰণ স্বৰূপে, শৰাই (-খন), বটা (-টো), স্কেল (-পাট), বিচনী (-খন) ইত্যাদি। ইয়াত শৰাই আৰু বটা গোটা বস্তু হ'লেও শৰাইত (-খন) আৰু বটাত (-টো) বা (-খন) নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ হয়। সেইদৰে স্কেল আৰু বিচনী চেপেটা আকৃতিৰ হলেও স্কেলত (-পাট) আৰু বিচনীত (-খন) নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ হয়। এনে ধৰণৰ প্ৰায় দুশটামান শব্দ লৈ এখন তালিকা প্ৰস্তুত কৰা হৈছে। এই তালিকাখন পঢ়িলে আমি নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গৰ বিষয়ে বহু কথা জানিব পাৰিম। এই তালিকাখন উল্লেখ কৰা হ'ল-

শব্দ	নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ	ভৰি	(টো)
কিতাপ	(খন)	আঠু	(টো)
শিক্ষানুষ্ঠান	(টো)	পিঠি	(টো)
পৰ্বত	(টো)	ওঁঠ	(টো)
পৃথিৱী	(টো)	অনুৰোধ	(টো)
বিল	(খন)	উদাহৰণ	(টো)
চকী	(খন)	উপগ্ৰহ	(টো)
মেজ	(খন)	প্ৰতিমা	(খন/টো)
আলনা	(ডাল)	হাঁকুটি	(ডাল)
আলমাৰি	(টো)	পঘা	(ডাল)
সাপ	(টো)	পিঠা	(খন)
গছ	(জোপা)	মিঠাই	(টো)
সাগৰ	(খন)	আঞ্জা	(খন)
আলিবাট	(টো)	মালা	(ধাৰ)
মৰুভূমি	(খন)	খাৰু	(পাত)
সংগীত-সন্ধিয়া	(টো)	পেঞ্চিল	(ডাল)
হাত	(খন)	ৰবৰ	(টুকুৰা) (ডোখৰ)

শব্দ	নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ	শব্দ	নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ
কেছেট	(খন)	ফল	(টো)
কাৰখানা	(টো)	গজালি	(টো)
স্কুল	(খন)	বৃত্তি	(টো)
কলেজ	(খন)	বিষয়	(খন)
সৰোবৰ	(টো)	জিলা	(খন)
বাৰী	(খন)	মৌজা	(টো)
চোতাল	(খন)	গাও	(খন)
চৌহদ	(টো)	চুবুৰি	(টো)
হাতুৰী	(টো)	মহকুমা	(টো)
বটালি	(টো)	ৰাজ্য	(খন)
শিপা	(ডাল)	দেশ	(খন)
কাবেং	(টো)	অঞ্চল	(টো)
চাকি	(গছ)	মূঢ়া	(টো)
খবাহী	(টো)	কেৰাহী	(খন)
কুলা	(খন)	চচপেন	(টো)
ডলা	(খন)	জুই	(কুৰা)
বটল	(টো)	টকা	(টো)
জুহাল	(খন)	নোট	(খন)
খুঁটা	(টো)	সংকলন	(টো)
ডাৱৰ	(চপৰা)	বৰ্ণনা	(টো)
টুল	(খন)	ইতিবৃত্ত	(টো)
দলং	(খন)	হাৰমনিয়াম	(টো)
সেঁতু	(খন)	চেতাৰ	(খন)
সাঁকো	(খন)	তবলা	(যোৰ)
বাঢ়নী	(টাৰ)	পেঁপা	(টো)
বাঁহনি	(ডবা)	বৰশী	(টো)
আমোলনি	(খন)	জাল	(খন)
পদুমনি	(খন/ডবা)	জাকৈ	(খন)
উপদেশ	(টো)	খালৈ	(টো)
আহিঁ	(টো)	ধূপদানি	(টো)
ফুল	(পাহ)	ছবি	(টো/খন)

শব্দ	নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ	শব্দ	নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ
পুতলা	(টো)	চুৰাপাতনি	(খন)
টোকাৰী	(খন)	আগকথা	(টো)
অলংকাৰ/গহনা	(পদ)	পাতনি	(টো/খন)
পাহাৰ	(টো)	প্ৰণিপাত	(টো)
চাপৰি	(টো)	সভা	(খন)
জুৰি	(টো)	সমাৰোহ	(টো)
জান	(টো)	উৎসৱ	(টো)
নিজৰা	(টো)	পল'	(টো)
খেৰ	(টো)	যুৱলি	(খন)
পাণ	(বিৰা)	হাল	(খন)
কেঁকোৰা	(বুৰি)	মৈ	(খন)
জেঠি	(খৰ)	চকুৱা	(খন)
যাঠি	(পাত)	পতুৱা	(খন/টো)
কাঁড়	(পাত)	ডনা	(টো)
গগনা	(টো)	ঢাৰি	(খন)
কেঁচু	(টো)	কঠ	(টো)
ইতিহাস	(টো)	আলহী	(যোৰা)
ঔষধ	(পালি)	গায়ন-বায়ন	(যোৰা)
কথা	(যাৰ)	নাঙল	(টো/খন)
লোণ/গুৰ	(জেৰা)	ঢেঁকী	(টো)
চাউল	(কঠা)	বেজী	(টো)
প্ৰতিবিম্ব	(টো)	ভোগজৰা	(টো)
তাঁতসাল	(খন)	অংকুশ	(ডাল)
হুপাশাল	(টো)	লংগৰ	(ডাল/টো)
বলিশাল	(খন)	ৰচী	(ডাল)
ডুগডুগি	(টো)	ভাৰ	(খন)
জোনবিৰি	(টো)	দ্বীপ	(টা)
বিবৃতি	(টো)	মালভূমি	(খন)
খবাহী	(টো)	গলপতা	(ধাৰ)
পাচি	(টো)	খোপা	(টো)
কাচি	(খন)	টিকনি	(ডাল/কোছা)

শব্দ	নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ	শব্দ	নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গ
বেণী	(ডাল)	জীবিকা	(টো)
অংক	(টো)	উপাৰ্জন	(টো)
উপন্যাস	(খন)	মন্ত্ৰ	(ফাকি)
প্ৰবন্ধ	(টো)	ঘোষা	(যোকা)
খেল	(খন)	মূৰ্ত্তি	(টো)
মণ্ডল	(খন)	পদ্য	(টো)
কাৰাগাৰ	(টো)	চচমা	(যোৰ)
জেল	(খন)	ৰেখা	(ডাল)
বন্দীশাল	(খন)	বাহু	(টো)
ঘৰ	(টো)	বুকু	(খন)
পানী	(টো)	তলুৱা	(খন)
জলপ্ৰপাত	(টো)	জোতা	(পাত)
পূজা	(খন/ভাগ)	মোজা	(পাত)
তীৰ্থ	(খন)	পাঠাগাৰ (পুথিভঁড়াল)	(টো)
উপহাৰ	(টো)	প্ৰহৰ	(টো)
আচৰণ	(টো)	প্ৰসংগ	(টো)
প্ৰয়োগ	(টো)	বেলি	(টো)
ধুমুহা	(টো/ছাটি)	বেহেলা	(খন)
বতাহ	(ছাটি)	মিনতি	(টো)
চিত্ৰৰ	(টো)	নক্সা	(টো)
কাজিয়া	(খন)	খেমালি	(টো/খন)
শ্ৰাদ্ধ	(টো/ভাগ)		

উল্লেখ কৰা তালিকাখন পঢ়িলে আমাৰ নিৰ্দিষ্টাৰ্থক অনুসৰ্গৰ বিষয়ে জনাৰ উপৰি অসমীয়া ভাষাৰ বিষয়ত অধিক জ্ঞান হ'ব।

০০০০০

মনালিছা ঃ এক ৰহস্য

স্মৃতিৰেখা দাস
স্নাতকঃ- ৩য় বৰ্ষ

মনালিছা ইটালীৰ লিঅ'নাৰ্ডো ডা - ভিন্সিয়ে অকা এক প্ৰসিদ্ধ শিল্পকৃতি। লিঅ'নাৰ্ডোৱে ১৫০৩ চনৰ পৰা ১৫০৭ চনৰ ভিতৰত এই ছবিখন সম্পূৰ্ণ কৰিছিল। ছবিখনৰ মনালিছাৰ দেহটো খণ্ডিত ককালৰ ওপৰত চিত্ৰিত হৈছে। মুৰটো আছে দৰ্শকৰ ফালে। হাত দুখন ওপৰাওপৰি কৈ এক বিশেষ ভংগীত আছে।মনালিছা ছবিখনত তিনিটা বৈশিষ্ট্য দেখা পোৱা যায়। প্ৰথমতে, ইটালীয়ান আৰ্টৰ আহিঁৰে হাতখন অংকিত কৰা হৈছে। বাহু তথা হাতেৰে গঠিত ডিম্বাকৃতিৰ গঢ়ৰ দ্বাৰা নিম্নভাগৰ ছবিক ওচৰ চপোৱা হৈছে। দ্বিতীয়তে, ছবিখনৰ স্থলভাগ আৰু পাৰ্শ্বচিত্ৰন চমৎকাৰ। তৃতীয়তে আৰু সবাতোকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ বৈশিষ্ট্য হ'ল মনালিছাৰ মুখৰ ৰহস্যমূলক হাঁহিটো। এই হাঁহিটোক লৈ মানুহৰ গৱেষণা, জলপনা-কল্পনাৰ অন্ত নাই। কিছুমানে কয়

মনালিছাৰ দাতৰ বিষ আছিল, আন কিছুমানৰ মতে মনালিছাৰ দাঁতেই নাছিল বা অতি বেয়া দাঁত আছিল (তাকে ঢাকি ৰাখিবলৈ যাওঁতে হাঁহিটো তেনে ধৰণৰ হ'ল)। কোনো কোনোৰ মতে মনালিছাৰ এই হাঁহিয়ে চতুৰ মহিলাৰ ৰহস্যময়তাৰ ইংগিত কৰিছে, আন এচামৰ মতে মনালিছা অতিশয় উৎকণ্ঠা আৰু মানসিক ৰোগত ভুগি আছিল। ছবিখন ফ্লোৰেন্স এজন চহকী ব্যক্তি ডেল ডিঅ'ক'গুৰ পত্নী মনালিছাৰ ঘেৰাৰ্ডিনিৰ ছবি বুলি বহুতে ক'ব খোজে। ছবিখন অকা হ'লত জিঅ'ক'গুই হেনো ছবিখন পছন্দ নকৰিলে আৰু শিল্পী জনক ছবিখন অকাৰ বাবে পইচাও নিদিলে। ১৫১৭ চনত ফ্ৰান্সৰ ৰজা প্ৰথম ফ্ৰান্সিছে তেওঁৰ গা-ধোৱা ঘৰৰ বেৰত আৰিবলৈ ছবিখন ৪,০০০ সোণৰ ফ্লোৰিণ (প্ৰায় চাৰে পোন্ধৰ কিলোগ্ৰাম সোণ) দি কিনি লয়। ছবিখনৰ দৈৰ্ঘ্য ৭৭ ছেন্টিমিটাৰ আৰু প্ৰস্থ ৫৩ ছেন্টিমিটাৰ। এই ছবিখনত ডা-ভিন্সিয়ে তেওঁৰ নিজৰে অংকন শৈলী 'ছুমেটা' পদ্ধতি ব্যৱহাৰ কৰিছিল। মনালিছা ছবিখনক লৈ অনেক বাদানুবাদ আজি পৰ্যন্ত অব্যাহত আছে যদিও এই ছবিখনৰ অন্তৰ্নিহিত ব্যাহ্যিক সৌন্দৰ্যই আজিও শিল্প ৰাসিক সকলক আপ্লুত কৰি তোলে। মনালিছাৰ মূল ছবিখন বৰ্তমানে ফ্ৰান্সৰ পেৰিছত অৱস্থিত লুভ্ৰেৰ মিউজিয়ামত সংৰক্ষণ কৰি ৰখা হৈছে। বৰ্তমান মনালিছা ছবিখনক পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ মূল্যৱান ছবি বুলি কোৱা হয়। ১৯৬২ চনতে ইয়াৰ মূল্য আছিল প্ৰায় ৭০ কোটি টকা।

০০০০০

আইচ ক্ৰীম

ববিতা বনিয়া
স্নাতক (৩য় বৰ্ষ)

১৯৯০ চনত 'International Association of Ice-Cream manufacturer' প্ৰতিষ্ঠা হয়। Ice-Cream ইংৰাজী
শব্দটোৰ অভিধানিক অৰ্থ হ'ল- Cream Artifically Frozen.
ব্যক্তিয়ে ৱাল্টিমোৰৰ মেৰীলেণ্ডত প্ৰথমে Ice - ১৮৫১ চনত জেকব ফাচেল নামৰ এজন
তেওঁক Ice-Cream ৰ পিতৃ Cream ফেক্টৰী প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। সেয়ে
Ice-Cream ৰ বুলি কোৱা হয়।
নামৰ এগৰাকী ব্যক্তি। প্ৰথমজন বিক্ৰীদাৰ আছিল 'হ'ল'
Cream বিক্ৰী কৰে। তেওঁৱেই প্ৰথমে নিউয়ৰ্কত Ice-

গ্ৰীষ্ম কালৰ প্ৰাণ বুলি
জুন, জুলাই আগষ্ট মাহত সৰু সৰু কোৱা হয় Ice-Cream ক
গাভৰু সকলোৱে দোকানত Ice- ল'ৰা-ছোৱালীৰ পৰা ডেকা
কৰে। আনহাতে আকৌ কিছুমান পিতৃ Cream বিচাৰি হাহাকাৰ
Creams খোৱাৰ পৰা দূৰত ৰাখে কিন্তু মাতৃয়ে শিশুটিক Ice-
প্ৰয়োজন নাই। Ice-Cream ত শৰীৰৰ ইয়াক মানা কৰাৰ কোনো
দ্ৰব্য নাথাকে। বৰং ই বিভিন্ন ধৰণৰ ফলৰ কাৰণে ক্ষতিকাৰক কোনো
আদিৰেহে তৈয়াৰী। আনহাতে Ice-Cream ৰস, পানী,গাখীৰ, চেনি
গুণে অধিক স্নেহ পদাৰ্থ থাকে আৰু যথেষ্ট ত গাখীৰতকৈ ২-৩
যায়। তদুপৰি Ice-Cream ত ভিটামিন A, পৰিমানে প্ৰটিন পোৱা
B, B2, B6 আৰু E থাকে।
পশ্চিমীয়া দেশৰ মানুহে Ice-Cream ক দৈনন্দিন খাদ্যৰ তালিকাত অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছে।
কিয়নো ই কেৱল শৰীৰ শীতলেই নকৰাই, ই মানুহৰ দেহৰ ওজনো সামান্য পৰিমাণে কমায়।
সেয়েহে গ্ৰীষ্মকালীন দিনকেইটাত উৎকট গৰমৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ আমি সকলোৱে Ice-Cream খাই যথেষ্ট আনন্দ
উপভোগ কৰিব পাৰোঁ। ই দেহৰ কোনো ধৰণৰ ক্ষতিকাৰক বস্তু নহয় বৰং উপকাৰীহে।

——০০০০——

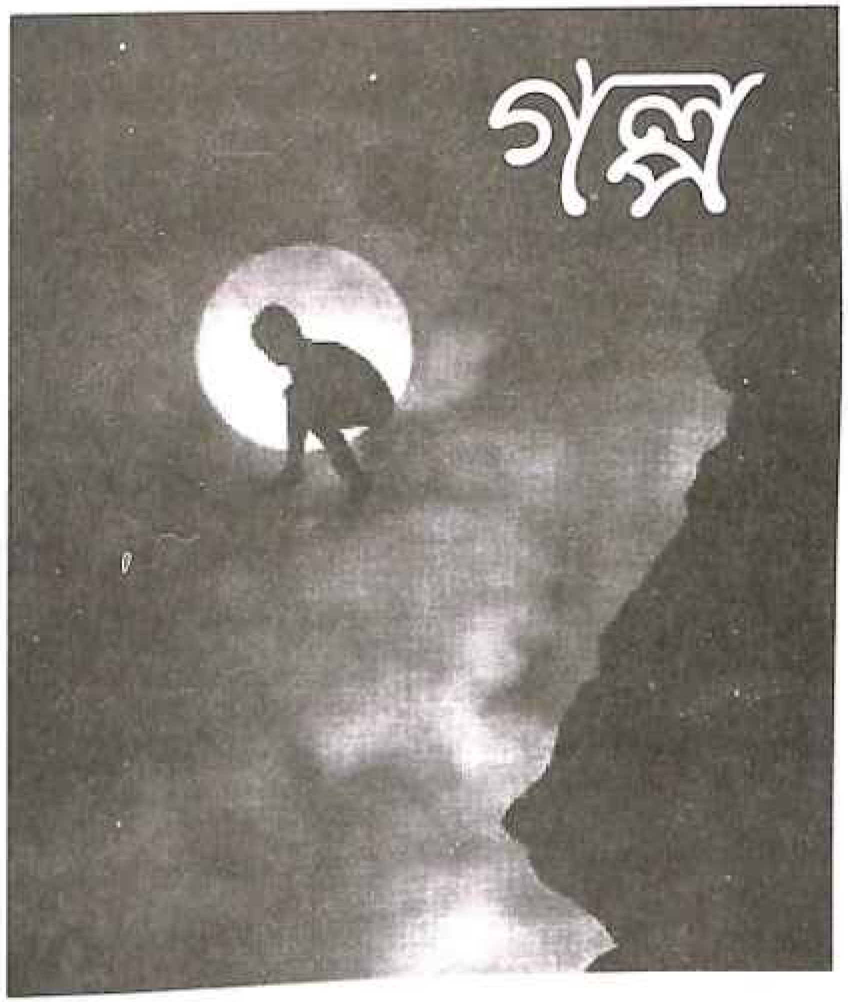

মোহ

বিনীতা ৰাভা
সহায়িকা গ্ৰন্থগাৰিক

প্ৰতি পুৱতি নিশা কুল বৰাৰ ঘৰত সেই একেটা আথৰাই চলিছিল। থানাৰ পৰা ওলাই আহিয়েই তেওঁ এটি স্বস্তিৰ নিশ্বাস এৰিলে। যেন এখন নাটকৰ যৱনিকা পৰিল। কথাবোৰ ভাৱি কুল বৰাৰ ভালো লাগিল, খঙো উঠিল। ওখোৰা মোখোৰা বাটটোৰে আহি থাকোতে সৰু শিলৰ লদাবোৰ ভৰিত লাগি বৰাই কথমপি নপৰাকৈ থাকিল। খঙতে বৰাই শিলৰ লদাবোৰ পাকৈত ফুট ব'লাৰৰ দৰে দূৰণিলৈ ভৰিৰে মাৰি পঠিয়ালে। এইদৰে ওৰে বাটে বিধ বিধ প্ৰশ্নই তেওঁৰ মনটোক থকা সৰকা কৰিলে।

ইমান দিনে বৰা-বৰাণীয়ে কথটো টং কৰাই নাছিল। তেওঁলোকৰ প্ৰতিবেশী মিছেচ্ শইকীয়াই আহি কোৱাতহে তেওঁলোকে কথাটোত গুৰুত্ব দিছিল।

কুল বৰা হৈছে একেবাৰে চিধা-চাধা মানুহ। ঘৈণায়েকৰ খেচ্‌খেচনিত পৰিহে তেওঁ চহৰত মাটি এটুকুৰা লৈছিল। তেওঁ চাকৰিৰ পিছত গাঁৱত গৈ খেতি-বাতি খিনিকে চাই নিজঞ্জাল হৈ থাকিব বিচাৰিছিল। অৱশেষত তেওঁ উপায়ন্তৰ হৈ অফিচৰ ওচৰতে সৰু টিলা এটিত মাটি এটুকুৰা কিবাকৈ কিনিছিল। প্ৰথমতে আহি সৰু ঘৰ এটি সাজোতে টিলাটোত মানুহৰ বসতি তেনেই সেৰেঙা আছিল। এতিয়া টিলাটোত মানুহৰ ঘন বসতি হ'ল। টিলাটোৰ পৰা প্ৰতিদিনে মানুহে লৰীয়ে লৰীয়ে মাটি কাটি নি তহিলং কৰিছিল। কিন্তু প্ৰকৃতিয়ে এই অত্যাচাৰ বেচি দিন সহিব নোৱাৰিলে। হয়, কথাটো ঠিকেই হ'ল। এবাৰ দূৰ্গা পূজাৰ বতৰত নেৰা নেপেৰা বৰষুণ। বৰষুণত মাটিবোৰ ঢিলা হৈ পৰিছিল। সেই দিনা আছিল নৱমী পূজা। ঠিক সময়টো আছিল কালসন্ধ্যা। সেই সময়তে ঘটনাটো ঘটিছিল। বিৰাট এটা শব্দ কৰি টিলাটোৰ পৰা প্ৰকাণ্ড শিল এটা কেচা মাটিৰ সৈতে বাগৰি আহিছিল। কেইবাঘৰ মানুহৰ ঘৰ টিলাটোৰ শিল মাটিয়ে জাপি ধৰিছিল।

এই দুৰ্ঘটনাটি ঘটি যোৱাৰ পিছতে কুল বৰাৰ ভয়ত পেটতে হাত ভৰি লুকোৱা অৱস্থা। তেওঁ ততাতৈয়াকৈ অফিছৰ পৰা হাউচ ল'ন এপ্লাই কৰি পুৰণা অসম আহিৰ ঘৰটো ভাঙি দুমহলীয়া ঘৰটো সাজিছিল। তেওঁৰ বাৰীৰ চাৰি হদৰ বাঁহৰ জেওৰা খনৰ ঠাইত পকীৰ ৱাল এখন দিলে। একেবাৰে বিশ ফুট ওখ ৱাল।

বৰাণীয়ে ঘৰৰ সন্মুখত এখন সুন্দৰ ফুলৰ বাগিছাও কৰিলে। উন্নত জাতৰ ফুলৰ পুলি নাৰ্চাৰীৰ পৰা আনি সযতনে বাগিছা খন ৰমক জমক কৰি তুলিলে। বৰণীৰ ফুলৰ বাগিচাৰ প্ৰতি বৰ চখ আছিল। তেওঁ নাথাই নলৈ বাগিছখন সুন্দৰকৈ সজাই তুলিছিল। প্ৰায়ে গধূলি পৰত প্ৰতিবেশীৰ গৃহিনীবোৰ আহি তেওঁৰ বাগিচাখন চাই তেওঁৰ গুণ গান বাবেই হয়তো বৰাণীয়ে নিজেই উমান নোপাৱাকৈ তেওঁৰ বুকুখন আজি কালি ফুলি থকা হ'ল।

বৰা-বৰাণীয়ে উৱা দিহ নাপালে। মিছেচ শইকয়াই কোৱা কথাবোৰ ভাৱি ভাৱি কথাটো কিমান দূৰ সত্য তাকেই প্ৰকাশ কৰিবলৈ চলালে এই অভিযান। তেওঁলোকে প্ৰতি পুৱতি নিশা পৰ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তাৰোপৰি বাগিছাখনকো নিৰীক্ষণ

কৰিবলৈ ধৰিলে। ইমান দিনে তেওঁলোকে মন কৰাই নাছিল ভালকৈ বাগিছাখন। এৰা হয়, বাগিচাখনৰ ফুলবোৰচোন কোনোবাই এপাহ দুপাহকৈ চিঙি নিয়াৰ চিন আছে। শইকীয়ানীয়ে ঠিকেই কৈছিল। বৰা-বৰাণীয় আচৰিত হ'ল। আচৰিত হবৰ কথাই। মস্ত ওখ গেটখন ৰাতি তলা লগোৱাই থাকে। ৱাল বগাই আহিবলৈ কাৰো সাধ্য নাই। তথাপিও তেওঁলোকে টোপনি খতি কৰি পৰ দি দি ভাগৰি পৰিছিল। আনফালে টোপনি খতি অফিচ কৰোতে শ্ৰীযুত বৰাক হামি হেকটিয়ে হেচি ধৰাৰ ফলত টেবুলৰ ফাইল টেবুলত পৰি থকা হ'ল। এবাৰ ডাইৰেক্টৰৰ পৰা এক্সপ্লেনেচ্যনো পালে। তাকে দেখি বৰাণীয়ে অকলে পৰ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে বৰাক বেহাই দিয়াৰ উদ্দেশ্যৰে। বৰাণী দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হ'ল। তেওঁ চোৰ ধৰিবই। এইদৰে গতানুগতিক ভাৱে চোৰক পৰ দিয়া কামটো চলি থাকিল। এদিন তেওঁ হঠাৎ হৰ -মূৰ কৈ বিচনা পাতি এৰি চোতালত পৰ দি বৈ থাকিল। লাইটৰ পোহৰত বৰাণীৰ চকু ঘূৰিয়ে পিৎ-পিতাই বাৰীৰ চৌপাশে বিচৰম কৰিব ধৰিলে। আন্ধাৰ খিনি পাঁচ বেটেৰীৰ টৰ্চৰ সহায় ললে। নাই, বৰাণীয়ে একো নেদেখিলে। ৰাতিৰ পৃথিৱীখন তেতিয়াও স্তব্ধ হৈয়ে আছিল। ভিতৰত আহি ৱাল ঘড়ীলৈ চাইহে বৰাণীৰ চকু কপালত উঠিল। তেতিয়া মাত্ৰ সময় বাৰ বাজি গৈছেহে। নহ'লে বৰাণীৰ শেন চকুৱেদি একো এটা সাৰি যাবনোৱাৰে। এইদৰে তেওঁলোকৰ কিমান যে নগুৰ-নাকতি নহ'ল।

সেইদিনা আছিল ফৰিংফুটা জোনাক ৰাতি। বৰা-বৰণীয়ে সষ্টম হৈ পৰিল। আজি তেওঁলোকে ওৰহি গছৰ ওৰ পেলাবই। ওৰে নিশা বৰা-বৰাণীয়ে দুমহলীয়া চাদৰ ওপৰত খাপ পাতি পৰ দি থাকিল। মূঠৰ ওপৰত তেওঁলোকে চোৰ ধৰিব। তেতিয়া পুৱতি নিশা পাঁচ বাজিছিল। শীতৰ ৰাতি বাবে পাঁচ বজালৈকে আন্ধাৰ হৈয়ে আছইল। এইদৰে বৈ থাকোতে হঠাৎ তেওঁলোকে দেখিলে এটি ছায়া মূৰ্ত্তি ঘপা-ঘপ কৈ বিশ ফুট ওখ ৱালখন অনায়াসে বগাই উঠি আহিছে।

লাহে লাহে ছায়ামূৰ্ত্তিটোৱে বাগিচাখনৰ ফালে আগবাঢ়ি অ দেখিলে। বৰা-বৰাণীয়ে এক মূহূৰ্ত্তও পলম নকৰি তল নামি আহিল। ফুল বৰাই ৰুদ্ৰ মূৰ্ত্তি ধাৰণ কৰি হঠাৎ হ মূৰ্ত্তিৰ লেংলেঙীয়া হাত দুখনত সুযোগ বুজি খাপ মাৰি ধৰি আৰু এক পূৰ্ণহতীয়া চৰ সোধাই থানাৰ পিনে তাক গতি আগবাঢ়িল।এৰা হয়, তাক বৰাণীয়ে চিনিব পাৰিলে। আন কোনো নহয় সুমতি বুঢ়ীৰ নাতিয়েক। কিন্তু সি গাছুৱাই নহয়, পৰ্বত আৰোহণকাৰীও নহয়, তেন্তে সি ৱ বগাবলৈ পাকৈত হ'ল কেনেকৈ ? বৰাণীহঁত হতভম্ব হ'ল

সুমতি বুঢ়ীহঁতক হনুমান মন্দিৰৰ আৱাসী বুলি কল ভুল নহ'ব। বুঢ়ীহঁতৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলেও এই জাগাডোখৰ একাডিক্ৰমে বাস কৰি আহিছে। বুঢ়ীৰ বুঢ়া অকালতে ঢুকা বুঢ়ীৰ পুতেকেও এদিন দিন হাজিৰা কৰিবলৈ গৈ আৰু ঘূ নাহিল। বোৱাৰী জনীও তাৰ কিছুদিন পিছতে কোনোবা অ অসমীয়াৰ লগত পলাই পত্ৰং দিলে। তেতিয়া বুঢ়ীৰ নাতি সুমনে এমা-ডিমা কেচুৱা। বুঢ়ীয়ে সুমনক কোনোমতে ঘূ উম দি ডাঙৰ-দীঘল কৰিছিল। মন্দিৰটোকে সাক্ষী কৰি বুঢ়ী বুকুখন ডাঠ কৰিছিল। আনকি বুঢ়ীয়ে সুমনকো সপি দি মন্দিৰৰ নামত। সুমনে মন্দিৰৰ পূজাৰীক যা-যোগাৰ দিছি বুঢ়ীৰ এটাই দুখ, তাক অ-ফলা ক-ফলা খনকে শি নোৱাৰিলে। বুঢ়ীয়ে ঈশ্বৰক চিন্তা কৰি মনতে এটি আশা বাখিছিল, সিও পূজাৰীয়েই হওঁক। সদায় দেখি শুনি মন্দিৰৰ কামখিনি শিকি লওক।

লাহে লাহে সৰু হনুমান মন্দিৰটোৰ গুৰুত্ব বা আহিছিল। সুমনো ডাঙৰ হোৱাৰ লগে লগে তাৰ বু ভৰষাবোৰো সীমিত হৈ নাথাকিল। সিও গাড়ীত উঠি মানুহৰ দৰে লাহ বিলাসত থাকিব বিচৰা হ'ল। বিবেচনা বিবেকটোৱে তাৰ মগজুটোত তোলপাৰ লগালে। সি তাৰ পুৰুষে নকৰা বৃত্তিটোকে কৰিব ধৰিলে। সি মানুহৰ ঘৰে গৈ ফুল চোৰ কৰি আনি মন্দিৰৰ সন্মুখত বেচিব ধৰিলে

সুমতি বুঢ়ীয়ে নাতিয়েকৰ আও-ভাও একোকে ধৰিব নোৱাৰে। তাৰ মতি গতিবোৰ চাই এদিন তাক এবাতি ফিকা চাহ আগবঢ়াই দি সুধিলে "তোৰনো কি সকাম। আধা ৰাতিতে ঢাৰী-পাটী এৰি ক'ত যাৱ ?"

সি উঠি আহি আইতাকক থুঁতৰিতে ধৰি জোকাৰি, ক'বলৈ ধৰিলে -"আই বুঢ়ী তই এইবোৰত নোসোমোৱাই ভাল। তই খাব পাইছ বচ"।

বুঢ়ীয়ে কেৱল তাৰ মুখলৈ চাই এটি দীৰ্ঘ নিশ্বাস এৰি কৈছিল - "থ, থ তোৰ আজে-বাজে কথাবোৰ নুশুনো। কিবা উনৈছ বিশ হ'লে কথা কিন্তু বেয়া হব"।

আইতাকৰ কথা শুনি সি গেজগেজাই উঠিল "তহঁতৰ দৰে মই এতিয়া এই উয়ে ধৰা বেৰৰ মাজত আৱদ্ধ হৈ থাকিব নিবিচাৰো। উখহি যোৱা তৰা দেখা ঘৰত মই আৰু থাকিব নিবিচাৰো। এইদৰে থাকিলে দুদিনৰ পিছতে আমাকো উয়ে ধৰিব"। লগে লগে সুমতি বুঢ়ীৰ দৃষ্টি উয়ে ধৰা বেৰ কেইখনত নিবদ্ধ হ'ল। এৰা হয়, সিহঁতৰ ঘৰৰ বেৰবোৰত উয়ে ছানি ধৰিছে। ইমান দিনে বুঢ়ীয়ে দেখা নাই কিয় ? বুঢ়ীয়ে চোন ইমানদিনে কণ্টুলৰ চাউল কেইটা বাচি-মেলি খাইয়ে আছে। নে বুঢ়ীৰ চকুত চলিহা পৰিল। ভাৱি ভাৱি বুঢ়ীয়ে আকাশ-পাতাল পালেগৈ।

খবৰটো পাইছিল বুঢ়ীয়ে আখল ঘৰত কেইটিমান ভাত সিজাই থাকোতে। নাতিয়েকে আহি ভাত কেইটামান খাব বুলি সিজাইছিল। কথাটো শুনিয়েই বুঢ়ীয়ে হবু-দুবু খাই থানাৰ পিনে লৰি গৈছিল। কেনো দিনে চাবোন পানীৰ পৰশ নোপোৱা মলিৱে সাত তৰপ বন্ধা মেখেলীখনে বুঢ়ীক আজিচোন বেচিকৈহে জুটিয়াই ধৰিছে। বুঢ়ী কান্দি কান্দি গোটেই ৰাস্তাটোতে মেখেলাখন সাঠান লগাই লগাই থানাৰ পিনে গৈ থাকিল।

থানাত সোমায়েই বুঢ়ীয়ে নাতিয়েকক চাবলৈ হেকনি-ফেকনি লগালে। আজি বুঢ়ীয়ে যেন একো কানুনকে নামানে। বুঢ়ীয়ে চিঞাই নাতিয়েকৰ পিনে ঢাপলি মেলিলে। কিন্তু বুঢ়ীক থানাত থকা কনিষ্টবল জনে আগভেঁটি ধৰিলে। বুঢ়ীৰ দুখ লাগিল। কি নিৰ্দয় এই পুলিচবোৰ। শুকাই অহা মুখ খনেৰে বুঢ়ীয়ে থৰ লাগি কেৱল চাই বৈছিল থানাৰ দাৰোগাজনৰ মুখলৈ। হাতজোৰ কৰি কাবৌ কৰিছিল। তাক যেন বেহাই দিয়ে।

কৰবলৈ গ'লে বুঢ়ীৰ চাগে সেইদিনা ভাগ্য ভাল আছিল। সেইবাবেই হয়তো হঠাৎ কৰবাৰ পৰা কাড়ৰ দৰে এম. এল. এ. চাহাবটো আহি ওলালহি থানাৰ চৌহদত। সদায় মন্দিৰত আহি থকা এম. এল. এ. চাহাবৰ লগত বুঢ়ীৰ এক সু-সম্বন্ধ আছিল। থানাত বুঢ়ীক দেখি এপলকৰ বাবে হ'লেও তেওঁ থৰ লাগিল। বুঢ়ীয়ে এম. এল. এ. চাহাবক সকলো বিবৰি কলে। লগে লগে এম. এল. এ. চাহাবে থানাৰ অফিচাৰৰ লগত কথা পাতি আইন অনুযায়ী জামিনত মোকলাই দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰি দিলে।

নাতিয়েকজন থানাৰ পৰা ওলাই অহাৰ লগে লগে সুমতি বুঢ়ীয়ে তাক সাৱটি ধৰি হুৱাও-বাওৱে কান্দিব ধৰিলে। কায়ো কিছু নোহোৱা বুঢ়ীৰ সুমেন হাজাৰ চোৰ হ'লেও নাতিয়েক। তাইৰ হিয়াৰ আমঠু। সেই মুহূৰ্ত্তত এম. এল. এ. চাহাবক বুঢ়ীৰ সাইলাখ ভগৱানৰ দৰে লাগিল।

০০০০

Did You Knowthat...............

- Make a fist with your left hand, squeeze your left thumb, then put your right index finger down your throat. NO GAG REFLEX.
- The longest English word, at 45 letters, is 'pneumonoultramicroscopicsilicovolcanoconiosis', according to the Oxford English Dictionary, "a factitious word alleged to mean 'a lung disease caused by the inhalation of very fine silica dust, causing inflammation in the lungs.

অকনমানি ছোৱালীজনী

কৰবী ...
উঃমাঃ (দ্বিতীয় ...

এটা সন্ধিয়া। চৌদিশে কেৱল বৰফ ... আদৰিবলৈ সাজু, কাৰণ তাৰ পিছ... সেইদিনা ৰাজপথত এজনী সৰু ছোৱা... লৈ থকা দেখা গৈছিল। তাইৰ নাম এ... আৰু মূৰত টুপী নাছিল। ৰাজপথেদি যাওঁ... পিন্ধনত আছিল এটা শৰছিন্ন চোল... দিয়াচলাইৰ বাকচ বেচিবলৈ বজাৰ... বেচিব নোৱাৰাৰ বাবে তাই ভয়তে ঘৰ... তাই ৰাজপথেদি যাওঁতে বহুতেই ... এটাও নিদিলে।

আহিছিল। তুষাৰকণা বোৰ চুলিবো... কিন্তু অভাৱৰ তাড়নাত তাই সেই ... থাকোঁতে তাই অৱশেষত দুটা ঘৰৰ মা... বহি পৰিলে। তেতিয়া বাহিৰত এন্ধাৰ হ...

সেইদিনা আছিল শীতৰ বৰফ। সকলোৱেই নৱবৰ্ষক আছিল নৱবৰ্ষৰ প্ৰথম দিন। হাতত এবাকচ দিয়াচলাই বাকচ ইমান ঠাণ্ডাতো তাইৰ ভৰিত জোতা তাই থৰথৰকৈ কঁপিছিল। তাইৰ সেইদিনা তাইক দেউতাকে পঠিয়াইছিল, কিন্তু এটাও বাকচ ঘূৰি নাযাবলৈকে থিৰাং কৰিলে। কৰিলে কিন্তু কোনেও ফুটাকড়ি

লাহে লাহে সন্ধিয়া হৈ পৰিছিল। তাই বৰ ধুনীয়া আছিল। গম পোৱা নাছিল। ৰাজপথেদি গৈ থকা চেপ এটা পালে। তাই তাতে আৰম্ভ কৰিছে। লগে লগে বৰফো বেছিকৈ পৰিবলৈ ধৰিলে। তাই তাতে বহি পৰিল। ৰাতি হৈ অহাৰ লগে লগে সকলো ম... বন্ধা বঢ়াত লাগি গৈছিল। ঘৰবোৰৰ পৰা খোৱা বস্তুৰ সুগন্ধ সকলোতে বিয়পি পৰিছিল। কাৰণ সেয়া আছিল নৱবৰ্ষক আ... প্ৰস্তুতি।

এনিয়ে সেই সৰু ঠাইটুকুৰাতে কোঁচ মোচ খাই বহি আছিল। তাই ঘৰলৈ যাবলৈ সাহস গোটাব পৰা নাছিল। ক... ঘৰলৈ গলেই দিয়াচলাই বেচিব নোৱাৰাৰ বাবে দেউতাকে তাইক মাৰিব। চোলাটোৰে তাইৰ জাৰ গুচাব পৰা নাছিল। সেয়ে ... চোলাটোৰে ভিতৰত ভৰি দুখন যেনেতেনে সুমুৱাই থৈছিল। তাইৰ আঙুলিবোৰ ঠাণ্ডাত গোট মাৰি গৈছিল। আস ! তাই ... কেনেবাকৈ হাত দুখন গৰম কৰিবলৈ অলপ জুই পালেহেঁতেন ! হঠাৎ এনিৰ হাতত থকা দিয়াচলাই কেইটালৈ মনত পৰিল। ... তাৰে কাঠী কেইডালমান জ্বলাই হাত দুখন গৰম কৰিবলৈ যত্ন কৰিলে। প্ৰথমডাল কাঠী জ্বলোতে তাইৰ এনে লাগিল যেন ত... এটা ডাঙৰ ঘৰৰ ভিতৰত একুৰা জুইৰ কাষত বহি আছে ; কিন্তু কাঠীডাল নুমাই গ'ল আৰু তাই নিজকে মাথোঁ দেখা পা... এটুকুৰা নিৰ্জন ঠাণ্ডা ঠাইত।

এইবাৰ এনিয়ে দ্বিতীয়ডাল কাঠী জ্বলালে আৰু তাইৰ এনে লাগিল যেন তাই এটা সুন্দৰ ঘৰত ধুনীয়াকৈ সজাই থো... খোৱা মেজত বহিছে। তাইৰ চকুৰ সন্মুখত সেয়া সুঘ্ৰাণেৰে ভৰা খাদ্যসম্ভাৰ সুন্দৰকৈ সজোৱা পানীয়। কিন্তু এইবাৰো এজা...

ঠাণ্ডা বতাহে জ্বলি থকা কাঠিডাল নুমুৱাই দিলে। তাই মাত্ৰ দেখা পালে সন্মুখত এখন ধোঁৱাবৰণীয়া দেৱাল।

এইবাৰ তাই তৃতীয়ডাল কাঠী জ্বলালে আৰু তাইৰ এনে লাগিল যেন তাই পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ ধুনীয়া বৰদিনৰ গছজোপাৰ সন্মুখত থিয় হৈ আছে। তাই দেখা পালে, গোটেই গছজোপাতে তাইৰ বাবে ধুনীয়া ধুনীয়া পুতলা, খেলনা আৰু উপহাৰ ওলোমাই থোৱা হৈছে। তাই আকাশলৈ চালে আৰু দেখিলে, এটা পপীয়া তৰা আকাশৰ পৰা খহি পৰিছে। তাই ভাবিলে, নিশ্চয় তাইক কোনোবা মৃতকে মনত পেলাইছে। সেয়া নিশ্চয় তাইৰ আইতাকেই হ'ব। আইতাকে তাইক বৰ মৰম কৰিছিল। তাই পুতলাবোৰ ল'বলৈ হাত দুখন আগবঢ়ালে আৰু তেতিয়াই দিয়াচলাইৰ কাঠীডাল নুমাই থাকিল আৰু বৰদিনৰ গছসহ উপহাৰবোৰ নাইকিয়া হৈ পৰিল।

এইবাৰ তাই আন এডাল কাঠী জ্বলালে আৰু তাইক আচৰিত কৰি ভাহি উঠিল তাইৰ আইতাকৰ মুখ। আইতাকক ইমান ধুনীয়া আৰু ওখ তাই আগতে কেতিয়াও দেখা নাছিল।

"আইতা", এনিয়ে চিঞৰি উঠিল, "মোক ইয়াৰ পৰা লৈ যোৱা আইতা।" এইবুলি কৈ তাই আৰু এডাল কাঠী জ্বলালে, যাতে আইতাক তাইৰ আগৰ পৰা নাইকিয়া হৈ নাযায়। "মোক সোনকালে ইয়াৰ পৰা লৈ যোৱা আইতা। মই জানো কাঠীডাল নুমালেই তুমি নোহোৱা হৈ যাবা। তুমি যত আছা মোকো তালৈ লৈ যোৱা আইতা, লৈ যোৱা।"

তাইৰ কাতৰ কথা শুনি আইতাক ওচৰলৈ আহিল আৰু দুয়ো হাত মেলি এনিক কোলাত লৈ তেওঁ স্বৰ্গলৈ উৰা মাৰিলে –য'ত পৃথিৱীৰ দৰে দুখ দুৰ্দশা নাই, য'ত আছে কেৱল সুখেই সুখ।

পাছদিনা মানুহবোৰে দেখিলে, এজনী সৰু ছোৱালী ৰাজপথত পৰি আছে। তাইৰ ওঁঠৰ কোনত তেতিয়াও এটা হাঁহি লাগি আছিল। মানুহবোৰে কোৱাকুই কৰিলে, "বেচেৰীয়ে অলপ জুই বিচাৰিছিল।" কিছুমানে ক'লে, "তাইক অলপ খাদ্য দিয়াহেঁতেন তাই নিশ্চয় বাচিলহেঁতেন।" কিন্তু কোনেও নাজানিলে, তাই কিমান সুন্দৰ বস্তু দেখিলে আৰু তাই এতিয়া কিমান সুখত আছে - তাইক আটাইতকৈ ভালপোৱা আইতাকৰ লগত।

—ooo—

Did You Knowthat...............

- The only place you can tickle yourself is the top of your mouth. TRY IT.
- India has more honor roll students than America HAS students.
- Like fingerprints, everybody's tongue print is different.
- The female praying mantis RIPS OFF THE MALE'S HEAD during sex!
- A strawberry isn't an actual berry, but a banana is.
- Blue eyes are a genetic mutation. Having blue eyes is actually a mutation. Before the mutation occurred, all humans had brown eyes.
- A lion's roar can be heard from five miles away.
- Your earlobes are in line with your nipples.
- If the population of China walked past you in single file, the line would never end because of reproduction rate.

একতাৰ বান্ধোন

হিৰণ দুৱৰা [illegible]
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ [illegible]

"ফুল, অ' ফুল। শুনিছানে ? ফুল অ'" - অঞ্জনাৰ চিঞৰ শুনি ফুলেশ্বৰী উধাতু খাই ভিতৰৰ পৰা ওলাই আহিল। [illegible] মদ বনাবলৈ মেলি দিয়া সিজোৱা চাউলবোৰ লবাই আছিল। ভাত লাগি থকা হাতেৰেই তাই বাহিৰলৈ ওলাই আহিল।

"তহতে বাৰু কামবোৰ লাহে ধীৰে কৰিব নোৱাৰনে ? বাৰু, ভাতকেইটা বনাই থবিহঁক মই হাটলৈ যাওঁ।" – দুমুঠিমান [illegible] কচু ঠাৰি কেইমুঠিমান ঢেঁকীয়া আৰু কেইমুঠিমান হালধীয়া হৈ থকা কচুৰ ফুলেৰে ভৰি থকা খোৰা এটা মূৰত ওলমাই মুখেৰে [illegible] ভোৰভোৰাই মাক ওলাই গ'ল।

ফুলহঁতৰ ঘৰ কোকৰাঝাৰ জিলাৰ অন্তৰ্গত [illegible] শিলঘাট নামে এখন গাৱঁত। বড়ো আৰু মুছলমান [illegible] সম্প্ৰদায়ৰ প্ৰায় দহটামান চুবুৰীৰে সৈতে এখন [illegible] শান্তিপূৰ্ণ গাওঁ শিলঘাট। গাওঁখনৰ কাষেৰে [illegible] গৈছে একে নামৰে এখন সৰু নৈ। আচলতে [illegible] খনৰ নামেৰেই গাওঁখন নামাকৰণ কৰা হৈছিল [illegible] পুৰণি কালত হেনো নৈ খনৰ ঘাটবোৰত প্ৰকাণ্ড [illegible] প্ৰকাণ্ড শিল কিছুমান আছিল। সেয়েহে মানুহে [illegible] নৈ খনৰ নাম দিছিল শিলঘাট আৰু এই গাওঁখন [illegible] ইয়াৰ পাৰতেই অৱস্থিত বাবেই ইয়াৰ নামো [illegible] হৈছিল শিলঘাট।

এই গাৱঁতেই ফুলশ্বৰী হতঁৰ পৰিয়ালটো [illegible] কৰে। মাক, দেউতাক আৰু ভনীয়েক অঞ্জনাৰে সৈতে সৰু আৰু সুখী পৰিয়াল ফুলেশ্বৰীহতঁৰ। দেউতাকে পৈত্ৰিক মাটি [illegible] দুবিঘাতে ধান খেতি কৰে। মাকে ওচৰৰে বিলখনৰ পাৰৰ পৰা কচু, ঢেঁকীয়া চিঙি আনি সৰু সৰু মুঠি বনাই হাটলৈ নি বিক্ৰী [illegible] কৰে। ফুলে আৰু অঞ্জনাইও অলপ অলপ মদ বনাই পাইকাৰী বেপাৰীক বিক্ৰী কৰে। মুঠৰ ওপৰত পৰিয়ালটো অভাৱ-অনাটন [illegible] নোহোৱাকৈ চলি থাকিল। আজি কিছুদিন আগৰ পৰা দেউতাকে ওচৰৰ সংঘটোৰ ল'ৰাবোৰৰ সৈতে মিলি গাৱঁৰ খালি মাটি [illegible] চৰকাৰৰ পৰা কৃষি লোণ লৈ আধুনিক পদ্ধতিৰে বতৰৰ শাকপাচলি [illegible] ভেণ্ডি আদি বেচি বেছ লাভবানো হৈছে।

ওচৰৰ সংঘটোত গাৱঁৰ [illegible] কৰিবলৈ লৈছে। যোৱাবাৰ বাৰিষাত লাও, কোমোৰা [illegible]

[illegible] ল'ৰাবোৰেও [illegible] আৰু আজিৰ সময়ত বিহুনাম, বড়োগীত, জিকিৰ, বড়োনৃত্য আদিৰ [illegible] [illegible] হাৰমনিয়াম, ঢোল আদি যি য'ত লাগে সকলোবোৰ যোগাৰ কৰি দিছে ছোৱালীবোৰক। [illegible]

[illegible] ফুলৰ ওচৰৰ চুবুৰীটোৰ বিয়াজৰ সৈতে। গুৱাহাটীত বি. এ পাছ কৰি সি প্ৰায় এবছৰ মান আগতে গাৱঁলৈ [illegible]

আহিছে। আগলৈ পঢ়াৰ কথা নাভাবি গাৱঁৰ উন্নতিৰ বাবে সি উঠি-পৰি লাগিছে। বিয়াজ গাঁৱলৈ আহোতে ফুল দ্বাদশ শ্ৰেণীত। তাইৰ গাত তেতিয়া যৌৱনে বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱ পেলাইছে। লাহী দেহবল্লৰী, টোল পৰা গাল, ডাঙৰ-ডাঙৰ গভীৰ ক'লা চকু, হালিৰে সৈতে তাই তেতিয়া শিলঘাটৰ এজনী লেখত লবলগীয়া সুন্দৰী। বিয়াজৰ সুঠাম চেহেৰা, ধুনীয়া চকুহালি প্ৰথম দেখি ফুল মোহিত হৈ পৰিছিল। ইপিনে বিয়াজৰো একেই অৱস্থা। পাঁচ বছৰ আগতে গাওঁ এৰি যোৱা বিয়াজে ফুলক প্ৰথমবাৰ দেখি মুগ্ধ হৈ গৈছিল। সাধাৰণ পাৰি দিয়া এখন বংউৰি যোৱা সেউজীয়া দখনাইয়ো তাইৰ মনোমোহা ৰূপ কমাব পৰা নাছিল। এক কথাত ক'বলৈ গ'লে প্ৰথম দেখাতেই দুয়ো দুয়োৰে প্ৰেমত পৰিছিল।

চহৰত পঢ়ি অহা বিয়াজে সংঘৰ ল'ৰাবোৰৰ লগ লাগি গাৱঁৰ চন পৰি থকা মাটিবোৰত বৈজ্ঞানিক পদ্ধতিৰে খেতি কৰাৰ কথা ভাবিলে। কথামতেই কাম। এদিন গাৱঁৰ কেইজনমান লেখত লবলগীয়া মানুহ মাটি এখন মিটিং পাতিলে। তাৰ পাছত চৰকাৰৰ পৰা ঋণ লৈ মানুহবোৰে খেতিৰ কামত লাগিল। প্ৰায় তিনিমাহ মানৰ ভিতৰতে গাৱঁৰ চন পৰি থকা মাটিবোৰ ফলে ফুলে চকুত লগা হৈ উঠিল।

গাওঁবাসীয়ে বিয়াজহতঁক প্ৰাণ ভৰি আশীৰ্বাদ দিলে। ফুলৰ দেউতাক মতিৰামে এদিন বিয়াজহঁতক ভাত খাবলৈ মাতিলে। সেইদিনাই প্ৰথম ফুলৰ সৈতে কথা হৈছিল বিয়াজৰ। তাৰ পাছত খেতিৰ কামত বিয়াজ মাজে সময়ে ফুলহতঁৰ তালৈ আহিবলৈ ল'লে। ফুলৰো লাজ, সংকোচ লাহে লাহে কমি আহিল। এদিন বিয়াজে তাইক প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ দিলে। তাইও বিনা সংকোচে মুছলমান বিয়াজক আকোঁৱালি ল'লে। দুয়োৰে মাজত ঘনিষ্ঠতা বাঢ়িল। লাহে লাহে কথাটো ফুলৰ মাক-দেউতাকৰ চকুত পৰিল। কিন্তু দেউতাকে তাইক একো নকৈ এক প্ৰকাৰ নিৰৱ সন্মতি প্ৰদান কৰিলে। মাকৰ মনত কিছু সংকোচভাৱ আছিল যদিও বিয়াজৰ অমায়িক ব্যৱহাৰ, সৎ চৰিত্ৰ আদিৰ কথা ভাবি মনে মনে ৰ'ল।

কিছুদিন পিছত ফুলৰ হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী পৰীক্ষাৰ ফলাফল ওলাল। ফুলৰ সৰুৰে পৰাই পঢ়াত মন নবহিছিল। কিন্তু তাই পাঠৰ বাহিৰৰ কিতাপ পঢ়ি ভাল পাইছিল। আশা কৰামতেই তাই তৃতীয় বিভাগত উত্তীৰ্ণ হ'ল। তাই আৰু পঢ়াৰ কথ নাভাবিলে। ঘৰৰ পৰাও তাইৰ বিয়াৰ কথা ভাবিলে। ফুলৰ মাক-দেউতাকে এদিন বিয়াজৰ ঘৰলৈ গৈ মাক-দেউতাকক পোনপটীয়াকৈ দুয়োৰে বিয়াৰ কথা ক'লে। কথাটো শুনি বিয়াজৰ মাক জাঙুৰ খাই উঠিছিল। কিন্তু বিয়াজৰ দেউতাক আৰু বিয়াজৰ বুজনিত আৰু একমাত্ৰ পুত্ৰৰ সুখৰ কথা ভাৱি সন্মতি প্ৰদান কৰিলে। বিয়াৰ দিন বাৰো ঠিক হ'ল। বিয়া দুয়োটা নিয়মতেই হ'ব। প্ৰথমতে ফুলৰ ঘৰত বড়ো নিয়মত ফুলক বিয়া কৰাই নি পিছত বিয়াজৰ ঘৰত মুছলমান নিয়মত নিকাহ হ'ব।

বিয়ালৈ আৰু মাত্ৰ বিশ দিন বাকী। বিয়াৰ যোগাৰ প্ৰায় হৈছেই। এনে সময়তে স্কুলৰ পৰা অঞ্জনাই এক বিস্ফোৰক খবৰ দিলে –

"ফুল তই জাননে, ওচৰৰ চম্পা গাৱঁত বড়ো আৰু মুছলমানৰ কাজিয়া লাগিছে। বহুত মানুহ ঘায়ল হৈছে হেনো। শুনিছো জিলাৰ প্ৰায়বোৰ গাৱঁতেই মৰামৰি লাগিছে।"

"তই এইবোৰ কি কৈছ ? ক'ত শুনিলি তই ? কোনে ক'লে ?" - ফুলে আচৰিত হৈ শুধিলে।

"অ' সচাঁকৈ । মোক আচিয়াই ক'লে। পুৱাৰ পৰা টিভি ত দি আছে হেনো। বহুত মানুহ গাওঁ এৰি পলাইছে। কিছুমান দল বান্ধি নিৰাপদ ঠাইত আছে। আজি হাট নবহে নহয়। তাতো মাৰ-পিত লাগিছে হেনো।" – অঞ্জনাই আতংকগ্ৰস্ত ভাৱে ক'লে।

"বাৰু তই ভাতকেইটা বনাবি। মই মাক লৈ আহো। দেউতাক দেখিছিলি নেকি ? হাটৰ ফালে গ'লে সৰ্বনাশ হ'ব।" — ফুলে চিন্তিতভাৱে সুধিলে।

"নাই দেখা" - অঞ্জনাই ক'লে

"বাৰু মই আহো ৰ" - এই বুলি ফুল বাহিৰৰ ডাঁৱত মেলি থোৱা গামোছা এখন গাত লৈ ওলাই গ'ল।

ফুল গৈ গৈ সংঘৰ ওচৰ পালে। তাই দূৰৰ পৰাই সংঘৰ চোতালত বহুত মানুহ দেখিলে। অলপ ওচৰলৈ গৈ মানুহৰ জুমটোত মাক দেউতাকক বিচাৰিলে। দুয়োকে তাত দেখা পাই তাই আশ্বস্ত হ'ল। কিন্তু আন কথা এটাই তাক বিচলিত কৰিলে। বড়ো-মুছলমানৰ কাজিয়া ? তাৰ মানে তাইৰ আৰু ৰিয়াজৰ কাজিয়া ? তাইৰ ৰিয়াজক তাইৰেই আত্মীয়ই অপকাৰ কৰিব ? ই অসম্ভৱ। যিজন ৰিয়াজে গাঁৱৰ উন্নতিৰ বাবে নিজৰ ভৱিষ্যতৰ বাজী লগাই দিলে সেইজন ৰিয়াজক গাওঁবাসীয়ে মাৰিব ? কেতিয়াও নহয়। আন ঠাইত যিয়েই নহওঁক লাগিলে সিহঁতৰ গাঁৱৰ মিলা-প্ৰীতি কেতিয়াও হিংসালৈ বদলি নহয়।

সংঘত ৰিয়াজ, পৱিন, মনোজ, আব্দুল হঁতে মানুহবোৰক আশ্বাস দি আছে। মনোজে কৈছে "আমি সকলো ভাই ভাই। আমি কেতিয়াও ৰিয়াজ ভাইহঁতৰ অপকাৰ কৰাৰ কথা ভাবিব নোৱাৰো। ইমান দিনৰ পৰাই আমি সকলোৱে মিলা-প্ৰীতিৰে আছো। কিন্তু আজি আন কাৰোবাক দেখিয়েই সেই মিলা-প্ৰীতি ভংগ কৰিম নেকি ? আমাৰ দুখত মুছলমান ভাই সকলেও দুখী হৈছে আৰু আমাৰ সুখত আনন্দিত হৈছে। এনে ঐক্য, শান্তি আমি কেতিয়াও ভাঙিব নিদিও।"

"কওঁক পাৰিবানে থাকিব আপোনালোক একতাৰ দোলেৰে বান্ধ খাই ? যদি আমি সকলো এক হৈ থাঁকো, তেন্তে বাহিৰৰ কাৰো ইমান শক্তি নাই যে আমাৰ সুখ - শান্তি ভংগ কৰিব। বাকী আপোনালোকৰ হাতত।" - ৰিয়াঁজে মানুহবোৰক জাগ্ৰত কৰিবৰ চেষ্টা কৰিলে।

চাৰিও ফালে বাইজে মনোজ আৰু ৰিয়াজৰ কথাত সন্মতি দিলে। সকলোৱে সমস্বৰে ক'লে "আমি আমাৰ ঐক্য নাভাঙো। শিলঘাটলৈ অশান্তি নানো।" ফুলে এক স্বস্তি নিশ্বাস এৰিলে। তাইৰ বুকুৰ এটা গভীৰ বোজা আঁতৰি গ'ল।

লাহে লাহে সকলো সংঘৰ্ষ শাম কাটিল। এই মাৰ পিটত বহতো মানুহ মৰিল, আহতৰে হস্পিতাল ভৰ্তি হ'ল। চাৰিওফালে পাৰ হৈ যোৱা এজাক ধুমুহাৰ বিধ্বস্ত ক... জলা ঘৰ, কটা গছেৰে ভৰপুৰ।

কিন্তু এইবোৰে চুব পৰা নাই শিলঘাটক। বাইজে একতাই শিলঘাটত অশান্তি সোমাব নিদিলে। এতিয়াও আগৰ... সংঘত জিকিৰ, বড়োগীতৰ সমাদৰ হয়। আজি ৰিয়াজ আৰু... ফুলৰ বিয়া। চাৰিওফালে হিংসাৰ দাবানলৰ মাজতো শিলঘাট... এক উখল-মাখল, আনন্দৰ পৰিবেশ। হিংসাৰ মাজতো ফু... আৰু ৰিয়াজে ফুলশয্যাৰ সপোন ৰচিছে।

(কোকৰাঝাৰৰ হিন্দু-মুছলমানৰ কাজিয়াৰ মাজত এখন গাঁ... গাওঁবাসীয়ে এই কাজিয়াৰ ছিটিকনি তেওঁলোকৰ গাঁৱত পৰি... দিয়া নাছিল। তাৰেই আলম লৈ এই গল্পটো ৰচিত হৈছে।)

——oo——

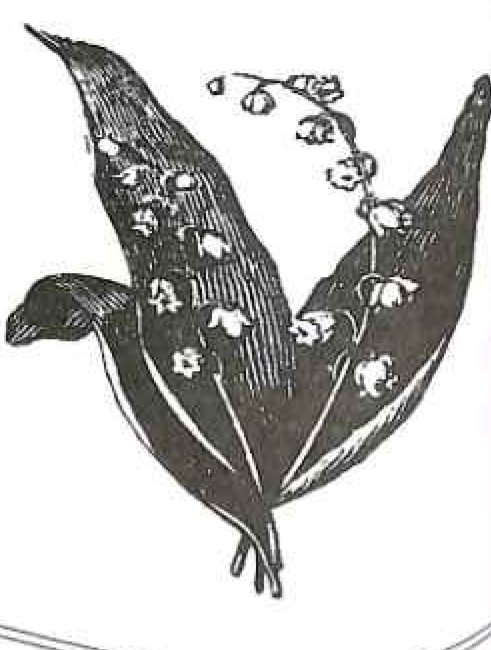

শেষ আশা

হিৰণ দুৱৰা
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

অলপ আগতে ব'দে জলমলাই থকা দুপৰীয়াটো মেঘে ঢাকি ধৰিলে। কিছুসময় পিছতে হয়তো নুলধৰণৰ বৰষুণ পৰিব আৰু তাৰ পিছত আকৌ ব'দ ওলাব। মানুহৰ জীৱনটোও হয়তো এনেকুৱাই। এতিয়াই যদি সুখৰ কৰিণ পৰিছে কিছুসময়ৰ পিছত দুখৰ ছায়াই ছানি ধৰিব জীৱনটো। দিন যোৱাৰ লগে লগে সেই দুখ আঁতৰি আকৌ সউখৰ কিৰণ পৰিব।

স্কুলৰ পৰা আহি অনুৰাধাই কাপোৰ নসলোৱাকৈয়ে বাহিৰত বহি আছে। বৰষুণ দিব বুলি জানিও উঠিবলৈ মন যোৱা নাই। বুবু আহি পালে এতিয়াই হুলস্থুল লগাব। তথাপি তাই উঠা নাই। বতৰটো গোমা কৰিলেই তাই কিয় জানো ভাবুক হৈ পৰে, অতীতলৈ উৰি যায় মনটো।

"তোমাক মই লাইব্ৰেৰীত প্ৰায়ে বুৰঞ্জী পঢ়ি থকা দেঁখো। তুমি বুৰঞ্জী পঢ়ি খুব ভাল পোৱা নেকি ?" - অপ্ৰত্যাশিত ভাৱে ল'ৰাজনে সুধিছিল।

তাই হঠাৎ প্ৰশ্নটো শুনি থতমত খালে। আচলতে তাই ল'ৰাটোক বহুদিনৰ পৰা লক্ষ্য কৰি আছিল। ল'ৰাটোৰ স্বভাৱ, চৰিত্ৰ, গাম্ভীৰ্যতা, দেখনিয়াৰ ৰূপে তাইক প্ৰথম কলেজত ভৰি দিয়াৰ দিনাখনৰ পৰাই আকৃষ্ট কৰিছিল।

"নাই, এনেই পঢ়ো আৰু আচলতে এই ৰজা - মহাৰজাৰ কাহিনীবোৰে মোক বৰ ৰোমাঞ্চিত কৰে" - লাজ লাজ ভাবে তাই উত্তৰ দিলে।

"মোৰ কিন্তু বুৰঞ্জীত চখ নাই। মোৰ চখ কবিতা পঢ়াতহে। কিন্তু লিখিব হ'লে নাজানো" - ল'ৰাজনে ক'লে।

"ওঁ, কবিতা পঢ়ি ময়ো ভাল পাওঁ। কিন্তু মোৰ প্ৰথম পছন্দ হ'ল বুৰঞ্জী" - তাই উত্তৰ দিয়ে।

"বাৰু তুমি পঢ়া, মোৰ ক্লাছ এটা আছে - এইবুলি কৈ ল'ৰাজন গুছি গ'ল।"

এয়াই তাইৰ লগত ল'ৰাজনৰ প্ৰথম আৰু শেষ কথোপকথন।

পিছদিনা তাই ল'ৰাজনক দেখিলে। সি তাইক দেখি দূৰৰ পৰা এটা হাঁহি মাৰিলে।

"অনু, তই তাক কেনেকৈ চিনি পাৱ ?" লগৰ চন্দনাই সুধিছিল।

"কালি লাইব্ৰেৰীত কথা পাতিছিলো ল'ৰাটোৰ লগত। কিয় সুধিলি ?"

"আমাৰ ক্লাছৰ যে শেৱালি, সি তাইক ভাল পায়। দুয়োৰে বিয়াও ঠিক হৈ আছে।" শব্দকেইটাই অনুৰাধাৰ বুকুখনৰ কোনোবা এটা কোণত কাঁইটে বিন্ধা দি বিন্ধিলে। তাই নাজানে ল'ৰাজনৰ প্ৰতি তাইৰ

যি আকর্ষণ সেয়া প্রেম নে আন কিবা কিন্তু শেৱালি তাৰ প্রেয়সী এই কথাটোৱে তাইৰ হৃদয়ত বহুদিনলৈ খোচা - বিন্ধা কৰি থাকিল।

[illegible] পাছ কৰিলে। কিন্তু মাক বাপেকহীন তাইক ককায়েক-বৌয়েক আৰু পঢ়োৱাৰ কথা নাভাৱি বিয়া দিয়া কথা চিন্তা কৰিলে।

ভৰামতেই পিছৰটো বহাগত এটা ব্যক্তিগত বেংকৰ কর্মচাৰী কৌস্তভ হাজৰিকাৰ সৈতে বিয়া হৈ গ'ল তাইৰ। কৌস্তভ মানুহজন বাহিৰত যিমান গম্ভীৰ ভিতৰত সিমান চঞ্চল। মৰমেৰে উপচাই তুলিছিল সি তাইৰ সংসাৰ। তাই খুব সুখী হৈছিল কৌস্তভক পাই। কিন্তু নিয়তিৰ কি নিষ্ঠুৰ বিড়ম্বনা, এই সুখ তাইৰ স্থায়ী নহ'ল।

দেৱৰেকৰ বিয়াৰ প্ৰস্তুতি চলিছিল ধুমধামেৰে। সকলোৱে হাঁহি মুখেৰে কাম কৰি [illegible] তাইৰ সাত [illegible] কাম কৰা মানুহবোৰক কাঢ়া নির্দেশ আছিল তাইক যেন একো কৰিবলৈ দিয়া নহয়। ব্যস্ততাৰ মাজতো সি খবৰ ৰাখিছিল তাই [illegible] নাই। কাম কৰি থকাৰ মাজতে দৌৰি আহি আহি সুধিছিল গাটো বেয়া লাগিছে নেকি ?

গধূলি ৮ বজাত ৰৰযাত্ৰী ওলাই গৈছিল। ঘৰত বৈছিল মাথোন কেইটামান সৰু ল'ৰা-ছোৱালী, [illegible] তাই। বহুল বাৰাণ্ডাখনত তাই বহি বহি টোপনিয়াই আছিল। ৰাতি তেতিয়া দুপৰ। তেতিয়াই ওচৰৰে যদু খাই দৌৰি আহি খবৰটো দিছিল। বিয়া কৰাই আহোঁতে দৰা-কইনাসহ গোটেই গাড়ীখন ৰাস্তাৰ কাঠৰ দলং এখন ভাঙি নৈত পৰে। হেণ্ডিমেনৰ বাহিৰে কোনো নাবাচিলে।

শেষ, সকলো শেষ হৈ গ'ল। ভাঙি গ'ল তাইৰ সপোনৰ কাবেং। দুদিনলৈ তাইৰ সম্বিত অহা নাছিল। ওচৰত কোনো নাথাকিলে তাইৰ আত্মহননৰ কথা মনলৈ আহিছিল। কিন্তু পেটৰ সন্তানটিৰ বাবে তাই সেইফেৰাও কৰিব পৰা নাছিল।

লাহে লাহে শোক পাতলি আহিছিল। ঘৰখনো নিৰল হৈ পৰিছিল। [illegible] তাই আৰু কৌস্তভ দূৰ সম্পৰ্কীয় এগৰাকী মাহী। তেঁৱো তাইৰ দৰে অকলশৰীয়া আছিল। তাইৰ দুৰাৱস্থা দেখি ওচৰৰ স্কুলখনে খালী হৈ থকা শিক্ষয়িত্ৰীৰ পদ এটাত নিযুক্তি দিলে। এসময়ত তাইৰ অন্ধকাৰ জীৱনত একমাত্ৰ দীপক হৈ আহিল বুবু। দুবছৰ মানৰ পিছত তাইৰ চাকৰিটোও স্থায়ী হ'ল। স্কুলখনো চৰকাৰৰ হাতলৈ গ'ল। সি আৰু মাহীয়েকেই এতিয়া তাইৰ সংসাৰ। [illegible] এটাও পৰিৱ নিদিয়াকৈ ডাঙৰ কৰিছে বুবুক তাই। [illegible] মাকৰ দুখ বুজে। অনাহকত একো বস্তুৱে আবদাৰ নকৰে সি মাকক। আজি সি বিছ বছৰীয়া হ'লগৈ।

"মা মা, কি হৈছে তোমাৰ ? এনেকৈ কককুণত [illegible] আছা যে ? মেলি দিয়া কাপোৰবোৰ গোটেই তিতিল দেখিছানে ? আইতা, আইতা, বাহিৰৰ পৰা কাপোৰবোৰ লৈ যোৱা আকৌ। মা উঠা উঠা সোনকালে - বুবুৰ তৎপৰতা দেখি তাই হাঁহি উঠিল।"

"হাঁহিছা যে ? উঠা আৰু' - কৃত্ৰিম খং দেখুৱালে বুবুয়ে মাকক।

তাই বহাৰ পৰা উঠি বুবুৰ কপালত এটা চুমা খালে। এয়াই তাইৰ [illegible], ভৱিষ্যত সকলো কৌস্তভৰ বংশৰ একমাত্ৰ কুলদীপক।

— ০০০ —

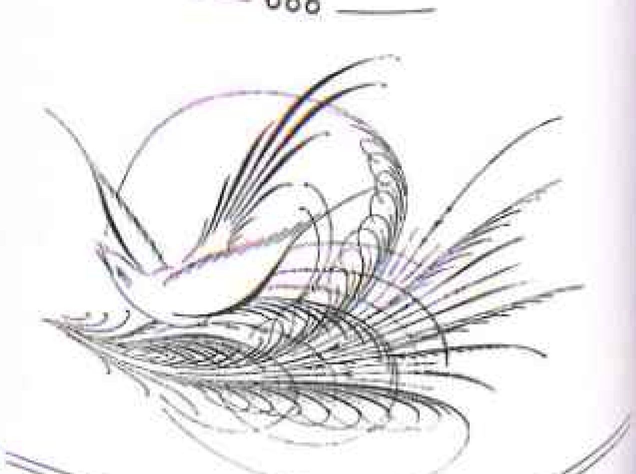

ৰ'দৰ ঠিকনাত দুৰৰি নিয়ৰ

মহেন্দ্ৰ কলিতা
স্নাতকঃ- ৩য় বৰ্ষ

দুৰৰিয়ে বাৰে বাৰে নিজকে প্ৰশ্ন কৰে- এয়াই নেকি প্ৰেম? এয়াই নেকি ভালপোৱা? এয়াই নেকি মনৰ এক স্বতঃ স্ফূৰ্ত অনুভৱ?? দুৰৰিৰ মনত আজিকালি অহৰহ এক অনুপম নান্দনিক অনুভূতিয়ে ক্ৰিয়া কৰি থাকে। তাই এক ভীষণ আনন্দত বিভোৰ হৈ পাৰ কৰিছে পল-অনুপল। এজাক সুখৰ বৰষুণে তাইক তিয়াই ৰাখে অনৱৰতে। এই আনন্দ, এই অনুভূতি, এই সুখৰ কথা বুজাব নোৱাৰে তাই কোনো ভাষাৰে, কোনো শব্দৰে...

"নিয়ৰ" যাৰ বাবেই এই অনুভৱ, সুখানুভূতিৰ জন্ম তাইৰ মনত। বহুত ভালপাই নিয়ৰে দুৰৰিক, দুৰৰিয়ে নিয়ৰক। নিয়ৰ তাইৰ বাবে হৃদয়ৰ কহুৱা কোমল স্পন্দন, এক মিঠা শিহৰণ।কলেজীয়া জীৱনক যদি বহাগ বুলি কোৱা হয়, তেতিয়া নিয়ৰ হ'ব তাইৰ বহাগৰ প্ৰথমজাক বৰষুণ। যি বৰষুণৰ অবিহনে অতুলনীয় বহাগৰ ৰূপ লাৱণ্য প্ৰকাশ নহয়। বহাগৰ প্ৰথমজাক বৰষুণে যিদৰে ধূলিয়াৰি দিনবোৰ আঁতৰাই, শীৰ্ণ গছবোৰক কুঁহিপাতৰ সাজ পিন্ধায়, খৰাং নৈখনক গতি দিয়ে ঠিক তেনেদৰে নিয়ৰ দুৰৰিৰ জীৱনত বৰষুণ হৈ আহি তাইক ন-সাজেৰে, ন-ৰূপেৰে, ন ন অনুভৱেৰে গঢ়ি তুলিছে...

দুৰৰিয়ে প্ৰায়ে মনত পেলায় তাইৰ কলেজীয়া জীৱনৰ দিন কেইটালৈ, যি দিন কেইটা মনলৈ আহিলেই তাইৰ মনত কনজুনকৈ নুপূৰ বাজে। স্কুলীয়া জীৱনৰ বান্ধোনৰ পৰা মুক্ত হৈ কলেজৰ মুক্তজীৱন তাই বন্দী হৈছিল নিয়ৰৰ ভালপোৱাত। এবছৰ চিনিয়ৰ নিয়ৰৰ লগত N.C.C. ৰ সম্পৰ্কত দুৰৰিয়ে গুধা পোচা কৰিছিল। তেনেকৈ চিনাকী হৈ বন্ধুত্বৰে আৰম্ভ হৈছিল সিহঁত দুয়োটাৰে সম্পৰ্ক। নিয়ৰৰ সৰল ব্যক্তিত্ব, মৰমসনা কথাবোৰ, আপোন আপোন লগা ব্যক্তিত্ব পৰায়ণে আকৰ্ষণ বঢ়াইছিল দুৰৰিক নিয়ৰৰ প্ৰতি। নিয়ৰৰ কথা ভাবিলেই তাইৰ মনত অজানিতে এজাক মৌ-মাখিয়ে গুণ-গুণনি কৰা হ'ল। কলেজত তাইৰ দুনয়নে বাৰে বাৰে নিয়ৰক চাবলৈ ব্যাকুল হৈ পৰা হ'ল। মোবাইল ফোনত SMS ৰ সংকেত বাজিলেই নিয়ৰৰ SMS আহিছে তেনেকুৱা ভাৱে তাইৰ মনত দোলা দি থকা হ'ল......

এদিন হঠাতে দুৰৰিক নিয়ৰে এজাক আকাংক্ষিত বৰষুণ নমাই দিলে ... কলেজৰ দেৱদাৰু কেইজোপাৰ তলত নিয়ৰে দুৰৰিক ভালপাঁও বুলি ক'লে ... প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ দিলে ..... দুৰৰিৰ বুকুত এক অজান আনন্দই জীপাল হৈ উঠিল, তাইৰ বুকুত কৃষ্ণচূড়া, ৰাধাচূড়াৰ ফুল ফুলি উঠিল, তাইৰ দুচকুৰে সুখৰে দুটোপাল নিয়ৰৰ মুকুতা জিলিকি উঠিল...

ভালপোৱাৰ শিকলিৰে বান্ধি দুৰৰি নিয়ৰৰ সম্পৰ্কটো বহু আৱেগ, অনুভূতিৰে আগুৱাই লৈ গৈ আছে। দুৰৰিয়ে নিয়ৰক এই পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ সুখী ব্যক্তিজন কৰি তুলিব বিচাৰে তাইৰ প্ৰেমেৰে, নিয়ৰৰ প্ৰতিটো কথাকে গুৰুত্ব দি তাৰ প্ৰতিটোৰে খবৰ ৰাখিব বিচাৰে, তাৰ প্ৰতিটো প্ৰিয় আশ্ৰয় কথাবোৰ জানি ল'ব বিচাৰে.....

ৰাতিপুৱাৰে পৰা দুৰৰিয়ে নিয়ৰক অহৰহ SMS কৰি থকা হ'ল। শুই উঠিলানে? চাহ খালানে? গা ধুলানে? কলেজলৈ আহিব ওলাইছানে? ..... ইত্যাদি ইত্যাদি কিমান যে কথা জানি থাকিব বিচাৰে তাই। তাইও তাইৰ প্ৰতিটো সৰু-বৰ কথা নিয়ৰৰ সৈতে ভগাই নোলোৱাকৈ থাকিব নোৱাৰা হ'ল। কলেজত চুলি মেলি যাম আজি, দৌৰাদৌৰিত কাজল সানিব নহ'লেই আজি, দেউতাৰ পৰা গালি খালো ... ইত্যাদি ইত্যাদি...

দুৰবিৰ সমগ্ৰ সত্তাত যেন নিয়ৰ ভৰি আছে। তাই নিজেই নিজক লৈ অহংকাৰী হৈ উঠে নিয়ৰৰ দৰে এজন প্ৰেমিক থকাৰ বাবে। জীৱনৰ সুখ দুখ, যন্ত্ৰণা, ঘাত-প্ৰতিঘাতক একো গুৰুত্ব নিদি, নিয়ৰৰ মৰম ভালপোৱাৰে তাই এআকাশ সুখত বিভোৰ হৈ থাকে। নিয়ৰে যে তাইৰ জীৱন-ধাৰণ, চিন্তা-ভাৱনা সকলোতে নতুন পোচাক পিন্ধাই সলনি কৰি পেলাইছে তাইক। আগতে তাই ৰাতি মাকক সাৱতি শুইছিল, এতিয়া নিয়ৰৰ ভাব গুণ-গুণেৰে গাৰুটো বুকুৰ মাজত লৈ ৰাতি পাৰ কৰে। এতিয়া তাই দিলৱালে দুলহোনীয়া লে জায়েংগে, কুচ, কুচ হোতা হে, জব উই মেট আদি চিনেমাবোৰ উপভোগ কৰাৰ লগতে চিনেমাকেইখনৰ কথাবোৰ হৃদয়ংগম কৰি লয়। এতিয়া তাই শুনিব লৈছে কিশোৰ কুমাৰ, জয়ন্ত হাজৰিকাৰ হৃদয়স্পৰ্শী পুৰণি গানবোৰ। লগতে মাথো নিয়ৰৰ কথামতে হাতত তুলি লোৱা কৰিছে প্ৰণৱকুমাৰ বৰ্মণ, নীলিম কুমাৰৰ কবিতা পঢ়ি, অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী, গল্প-উপন্যাসবোৰ.../

কিন্তু দুদিনমানৰ পৰা নিয়ৰৰ হ'ল কি? দুৰবিৰ SMS বোৰৰ Reply ভাল দৰে নকৰা হ'ল। কেতিয়াবাতো দুই এটা SMS অৰ Reply একেবাৰেই নিদিয়ে। কি- কাৰণে এনেকুৱা কৰিছে নিয়ৰে তাইৰ লগত, দুৰবি চিন্তিত হৈ উঠিল। পৰীক্ষাৰ আগৰ সময়ৰ বাবে দুয়ো কলেজ যোৱা বন্ধ কৰি ঘৰতে পঢ়াত লাগিছে। কলেজ নোযোৱা বাবে দুয়োজনৰ লগ কৰা নহয়, সেইবাবে দুৰবীয়ে নিয়ৰক আগতকৈ আৰু অধিক শৰণ কৰাত লাগিল। কিন্তু নিয়ৰৰ Reply নাপাই তাইৰ মনত বাৰে বাৰে বাধা দিয়াৰ পিছতো শংকা উপজিছে, নিয়ৰে আন কোনোবা ছোৱালীক Girl Friend কৰি ল'লে নেকি? যাৰ বাবে সি তাইক এইদৰে avoid কৰি চলিছে। শংকা তাইৰ বাবে সন্দেহ হৈ আহিল। আৰু এসপ্তাহ এই সংকা সন্দেহৰ মাজত ডুবি থাকি অস্থিৰ হৈ উঠিল। আৰু তাই নিয়ৰক Call কৰি গুদি পেলালে তাইক সি এইদৰে avoid কৰি চলাৰ কাৰণ কি? প্ৰকাশ কৰি দিলে তাইৰ সন্দেহ কথাও। সি কি নতুন Gilr Friend ল'লে নেকি? নি... কিছু মৌন থাকি দূৰবিক ক'লে যে অহাঁকালি তাইক ল... কৰিব Bindaas Bite ৰেষ্টুৰেন্ট খনত...

নিয়ৰে দুখমনেৰে আৰু ক্ষোভ ভৰা কণ্ঠৰে দুৰবি... কথাবোৰ কৈ গ'ল। Bindaas Bite ৰ ৪ নং টেবুলখন... দুৰবি শিলপৰা কপৌৰ দৰে থৰ হৈ থাকিল, নিয়ৰৰ কথাবো... শুনি। হয়তো, তাই এবাৰো কথাবোৰ ভালদৰে ভাবি না... মাথো নিয়ৰৰ প্ৰেমক, বিশ্বসক মাথো সন্দেহ কৰিব জানিলে... পৰীক্ষাৰ আগৰ সময়ত অহৰহ SMS কৰি থকাটো একেবাৰে... ভাল কথা নহয়, নিয়ৰে কথাখিনি কোৱাৰ পিছতহে তাই... মনত আহিল এইকথাটো। প্ৰেম কৰিবলৈ বছৰৰ বা... সময়চোৱা পাম, কিন্তু পৰীক্ষাৰ আগৰ তিনিমাহ অতি মূল্যৱা... সময়। এইখিনি সময়ত নিজৰ প্ৰেমক বিশ্বাস কৰি প্ৰেমিক... প্ৰেমিকাই পঢ়াত মনোযোগ দিয়াতোহে প্ৰধান কাম। দুৰবি... নিয়ৰৰ ওচৰত লাজ পালে। তাই নিয়ৰক ক্ষমা খুজিব বিচাৰি... একো এটা শব্দ ওলাই নাহিল তাইৰ মুখেৰে, মাথো দুচকু... দুটোপাল তপত লোতক নামি আহিল....

নিয়ৰে দুৰবিৰ চকু পানীখিনি মচি দি ক'লে— ... দুৰবি, প্ৰেমে মানুহক দিব পাৰে ৰ'দৰ ঠিকনা, নহলে ... দিব পাৰে এন্ধাৰৰ যাতনাত। প্ৰতিটো পলে পলে এ... আমাক টানি নিব বিচাৰি থাকে, কিন্তু আমাৰ লক্ষ্যত ... আৰু ৰ'দৰ ঠিকনা দিয়ে বিশ্বাসে। আহা আমি আমাৰ ... ৰ'দৰ ঠিকনা দিবলৈ বিশ্বাসেৰে আগবাঢ়োঁ....

দুৰবিয়ে পুনৰ একো মুখেৰে কব নোৱাৰি নিয়ৰৰ বা... মাজত সোমাই গাৰ বলেৰে সাৱতি ধৰিলে আৰু এই সা... ধৰাত জোৰে তাই নিয়ৰক বুজাই দিলে যে শৰতৰ দুৰবিৰ... ৰ'দ পৰি জিলিকা নিয়ৰতকৈও বেছি ধুনীয়া কৰি তো... সিহঁতৰ প্ৰেমক...

ৰ'দৰ ঠিকনাত .... বিশ্বাসেৰে.......

oooo

প্ৰথম পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত বাৰ্ষিক কলেজ সপ্তাহ চুটি গল্প প্ৰতিযোগিতা

ভাড়াঘৰ

হিৰণ দুৱৰা
স্নাতক ২য় বৰ্ষ

মানুহজনীৰ খেচখেচনিত ওলাই আহিছো এটি সুবিধা থকা কম পইচা ভাৰাৰ ভাড়াঘৰ এটা বিচাৰি। এতিয়ালৈ চাৰিটামান চালো, কিন্তু এটাও পচন্দ হোৱা নাই। কোনোবাটোত বাথৰুমৰ অসুবিধা, কোনোবাটোত পানীৰ, কোনোবাটোৰ পৰা আকৌ ল'ৰা-ছোৱালীৰ স্কুল বহু দূৰৈত। আকৌ আটাইকেইটা সুবিধা থকা এটা পাইছো যদিও ভাৰাৰ পৰিমাণটো শুনিয়েই উভটিব লগা হ'ল।

সঁচা কথা কবলৈ হ'লে মই বৰ্তমান থকা ঘৰটো এৰিবলৈ মুঠেই মন নাই। সেয়েহে পত্নীয়ে প্ৰায় পোন্ধৰ দিন মান খেচখেচোৱাৰ পিছতহে আজি ওলাইছিলো। কিন্তু দেখিলো বৰ্তমানৰটোৰ সমান সুবিধা কোনো এটাতেই নাই।

মানুহজনীৰ কথা মনত পৰিলে হাঁহি উঠে। এই ব্যস্ত মহানগৰীতো তেওঁ ভূত দেখা পায় হেনো। আজিৰ দিনতো ভূতৰ ভয়ত ইমান সুবিধা থকা ঘৰ এটা এৰি বেলেগ বিচাৰিব লগা হৈছে। আচৰিত কথা ক'লা কাপোৰ পিন্ধা ভূতটোৱে (পত্নীৰ মতে) সদায় তেওঁকহে দেখা দিয়ে, মোক কোনোদিনেই নিদিয়ে।

যি কি নহওঁক, ঘৰৰ মালিকনীক এই কথাটো জনাব লাগিব। তেওঁ প্ৰায় তিনিমাহ মানৰ পৰা ভাড়া বঢ়োৱাৰ কথা কৈ আছে। এতিয়া সুবিধা এটা পাইছো, তেওঁক কথাটো কৈ এইখিনি ভাড়াতে কাম চলাব লাগিব।

ঘৰ বিচাৰি বিচাৰি ৰাতি দহটা বাজিল। ঘৰ পাওঁ পাওঁ হৈছো আৰু। এয়া কি ? শ্ৰী মতীয়ে কোৱাৰ দৰেই এয়া দেখোন ক'লা কাপোৰ পিন্ধা কিবা এটা বৈ আছে জপনাৰ কাষত। ভয়ত মোৰ সৰ্বশৰীৰ ঘামি উঠিল। তথাপি মৰণত শৰণ দি ভগৱানৰ নাম লৈ ভূতটোৰ (?) পিছফালে গৈ থিয় হৈ ভূতটোক গৰা মাৰি ধৰিলো। দুয়োৰে মাজত জোঁটা-পুতি লাগিল। হুলস্থুল শুনি পত্নীও ওলাই আহিল বাহিৰলৈ। জোঁটা-পুতিখনত ভূতটোৰ ক'লা কাপোৰ খন খহি পৰিল। তাৰ পাছত যি দেখিলো তাক চাই মই আৰু পত্নী দুয়ো অবাক হৈ পৰিলো। ভূতটো আচলতে মালিকনীৰ কাম কৰা ল'ৰা ৰামু। মই তাক ক'লো "সঁচা কথা ক' তই কিয় এনে কৰিছ, নহ'লে তোক এতিয়াই পুলিচত দিম।"

সি কান্দি কান্দি ক'লে –"এয়া আপোনলোকক খেদিবলৈ মালিকনীয়েহে কৈছিল। ভূতৰ ভয়ত যেন আপোনালোকে এই ঘৰ এৰি যায়।"

——oo——

ম'বাইল

বাৰ্লিন ৰাজবংশী

বৰ্তমান সময়ত ম'বাইলটো মানৱ জাতিৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ বুলি ক'লে ভুল কোৱা নহ'ব ছাগে। যিকোনো সময়ত ইয়াৰ প্ৰয়োজনিয়তা বহু বেছি। যুৱক-যুৱতীৰ বাবে ই হৈ পৰিছে হাতৰ কমাল স্বৰূপ।

এনেকুৱা সময়তে ৰোহিত আৰু পুণমৰ জীৱনৰ ঘটনা এটাকে লিখিলো। আজি ৰোহিতে ৰাজিৱৰ লগত বিহু খাবলৈ নতুনকৈ অহা ওচৰচুবুৰীয়া বৰুৱাহঁতৰ ঘৰলৈ। মনত বৰ স্ফূৰ্তি দুয়োজনৰ।

ৰোহিত আৰু ৰাজিৱ সৰুৰে পৰা নলে-গলে লগা বন্ধু আছিল। এক কথাত ক'বলৈ গ'লে টিউব-টায়াৰ। বৰুৱাহঁত প্ৰথম আহিবৰ দিনাখন দুয়োজনে অলপ সহায় কৰি দিছিল। সেয়েহে সিহঁতৰ লগতে তেওঁলোকৰ চিনাকী আছিল। বৰুৱাহঁতৰ পৰিয়ালত বৰুৱা-বৰুৱানী আৰু দুজনী ছোৱালী পিংকি আৰু বিংকি।

বিহুৰ দিনা ঠিক সময়তে দুয়ো বৰুৱাহঁতৰ ঘৰত উপস্থিত হ'ল। টিং টং ... বৰুৱানীয়ে দুৱাৰ খন খুলি দিলে। অ'... তোমালোক আহা আহা ভিতৰলৈ আহা। দুয়োজনকে ড্ৰইংৰুমত বহিব দি বৰুৱানী ভিতৰলৈ গ'ল।

এইবাৰ পিংকি আৰু বিংকি ড্ৰইংৰুমলৈ আহি সিহঁতৰ লগত মহলা মাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে_।

ৰোহিতৰ চিন্তা ধাৰণা বোৰ অলপ বেলেগ ধৰণৰ। সি ভাবিলে এই চেগতে এজনীক ......। সেই চিন্তাৰে ম'বাইলটো উলিয়াই কাৰোবালৈ ফোন কৰি লাখ টকাৰ লেকচাৰ মাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। কিন্তু কি হ'ব? ভবা কথা নহয় সিদ্ধি, বাটত আছে কনা বিধি। ৰোহিতৰ ও তাতেই কেনা লাগিল।

বহুত দীঘলীয়া লেকচাৰ শেষ কৰি ফোনটো থোৱাৰ পাছত; হঠাৎ ফোনটো পিংকিয়ে চাব খুজিলে। ৰাজীৱ দা ফোনটো অকণমান দিয়ক না। কি? ... ৰাজীৱ উচপ খাই উঠিল। লগে লগে ৰাজীৱৰ এনেকুৱা লাগিল যেন তাৰ ভৰিৰ তলৰ পৃথিৱীখন ইতিমধ্য নাইকিয়া হৈ গৈছে, সন্মুখত যেন ডাঠ কুঁৱলি।

সি এতিয়া এখন ক'লা চাদৰৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰিছে নাকটো লুকুৱাবলৈ।

মোৰ প্ৰীয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধৱী
সকল তোমালোকে কথাটো বুজিছানে?.........
ম'বাইলটোত চিমখন নাই ॥

০০০০

মায়াৰ মায়া

বিকাশ ভৰালী
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

চকুৰ পাতত পৰা দুটোপাল পানীৰ বাবেই হঠাতে সাৰ পাই উঠিলো। বতৰটো ডাৱৰীয়া। মই গাড়ীৰ খিৰিকীখন জপাই দিলো। বৰষুণৰ লগত অহা শীতল বতাহজাকে মোক বাধ্য কৰালে জেকেটতো গাত সুমুৱাই লবলৈ। খিৰিকীৰ

সিটোপাৰেদুৰ-দুৰণিলৈ মনিব নোৱাৰা সৱিয়হৰ এক বিশাল হালধীয়া পৃথিৱী।

চাগে গাওঁৰ সীমাৰেখা অতিক্ৰম কৰিলোহি। ঘড়ীটোলৈ চালো সময় তেতিয়া পুৱা ৫.৩০ মিনিট। পুৱাৰ এই শীতল বৰষুণৰ বাবেই গাওঁৰ কোনো মানুহেই সাৰ পোৱা নাই; আনকি পুৱাতেই জাগি টেঁটু ফালি চিঞৰা কুকুৰাকেইটাও টোপনিত লালকাল হৈ আছে। কিছুপৰ এনেকৈয়ে গৈ শেষত মোৰ ষ্টপেজ আহি পালেহি। বাছৰ পৰা নামিয়েই এটা এঙামুৰি লৈ হাতখন পকেট'ত সোমাই ঠিকনা লিখা কাগজখন উলিয়াই ললো। কান্ধত গধুৰ বেগ দুটা লৈ লাহে লাহে আগবাঢ়িলো। ঠাইডোখৰ যদিও মোৰ বাবে অচিনাকি তথাপি তাৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যাই মোক মুগ্ধ কৰি নিৰ্ভয়ে আগুৱাই যাবলৈ উৎসাহ দিলে।

মা..... টকা অলপ দিয়াচোন, মোৰ বন্ধুকেইজনে লগ ধৰিছে চিনেমা চাব যাবলৈ। পাক ঘৰৰপৰা ওলাই আহি ৫০ টকা হাতত দি ক'লে _ "হু_ ল' ; বাপেৰৰ আৰু চাকৰি কেইদিননো আছে, এতিয়াই যিমান ফুৰ' ফুৰিল...., তই যে কিবা চাকৰি কৰিবি হৈছে আৰু।" মাৰ কথাষাৰে নাজানো কিয় হঠাতে বুকুৰ এঠাইত বিন্ধিলে। মই যাওঁদেই মা_ অহাত অলপ পলম হ'ব পাৰে তই চিন্তা নকৰিবি।

মই নিয়ৰৰ বাইকৰ পিছপিনে, তেজ আৰু পাৰ্থই নিজা নিজা বাইকত পিছপিনে সিহঁতৰ প্ৰেয়সী দুজনী উঠাই সকলোৱে অনুৰাধা চিনেমাহলত উপস্থিত হলোগৈ। চিনেমা শেষ কৰি আমি আটায়ে কিবা এটা খোৱাৰ উদ্দেশ্যেৰেই ৰেষ্টোৰা এখনত সোমালো। ৰেটাৰক আমি সকলোৱে দুখনমান স্পেচিয়েল দিচ অৰ্ডাৰ দিলো, নিদিয়াকৈ হ'ব জানো, কাষৰ মহিলাদুগৰাকী আছে যিহেতু কিবা এটা স্পেচিয়েল থাকিবই লাগিব।

ঘৰৰ মানুহে চাগে চিন্তাই কৰিব 'নিয়ৰ যাও বল'। তেতিয়া বোধহয় সন্ধিয়া ৬.৩০ মান বাজিছে, মই ঘৰ পাইয়েই ঘৰৰ পৰা কিছু টান কথা শুনিলো। মোৰ দেউতাই কথা নকলে নাইয়েই, কিন্তু কেতিয়াবা এষাৰ কথাই এনেদৰে কৈ দিয়ে যেন মোৰ কান্দি দিব মন যায়। কাকো এষাৰো মাত নিদিয়াকৈ এটা নিৰ্লজ্জা হাঁহি মাৰি সাউতকৈ মোৰ কোঠাত সোমালোগৈ। ঘৰত কিবা অলপ হুলস্থুল লাগিছে শুনি মায়াই মোলৈ ফোন কৰি শুধিলে। ঘৰটো ওচৰতে বাবেই সককৈ কথা এষাৰ কলেও সিহঁতৰ কাণত পৰেই।

মায়া মোৰ শৈশৱৰ বন্ধু, স্কুলতো আমি একেলগেই যাও আৰু আহোও একেলগেই। তাইৰ লগতে থাকি থাকি কেতিয়াবা মোৰ নিজৰ যে এখন ঘৰ আছে সেইটো পাহৰি যাও। কিন্তু এতিয়া তাইৰ লগত মোৰ আগৰ দৰে তেনেকুৱা ঘনিষ্ট সম্পৰ্ক নাই

সমাজে দেখাত, ভিতৰি ভিতৰি আগতকৈও বেছিহে আছে কৰলৈ গ'লে।

চাওতে চাওতে মোৰ এম. এ. পৰীক্ষাও ওচৰচাপি আহিলেহি আৰু আনফালে মায়াৰ ঘৰত বিয়াৰ আলোচনা আৰম্ভ হ'বলৈ ধৰিছে। এম. এ. পাছ কৰিয়েই মই কিবাকে চাকৰি এটা হাততলৈ মায়াক আনিম বুলি সজা সপোনবোৰ সপোনেই হৈ ৰ'ল। সকলো শেষ হৈ গ'ল। দিল্লীৰ চফ্‌ট'ওৱেৰ ইঞ্জীনিয়াৰক বাদ দি দেউতাকে যে তাইক মোৰ দৰে বেকাৰ ছটালৈ দিব, সেইটো মই সপোনতো নেদেখো। পৰীক্ষাৰ শেষৰ দিনা মোৰ হৃদয়ত যিকণ আনন্দই উজলিছিল, সেই উজ্জ্বল ক্ষন্তেকতেই এন্ধাৰে আগুৰি ধৰিলে। ঘৰ আহি পায়েই দেখিলো ড্ৰয়িংৰুমত মায়াৰ মাক-দেউতাক। টেবুলত আধাখোৱা চাহৰ কাপ-প্লেট আৰু তাৰ কাষত এখন সোণালী খামৰ চিঠি। খামটো খুলোতেই আপোনা-আপুনি এটোপাল চকুপানী নিগৰি আহি চিঠিখনতে জাহ গ'ল।

"১২ জানুৱাৰীৰ পৰা তোৰ মায়াজনী তোৰপৰা বহু দূৰলৈ গুচি যাব; তই ইমান দিনে ভালপাই আছিলি অন্তত এবাৰ তাইক ক'ব পাৰিলি হয়, চাগে তাইও তোকেই ভাল পাইছিল !!!"

কথাবোৰ সকলোৱে পৰা লুকুৱাব পাৰিছো যদিও মনৰ আগত মই হাৰি গলো, সেয়ে চাগে মনটোৱে মোক এইবোৰ কথা শুনুৱাই আছে। লাহে লাহে মোৰ বাবে সকলো যেন অচিনাকি হৈ পৰিল, আনকি অচিনাকি হৈ পৰিল মোৰ ওঁঠতে থকা হাঁহিটোও। শেষবাৰৰ বাবে মন-প্ৰাণ ভৰি কেতিয়া হাঁহিছো মনতেই নপৰে।

১২ জানুৱাৰীলৈ আৰু সম্পূৰ্ণ এমাহ বাকী। এমাহতজানো মই চাকৰি বিচাৰি; দৰমহা সাঁচি মায়াক আপোন কৰি ল'ব পাৰিম? নিজকে নিজে প্ৰশ্ন কৰি বহুতো উজাগৰি নিশা পাৰ কৰিলো। কিন্তু এনে প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি নাপালো।

পোষ্টমেনজনে চাইকেলৰ বেলটো বজাই মোৰ নামত অহা চিঠিখন মোৰ হাতত দি পোষ্টমেনজনে মায়াহঁতৰ ঘৰৰ কাষেৰেই গুচি গ'ল বেল বজাই বজাই। অৱশেষত যেনি মোৰ কলেজৰ শিক্ষকৰ নিযুক্তি পত্ৰখন আহি মোৰ ক পালেহি। কিন্তু তেতিয়ালৈ বহু পলম হৈ গ'ল। মই পিছদিন অৰ্থাৎ মায়াৰ জোৰণৰ দিনাই সেইঠাই এৰি যাবলৈ ওলা এখন নতুন ঠাইলৈ। বাচত মায়াই মোক দেখি থমকি বৈছি হয়তো তাই কিবা কবই খুজিছিল; কিন্তু মোৰ চকুত চকু দেখি তাইৰ মুখৰ মাত মুখতেই স্তব্ধ হৈ বৈ গ'ল....!!

বতৰটো সিমান ভাল নহয়. কিনকিনিয়া বৰষুণ আছে। মোৰ পৰিস্থিতিটো দেখি হয়তো প্ৰকৃতিয়েও উঠি উঠিছে। মই বাওনা হলোগৈ মোৰ নিৰ্ধাৰিত স্থানলৈ। শেষবাৰ বাবে মায়াৰ সান্নিধ্যৰ স্মৃতি বুকুত সাঁচি থলো।

"হেৰি !! কাণেৰে কমকৈ শুনে নেকি? তেতিয়াৰ প হৰ্ণবজাই আছো গুৰুত্বই নাই আপোনাৰ ! (বাটৰুৱা)। অ'চৰি, যাওক বাৰু ...... ক্ষমা কৰিব কিবা এটা মনত পৰিছিল উফ... এই টোপোলা কেইটাও যে ইমান কষ্ট দিছে, কি এখনো নাই; বৰষুণ বতৰ বাবেই চাগে।

এটা নতুন জীৱনৰ আৰম্ভণি কৰিম বুলি এই চাকৰিটো নিশত আগবাঢ়িছো যে নিজকে সফল মানুহ ৰূপে গঢ়ি তুলিব আগবাঢ়িছো সেইটো এটা ডাঙৰ প্ৰশ্ন হৈ আজীৱন মো মনৰ এচুকত সোমাই থাকিব॥

০০০০

সময়

নন্দিতা দাস
চতুৰ্থ ষান্মাসিক

বহু সময় পাৰ হৈ গ'ল ! তাই এতিয়াও বৈ সেই তাঁত শালখনলৈ চাই আছে। যি পেট পুৰোৱাৰ একমাত্ৰ পথ আছিল তাকো মাৰ গ'ল। এতিয়া তাই কেনেকৈ জীৱনটোৰ প্ৰত্যেকটো পল আগুৱাই নিব? মনৰ সুখ-দুখৰ কথা কোৱা লগৰীয়াৰূপ এই তাঁতশালখনেইটো আছিল তাইৰ আপোন।

জীৱনৰ আৰম্ভণিতে দেখা ৰঙীন সপোনবোৰ, পখিলাৰ দৰে উৰি ফুৰা মনটো, প্ৰকৃতিৰ সকলো বস্তুৰ প্ৰতি মৰম, বিয়াৰ মধুৰ সপোন, যৌৱনে কাল ভুমুকি মৰা ছোৱালীজনীৰ যৌৱন কাল কেতিয়ানো সময়ৰ সোঁতত পিছলি গ'ল তাই ক'বই নোৱাৰিলে।

তাই আজি ত্ৰিছ বছৰত ভৰি দিছে। তাঁতশালত নবহি দিনে-নিশাই পঢ়া শুনাত মন দিয়া বেণুৱে আজি তাঁতশালত বহি পেটৰ ভাত দুমুঠি মোকলাই আছে।

মুগা কাপোৰৰ ব্যৱসায় কৰা,সিহঁতক অলপো অভাৱৰ সন্মুখীন হ'ব নিদিয়া, মৰমিয়াল দেউতাকলৈকে তাইৰ আজি মনত পৰিছে। তই ফুৰিব যোৱাৰ চলেৰে দেউতাকৰ সৈতে মুগাৰ সন্ধানত যোৱা বকো, শিৱসাগৰ, পলাশবাৰী, লক্ষীমপুৰ আদি বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা দেউতাকে কেনেদৰে মুগা আনিছিল এই সকলোবোৰ মধুৰ স্মৃতি তাইৰ মনত পৰিছে।

এবাৰ বেণু আৰু তাইৰ দেউতাক মহেশ্বৰে তিনিজন বন্ধুৰে সৈতে মুগা বিচাৰি শিৱসাগৰলৈ বুলি বাওনা হ'ল। পিছদিনা তেওঁলোকৰ গন্তব্য স্থান শিৱসাগৰ পালে। মুগাৰ সন্ধান কৰি কৰি অৱশেষত তেওঁলোকে মুগা পলু পালে। চোম, শাওলা আদি গছত লাগি থকা মুগা পলবোৰ বেণুৰ দেউতাকে প্ৰথমতে সেইবিঘা মাটিৰ গৰাকী এজন দালালৰ পৰা কিনিলে। প্ৰায় একলাখ মুগা পলু মহেশ্বৰে কিনিলে। পলাশবাৰী, বকো আদি ঠাইৰ দালালৰ পৰা ডেৰ লাখ মুগা ল'লে। বেণুৰ দেউতাকে মুঠ আঢ়ৈ লাখ মুগা পলু নব্বৈ হাজাৰ টকাত কিনি ল'লে।

মহেশ্বৰৰ সৈতে যোৱা তিনিজন বন্ধুৱে বেলেগ বেলেগ কৈ দালালৰ পৰা মুগা পলু কিনিলে। বেণুৰ দেউতাকৰ এইবাৰ বৰ আশা দুখন তাঁতশাল আৰু বঢ়াব। তেওঁলোকে মুগা পলুবোৰ লৈ বকোৰ গাৰো পাহাৰ অভিমুখে বাওনা হ'ল। গাৰো পাহাৰৰ পথাৰত তেওঁলোকে মুগা পলুবোৰ ভাগ ভাগকৈ মেলি দিলে।

মুগা পলুবোৰ মেলি দিয়াৰ পিছত ঘৰ ঘৰ কৈ শব্দ ওলাবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া বেণুৱে দেউতাকক সুধিলে,

দেউতা! এইবোৰ কিহৰ শব্দ?

এইবোৰ মুগা পলুৰ শব্দ অ মা।

মানে দেউতা?

মুগা খোলাটোৰ ভিতৰত যিহেতু মুগা পলু থাকে, এইবোৰ সেই পলুবোৰৰ শব্দ ওলাইছে।

হয়নে দেউতা।

পথাৰত গোটেই দিনটো ৰ'দত দিয়াৰ পিছত মুগা পলুবোৰ ৰাতি নিয়ৰত তিতিবলৈ থৈ দিলে। পথাৰত তেওঁলোকে যি তম্বু পাতি থৈছিল, তাত বেণুৱে ভাত-পানী খাই শুই থাকিল। দেউতাকৰ সৈতে তিনিসপ্তাহ বন্ধুৱে পহৰা দি থাকিল। দুদিন মুগাবোৰ তেওঁলোক একে পদ্ধতিৰে থৈ দিলে। তিনিদিনৰ দিনাখন যেতিয়া তিনিজন বন্ধুৰে সৈতে দেউতাকে কাম কৰি থকা দেখা পালে

তেতিয়া বেণুৱে দেউতাকক সুধিলে,

এইবোৰ কি কৰি আছা দেউতা?

এয়া আমি গাঁত খান্দি (ঢৌকা) আছো ব'বা।

কিয় দেউতা?

সেইদিনা যান যে তুমি মুগা পলুবোৰৰ মাত শুনিছিলা, সেইবোৰক এতিয়া চালনী এখনত তুলি লৈ এই [illegible] জুই জ্বলাই গৰম সেক দি [illegible] সেক দিলে [illegible] মুগাবোৰ ওলাই গ'লে আমাৰ বস্ত্ৰ অধৰে যাব। আমি মুগাৰ কাপোৰ কেনেকৈ কৰিম? হয়নে দেউতা ! কেনেকৈ মুগা পলুবোৰ ওলাই যাব?

এই মুগাটোৰ ভিতৰত যিবোৰ পলু সোমাই [illegible] পলুবোৰৰ পাখি আছে। [illegible] মুগাৰ গোটেই আৱৰণটোৰ লাট খোলা [illegible] থকা পলুবোৰৰ সৈতে এই লাটটোৰ গৰম সেক নিদিও তেতিয়া হ'লে মুগা পলুবোৰ লাটটোৰ পৰা ওলাই [illegible] উৰি যাব। তেনেহ'লে দেউতা তুমি এই লাটবোৰক জুইৰ গৰম সেক দিয়া বাৰু ! তাৰ পিছত তেওঁলোকে লাটবোৰক সেক দিলে আৰু আবেলি সেইবোৰ সামৰি-সুতাৰি খাং (মুগা লাট বোৱক [illegible] পাত্ৰ) এটাত ভৰাই থ'লে। ৰাতিটো কিবাকে কটাই [illegible] পুৱতি নিশাই চাহ-পানী খাই বেণুহঁতে বিৰ্জাভ কৰি [illegible] বৃহৎ ট্ৰাকখনত উঠিল আৰু মুগাবোৰো সাৱধানৰে উঠাই ল'লে।

ঘৰত উপস্থিত হৈ দেউতাকে ভাত-পানী খাই আবেলি [illegible] মুগালাটবোৰক লৈ পুনৰ ব্যস্ত হৈ পৰিল। ঘৰৰ চোতাল [illegible] লাটবোৰ মেলি ঠাণ্ডা হ'বলৈ দিয়া, মাকে আকৌ মুগাৰ লাট [illegible] ভালদৰে চ'ৰা খাৱ, খাৰ চাবোন আদিৰ মিশ্ৰণৰে বৃহৎ [illegible] এটাত (টৌত) সিজিবলৈ দিয়া, তাৰ পিছত সেই লাট [illegible] ৰ'দত মেলি মুগাৰ সৃষ্টি কৰা, মুগাৰ কাপোৰ তাঁতশালত [illegible] আদি মুগা উৎপাদনৰ মনোমোহা প্ৰক্ৰিয়া বৰ অনুপম [illegible] লাগিল।

এই সকলোবোৰ স্মৃতি মনত পেলাই তাইৰ [illegible] নিগৰিছে। দেউতাকৰ মৃত্যুৰ পিছত মাকৰো অসুখে [illegible] হৈছে। তাঁতশালৰ পিনে আহি এবাৰো ভুমুকি নামাৰে [illegible] আজি নিজৰ আৰু মাকৰ পেটৰ ভাত দুমুঠি মোকলাই [illegible] মুগাৰ [illegible] বেণুহঁতে এতিয়া [illegible] এই তাঁতশালখন। সেইখনতে [illegible] কাপোৰ ওলায়। বেণুৱে বন্দোবস্ত কৰি অহা [illegible] দিনৰ মুৰে মুৰে সদায় এযোৰ কৈ পাটৰ [illegible] আহোঁগে। তাই কাপোৰ বিক্ৰী কৰি যিকেইটা টকা [illegible] আধা অংশই অসুখীয়া মাকৰ ঔষধ-পাতি কিনোতে [illegible] হয়। তাই নিজে লঘোণে থাকি হ'লেও অসুখীয়া মাকক [illegible] কৰাত অধিক চেষ্টা চলাইছে। মাকক সুস্থ কৰাৰ চেষ্টাত [illegible] প্ৰতিদিনে এবিধ হ'লেও ভাল খাদ্য আনি খুৱায়। [illegible] বেণুৱে দুই অলপ টকা পইচা বিয়ালৈ বুলি যোগাৰ [illegible] ৰাখিছে। তাইৰ সপোন এদিন বিয়া হোৱাৰ, এখন ঘৰৰ [illegible] আন এখন ঘৰৰ লখিমী হোৱাৰ। এনেদৰে বেণুৱে [illegible] আৰু মাকৰ জীৱন অতিবাহিত কৰি আছে।

সিদিনাখন বেণুৱে বন্দোবস্ত কৰি অহা দোকানী [illegible]

এযোৰ কাপোৰ দিবলৈ যোৱাত দোকানীজনে অহা মাহৰ পৰা কাপোৰ নিদিবলৈকে ক'লে। দোকানীজনৰ কথাত বেণু হতাশ হৈ পৰিল। দোকানীয়েনো কাপোৰ ল'বনো কিয়? যিহেতু বেণুৱে কাপোৰ হাতেৰে বয় সেইবাবে তাইৰ খৰচ বেছি পৰে। তাৰ ফলস্বৰূপে দোকানীয়ে বাহিৰৰ পৰা অহা কাপোৰ লয়।

যিহেতু আধুনিক অৰ্থাৎ বৰ্তমান যুগত জাক জমকীয়া কাপোৰৰ দাম বাঢ়িছে, তাৰ ফলস্বৰূপে আমাৰ অসমীয়া সাজপাৰৰ উৎপাদন কমি আহিছে। বাঢ়ি অহা নতুন উদ্যোগ, কাৰখানাবিলাকে দোকানীক উৎপাদিত কাপোৰৰ যোগান ধৰে। এনেদৰে কম দামত কাপোৰৰ যোগান, অধিক দামত বিক্ৰী কৰাত

দোকানী অধিক লাভৱান হয়। সেইবাবে তেওঁলোক বেণুৰ কাপোৰ নাৰাখি তামিলনাড়ু, কলিকতা, চেন্নাই আদি ঠাইৰ পৰা অহা কাপোৰ বিক্ৰী কৰিবলৈ লৈছে।তাই যিহেতু বহুত সপোন দেখিছে, টকা-পইচাও সাঁচি ৰাখিছে, লখীমী হোৱাৰ সপোন দেখিছে তথাপিও তাইৰ একো লাভ নাই। কাৰণ তাইৰ মাকক অসুখে আৱৰি ৰাখিছে। ডাক্তৰেও এনেকুৱা ৰোগীক (কেন্সাৰ) কেম' থেৰাপি দিব কৈছে। কেম' থেৰাপি এনেকুৱা বস্তু নহয় যিটো এবাৰ দিলেই ভাল হ'ব। প্ৰতি দহ দিনে, মাহে-মাহে হয়তো সপ্তাহতো দি থকাৰ প্ৰয়োজনো হ'ব পাৰে। হয়তো তাই টকা-পইচা জমা কৰিলেও মাকক চিকিৎসাৰ অভাৱত তাইৰ মাকক জীয়াই জীয়াই মৃত্যু হ'ব দিব লাগিব। এনেবোৰ কথা ভাবিলে তাইৰ গা শিয়ৰী উঠে। তাই এইবোৰ কথা কল্পনাই কৰিব নোৱাৰে।

এইদৰে প্ৰত্যেকটো দিন তাইৰ হুমুনিয়াহেৰে আৰম্ভ হয় আৰু হুমুনিয়াহেৰেই হয়তো শেষ হ'ব। ইতিমধ্যে বেলি পাতত বহিছেহি, তাইবো তাঁতশালখন সামৰিবৰ হৈছে। আনপিনে মাককো ঔষধ দিবৰ সময় হৈছে।

পশ্চিম ফালৰ তামোল গছবোৰৰ দীৰ্ঘীকৃত ছাঁ আহি চোতালত পৰিছে। আপোনমনে শ্বেক্সপীয়েৰৰ সেই বিখ্যাত শাৰী দুটা গুণ গুণালে বেণুৱে—

"If winter Comes

Can spring be far behind"?

'শীত যদি আহে বসন্ত নহাকৈ থাকিব পাৰেনে?'

জীৱনটোত দুৰ্ভাগ্যৰ যিমানেই নাহক কিয় এদিন এই দুৰ্ভাগ্যৰ ডাৱৰৰ আঁতৰ হ'ব আৰু এখন ফৰকাল নীলা আকাশত আশাৰ সূৰুযে ভুমুকি মাৰিবহি।

০০০০

Did You Knowthat..............

- Men have nipples because, as an embryo, everyone is a female until the Y chromosome kicks in.
- Believe it or not, you actually CAN'T see the Great Wall of China from Space!
- Colgate had troubles marketing in Spanish-speaking countries as their brand name translates to "Go hang yourself."
- The human mind can maintain up to 150 social relationships.
- Justin Bieber can solve a Rubik's Cube in less than 2 minutes.
- You can overdose and die from coffee.

সাগৰ নীলা তোমাৰ দুচকু

নীৰাজ গগৈ
স্নাতকঃ- ২য় বৰ্ষ

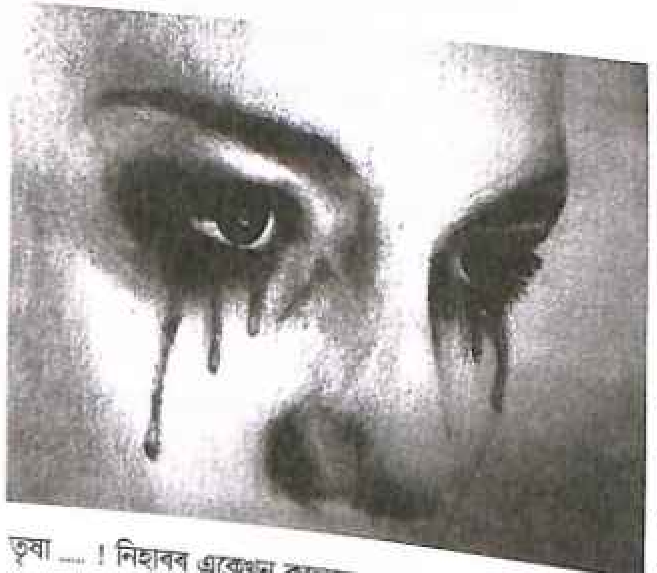

"জীৱনটো মাথো নিসংগতাৰ চানেকীৰে আবৰিবাখিছো...... .
কিয়নাজানো! চানেকীৰ প্ৰতিটো স্তৰকত অনুকম্পিত হয় মোৰ হৃদয়ৰ হাজাৰ ক্ৰন্দন......"

বহু দেৰি হ'ল। ইমান পৰে তৃষাৰ Reply নোপোৱাত মনটোৱৰ অস্থিৰ হৈ আহিল। সামান্য কথা এটাত তাই ইমান জেদ ধৰিব লাগে নে? নিজৰ ওপৰতেই খং উঠিল নিহাৰৰ। অৱশ্যে তাইক তেনেকৈ ক'ব নালাগিছিল। ববষুণৰ টোপালবোৰৰ গতি ক্ৰমাৎ বাঢ়ি অহাত নিহাৰে গাড়ীখনৰ স্পীড কিছু বঢ়ালে।

তৃষা ..... ! নিহাৰৰ একেখন কলেজৰে। কলেজৰ কেন্টিনত প্ৰথম দেখিছিল সি তৃষাক। তাৰ পিছত চিনাকি, বন্ধুত্ব আৰু এনেকৈ চাওঁতে চাওঁতে বৰ আপোন যেন লাগিল গৈছিল এই তৃষা জনীকা আৰু এদিন

:- Will you be my girlfriend?

:- Are you.......

:- তৃষা, মই সঁচাই কৈছে। কেতিয়া, কেনেকৈ যে মোৰ ৰাজ কাপুৰে তোমাৰ প্ৰেমত পৰিলে, কবই নোৱাৰো।

তোমাৰ ৰাজ কাপুৰ ?? মানে?

মোৰ হৃদয়মনৰ কথা কৈছো। Actully মোৰ এই হৃদয়খন ৰাজ কাপুৰৰ যেন। সেয়ে ইয়াৰ নাম ৰাজ কাপুৰেই ৰাখি দিলো।

ধেৎ_ তুমিও যে আৰু। মাথো তাইৰ ওঁঠ দুটিয়ে সন্মিতি জনাইছিল নিহাৰৰ প্ৰস্তাৱত।

"যেতিয়া মই মোৰ প্ৰেয়সীক লগ পাওঁ
তেতিয়া মোৰ মন যায়
নদীৰ গতিৰ দৰে নাচিবলৈ, বতাহৰ দৰে গান গাবলৈ
নীলা আকাশৰ দৰে উদাৰ হ'বলৈ আৰু
সাগৰৰ দৰে গভীৰ হ'বলৈ......... !"

নিৰ্জন পথটোৰ দাঁতিতে গাড়ীখন ৰখাই এটা চিগাৰেট জ্বলাই ল'লে নিহাৰে। চাৰিওফালে এবাৰ ঘূৰি চালে সি। কিছু আঁতৰত এখন চাহৰ দোকান তাৰ চকুত পৰিল। নিহাৰে গাড়ীখন কিছু আগুৱাই লৈ গ'ল। গহাড়ীৰ গ্লাচখন খুলি সি কাম কৰা কণমানি ল'ৰাটোক হাতেৰে ইংগিত দি বুজাই দিলে। তাৰ পিছিত পুনৰ ম'বাইলটো হাতত লৈ তৃষালৈ ফোন কৰিলে।

প্ৰত্যুত্তৰত
মাথো সেই তিৰোতাগৰাকীৰ আস্ফালন—
"THE NUMBER YOU HAVE DIALLED IS SWITCHED OFF"

"কিয় জানো আজিকালি আবেলিৰ নিভাঁজ বতাহ জাকৰ
সুগন্ধ প্ৰায়েই নোহোৱা হৈছে......
নোহোৱা হৈছে বতাহজাকত ভাহি ফুৰা
প্ৰেমালাপৰ জটিল সূত্ৰবোৰ......"

নিহাৰ।

ওঁ, কোৱা।

তুমি বাৰু মোক কিমান ভালপোৱা?

বহুত_ বহুত।

সঁচা নে?

ওঁ সঁচা। কথাষাৰ কৈ জোৰেৰে সাৱটি ধৰিছিল তৃষাক। তৃষাৰ প্ৰতিটো কথাই গুৰুত্ব দিছিল নিহাৰে। তাই প্ৰতিটো অভাৱক পূৰণ কৰিছিল নিহাৰে। বহুত সুখত ৰাখিব বিচাৰিছিল সি। তোমালোক ল'ৰাবোৰ সব একেই। প্ৰথমতে মিঠা মাত আৰু তাৰ পিছত গুৰুত্বই নিদিয়া হ'বা। ধেৎ পাগলীজনী। তুমি মোৰ জীৱনৰ এটি অংশ। তোমাৰ অবিহনে মোৰ জীৱনটো সম্পূৰ্ণ হ'ব নোৱাৰে। নিহাৰে তাইক আলফুলে কপালত চুমা আঁকি দিছিল। তৃষাইও নিহাৰৰ বুকুত এজনী সৰু ছোৱালীৰ দৰে সোমাই পৰিছিল।

"তোমাক লৈ এটি কবিতা লিখিম বুলি
উজাগৰে ৰলো বহুনিশা।
জোনাকৰ সতে কত মিতিৰালি কৰিলো....
এমুঠি শব্দ আশাত,
যি শব্দত সনা থাকে কলিজাৰ ৰং...."

দাদা চাহ !

কণমাণি ল'ৰাটোৰ মাতত উচপ খাই উঠিল নিহাৰ। এখন হাতত একাপ চাহ আৰু আনখন হাতত কিছু মিঠাই লৈ নিহাৰৰ ফালে আগবঢ়াই দিছে সি। নিহাৰে প্ৰত্যক্ষ কৰিলে, ল'ৰাটোক। তাৰ গেঞ্জিটো ফাটি কিছু অংশ ওলমি গৈছে। তলৰ ভাগত এটা ক'লা হাফ্ পেন্ট। সেইটোৰ অৱস্থাও একেই।

তোৰ নাম কি?

মোৰ নাম বাবু।

ইয়াতেই থাক' নেকি?

না। এইটো মোৰ মামাৰ দোকান। আমাৰ ঘৰ টা উইদিগে।

তোৰ মা - বাপ নাই?

মা আছে। বাবা টো বেমাৰ হৈ ঢুকাইছে।

নিহাৰে কিছু টকা ল'ৰাটোৰ হাতত দিলে। সি মাথো টকাকেইটা লৈ নিহাৰক ধন্যবাদ জনাই তাৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। ল'ৰাটোলৈ বেয়াই লাগিল নিহাৰৰ। ইয়াৰ দৰেই আন বহুতো ল'ৰা - ছোৱালী নিহাৰৰ চুবুৰীটোতে আছে। এইসকলো বিলাকৰো 'Story' বোৰ সম্ভৱতো একেই। ইতিমধ্যে দেখি মনত পৰে চৰকাৰে প্ৰৱৰ্তন কৰা "শিশু শ্ৰম নিষেধ" নামৰ আইনখনৰ কথা। চাল্লা ইহঁতবোৰৰ জীৱন গঢ়াৰ 'গেৰান্টি' যদি আমাৰ চৰকাৰেই লয় তেন্তে ইয়াত আমাৰ সমাজৰ এচাম সভ্যই ইহঁতবোৰক তেনেবোৰ কামত নিয়োজিত কৰে কিয় অথবা কৰিবলগীয়া হয় কিয়? কিন্তু প্ৰশ্ন হয়, সিহঁতক জগত-মনৰ সৈতে পৰিচয় দিয়া, আঙুলিৰ মূৰত ধৰি মাতৃভূমিৰ বুকুত স্পৰ্শ কৰিব দিয়া সেই পঙ্গু পিতৃক চাব কোনে? কোনে চাব সেই জন্মদাত্ৰী মাতৃগৰাকীক, যিয়ে উপযুক্ত চিকিৎসাৰ অভাৱত সমাজখনৰ পৰা এঘৰীয়া হ'বলৈ হৈছে? কোনে চাব?

"নিৰ্জন এটি দ্বীপত, শোকাকুল ভাবে
চাই আছো, জয়াল মেঘৰ চপৰা
অলপতে বৰষুণ হ'ব
অ-মানসিকতাৰ।
তুমি মোৰ লগত বহিবা
এপলক সংগী হৈ
কিমান গনিবা? তৃষ্ণাৰ ধ্ৰুৱতৰা
আকাশত মাথো উল্কাপিণ্ড"

খুব ধুম-ধামেৰে নিহাৰ আৰু তৃষাৰ বিয়াখন হৈ গৈছিল।

বিয়াত বঙা বঙৰ পাটৰ মেখেলা চাদৰ যোৰে তৃষাক একেবাৰে সৰগৰ অস্পৰা হেন দেখাইছিল। অগ্নিক সাক্ষী কৰি চিৰজীৱন একেলগে থকাৰ সপোন দেখিছিলো দুয়ো। এনেকৈ বহু সুখেৰে অতি বাহিত হৈছিল নিহাৰ আৰু তৃষাৰ সাংসাৰিক জীৱন। কিন্তু দুবছৰৰ পিছত এটি কন্যা সন্তান জন্ম দি তৃষা আঁতৰি গৈছিল চিৰকালৰ বাবে। তৃষা আঁতৰি যোৱাৰ পিছত নিহাৰে অস্তিত্ববিহীন জীৱনৰ বাট বুটলি ধৰিছিল। দিনে-নিশাই কেৱল সুৰাৰ ৰাগিত মাতাল হৈ এক অন্য পৃথিৱীত বিচৰণ কৰি ফুৰিছিল। চা নিহাৰ, তই নিজৰ দেহাটোক লৈ এইবোৰ কি কৰিছ? বন্ধু অভিনৱে কথাষাৰ কৈ তাক বিছনাখনত বহুৱালে।মই কি কৰিছো?

তই নিজৰ বাবে নহয় অন্তত এই সন্তানটিৰ মুখলৈ চাই জীয়াই থাকিব নোৱাৰ নে? চা সন্তানৰ মুখলৈ ... কোনে দিব ইয়াৰ পিতৃৰ পৰিচয়, কোনে দেখুৱাব ইয়াক ভৱিষ্যতৰ পথ ? নিহাৰ চা, তোৰ বাবে তৃষাই কি এৰি থৈ গৈছে।

অভিনৱে সন্তানটিক হাতত তুলি নিহাৰৰ ফালে আগবঢ়াই দিয়ে। নিহাৰে লক্ষ্য কৰিলে, তাইৰ চকুযুৰি সঁচাই বহু নীলা। সাগৰৰ গভীৰতাৰ দৰে তাইৰ দুচকু। নিহাৰে তাইক কোলাত তুলি ল'লে।

অভি, চাচোন তাই মোক দেউতা বুলি মাতিছে। অঃহ, তাই মোক দে.উ.তা বুলি ... চকুলোৰে উপচি পৰিছিল নিহাৰৰ দুগাল। আনন্দতে সন্তানটিক বুকুৰ মাজত সুমাওই লৈছিল সি।

"উজাগৰী প্ৰতিটো নিশাই যেন
মোৰ বাবে এক বিষাদ,
চেষ্টাত ৰতী
অতীতৰ ৰোমান্তিক মুহূৰ্তবোৰৰ স্মৃতি
ডাষ্টবিনৰ চৌ পাশ যেন পোহৰাই তুলিছো।
জানা,
তোমাৰ বাবে মই এটি কবিতা লিখিছো
শিৰোনাম
সাগৰ নীলা তোমাৰ দুচকু"

— খৰ, ৰ _ বক। প্ৰচণ্ড জোৰেৰে ব্ৰেক মাৰি যথাস্থানত গাড়ীখন ৰখাই দিলে নিহাৰে। গাড়ীৰ ভিতৰৰ পৰা এমুঠি ফুল হাতত লৈ আগবাঢ়ি গ'ল সি। নিৰ্দিষ্ট ঠাইখিনিত উপস্থিত হৈ ফুলবোৰ খুব ধুনীয়াকৈ সজাই দিলে। ঠাইখিনি নিহাৰৰ চিনাকি। ঠাইখিনিৰ লগত নিহাৰৰ এক সম্বন্ধ গঢ়ি উঠিছিল। সপ্তাহত তিনিবাৰকৈ আহে নিহাৰে এই ঠাইখিনিলৈ আৰু এনেদৰেই ফুলোবোৰ সজাই দিয়ে তৃষাৰ সমাধি টোৰ ওপৰত। কথাপাতে বহু সময় সমাধিটোৰ লগত।

মোক বেয়া পাইছা? ইমান অভিমান নে তোমাৰ যে মোবাইলটোও বন্ধ কৰি ৰাখিছা।কান্ধত কাৰোবাৰ হাতৰ স্পৰ্শ অনুভৱ কৰিলে নিহাৰে। পাছলৈ ঘূৰি চালে সি। তাৰ সন্মুখত কন্যা নিশা থিয় দি আছে। নিশাই যেন হাজাৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিছাৰি নিহাৰৰ সন্মুখত ৰৈ আছে, এনে ভাৱ হৈছিল তাৰ। দেউতা, কাৰ লগত কথা পাতিছা?

আহা নিশা। সৌৱা চোৱাচোন, তোমাৰ মায়ে কিমান ধুনিয়াকৈ শুই আছে। এতিয়া বলা, নহলে তোমাৰ মায়ে গালি পাই যাব। বৰষুণ তেতিয়াও কমা নাছিল। কিন্তুআকাশখন ক্ৰমাৎ এচপৰা ক'লা ডাৱৰে আৱৰি ৰাখিছিল। এচপৰা ক'লা ডাৱৰ_।

oooooo

কি সতে পাহৰো

মিনু দেৱী
গ্ৰন্থাগাৰিকা

যিদিনা তোমাৰ চোতালত প্ৰথম ভৰি থৈছিলো
মনত ভৰি আছিল সংশয়, বুকুখনত বিয়পি আছিল
দুৰু দুৰু কম্পন।
সময় বাগৰিবলৈ আৰম্ভ কৰাৰ লগে লগে
ময়ো হৈ পৰিলো তোমাৰ একান্ত স্তাবক
সুখ দুখ ক্ষোভ অভিমান ভগাই লব পৰা
গান্ধাৰীৰ দৰেই পূজা কৰিবলৈ ল'লো তোমাক।
তুমি মোক আলফুলে সাৱটি ল'লা
দিলা অমল প্ৰত্যয় আৰু জীৱনৰ সৈতে যুঁজি যোৱাৰ দুৰ্দম
সাহ।
এতিয়া কি সতে পাহৰো তোমাক
তোমাৰ গাত ভেজা দিয়েইতো কৰিছিলো আকাশ চোৱাৰ
আশা
তুমিয়েইতো আছিলা মোৰ বাবে অমৃতৰ অক্ষয় ভাণ্ডাৰ।
তুমি মোক শিকালা সহচৰ্য্য,
সতীৰ্থৰ হাতত হাত থৈ আগবঢ়াৰ কঠিন অনুশীলন।
কৃতজ্ঞতা বাদ দিয়া,
অভিধানৰ কোনো শব্দৰে পৰিশোধ কৰা নাযায় এই ঋণ।
এতিয়া কি সতে পাহৰো তোমাক;
তুমিয়েইতো মোৰ আস্থা, বিশ্বাস,
কিম্বা ভৱিষ্যতৰ দিকচৌ বাট

বসন্তৰ আগমনত

দেৱজীৎ বৰা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (কলা)

মোৰ সপোন বোৰ আকৌ যে ৰঙীন হৈছে
দুহাতৰ পৰশ পাই
মোৰ আলসুৱা গোলাপ জোপা
আকৌ ঠন ধৰিছে।
পৃথিৱীৰ ছলনাই
ছাৰখাৰ কৰা মোৰ সপোন বোৰে
পুনৰাই বাট বুলিছে
ন দিগন্তৰ সৈতে..।
হৃদয়ৰ কোঠালীত স্তব্ধ হৈ থমকি ৰোৱা
মোৰ সৰগীয় অনুভূতি বোৰ যেন আকৌ
প্ৰাণ পাইছে ন-ন আশাৰ সৈতে.....।
সঁচাকৈয়ে.....॥

কথা কবিতা

বৰ্ণালী ঠাকুৰীয়া
TDC 3rd Semester

"মই এটি চিয়াহী কলম"
হয় ! আপোনালোকে ঠিকেই বুজিছে
মই হ'লো এটি চিয়াহী কলম।
মই, পৰিছো বহুতৰ হাতত।
মাজে মাজে মই হওঁ কোনো কোনোৰ
খঙৰ পাত্ৰ, কিয়নো মই হ'লো
এটি চিয়াহী কলম।
মোৰ চিয়াহীৰে কোনো কোনো কবিয়ে
ৰচনা কৰিছে মনৰ কল্পনা জল্পনা।
ৰচনা কৰিছে কোনোৱে গল্প, কবিতা, প্ৰবন্ধ.......
আজিকালি মোৰ ভাইটি ভন্টি সকল যেনেঃ-
বল পেন, পাইলট পেন, জেলো পেনে সমাজত
বহু পাইছে আদৰ;
মই এটিয়া সময়ৰ সোঁতত বৈ পৰিছো
এটি পুৰণি মানে আজিৰ প্ৰজন্মৰ ভাষাত
Old fashioned
কিয়নো, মই হ'লো এটি চিয়াহী কলম।
কিন্তু মই গৰ্বৰে কব পাৰিম যে
বহু কবি, লেখকৰ মনৰ কল্পনাক
মই দিব পাৰিছো প্ৰাণ,
মই প্ৰতিশ্ৰুতি দিলো আগলৈও দি থাকিম।
এয়া কি? মোৰ যে চিয়াহী শেষ হবলৈ ধৰিছে।
কলম দাদাক ইয়াতে ৰখাব লাগিব.......
আপোনালোকক সকলোকে মোৰ সমস্ত মৰম,
যাচি জীৱনত প্ৰগতি কৰাৰ আশীৰ্বাদ দি,
মই আজিলৈ ইমানতে শেষ কৰিছো
শেষ বাৰৰ বাবে কৈ;
মোক যাতে মনত ৰাখা মোৰ মৰমৰ.
[illegible] এটি চিয়াহী কলম॥

বিদায় বেলাত মিনু বাইদেউলৈ হিয়াৰ একাঁজলি মৌ

ড০ নমিতা ডে
মুখ্য অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভা

চকুপানীবোৰ হেমন্তৰ কুঁৱলী হৈ টোপাটোপে সৰিছে।
পাহাৰখনো ঠেহ লগা কইনাজনীৰ দৰে ওফন্দি আছে।
বিচ্ছেদৰ যন্ত্ৰণাত বিষাদবোৰে বাট বিচাৰি ফুৰিছে।
মনৰ পৰ্দাৰ আঁৰত স্মৃতিবোৰ কঁহুৱা হৈ উৰিবলৈ লৈছে।
কথাৰ সাগৰত সাঁতুৰি-নাদুৰি আমি যে পৰিছিলোঁ ভাগৰি।
মাজত মাথোন আছিল দুহাতৰ ব্যৱধান।
হিয়াই হিয়াই মিলি ৰচিছিলোঁ বন্ধুত্বৰ ৰেছমী-কোমল বৈজয়ন্তী।
চিৰদিন উৰিব সি ৰঙা, নীলা, সেউজীয়া, হালধীয়া হৈ।
আড্ডাৰ মজিয়াত তুমি হাঁহিৰ থুনপাক,
যাত্ৰাত এটি সাৱলীল গতি।
যতি নাই, ভাগৰ নাই; আপ্যায়নতো আছে বাঁহীৰ সুৰধ্বনি।
বন্ধু মোৰ, মমতাৰ প্ৰতীক হৈ, সকলোকে আঁকোৱালি লৈ
এতিয়া ভৰি থলা বিদায়ৰ তুলুঙা নাৱত।
বঠাৰ চাপে চাপে পাৰ [illegible] জীৱনৰ দিন।
মন গ'লে চপাৱ মোৰ স্নেহৰ ঘাটত।
মিলিজুলি উমলিম কথাৰ বালিচৰত।

তুমি

প্ৰনামি বৰপূজাৰী
স্নাতক: ২য় বৰ্ষ

ঘণ্টাৰ পিছত ঘণ্টা নামাতাকৈ থাকিব পাৰো,
দিনৰ পিছত দিন নুশুনাকৈ থাকিব পাৰো,
আত্মগোপন কৰিব পাৰো মাহৰ পিছত মাহ
কিন্তু: তোমাৰ কথা মূহুৰ্তও নাভাবাকৈ থাকিব নোৱাৰো।
তোমাক,
যদি দহজনে ভাল পায়
জানিবা তাৰে আটাইতকৈ বেছি ভাল পোৱা জন মই।
তোমাক যদি মাথো এজনে ভাল পায়
সেইজনময়েই আৰু
তোমাক যদি কোনোৱে ভাল নাপায়
নিশ্চয় জানিবা মই আৰু এই পৃথিৱীত নাই॥
তোমাক,
নাজানো কিমান বিশ্বাস দিলো
তুমি মোৰ হবা, কি মৰম জমা থলে মোৰ সপোন পূৰ্ণ কৰিবা
তোমাক লৈয়ে মোৰ সপোনবোৰ বিশাল, তোমাক সাৱটিয়েই মোৰ
সমস্ত সপোন পূৰণ হ'ব॥

এদিন গুচি যাম

দুলমণি দাস
স্নাতকঃ- ২য় বৰ্ষ

এদিন গুচি যাম জীৱনৰ মায়া চিঙি
কোনো বান্ধোনে বান্ধি ৰাখিব নোৱাৰিব
ভালপোৱাৰ সকলো শিকলি
বা মোৰ পূৰ্ণতাৰ সকলো আচ বাৰ
চিঙি, দলিয়াই গুচি যাম।
এই যে ৰাতিপুৱাৰ কাচিয়লি ৰ'দ
বা ৰাতিৰ মায়াময় ৰূপালী জোনাক
সকলো এৰাব কৰি গুচি যাম।
এদিন গুচি যাম
টোকোৰা চৰাইৰ বাঁহ এটাৰ বুকুলৈ
যৰ পৰা সুহুৰিয়াই থকিম
স্মৃতিৰ করুণ সুৰেৰে .....
এদিন গুচি যাম জীৱনৰ সকলো
মায়া চিঙি অগন্ত্য যাত্ৰাৰে।

তোমাক লগ পোৱাৰ একান্ত দিনবোৰত

বেচমা কুমাৰী
উঃমাঃ ২য় বৰ্ষ

জীৱনৰ সুৰীয়া দিনবোৰত তোমাক লগ পাওঁতে
মোৰ ভাল লাগিছিল
তোমাক লগ পোৱৰ একান্ত দিনবৰোবত সুৰৰ
সন্ধিয়াৰ মিচিল আছিল
সংগোপনে তৰাই পাৰি দিয়া দলিচাত তোমাৰ
প্ৰেম অলিঙ্গনৰ সুবাস আছিল
তুমি আছিলা বাবেই প্ৰেম আছিল আৰু সেয়াই
মোৰ হাবিয়াস আছিল।
বসুণৰ দিনবোৰতো এজাক বতাহে আগন্তুক বৰষুণৰ
উমান দি গৈছিল
তুমিও কৈছিলা, থিক তেনেদৰেই,
আত্মবিশ্বাস নথকা জনেহে সেই বতাহ জাকলৈ
ভয় কৰে
বাস্তৱ আৰু বিশ্বাসেৰে ভৰা সেয়াই প্ৰেম আছিল,।
জীৱনৰ সেই সুৰীয়া দিনবোৰতেই গজিছিল মোৰ
প্ৰেমৰ শিপা
আৰু বিয়পি পৰিছিল সমস্ত দেহত
ঝংকাৰ তুলি কঁপাই তুলিছিল শিৰা উপশিৰা
জীৱনৰ সুৰীয়া দিনবোৰত তোমাক লগ পাওঁতে,
মোৰ ভাল লাগিছিল।

ভালপাওঁ বুলি নোকোৱা যদি নেৰিছো তোমাক আজি

কুলদীপ মো
কম্পিউটাৰ কে

ঐ গড়গঞা মাছুৰৈ ছোৱালী
তুমি মাছলৈ আহিলে
মই পানী মেটেকা হৈ চাই থকিম
তোমাৰ সাৰিঙা যেন কঁকাল
আৰু হাওলি হাওলি পৰা তোমাৰ
লেতেকু-পনীয়ল
তোমাৰ জাকৈত ডঁৰিকণা হৈ উঠিম
আৰু বুকুৰ খালৈটোত সোমাই ৰ'ম
তেতিয়া তুমি কৰিবা কি
ভালপাওঁ বুলি নোকোৱা যদি
নেৰিছো তোমাক আজি
দিখৌ দি উজাই আহিম
মই আকাশ হৈ
তোমাৰ পিছে পিছে লৰি ফুৰিম
পূবৰ বতাহজাকক সুধি উলিয়াম
তোমাৰ ঠিকনাটি
ভালপাওঁ বুলি নোকোৱা যদি নেৰিছো ...
ফুল হৈ ফুলিম তোমাৰ তাঁতৰ পাটত
পখিলা হৈ পৰিমগৈ তোমাৰ বকুল গালত
আঁজুৰি আঁচুৰি কাজল হ'ম চকুৰ
ৰবাব হৈ চুমিম তোমাৰ ওঁঠযুৰি
কেঁচাসোণ হৈ চোতাল গৰকিম
তোমাৰ বুকুৰ ভঁৰালত উজলিম
সৰিয়হৰ হালধীয়া হাঁহি তোমাকে দিম
ফাগুনৰ ৰঙা তোমাকেই সানিম
বসন্তৰ সেউজীয়া খোপাত গুজি দি
বিৰিণাৰ আওঠিকে পিন্ধাই লৈ আনিম
ঐ গড়গঞা মাছুৰৈ ছোৱালী
ভালপাওঁ বুলি নোকোৱা যদি
নেৰিছো তোমাক আজি।

কবিতা এটাই লিখি আছে মোক

ৰূপম কলিতা
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

কবিতা এটাই লিখি আছে মোক
মোৰ চিন্তাৰ মাজেৰে সোমাই
বুকুত আসন পাতি
ভাবধাৰা আশা আকাংক্ষা, চাক্ষুসক দৃশ্য
হতাশা, কথ্যা, দুখ-শোক গুণ গুণেৰে
লিখি আছে মোক...
গাৰঁৰ পাৰ আহোঁতে দৃশ্যমান হোৱা
সেউজীয়া ধাননী
সেই ধাননী সোণালী হোৱালৈ আশাপতা
পিতাইৰ চাৱনি
বাৰে বাৰে মনলৈ অহা ধ্ৰুৱতৰাৰ দৰে
আইৰ মুখখনিৰে
লিখিব খুজিছে কবিতাটোৱে মোক
ডালৰ পৰা আকাশলৈ উৰা চৰাইজাক
সেই আকাশতে আকাশীলতাই মেলি দিয়া নীলা চাদৰ
আৰু চাদৰখন তিয়াই দিয়া বৰষুণ জাকলৈ
মনত পেলাই
কবিতাটোৱে লিখি আছে মোক।
বাহেৰে আহি থাকোঁতে চাক্ষুসক হোৱা
গুৱেশ্বৰৰ ফুটপাথত পৰি ৰোৱা
ব্যাজিজনক দেখি
মনত জন্মা উদ্বেগেৰে
বাৰ বাৰ লিখিব খুজিছে মোক।
খোজকাঢ়ি গৈ থাকোতে
ধূলিৰে মোক সজোৱা
সুখৰ সন্ধানত দ্ৰুতবেগেৰে যোৱাজনক দেখি
জন্মা ক্ষোভে....
পূৰ্ণ কৰাৰ বিচাৰিছে কবিতা টোক।
এটা পূৰ্ণ কবিতাৰে
কবিতা এটাই লিখি আছে মোক।

চিফুঙ

অঙ্কুৰ বসুমতাৰী
উঃমাঃ ২য় বৰ্ষ

নিশাৰ নিস্তব্ধতা ভেদি
দূৰণিৰে পৰা ৰিণিকি ৰিণিকি,
ভাঁহি আহিছে এটি মিঠা সুৰ
চিফুঙৰ।
কাৰ্বি আংলং পাহাৰৰ একা-বেকা পথেৰে
নামি আহি থিতাপি লৈছে,
মোৰ বুকুত ....
মোৰ প্ৰাণত ....
ঝিলিৰ কিন কিন মাতৰ তালে তালে
বতাহৰ হো-হোৱনিৰ মাজে মাজে
গছৰ পাতৰ আঁৰে আঁৰে
সৰকি আহি কাণৰ
কাষত গুণগুণাইছে মোৰ।
চিনাকি কৰি দিছে মোক
এটি নতুন দিগন্ত,
এটি নতুন প্ৰহৰৰ।

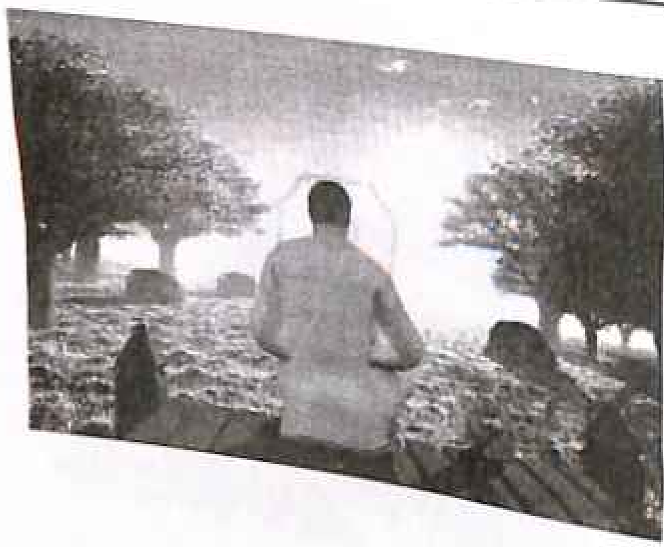

শীতৰ সেমেকা ৰদত বহি

কবুল দাস
স্নাতকঃ- ১ম বৰ্ষ

শীতৰ সেমেকা এসন্ধ্যা আবেলি
ৰ'দ নাই ......
আজি তুমিও নাই ...
নুফুটা প্ৰেমক উম দিছো বুকুৰে
তুমি নাই বাবে
বতাহজাক আৰু ৰ'দ
আপোচবিহীন ভাবেই আকোৱালি লয়
জীয়া জগতৰ
উন্মাদৰে মুখৰিত মৰম
তুঁহ জুইকুৰাৰ দৰে
উমি উমি জ্বলিছিল বুকুত
তুমি এদিন আহিবা নীৰৱে
এবুকু মৰমৰ সতে
জোনাকে নিয়ৰ চুই চোৱাৰ দৰে
মোৰ বুকুখন চুই চাবা
মাথো পাবা তৱাৰ আলিংগন
সাগৰৰ নীলাভ জেউতীৰ দৰে
নহয় অশান্ত মই
নহয় নীলাভ মই
সমীৰণে তোমাৰ মৰমৰ কোঁহে কোঁহে
থাকিব মোৰ মৰমৰ অনুভূতি
চুই চাবা মাথো তুমি
শীতৰ সেমেকা দৰত বহি।

ৰক্তাক্ত

দেৱজিত বৰা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

কাৰোবাৰ বুকুৰ জুইত ভূগৰ্ভ জ্বলিব পাৰে,
ধোঁৱাময় হ'ব পাৰে সপোনৰ বীজ
ধূসৰ ধোঁৱাই কুণ্ডলী পকাই
সপোনৰ লগত জুকলি জুপুৰি হোৱা
এই মহাসাগৰত,
ধৰ্ষণ, অত্যাচাৰ হত্যাৰ কিৰিলি
তেজৰ তুমবলি উঠে চৌদিশে হাঁহাকাৰ
প্ৰেম, মানৱতা আৰু গণতন্ত্ৰৰ মৰিশালিত
প্ৰভাতৰ সকলো পোহৰ ছটিয়াই দিয়া
সমন্বয়ৰ সেঁতু বান্ধি
মৃত্যুপণ লৈ জীৱনে যুঁজে॥

মানৱ জীৱন

ৰাকেশ চন্দ্ৰ বিশ্বাস
স্নাতকঃ- ৩য় বৰ্ষ

এবাৰেই পোৱা মনৱ জীৱন
তেঁহে ধন্য হয়, যদিহে
দিয়া হয় সময়ৰ সঠিক সন্মান।
জীৱন নদীৰ সুঁতি থাকে অবিৰত বৈ
সময়ক বান্ধৱ হিচাপে লৈঃ
নাথাকে কাৰো বাবে বৈ।
দুদিনীয়া এই মানৱ জীৱন যেন
এক জ্বলি থকা মম বাতিঃ
বিনালেও তাক নাপাই দুনাই।
সূৰ্যৰ কিৰণৰ সমসমে শান্তিৰ সুৰেৰে
আজি প্ৰনামো সবাকো ভাই,
মূল্যবান সময় নকৰিবা ব্যয়।
মানৱ জীৱন দুখ-সুখে ভৰা
কিন্তু, তাৰে মাজতে গোলাপৰ কলিফুলে,
সময়ক যদিহে সন্মান কৰিব শিকে॥

গংগাজল

ব্ৰজেন শৰ্মা
৪থ বৰ্ষ কৰ্মচাৰী

ধৰণীৰ বুকুত অপ্ৰতিহত অপমৃত্যু
নাই ভাই-ভনীৰ মাজত একতাৰ বান্ধোন
ধনেৰে বান্ধে মনৰ চাৰিসীমা
সোণেৰে সজাই মুখনি খন
পাহৰনিৰ গৰ্ভত হেৰাই থাকিল
হিয়াৰ ইষ্ট আপোনজন
বিচাৰি ফুৰিছো সু-উচ্চ হিমালয়
ড্ৰয়িং ৰূমত থৰলৈ সজায়
সহস্ৰ ফুলৰ সুগন্ধি সুবাস
হিয়াৰ কোণত দিব ছতিয়াই
ধন-সোণ বুকুত সাৱটি লৈ
পাৰ হ'ল অমূল্য সোণালী দিন
উভতি চোৱা তুমি
নিজৰ ঠাইতে আছে জান-জুৰি
নিৰৱে কলুষিত বোজাক
দিব মুক্তিৰ দুৱাৰ খুলি
আজি যদিও ভাগিছে আলীক সপোন
দিঠকে নিদিয়ে আশ্ৰয়স্থল
খেপিয়াই চাইছা হেৰুৱা স্মৃতি
অস্থিত দিৱলৈ গংগাজল॥

বৰষুণ

বিকী কলি
স্নাতক:- ৩য় ব

আজিও এজাক বৰষুণ নামিছে
এছাটি মলয়াৰ স'তে আনন্দিনাৰ দৰেই
আজিও বৰষিছে টোপাল বৰষুণ বোৰ।
উন্মনা বৰষুণ জাকত তিতিবলৈ
হেঁপাহেৰে ওলাই আহিছিলো এদিন
দুহাত মেলি স্পৰ্শ কৰিছিলো টোপালবোৰ
চকুৰ পতাত চুমা আঁকি
সাতোৰঙী ৰামধেনুৰে
আলিঙ্গণৰ স্নিগ্ধতাত ডুবাই তুলিছিলো॥
সপোন ভৰা বৰষুণজাক কেতিয়া ধুমুহা হৈ
আউলী বাউলি কৰিলে গমকেই নাপালো
বৰষুণ গ'লগৈ; লগতে লৈ গ'ল
সপোন পজাত সাঁচি ৰখা বস্তু কেইপদ
সিদিনাৰ খৰাং মনটোক বুজনি দিছিলো
আৰু যে নপৰো কেতিয়াও বৰষুণৰ প্ৰেমত॥
বহাগ আহিলে, বৰষা আহিল
ন-সাজেৰে অহা টোপালবোৰে আকৌ এবাৰ
বিভিয়াই মাতিলে অতিতৰ স্মৃতি মছি পেলাবলৈ
আকুলতা ভৰা আহবান বৰষুণ জাকৰ
বৰষুনজাকক যে দিব নোৱাৰিলো বিলীন হ'ব
বৰষুণ টো সদায় ধুমুহা হৈ নাহে॥

মাৰ্মান্তিক

ৰঞ্জিত বুঢ়াগোঁহাঞি
স্নাতক:- ৩য় বৰ্ষ

মই কুৰিটা সুৰ্হৰি মাৰো
তোমাৰ নিৰ্লিপ্ত হৃদয়ৰ বাবেই ...
তুমি হয়তো নাজানা !
এটা সুৰদি সুৰ্হৰিৰ মিঠা পৰশ বিচাৰি
বহু প্ৰতীক্ষাৰ মুৰত
মোৰ অভিমানী মনে,
উনুকিয়াই উনুকিয়াই কান্দে ...
কিয় নাজানো !!
মই ভাবো, মোৰ দেহত
এটি গুৰি পকৱাৰ বাহ !

IMAGES

Photograph by-

Mallika Pator

First Prize Winner
Photography Competition
Dispur College

Photograph by-

Juthika Kalita

Second Prize Winner
Photography Competition
Dispur College

Photograph by-

Arnab Sharma

Third Prize Winner
Photography Competition
Dispur College

Colours of Natur

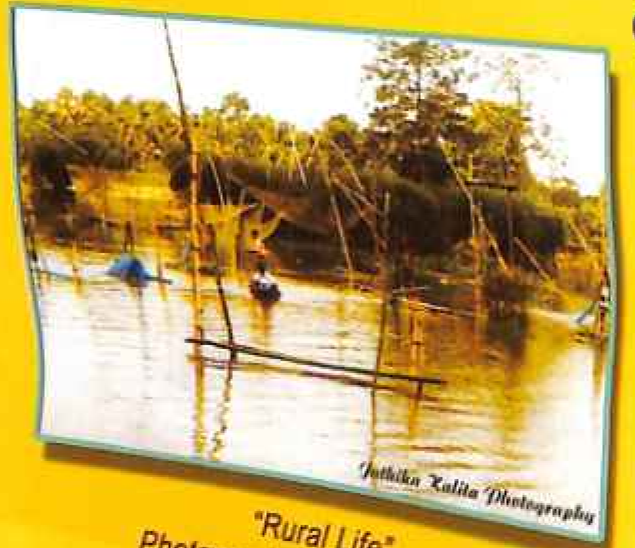

"Rural Life"
Photograph by Juthika Kalita

"Tranquillity"
Photograph by Mallika Pator

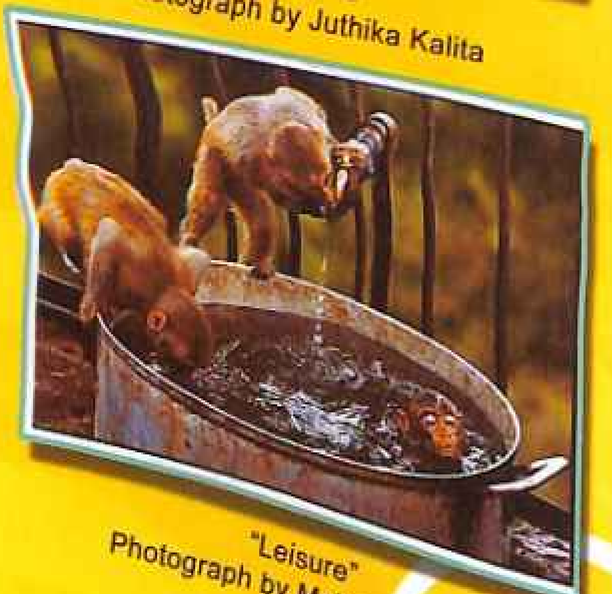

"Leisure"
Photograph by Mahendra Kalita

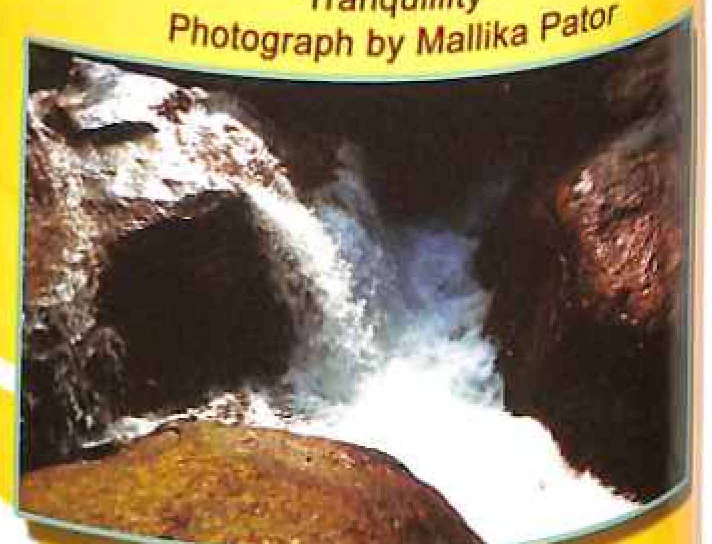

"Exuberance "
Photograph by Himangshu Kalita

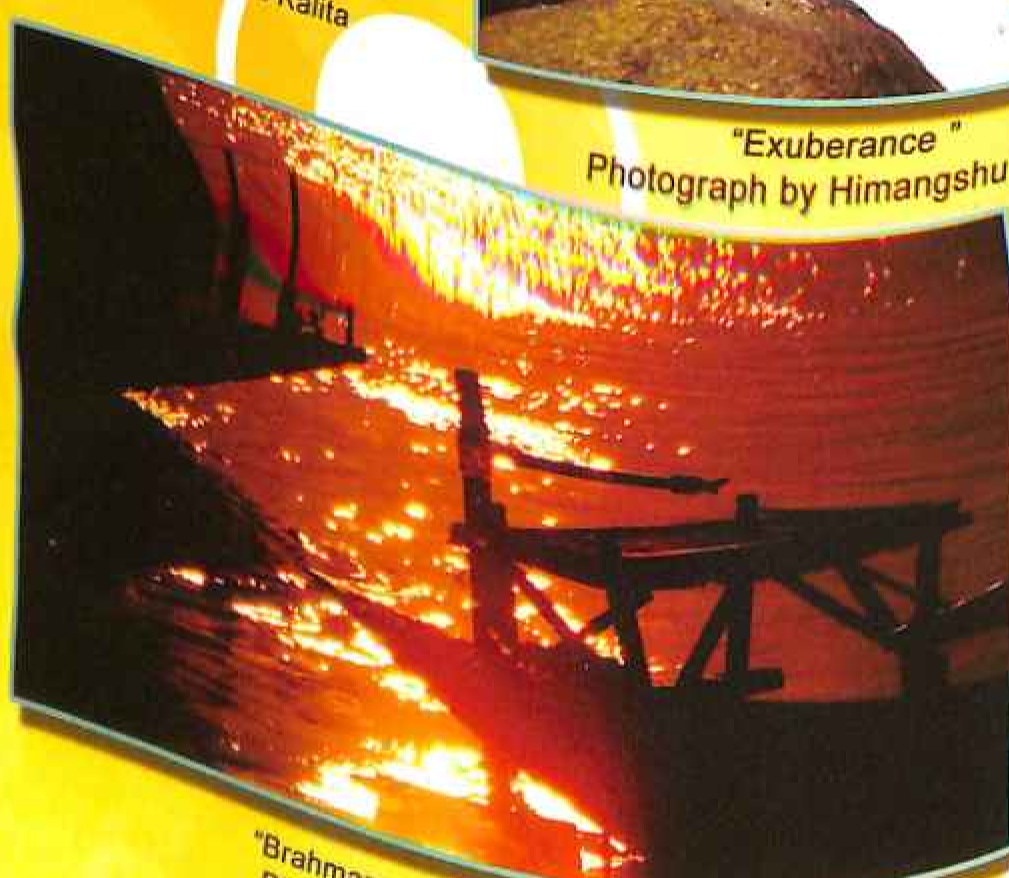

"Brahmaputra's Evening Hues"
Photograph by Arnab Sharma

English Section

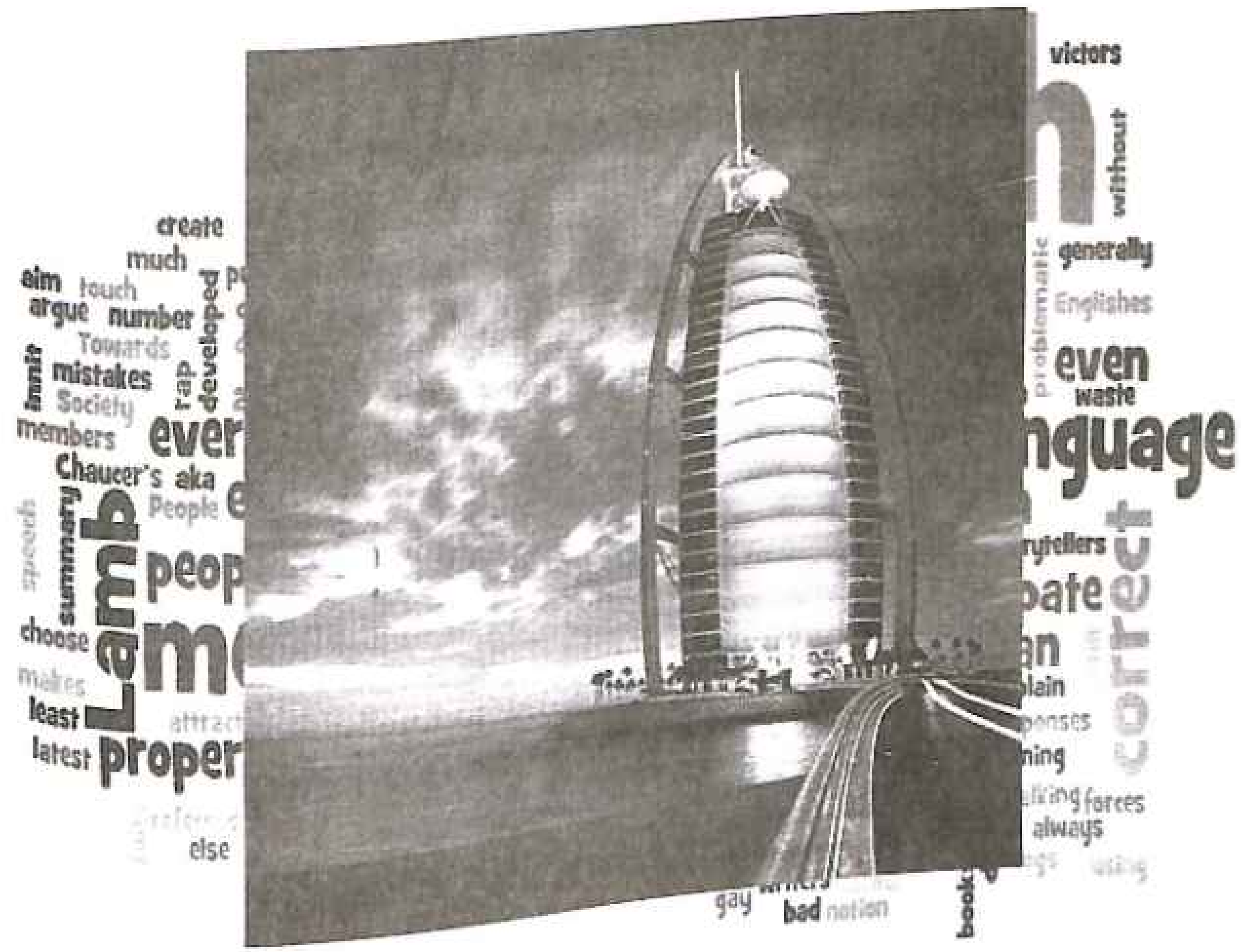

LURAY CAVERNS

Dr. Pranita Sarma
Associate Professor
Dept. of Philosophy
Dispur College

On 6th July 2012 I went to USA to meet my only sister who is residing at New Jersey. We visited the Luray Caverns in Virginia State. Here I would like to provide a brief description about Luray Caverns. These Caverns are beautiful enchanting and natural. Today, Luray Caverns attract more than half a million visitors annually from throughout North America and more than 70 foreign countries.

The formation of Luray Caverns began after the limestone of the Shenandoah Valley was formed as a result of the inland sea. The entire Cavern is confined to a zone only about 100 feet thick and occurred in coarse grained crystalline dolomite.

The large volumes of water subside and only slow seepage continues, allowing nature's decorating process to begin. Upon entering the unique cave atmosphere, the solution of calcium carbonate gives up some of its carbondioxide and allows a precipitation of lime to form. This precipitation begins as a thin deposit ring of crystallized calcite. As this process is continued, stalactites form from the ceiling. As the drops fall on the floor, deposits build forming stalagmites. When a stalactite growing down from the ceiling meets a stalagmite growing from the floor, a column or pillar is formed.

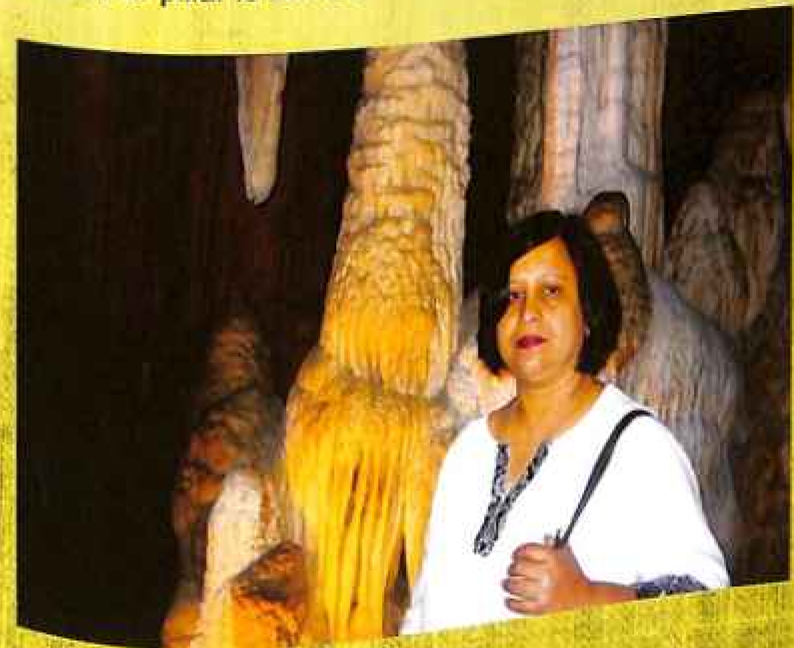

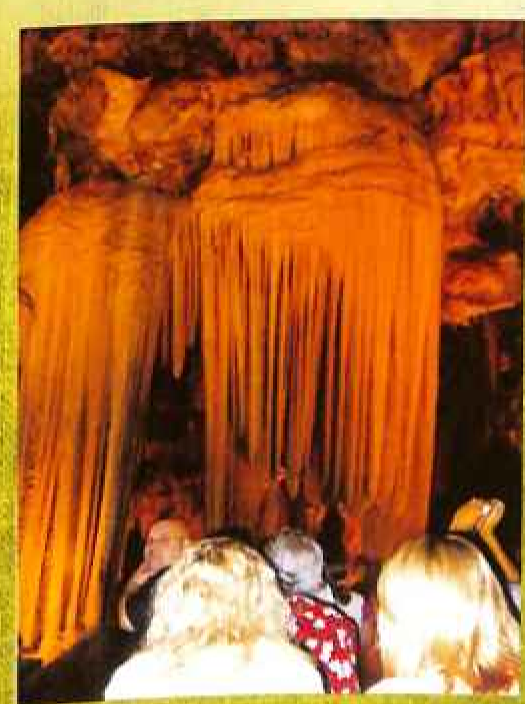

Inside the Luray Caverns

Luray Caverns is an active cave where new deposits accumulate at the rate of one cubic inch in 120 years.

Saracen's Tent is one of the most perfectly formed drapery structure in the world. Seemingly hand folded, the translucent draperies appear to have been parted for an entranceway.

LURAY CAVERNS

Luray, Va – Cold air rushing out of a lime stone sinkhole atop a big hill west of Luray, Virginia, blew out a candle held by Andrew Campbell, the town tinsmith. It was on the morning of August 13, 1978when Campbell, three other men, and his 13 year old nephew Quint, were exploring for a cave.

The Smithsonian Institution report of July 13 and 14, 1880 comments "...it is safe to say that there is probably no other cave in the world more completely and profusely decorated with stalactites and stalagmite ornamentation than that of Luray".

The National Park Service and the Department of Interior, in 1974, designated Luray Caverns a Registered National Landmark.

The announcement proclaimed that this site possesses exceptional value as an illustration of the Nation's natural heritage and contributes to a better understanding of our environment.

Soft Skills in Career Advancement

Dr. Ajoy Mitra
HOD, Dept. of Finance

Soft skills include all the skills which are required for personality development. It means interpersonal skills, presentation skills, etiquettes in all levels, adequate grooming, team spirit, right attitude, flexibility, appropriate dressing sense and presentability, presence of mind, time management, work ethics, personal hygiene, listening skills, communication skills, street smartness and common sense. The importance of soft skills has been recently acknowledged by private sector as well as public sector organisations.

Soft skills generally revolve around personal relationships, character, and attitude. By developing these skills, anybody can increase their work performance, build stronger relationships, and work toward earning a promotion. If you are finding that some of these soft skills do not come naturally to you, you need to learn how to improve soft skills so they'll become a natural reflex for you in dealing with people every day.

Soft skills can be said to incorporate all aspects of generic skills that include the cognitive elements associated with non-academic skills. Soft skills are identified to be the most critical skills in the current global job market for career advancement especially in a fast moved era of technology. The reorientation of education which is one trust of education for sustainability also relates the importance of these so-called soft skills.

Vast research and expert opinions have been sought in the effort to determine the specific soft skills to be implemented and used in higher institutions of learning. Based on the research findings obtained, seven soft skills have been identified and chosen to be implemented in all institutions of higher learning here. They are:

- Communicative skills.
- Team work force
- Entrepreneur skill
- Leadership skills
- Thinking skills and Problem solving skills.
- Life-long learning and Information Management
- Ethics, moral and professionalism

Each of the above soft skills comprised of several sub-skills. These sub-skills are divided into two categories of implementation. The first category delineates the soft skills that every individual must have and the second category represents soft skills that are good to have. Despite the emphasis being put on the soft skills that must be present (must have), it is also encouraged to inculcate the soft skills that are good to have. All elements of soft skills must be acquired by each individual student and evaluated effectively and comprehensively. Following Table shows the seven soft skills and the two categories of sub-skills respectively.

Table : Elements of Soft Skills in Career Advancement

No.	Soft Skills	Must Have Elements (Sub-Skills)	Good To Have Elements (Sub-Skills)
1.	Communicative Skills	Ability to deliver idea clearly, effectively and with confidence either orally or in writing Ability to practice active listening skill and respond. Ability to present clearly and confidently to the audience.	Ability to use technology during presentation. Ability to discuss and arrive at a consensus. Ability to communicate with individual from a different cultural background. Ability to expand one?s own communicative skill. Ability to use non-oral skills.
2.	Critical Thinking and Problem Solving Skills	Ability to identify and analyze problems in difficult situation and make justifiable evaluation. Ability to expand and improve thinking skills such as explanation, analysis and evaluate discussion. Ability to find ideas and look for alternative solutions.	Ability to think beyond.. Ability to make conclusion based on valid proof. Ability to withstand and give full responsibility. Ability to understand and accommodate oneself to the varied working environment.
3.	Team Work	Ability to build a good rapport , interact and work effectively with others. Ability to understand and play the role of a leader and follower alternatively. Ability to recognize and respect other?s attitude, behavior and beliefs.	Ability to give contribution to the planning and coordinate group work. Responsible towards group decision.
4.	Life-Long Learning & Information Management Skill	Ability to find and manage relevant information from various sources. Ability to receive new ideas performs autonomy learning.	Ability to develop an inquiry mind and seek knowledge.
5.	Entrepreneurship skill	Ability to identify job opportunities.	Ability to propose business opportunity. Ability to build, explore and seek business opportunities and job. Ability to be self-employed.
6.	Ethics, Moral & Professional	Ability to understand the economy crisis, environment and social cultural aspects professionally. Ability to analyze make problem solving decisions related to ethics.	Ability to practice ethical attitudes besides having the responsibility towards society.
7.	Leadership skill	Knowledge of the basic theories of leadership. Ability to lead a project.	Ability to understand and take turns as a leader and follower alternatively. Ability to supervise members of a group.

1. Communicative Skills

Ability to deliver idea clearly, effectively and with confidence either orally or in writing

Ability to practice active listening skill and respond.

Ability to present clearly and confidently to the audience. Ability to use technology during presentation.

Ability to discuss and arrive at a consensus.

Ability to communicate with individual from a different cultural background.

Ability to expand one?s own communicative skill.

Ability to use non-oral skills.

2. Critical Thinking and Problem Solving Skills Ability to identify and analyze problems in difficult situation and make justifiable evaluation.

Ability to expand and improve thinking skills such as explanation, analysis and evaluate discussion.

Ability to find ideas and look for alternative solutions.

Ability to think beyond.

Ability to make conclusion based on valid proof.

Ability to withstand and give full responsibility.

Ability to understand and accommodate oneself to the varied working environment.

3.Team Work Ability to build a good rapport , interact and work effectively with others.

Ability to understand and play the role of a leader and follower alternatively.

Ability to recognize and respect others attitude, behavior and beliefs. Ability to contribute to the planning and coordinate group work.

Responsible towards group decision.

4.Life-Long Learning & Information Management Skill

Ability to find and manage relevant information from various sources.

Ability to receive new ideas performs autonomy learning.

Ability to develop an inquiry mind and seek knowledge.

5.Entrepreneurship Skill Ability to propose business opportunity.

Ability to identify job opportunities.

Ability to build, explore and seek business opportunities and job.

Ability to be self-employed.

6. Ethics, Moral & Professional Ability to understand the economy crisis, environment and social cultural aspects professionally.

Ability to analyze make problem solving decisions related to ethics.

Ability to practice ethical attitudes besides having the responsibility towards society.

7. Leadership Skill Knowledge of the basic theories of leadership.

Ability to lead a project.

Ability to understand and take turns as a leader and follower alternatively.

Ability to supervise members of a group.

It can be observed that education is an essential tool for achieving sustainability. We all realized that the current economic development trends are not sustainable and that public awareness, education and training are the key elements to move our society towards sustainability. Only a quality future human capital can envision development of its nation to meet the needs of the present without compromising the ability of future generations to meet their own needs. Therefore, the inculcation of soft skills among the students will be two pronged, to produce quality human capital and to develop their knowledge, understanding, values and skills as well. All the seven soft skills are discussed in detail in the following paragraph:

1. **Communicative Skills**

The communicative skills involve effective communication in both the national language a
English language in different contexts and with different people. There are eight sub-skills und
communicative skills of which three are the must have skills and five are the good to have skil
Communicative skills are an integral part of any education system either in higher education or low
education. As mentioned earlier, in many countries, basic education or primary education is mandat
and it focuses on reading, writing and ciphering. People learn to read books, write letters, figure accou
and develop skills necessary to fulfill their expected roles in their households and community. At th
very level, emphasis has been given to develop the communicative skills of individual so that by th
time they leave college, they are able to participate in public and community activities and decis
making. What is found to be missing in the nation's present human capital is the lack of communicati
skills. The absence of good communicative skills somehow or rather has an influence on the p
presentation of their views and decisions made to gain others confidence and respect. Communicati
skills have also been greatly emphasized in the reorientation of basic education for ESD (Educati
for sustainable development) which is: the ability to communicate effectively (both orally and in writing
The communicative skill seemed to be one important component that lacks in the future human capi
The incompetence of the future graduates to master both languages will be a set-back to a lot
potential development and advancement of the country. Thus, this is a good time to reorientate th
curriculum of higher institutions to embed communicative skills.

2. **Critical Thinking and Problem Solving Skills**

This skill includes the ability to think critically, creatively, innovatively and analytically. It al
involves the ability to apply knowledge and understanding to new and different problems as well. F
ESD to be successful, it must give people practical skills that will enable them to continue learni
after they leave school, to have a sustainable livelihood and to live sustainable lives. The criti
thinking skills, skills to organize and interpret data and information, skills to formulate questions a
the ability to analyze issues that confront communities are greatly addressed in the reorientation
basic education in ESD. The following are some examples of skills that comply with ESD and some
these skills are similar to the soft skills being emphasized in the curriculum of higher education. Th
ability to think about systems (both natural and social sciences).

(i) The ability to think in time-to forecast, to think ahead, and to plan.
(ii) The ability to think critically about value issues.
(iii) The ability to separate number, quantity, quality and values.

All the above skills are important for students as it will require them in their career advancement.

3. **The Skill of Team Work**

The ability to work with people from different social cultural background to achieve a comm
goal. Students are encouraged to play their role in the group and to respect opinions and attitudes
others in the group. They are also expected to contribute to the group?s plan and coordinate the grou
effort besides being responsible to the group's decision. This skill is also part of ESD as stated in th
reorientation of basic education: the ability to work cooperatively with other people. If the futu
human capital can attain these skills, we can be rest assure that the future generation will collabora
ideas and cooperate a taskforce towards the well-being of the nation.

4. **Life-Long Learning and Management of Information**

This skill involves an effort to learn to be independent or self-regulated learning in acquiring skills and new knowledge. The ability to find and manage relevant information from various sources is also a criterion of this soft skill. Besides this, students are also expected to develop an inquiry mind and crave for knowledge. As mentioned earlier, these characteristics are equally important in ESD in order for an individual to be media literate and consumer knowledgeable. Life-long learning will enable individuals to accumulate as much knowledge and skills over the years. The ability to manage information well will allow an individual to distinguish between good and bad, to adopt the best practices and to make sound decisions.

5. **Entrepreneurship Skill**

The ability to seek business opportunity and develop risk awareness. It also involves being creative and innovative in activities related to business and tasks. To design and plan business propositions and the ability to be self employed. This skill can in some ways contribute to the society if the training and practice is done for a good purpose.

6. **Ethics, Moral and Professional**

The ability to practice a high moral standard in professional tasks and social interaction. This skill also includes the ability to analyze ethical problems and make problem solving decisions. Having a sense of responsibility towards society is another criterion of this soft skill.

7. **Leadership skill**

The ability to lead in various activities and tasks. This is an important criterion in ESD for planning and implementing ideas in a group. This skill is also important to lead in discussion and make decision.

Development of soft skills through support programs :

This involves programs and activities that are created, developed and used to support soft skills either directly or indirectly. In general, the program and activity can be divided into two: (i) academic support program and (ii) non-academic support program.

The academic support program is to help students acquire the soft skills that are associated with academic matters. Some of these programs include Learning Skills and ?English Language Support Program(ELSP).

As for the non-academic support program, it assists students to acquire the soft skills that are not related to academic matters but more of personality and professional development of the students. Most of the programs and activities are in the form of co-curriculum and extra co-curriculum.

The development of soft skills through Campus Life Activities:

Most of the university students spend half of their students life living in residences in the university campus. As such, institutions of higher learning should use this golden opportunity to develop their soft skills. This can be done through carefully crafted programs and carrying them out in the conducive campus grounds.

Important Tools to develop communication skills: Your goal should be to communicate clearly through written, oral, and nonverbal communication. Start simply by being aware of how others feel when they are around you or are talking with you.

- Make eye contact. Acknowledge someone else's presence by looking them in the eye, especially if they just walked into the room or you pass them in a hallway. Look at them when they are talking to you. Do not let your eyes wander around the room.
- Monitor your body language. Show interest by sitting up and leaning forward. Resist the urge to tap your fingers or foot. Mimic the posture of the person with whom you are talking to create a comfortable environment.
- Practice speaking. This includes both public speaking and conversational speaking. Be conscious of your pace and volume when speaking. If you are uneasy in personal relationships, practice with a close friend or family member. If you are nervous about speaking in public, volunteer to give presentations within a smaller group and work your way up to a larger one.
- Develop your writing skills. Proofread your emails, letters, and notes. Learn correct spelling and word usage. Vary your sentence structures. Be concise instead of elaborate.

Practice active listening skills. Listening requires focus and self-discipline. We listen for many different reasons: to understand instructions, to empathize with another individual, or to judge whether a plan is good or not. Regardless of the reason you are listening, there are several things to keep in mind.

- Paraphrase and ask questions to learn more about what someone is telling you. This demonstrates interest and focus. It also helps you understand the situation.
- Take notes when appropriate. This shows that the subject matter is important to you. Practice taking notes in team meetings or staff training sessions.
- Do not interrupt other people. Respect them by letting them finish saying what they are saying.
- Pay attention to the other person's body language. Observe their posture, tone of voice, eye contact (or lack thereof), gestures, and facial expressions.

Build relationships. Interpersonal skills are important in the workplace, especially since so many organizations are designed around teams and departments. Seek to build friendships with peers, supervisors, clients, and business partners.

- Befriend colleagues. Greet them when they get to work. Invite them to lunch or coffee. Talk for a few minutes in the break room as you are getting a drink. Participate in work events like softball clubs, staff lunches, and training days. Stay away from gossip. It only destroys relationships.
- Learn to manage conflict in a healthy way. Address issues with the individual(s) involved in a private manner. Approach the discussion in a nonjudgmental, but assertive manner. Ask questions and try to understand their side of the story. Work together to find a solution.
- Network with people inside and outside your organization. Ask people about their jobs. Share a bit about what you do. Note connections and ways you could potentially help each other. Exchange contact information and be sure to follow up with them.

Practice leading. Leadership is simply influencing other people. As such, leadership skills can be used by any employee at any level in the organization.

- Observe your own supervisor and note how that individual leads your team. Find positive things that person does and emulate them in your own work.
- Practice leading in small group discussions by asking your teammates questions and

bringing quieter members into the conversation.

- Set the example for others by displaying a positive attitude in difficult situations. Remain calm in moments of crisis. Talk about concerns one-on-one with your supervisor instead of in front of the entire team.

Take initiative. Demonstrate responsibility and enthusiasm for your job by striving to go the extra mile. This starts by finishing work without constant reminders from your supervisor.

- Do tasks without being asked by someone else. Look around, see what needs to be done, and do it. If a coworker has a large project and you have some time on your hands, volunteer to help.
- Seek more challenging work. Strive to develop your technical skills. Learn more about your organization. Ask a coworker about their department. Take a class, read a blog, or subscribe to a magazine in your field of work.

Various Elements of Soft Skill can be understood better from the following points:

- Presentation skills: People who are working for corporates, more or less need to be good presenters. Every area of corporate life requires presentation. It can be presenting before existing or prospective customers, suppliers, media or people within the organisation. It is very important to have necessary presentation skills to present the service, plan or product before the audience. One should customise one's presentation according to the audience. It should be based on the level of education, interest, requirements and suitable time of the audience. Presentation in both forms; oral as well as written form, should be well taken care of by the managers.
- Etiquette:Etiquette refers to the socially accepted behaviour and manners to be followed in formal situations. It includes office manners, eating etiquette and procedures to be followed in different situations. Etiquette differ according to the cultures and nations. But there are certain common features which are generally accepted in the corporate world. For example; giving respect and being gentle with elderly people and ladies, taking care of the guests, being gentle and polite in our words and movements, eating without making loud noise, etc. Today's manager is a participative leader with the right appropriate etiquette.
- Grooming: Grooming includes mainly the presentability of the person. It is about the right dressing sense of the people according to the situations. A man's attire includes tucked in full sleeve shirt with tie, light colour and pressed shirt, dark trouser, neatly polished black shoes with matching socks, neatly combed short hair and clean shaven face. A woman is expected to be dignified in her dressing style. Transparent or body fitting clothes, high heeled shoes, too bright coloured dress, over made up face are a big no. The dress should be neatly pinned and of pleasant colour. Light make up makes the person more presentable. Dress code of the organisation has to be strictly followed. People with right dressing sense are appreciated in all organisations.
- Team spirit: Days are gone for individual glory or recognition. Team efforts are appreciated by the companies these days. All kinds of work need united approach and mutual help towards reaching the goals. As a manager it is important to be the facilitator for the team efforts. He has a major role to play in sorting out the inter personal conflicts with the team and with other teams. When people from different backgrounds and ways of thinking come together, lot of brain storming takes place, which eventually leads to creative ideas.
- Right attitude: Attitude can be divided into two types-positive attitude and negative

attitude. Positive attitude is considered right attitude. During hiring freshers with the right attitude a considered over those with mere subject knowledge . If a person has less subject knowledge, it can b provided in induction and training programmes. But a person who has negative attitude towards h work and organisation becomes useless and ineffective in the workplace. Managers with positi attitude towards the organisation can be a positive influence to the team and the company. They c achieve greater success in their professional life also.

- Flexibility: Flexibility stands for the ability to be open to changes, new ideas a environment. It needs a lot of effort from one's side to accept, listen to and respect others opinions. successful and efficient manager will show flexibility in listening to the opinions of the team and ta every one into confidence while taking important decisions. Management should accept new thoug and ideas for its growth.

- Presence of mind: It is very important for the person in a managerial role to be mental alert for the changes within and outside the organisation. He should have the presence of mind to ta timely decisions at the time of crisis.

- Time management: A stitch in time saves nine. A manager should be a good example t others by setting a high standard on time management. If things are not planned or completed on tim it will have adverse effect on the organisation. In today's competitive age, everyone is running behi time. It has become a necessity for all companies to work on timely schedules to meet and surpass th competitors.

- Work ethics: Work without ethics will not give a long life to organisations as well a individuals. Adhering to the general principles and guidelines is mandatory for the company to functi smoothly in the market. Each employee should stick to the work ethics and cultures of the compan

- Personal hygiene: It is implicitly believed and expected by all organisations that th employees should take care of their personal hygiene for their own, as well as for the sake of th organisation. It is a basic requirement for the employees to take care of their body odour, bad breat unkempt and crumpled clothes, dirty finger nails, shoes and socks, unruly hair and unshaven fac Neat people are appreciated and accepted in all organisations.

- Listening skills : We have two ears and one mouth and we are supposed to use the proportionately. But we speak more and listen less. It is a commonly understood principle of life th if we listen to others' words we will have audience to our words too. A good leader will be a goo listener too. Many a time, listening rather than speaking will solve a lot of problems. Listening mea active listening, not passive hearing of words.

- Communication skills: Nobody denies the role of effective communication skills in makin a manager an efficient leader. Communication skills in both oral as well as written forms are ve important for all roles in an organisation. Effective oral communication has a strong role to play i getting the desired results in marketing and sales jobs. Good written communication is very importa in any back office jobs too.

- Street smartness: Due to cut throat competition in the market for products and servic most companies have their job profiles which are related to field work. Naturally, candidates who c do wonders in field work and are ready to struggle in the hot sun are preferred than those who a looking for only back office jobs. Even otherwise, it is very important to have one's individuality a be street smart to become one's own boss.

- Common sense: What is lacking among most people is common sense. People are goo

in repeating what others do or what the boss says. Many people fail to think on their own and take appropriate decisions at the time of crisis. The solutions to many of our problems are related to basic facts and minimum efforts. But people think much and work less towards the solutions. People in the managerial level are expected to have the knowledge of basic facts, simple solutions and common sense.

Conclusion: To live to the challenge of globalization which is in line with the era of information economy, the strength of a nation is strongly dependent on the ability of its citizen to be highly intellectual and skillful. The development of human capital is thus important and necessary since it drives the nation to the envision vision and mission. Without a quality human capital, a nation will be weak as there is no human factor that is capable to embark on new initiatives and perspectives. A quality human capital comes from a quality education process. A carefully designed and well planned education system is critical to developing such human capital. Thus, institution of higher learning plays a very important role to produce a human capital that is highly knowledgeable and skillful to meet the demand and expectations of many people. The teaching and learning processes in institutions of higher learning should be capable to provide such knowledge and skills to future graduates.

0000

Did You Knowthat..............

- Justin Bieber can solve a Rubik's Cube in less than 2 minutes.
- You can overdose and die from coffee.
- If you look at the sun RIGHT NOW, you are technically looking back in time. It takes eight minutes for light from the sun to reach Earth.
- No matter how hard you squeeze the two ends of an egg, it will NEVER break.
- Polar bear fur is not white, it's clear.
- Phobophobia is a mortal fear of developing a phobia.
- Einstein's final words died with him-the nurse at his bedside didn't speak German!
- Rats will eat almost anything, including the dead of their species, or even their own kids!
- Over 2500 left-handed people a year are killed from using equipment made for right-handed people.
- The longest recorded time for someone to have the hiccups is sixty-nine years.
- The Moon is moving an inch away from Earth EVERY YEAR. Someday, we won't have solar eclipses anymore.
- Light doesn't always travel at the speed of light. The speed of light is only constant in a vacuum.
- An average person will spend 1 1/2 years of their lifetime in the bathroom.
- OUR SUN WILL NEVER EXPLODE. It is far too small to generate enough energy to become a supernova
- The US has the most English speakers of any country. A close second? INDIA.

WITCH HUNTING IN ASSAM : A SOCIAL MENACE

Dr. Monalisa Choudhury
HOD Deptt. Of Management

Introduction:

The practice of witch hunting dates back from 14th to 17th century when presecution of witches had led to the torture and murder of thousands of innocent women, men and children. Jaanne d' Arc (Joan of Arc) was burnt alive at the stake for heresy on the 19 of May 30, 1431. It was believed that she was called to save France from England by supernatural voices when she was just 16. Her victories were legendary but eventually he was captured and executed. Such practices still prevail in the world in different names, customs and beliefs.

WITCH CRAFT IN ASSAM : AN OLD PHENOMENA

Witchcraft or blackmagic practicing in Assam dates back to hundreds of years. Mayong in Morigaon district is famous for practicing blackmagic from the ancient times. People who practiced Black magic were refered to as 'Bez' or 'Ojha' who were believed to have kept domestic ghost servants called 'Beera' or 'Beera Bhut'. In Assam, various suspicious incidents believed to be carried by beera bhut also occurred in Guwahati city a few years back which captured the headlines of localprint and the electronic media in Assam.

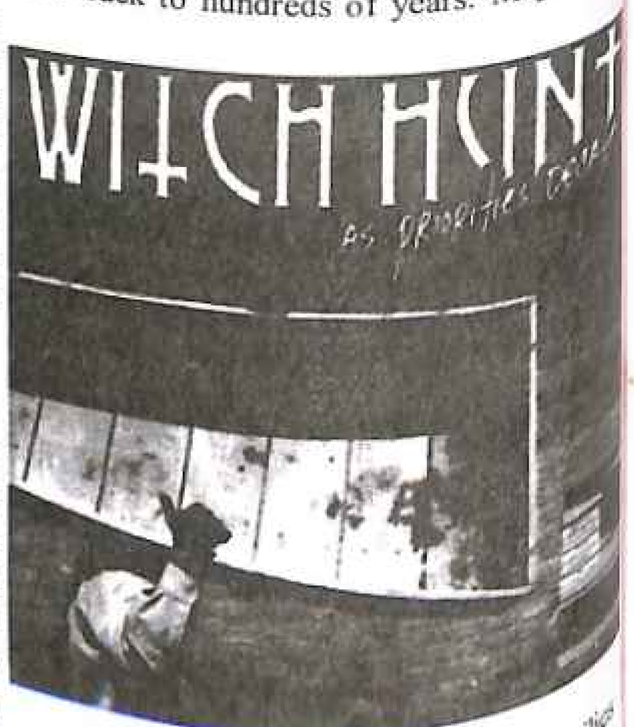

WITCH HUNTING IN ASSAM;

Killing of innocent people in the name of witch hunting of Assam is growing at an alarming rate. It has become an easy way of killing people especially the women folk. The motive behind such killings are mainly property disputes, extra marital affairs, personal enmity etc. There are several cases reported where it is claimed by a section of people that the witch killing are acts by land mafia. Some miscreants use social superstitious means to destroy and uproot families completely from the land they want. Even police claim that some alleged witch killings were in order to grasp the land of the victims. Though this kind of killings have spread almost in the entire state but the most disturbed districts which are often in the news headlines regarding killing of people in the name hunting are Kokrajhar, Sibsagar, Dhemaji, Udalguri, Baksa and Chirang.

Today Assam is not a safe place for women. Almost every alternate day there has been reporting of murders of women especially elderly women who are labeled as witches and are brutally killed.

According to data received from Assam State Commission for Women the number of cases of witch hunting from 2001 to 2011 August is 61. Even areas adjacent to Guwahati city witnessed incidents of trying to kill women in the name of witch hunting. One incident which is a very recent one occurred on M arch 22, 2012 at Amsing Jorbat area which is just a few kilometers away from from the heart of Guwahati city. A Local lady of the area named Pramila Rahang was tried to be killed by some miscreants accusing her of practicing witch craft. Another incident occurred on 12 Feb, 2012, in Tezpur in Sonitpur district where Lakshmi Gaur was killed in the name of Witch hunting. A day before this incident another 45 year old lady was killed in the name of witch hunting at Sonari in Sibsagar District of Assam. Further, the Assam forest minister informed the state assembly that a total of 80 people have been killed in Assam in the last five years from January 2006 to February 2011 in the name of witch hunting. Furthermore, the witch hunting related incidents have increased in 2011 compared to previous year and a total of 29 women were killed by declaring them witches in last 1 year in various places of the state. The practice of Witch hunting which has become a easy way of killing innocent people has gained its momentum due to the lack of education and health awareness among the backward communities of Assam especially in the tea garden areas and among the Bodo community. The practice of indigenous health treatment by giving herbal medicine is most common among some communities in the remote areas of the state. Whenever any person in such remote villages is sick he is treated by the local ojha or Bez by giving herbal medicines. Although in some cases such medicine works yet most of the time it is found that the mixture of the quantity of such medicine given is not appropriate which often becomes dangerous and even claims the life of the patients. Whenever such incidents happen and the patient dies the persons treating the patient are labeled as witch by the villagers and it is decided at the village meeting known as 'Bisar Sabha' that the particular person is a witch and must be killed for the better future of the village. After the decision is passed she or he is killed by beating or by throwing stones. Though in most cases the victims are women but it is found that men are also killed as witches. In some cases both husband and wife are killed in the name of Witch hunting. Further it is also found that people in the tribal areas consume alcohol (Rice Beer) every evening which makes them wild and they get convinced easily by some mischievous persons that the particular person whether male or female is a witch and has to be killed for the better future of their children and the village.

ROLE OF GOVERNMENT TO ERADICATE WITCH HUNTING:

There is a strong role to be played by both the central and state governments to eradicate the evil practice of Witch hunting. Though a huge amount of money is spent in health and education sector every year, yet the government has not been able to stop this social menace. Moreover there is no strict legislation or any act passed till date to stop such killings. However, in the recent times the Gauhati High Court has passed a landmark verdict and had put the onus of taking responsibilities of maintaining families whose member or members are killed on suspicions of practicing witch craft. The Gauhati High Court ruling said the state government will have to provide monetary compensation in the range of rupees 3 to 5 lakhs to families of witch-hunting victims. The court also directed the government to prepare a plan to rehabilitate such families. The court also asked the government's Relief and Rehabilitation department to earmark a special fund for every district until the plan to rehabilitate victim families is made. The court also backed the demand for stringent punishment to perpetrators of such crimes. Further, a project was started by the police department in the name of Project Prahari to fight this menace and was first implemented in the Kokrajhar district in 2001. However, the project has

to intensify their drive and invest in community policing and running campaigns among the village chiefs and elders.

Further, NGO's, student organizations, women organizations, District administration, Police administration should work with the elected representatives at the village level, Anganwadi workers, ASHA workers to combat this menace. Furthermore, awareness programmes should be carried in the remote areas and village especially in the tribal and tea garden areas. Here mention can be made of Birubala Rabha who is herself carrying awareness drives among the Rabha communities to fight witch hunting.

CONCLUSION:

Witch hunting is a social stigma of Assam. Today Assam known as the land of black magic has turned into a land of Bloodshed in the name of Black magic. It is high time for every NGO, student body, Government as well as local organizations to fight this evil practice and make people aware of such inhuman acts and guide them to build a better society to live in.

REFFERENCES:

1. *'Witch hunting' on the Rise in Assam* by Indo Asian News service, IANS India Private Limited- Thu 29 March 2012.

2. *Witch hunting in Assam- Capital of Black magic to National Shame* By Sujata Das, Times of India, Dated August 30, 2011.

3. Annual Report 2010-2011, Assam State Commission for Women, Ghy.

4. http//www.google.co.in

00000

Jokes

Anusmita Das
H.S. 2nd Year

1. Daughter : Why people iron their clothes ?
   Mother : To remove the wrinkles from them.
   Daughter : Then why my grandmother does not iron her face ?
2. Lady : My pet is sick. Can you refer to a good animal doctor ?
   Nurse : I am sorry, ma'am, all the doctors I know are people.
3. Son : Mummy, why is your hair turning grey ?
   Mother : Son for every one mistake you do. One of my hair turns grey.
   Son : Oh, now I know why grandma has got all grey hair.

00000

MANAGEMENT OF SOLID WASTE

Dr. Mamani Kalita
Asstt. Prof. Deptt. Of Philosophy

Waste management is the collection, transport; processing, recycling or disposal and monitoring of waste materials, Management of solid waste become very important in order to minimize the adverse effects of solid wastes. The term usually relates to materials produced by human activity, and is generally undertaken to reduce their effect on health, the environment and aesthetics. Waste management is also carried out to recover resources from it. It can involve solid, liquid, gaseous, or radioactive substances.

Waste management practices differ in developed and developing nations, for urban and rural areas and for residential and industrial producers. Management of nonhazardous residential and institutional waste in metropolitan areas usually a responsibility of local government authorities, while management of non hazardous commercial and industrial waste is usually the responsibility of the generator.

The objective of solid waste management is to reduce the quantity of solid waste disposed on land by recovery of materials and energy from solid waste. This is in turn results in lesser requirement of raw material and energy as inputs for technological processes. Effective management of solid waste is needed to ensure better health and safety which is environmentally and economically sustainable. Solid waste can be classified as municipal, industrial, agricultural, medical, mining, waste etc. Urban waste generally consist of medical waste from hospitals, municipal solid wastes from homes, offices , markets (Commercial waste), small cottage units and horticulture waste from parks, gardens, orchards etc. The waste of our college are generally waste paper, packaging material, food waste from college canteen, bottles, egg shells waste of gardens, wood , vegetable parts, Gutkha , sikhar etc. Of course chewing Gutkha is strictly prohibited in our college premises.

These solid waste can be degraded by microorganisms which are known biodegradable wastes. Examples of this type of waste are vegetable wastes, stale food, tea leaves, eggshell, peanut shells, dry leaves etc. Wastes that cannot be degraded by microorganisms are called non-biodegradable wastes. For examples, polyethylene bags, scrap metal, glass etc.

Generally we see that people clean their own house and their immediate surroundings which affects the community including themselves. Municipal solid wastes heap up on the roads due to improper disposal system. This type of dumping allows biodegradable material to decompose uncontrolled and unhygienic conditions. This produces foul smell and breeds various types of insects and infectious organism besides spoiling the aesthetics of the site. Industrial solid wastes are sources of toxic metals

which may lead to contaminate the ground water. Burning of some of these materials produce dioxins, furans and polychlorinated biphenyls, which have the potential to cause various types of ailments including cancer.

For management of solid waste we should give more importance to 'three R's i.e . Reduce, Recycle, and Reuse Reduction in the use of raw materials will correspondingly decrease the production of wastes. The refillable which are discarded after use can be reused. We encourage students for making casseroles and selos from waste paper and other waste materials. We should use the materials to the maximum. Recycling is the reprocessing of discarded materials into new useful products. For example, old aluminum cans and glass bottles can be melted and recast into new cans and bottles. In our college also we may employ some economically backward students and they can earn money for their expenditure. The process and of reducing, reusing and recycling saves money, energy, raw material, land space and also reduces pollution. Recycling of paper will reduce cutting of ores for recovery of metals from ores and prevent pollution.

For discarding wastes we can use the methods of sanitary land fill, composting and Incineration. In a sanitary landfill, garbage is spread out in thin layers. compacted and covered with clay or plastic foam. Methane produced by anaerobic decomposition is collected and burnt to produce electricity or heat. Composting is another method of discarding wastes. Due to Shortage of space for landfill in bigger cities, the biodegradable yard waste is allowed to degrade or decompose. A good quality manure is formed which improves the soil conditions and fertility. For incineration of materials, it is better to remove batter ies containing heavy metals and plastic containing chlorine burning the material.

Delhi is to get the country's firstcommercial waste to power plan of 16 MW capacity which will convert one-third of the capitals garbage. Thus the purpose of the solid waste management program is to provide waste disposal and landfill post closure services to the residents.

If we individually monitor the solid waste of our surroundings then we can protects both public health and environment. We should always remember.

"Anything else you're interested in is not going to happen if you can't breathe the air and drink the water. Don't set this one out. Do something. You are by accident of fate alive at an absolutely critical moment in the history of our planet"

ooooo

Did You Knowthat..............

- Alexander Graham Bell, the inventor of the telephone, never phoned his wife or his mother. They were both deaf.
- The population of the state of California is more than the country of Canada.
- 3900 kids take up smoking every DAY.
- Odds are, any memory you believe you have before the age of 4 isn't real. They are false memories and have usually either been told to you by someone else, or you made them up without knowing it.

Women Entrepreneurship

Mrs. Moushumi Devi
Asstt. Prof. Dept of Commerce

Women constitute around half of the total world population. In traditional societies, they were confined to the four walls of houses performing household activities. Now-a –days women are taking a vital role in the socio-economic field. In Western countries, women entered in the entrepreneurial field in the late 50s. But in case of Indian women, efforts are made in a systematic manner around 1970 by Govt and agencies of some states to provide self-employment.

Who are Women Entrepreneurs?

Women entrepreneurs may be defined as a Woman or group of Women who initiate, organize and run a business enterprise. The Govt of India has defined Women entrepreneur based on Women participation in equity and employment of a business enterprise. Accordingly, a Women entrepreneur is defined as "an enterprise owned and controlled by a Woman having a minimum financial interest of 51 per cent of the capital and gravity at least 51 per cent of the capital and giving at least 51 percent of the employment generated in the enterprise to

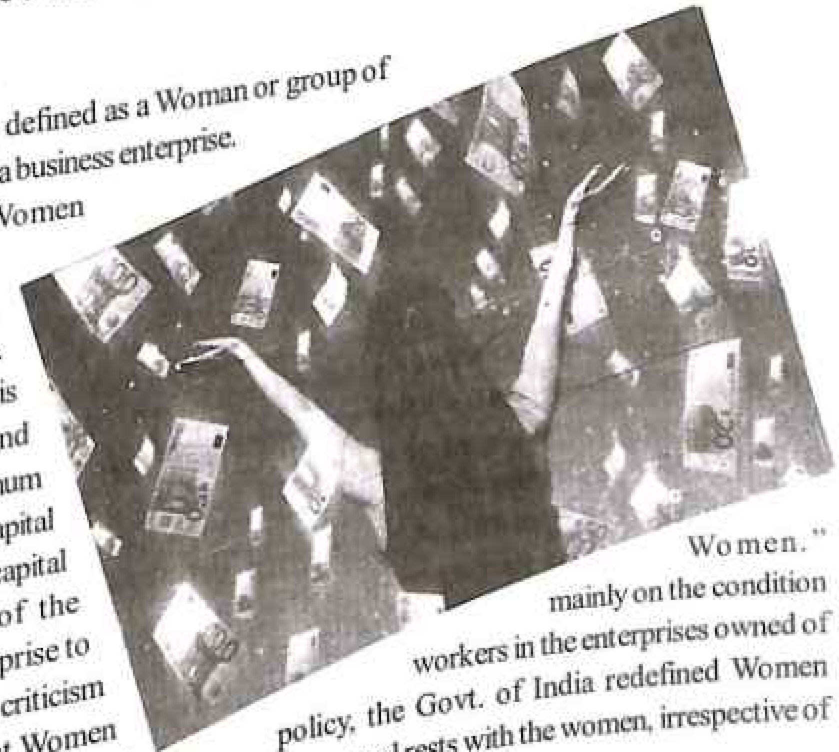

Women."
However the definition is subject to criticism mainly on the condition of employing more than 50 percent Women workers in the enterprises owned of run by the Women Hence, in the 1991 Industrial policy, the Govt. of India redefined Women enterprise where the majority of shareholding and management control rests with the women, irrespective of the percentage of women employees in the enterprise.

Factors that contribute

Factors influences of the promotion and growth of Women entrepreneurship.

Women started entrepreneurial activity due to a number of positive factors.

Firstly, Increase in educational bend has widened knowledge and confidence of women to take up entrepreneurial activity.

Secondly, with the growth of opportunities to start ventures e g, SDPS self-help Group Incentives, Govt subsidy schemes etc. have also contributed in the growth of women entrepreneurs.

Thirdly, there is a shift in social norms and family support also. Now, parents began to support

Women Entrepreneurship

Mrs. Moushumi Devi
Asstt. Prof. Dept of Commerce

Women constitute around half of the total world population. In traditional societies, they were confined to the four walls of houses performing household activities. Now-a –days women are taking a vital role in the socio-economic field. In Western countries, women entered in the entrepreneurial field in the late 50s. But in case of Indian women, efforts are made in a systematic manner around 1970 by Govt and agencies of some states to provide self-employment.

Who are Women Entrepreneurs?

Women entrepreneurs may be defined as a Woman or group of Women who initiate, organize and run a business enterprise. The Govt of India has defined Women entrepreneur based on Women participation in equity and employment of a business enterprise. Accordingly, a Women entrepreneur is defined as "an enterprise owned and controlled by a Woman having a minimum financial interest of 51 per cent of the capital and gravity at least 51 per cent of the capital and giving at least 51 percent of the employment generated in the enterprise to Women." However the definition is subject to criticism mainly on the condition of employing more than 50 percent Women workers in the enterprises owned of run by the Women Hence, in the 1991 Industrial policy, the Govt. of India redefined Women enterprise where the majority of shareholding and management control rests with the women, irrespective of the percentage of women employees in the enterprise.

Factors that contribute

Factors influences of the promotion and growth of Women entrepreneurship.

Women started entrepreneurial activity due to a number of positive factors.

Firstly, Increase in educational bend has widened knowledge and confidence of women to take up entrepreneurial activity.

Secondly, with the growth of opportunities to start ventures e g, SDPS self-help Group Incentives, Govt subsidy schemes etc. have also contributed in the growth of women entrepreneurs.

Thirdly, there is a shift in social norms and family support also. Now, parents began to support

their daughter to take up entrepreneurial activity. Even, parents in-live encourage their daughter-in-laws to take up entrepreneurial activity. In case of married women, most of the women entrepreneurs are coming from joint families because of several advantages like, presence other family members, supporting help from other family member, low express etc.

Again, there are certain motivating factors which have also influenced in the growth of women entrepreneurship. These are:-

a) **Contribution to Family Income:**

It has been seen that most of the women entrepreneurs in India are from lower class families with family income within Rs 1500 to Rs 3000 per month. Many Women take up income generating activities to contribute to their family income. Generally, they convert their income generating activity into entrepreneurial activity.

b) Economic Independence:

This gives than a status in their families and can become a part in the decision making process.

c) Utilize leisure time: Many educated women want to utilize their leisure time faithfully.

d) To fulfill creative urge. E.G, in handicraft to handloom products dress designing interior, Event Management, Package Food Products, Restaurants etc.

e) Forces of circumstances: Many other women have entered their because of circumstances. Wife taking up husbands business because of sudden death. For in stand, Proprietor of Rajashree Theatre.

Women entrepreneurs in India:

The 1971 census revealed that out of the total self-employed person in India, 6.7% were women. The second all India census of small scale Industrial (SSI) units (1987.88) rewarded that 44,842(7.7%) units in India were managed or controlled by women entrepreneurs. The third census revealed the number of women entrepreneurs in SSI sector went up to 83125 (11.08%) in 2001-02. In October 1988, the United States enacted. The Women Business Ownership Act to establish program and initiate efforts to assists the development of women's own business. The declaration of the year 2001 as Women Empowerment Year has given further impetus for the growth of women entrepreneurship in India. It is interesting to know that overall percentage growth of women entrepreneurship appears to be higher in North-East India than that in the rest of the country. (IIE study 2001)

Factors responsible for choice of product In selecting the nature business the factors responsible are family background, their education, attitudes and also training they have melerg other factors are:

High Demand – Ready Market, Future prospects.

Availability of Raw Materials, Power, Labour, Finance, marketing and profitability.

Requiring creativity: Possessing skill.

Typical Feminine.

Social acceptance

Less Mobility Requirement.

Lower cost.

Past Experience Family business.

Lower cost, High Rate of Retern.

List of Lucrative Projects for Women entrepreneurs

Biscuit Bread Plant.
Beauty Parlour
Canned Fruits and Vegetables.
Cashew Nut Processing.
Computer software.
Cones for Ice-cream.
D.T.P.
Dehydrated Fruits & Vegetables.
Desiccated coconut.
Detergent Powder
Egg Powder
Electronic Capacitor.
Mangopapad.
Mosquito Repellent Mats.
Mushroom
Nail Polish.
Namkeen (Bhujia, Dalmoth)
Nylon Socks.
Paper Plates.
Phenyl.
Plastic Toys.
Polythene Bags
Readymade garments.
Rubber Eraser.
Sowing Thread
Scented Supari
Screen Painting
Shampoo.
Soap coated Paper.
Soft Toys.
Surgical Bandage, Surgical Cotton.
Sweater Mufflers.
Tea Packaging
Toffee & Candy.
Uninterrupted power supply (UPS)
Vermicelli.
Vinegar.
Washing Soap Vim Type Cleaner.

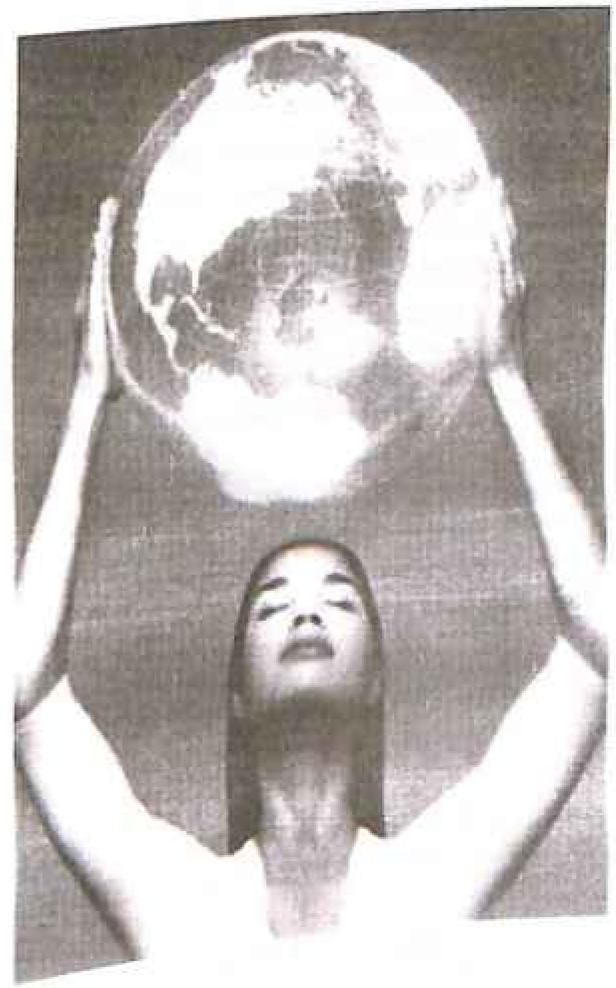

Efforts to Develop Women Entrepreneurship.

Since independence, development of women entrepreneurship has been a policy objective of the Govt.

Accordingly, priority was given to implementation of programs for women under different sections such as agriculture and its related activities like dairy, poultry piggery, handloom, handicrafts and small scale industries etc. In early 1990s, training un-employment generation programs for women were initiated. The Govt. launched various schemes for promotion of self-employment such as Prime Minister's Rozgar Yojana (PMRY), and Rural Employment Generation Program (REGP) including depending entrepreneurial skills among women. PMRY and REGP have now been merged into Prime Minister's Employment Generation Program (PMEGP). Besides, there are women EDP for promoting entrepreneurship among women. In 1996, the Govt. started Trade Related Entrepreneurship Assistance and Development (TREAD) for women and planned to train one lakh prospective women. Many banks and financial institutions have their own schemes to support women entrepreneurs. For example, NEDFR, NABARD +SIDBI have their specific schemes for women entrepreneur.

There are training agencies to organize training in motivational development of skill up-gradation to so on.

All these have resulted in creating a positive empowerment for the growth to development of women entrepreneurship.

References :

1) D.D. Mali, J.C. Kalita, 2010. "Entrepreneurship. Thereby and Practice." Kalyani Publishers New Delhi.

2) NIIR Board of consultants and Engineers. 1997-93. "Opportunity for Women Entrepreneurs". Publication Division. National Institute of Industrial Research 106E. Kamla Nagar, Delhi.

3) S.S. khanaa. 2001. "Entrepreneurship Development." S. Chand & Co Ltd. N. Delhi.

4) Development Commissioner Census of SSI units 1987-88.

0000

Efforts to Develop Women Entrepreneurship.

Since independence, development of women entrepreneurship has been a policy objective of the Govt.

Accordingly, priority was given to implementation of programs for women under different sections such as agriculture and its related activities like dairy, poultry piggery, handloom, handicrafts and small scale industries etc. In early 1990s, training un-employment generation programs for women were initiated. The Govt. launched various schemes for promotion of self-employment such as Prime Minister's Rozgar Yojana (PMRY), and Rural Employment Generation Program (REGP) including depending entrepreneurial skills among women. PMRY and REGP have now been merged into Prime Minister's Employment Generation Program (PMEGP). Besides, there are women EDP for promoting entrepreneurship among women. In 1996, the Govt. started Trade Related Entrepreneurship Assistance and Development (TREAD) for women and planned to train one lakh prospective women. Many banks and financial institutions have their own schemes to support women entrepreneurs. For example, NEDFR, NABARD +SIDBI have their specific schemes for women entrepreneur.

There are training agencies to organize training in motivational development of skill up-gradation to so on.

All these have resulted in creating a positive empowerment for the growth to development of women entrepreneurship.

References :

1) D.D. Mali, J.C. Kalita, 2010. "Entrepreneurship. Thereby and Practice." Kalyani Publishers New Delhi.

2) NIIR Board of consultants and Engineers. 1997-93. "Opportunity for Women Entrepreneurs". Publication Division. National Institute of Industrial Research 106E. Kamla Nagar, Delhi.

3) S.S. khanaa. 2001. "Entrepreneurship Development." S. Chand & Co Ltd. N. Delhi.

4) Development Commissioner Census of SSI units 1987-88.

0000

A Clue

Bondita Baruah
Lecturer, Dept. of English

The old saying goes "A friend in need is a friend indeed". Every person needs help, sometimes in the form of a stranger, sometimes as a well-wisher. Good friends, true friends are hard to find. I am a friend of some of my friends, and I try to be a good friend. Whenever my friends need any help, I try to be by their side. We work out to find a solution to the problem. However, certain episodes at times stand contrary to the famous quote. There are two things: first, we are humans; second, one should never cross his / her limits.

On a particular occasion, a friend came up to talk to me. She was in a situation. We talked and discussed over the matter. I provided her with some advice; what I considered to be a nutral solution. The person understood; days passed and she was back to the same place from where she had started. I did the same - discussed, talked, tried to help. But after intervals we were back again to the initial stage. This affair continued for quite some time. By now, the situation had assumed different latitude.It ceased to be a serious matter and inclined towards triviality. Discussions and conversations continued !

Gradually, I started to realise that I was becoming a part of the matter. I was being unable to slip out of the quagmire of the situation. I was getting involved by means of offering my suggestions and seeking a solution. The problem started affecting me. I was getting influenced as I began to ruminate over it throughout the day. Soon I realised that I was the one who now wanted help. Things were becoming worse. I desperately wanted to get of it. But how?

My exams were round the corner, but I had lost all focus. I was not being able to concentrate. One day, when I was alone at home, I decided to introspect myself, to ask myself certain questions and to navigate deep down within 'me'. One thing that came as an answer was that I did not want to be a part of the situation any longer because this was hampering my growth and giving me negative vibes all over. I also came to the realization that in the real sense, I cannot help anyone. As a friend, as a human being, I can offer suggestions, or can give viable options, as to how the circumstances can be looked upon from different perspectives. But I cannot come up with a final verdict and say that 'this is the solution to the problem'. The person concerned, himself or herself, has to realise what she wants. I can only change and reform my life, not anyone else's. I can only help myself. For this a self-realization is necessary to be non-interfering in the matters of others. Sometimes a friend can come seeking help. But I should offer the same only by being in my limits. Indulgence into a matter leads to interference which

in the long run disrupts my own peace of mind. Why should I let this happen? It is better to remain in our own bounds. When things go beyond our control, we should not try to be God. We should give all those things away to god saying, 'I am in a problem /situation, not being able to find a solution. I have been thinking but the bag is slipping out of my hands. I surrender all my distractions to you. You are the best judge, show me the way out'.

We aren't god. We are human beings, prone to make mistakes and misinterpret others. To think that our fellows cannot make a mistake and should always be right is again a mistake on our part. A good thing to do is to be oneself, without pretences. A humanitarian leader has rightly said, 'be in the white or be in the black; do not be in the grey'. The grey actually makes life's glory submerged into oblivion. We dwindle like a pendulum in this grey area looking for our peace of mind, lacking enthusiasm to even into respect ourselves. The outburst of emotions that we sometimes witness while being in this grey area, is to be controlled by meditation and realization of our own souls. When we realise what is within ourselves, we are never to feel lonely.

0000

Did You Knowthat..............

- In 2006, astronomers discovered a cloud of alcohol in part of the Milky Way where stars are forming from gas and dust.
- Put two straws in your mouth: one inside a drink and one outside it. You won't be able to drink through either straw. Try it!
- The first number that will use the letter "A" is thousand.
- Every year, dogs kill more people in the US than Great White sharks have in the past 100 years.
- Swearing when you're hurt helps reduce pain.
- Jim Fixx, the man who started the trend of jogging, died of a heart attack while jogging.
- If Facebook were a country, it would be the THIRD LARGEST country in the world, BIGGER than the U.S. and Indonesia.

The Woman

Hemanta Kr. Boro
Lecturer
Dept of English

It has been four months since I had joined Dispur College, treading the road that leads to Ganeshguri from my residence at Bhetapara. The most striking thing in this route is the sea of labourers at Hatigaon Chariali waiting to be picked up by the designated vehicles to their workplaces, the next is , the Ganesh Mandir, strangely thronged by believers at such a tender time of early in the morning. Most neglected, apart from the woman, but most arresting to our senses is the dustbin , which stands right at the middle of the bifurcation. The wall-fencing facing the road heading to the college serves as the public lavatory, and on the opposite side of the road , on the footpath, the woman, that I have mentioned earlier has put up her residence. Though sounds not normally awkward, I have seen this woman, most of the time, sitting on a heap of her collections, probably her most prized possessions, which serves as her bed, chair, kitchen, drawing roam, husband, brother, son, daughter etc.

Till now it is probably clear to the reader of her appearance; pertinent, I would call it to give her a name --beggar, insane etc. to describe her appearance, for whom a house does not necessarily should have a roof. August is the month, in which I joined college, the time of the year which is notoriously hot, as well as the time of incessant rain and this is December, very chilly by our standards. I have mostly seen her sitting still on her footpath residence , sometime searching for food in the landmark dustbin, on rare occasions, she is seen just walking on the street, while first class citizens maintaining an overwhelming gap in fear of staining their cloths.

Yesterday, she was seen wearing a blanket, which could scarcely be called so because of the harsh winter. It was the last day of semester examination. During invigilation duty, one of my colleague and I started a conversation about a guy known to both of us, whose father has died recently. He talked about how that person was too healthy, abstained from intoxicating things, then talked about his untimely death whereas; sots and smokers live more than the people who never touches them. My colleague then mentioned about the woman, non- chalantly conveyed about his impossibilities of survival if left to live a single day in the woman's place.

From the time I left college till I reached home, I questioned myself – can the fate of a living being, belonging to the great race of Homo sapiens be so miserable. Today, at 6 o'clock in the morning, I took out my bike carrying with me a blanket, rice and lentils packed in disposables for the woman. I reached there shivering and with snotty nose, for the first time I saw her sleeping, but to my surprise the blanket was not adoring her body properly. Upon calling, she did not answer, so I nudged her hand but she did not respond.

May be she is dead, may be not , never the less, I put the blanket by her side – I started pondering about NGO's, asylums that claim to help such persons as well as the intellectual people who could raise awareness about her. Just like me, people feel pity for her, playing the role of silent spectators. Some times, some persons may come to give her a blanket, something to eat as well but pity is all that people have for her. People call her insane- us or her? What is god, if he exists, doing? Is she / he also a silent spectator? We all are silent spectators.

0000

This short story won 1st prize in the annual college week competition 2012

Of College And A Ride

Arun Hajeya
TDC 3rd Year

It has been said by a famous essayist (I forgot his name) that today's life in the urban sphere is much better compared to the life led by Man in the pre-industrial age times.

Nonsense, I say. Hear my story and you'll know why.

All right, so there I was, enjoying my lunch on a Saturday, afternoon, when my cell phone rang. It was Bidyut

"Yeah, bro?"

"Get to the college within 20 minutes."

"Why?"

"Dammit, the quiz is about to start. Forgot that?"

I dropped the phone, and ran to my wardrobe closet. Personally, I believe I must have made a new Guinness World Record, for I was ready before you could say "Flash Thomson".

"Dad, I' m off!"

"Where to?" my old man retorted.

"College," was the terse reply as I shot out of the front door. I could hear him rambling and raving something, but I couldn't spare my time. I whipped out my cellphone from my bag and dialed a number.

"Nippon, hurry up and get your bike started."

"Now? Why? I'm eating".

Another poor, innocent lamb to be slaughtered on the altar of my needs." Just do it. It's an emergency. Don't worry, I'll pay you well".

"But I'm only dressed in shorts and a t-shirt! And it's freezing cold!".

"Dress as best as you can. I'll give you one minute".

Five minutes later, my neighbor cum classmate was stepping on the gas of his motorcycle and releasing some of his choicest abuses on me while I rode pillion and kept shouting back at him. Of course, he had forgotten to fill up his bike, so it spluttered to an untimely death a few kilometers.

And I ended up having it with him to a garage and then travelled on three different rides to arrive at my destination half an hour late. But that is another story altogether. Life in the city .... Well, you just have to experience it yourself. Don't believe the essayist.

*****

Pain is Not All That

Shakil Injam
TDC arts, 1st Semester

If you ask me about pain, then all my explanation will go in vain, if you didn't get hurt ever. What we discuss is not important than what we experience. So If you want to know about pain, you must take a ruler and hit yourself with the maximum force you have.

Today morning I was shaving and looking at myself in front of the mirror. But actually I was looking at my body and I thought, "Oh man, I am so handsome"! I was totally in a day dream and suddenly I got my consciousness back and saw that a bit of my cheek's skin was stuck with my shaving blade. It was bleeding on my left cheek, and I cried. "Oh, my God. Its paining!" I didn't think twice and put some antiseptic on it and screamed much louder. After my breakfast I went to college, then I attened my daily classes and came back home. Amazingly I was not aware of my morning accident during my college routine. But when I remembered it again then I got the feeling of pain on my cheek again. What I mean to say is, in a split second, unknowingly your brain creates a visual experience for you, which may be true or may not be true.

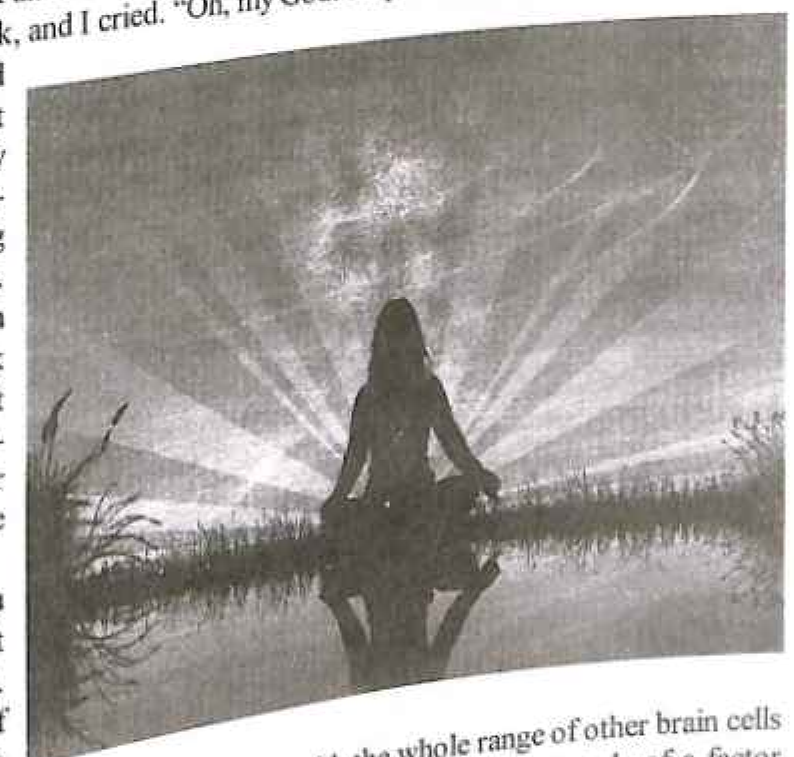

Before knowing about pain, you have to know about some other input system of our body. Like, our vision. When you see something, the ray of the object hits your retina with some identical wavelengths. The signals are carried out to the back of your brain. Your brain cells interact with the whole range of other brain cells by some complex mechanism. But in the science of vision there is a big villainous role of a factor called illusion. Usually the illusionist takes the advantage of your conscious mind. Your vision is clearly related to the rays that hit your retina. But it's been modified by something you don't know about. You have no conscious control on that. I must say that it's a very clever process that nobody's conscious mind can recognize it. In illusion, the things are really not the same we see. Similarly the biological process of pain is not what we really feel.

Most of you have got hit by your teacher with a ruler or stick. And some other person (the good

students), who never got scolded by teachers, must have got hurt while playing or flirting with girls (Just kidding). But when the ruler hits our skin, it makes us feel pain. If I explain the biological process, you will feel really bored. Because it's too lengthy, but done with in a split of time. Don't read the paragraph below if you are not interested about the process.

The sensation of pain travels from the periphery to the spinal cord along some A-delta and C-fibers, A-delta and C-fibers synapse on second order neurons. Second order neospinothalamic tract neurons carry information from A-delta fibers and terminate at the ventral posterolateral nucleus of the thalamus, where they synapse on third order neurons. Spinal cord fibers dedicated to carrying A-delta fiber pain signals and others that carry both A-delta and C-fiber pain signals up the spinal cord to the thalamus in the brain have been identified.

Let our brain be the king and thalamus its minister. The little fibers are the border are the securities. Teacher's ruler is some foreign country's soldier. The King's soldiers were attacked by the outside soldiers, fortunately, some of them saved their lives, and sent the message of the attack, ear to ear to the minister. The Minister searched the case with much analysis and information and then he informed about it to the king. The King analyzed the whole thing as to how many soldiers were dead, and what is his condition. In this case he finds himself weak and what else can he do except feel pity about the soldiers. But in case of brain, all parts of our body are joined together. So, the brain commanded the other organs to react. Like before, the fibers carry the pain signals to the place of the incident, and we feel pain. Until the brain network works together, we can't feel pain. We can even scream loud with pain. It's not biologically decided, just our habit. With the evolution of human kind, human and all animals used to scream when they feel pain. . Our brain fixed the idea of screaming as the cure of pain because screaming produces lots of energy. The all over summary of the above paragraph is that all glands processing here, are transferring the signals to the higher order glands and above all, the brain decides, whether to react or not.

Now you got to know what is pain, how it works. Now you put your finger on your other hand's forearm. Slowly try to feel the whole process of your feelings as I explained above. Very slowly with closed eyes and deep concentration you can enlighten your unconscious mind. If not, then at least you can just feel the consciousness of your touch, like never before. Now you can understand better about the speed and complexity of the whole process and can think why the brain produces pain signals. It's to inform our defense mechanism to take steps to prevent our body from inside or outside dangers.

Now there is a question whose answer was quite simple before. But now it has a little controversy in our discussion. "Is it that necessary to feel pain?" or "is it important to feel pain?" or "do you want to feel pain?" No, we don't want to feel pain, but it is necessary for our body. There is no other way to stop feeling pain naturally, until you have some serious neurological disease called congenital insensitivity. And you can also stop it by using morphine or pain killers, but it has lots of side effects. The cause of an intolerable pain can be a big wound or stones inside your body, or some kind of serious headache and many more. The wound or the disease can be cured by medicine and as it gets cured, your pain will also be gone. but pain can be controlled by your brain also. These words might sound a little silly, as to how could one get control over the dark side of his mind which was always hidden from him since birth. But something is beyond today's science. may be future science can explain all about that. But for now we have to accept the traditional way to enlighten our unconscious mind and that is through meditation.

Hypnotism is a useful technique that most

illusionists or the hypnotists use that part of our mind during hypnosis. They can even make us feel no pain, giving us a perception about the pleasant energy of our body with our subconscious state of mind.

Usually you can see some martial artist breaking bricks with their hand, iron on their head, or sticks on their stomach. Most of them practice very hard and make their muscles very strong. So when they get hit their nerves inform it to spinal cord that there might be a danger on your outside body. Spinal cord again passes the same signal to thalamus, then thalamus to brain. Then brain analyzes the whole situation, "whether my arms or my legs can tolerate this!", "yeah, I can easily handle this". Then brain passes the signal to other glands and they react it, with brain's order. From this process we can know that, most of the brick breakers even feel pain. But they tolerate it, because they always keep in mind that this task can make him great, strong and reputed. But this might not be an easy task for general people.

We must understand the difference between endurance and control over pain. We have to face pain, if we endure it; but if you need a peaceful life, you really need to get control over your mind. It is not as easy as it sounds. Meditation is a timber laid bridge across the border of your conscious and unconscious mind. Controlling your unsteady, restless mind without meditation is like climbing a flat rock without rope and accessories. Meditation is a primary element by which we can get control over pain. According to me (not according to any great or scholarly people, so don't take it seriously) we need some basic virtues to survive the pain.

Boldness is one of them. Usually I can see many people with really tough hearts. They don't care much about their body, even if they got some severe injuries. They have a strong mind which diverts the thoughts of negative emotions into roughness. They get control over their pain with much aggression. They may shout like a mad elephant; but with much warm blood. Their regular attitude may be like a simple smiling person or may be a silent serious person but the boldness inside them is really worth respecting. Usually we can find that kind of people in military. Hardworking and people with self-respect see this kind of virtue.

I said that tolerance is completely different from controlling pain. We need that quality also in some situations to survive. But the main problem is that, it all depends upon you as to how much you can take. Being a martial art student, I also know how we feel during our sparring period. We usually forget about everything during fighting; but after we finish we get to know where we are hurt and where it is paining. Then we try to avoid it with a long breath. I always think about a famous quotation of the legendary martial artist, Bruce Lee, "No matter what you want to do, don't be nervous (you should not let your muscles nor your mind be effected by nerves). Just keep calm. No illusion and no imagination, but to apprehend the actual situation you are in and find a way to deal with it. No excessive action is needed. Just keep your body and mind relaxed to deal with the outside emergency." I have heard somewhere that, "The world is not about sunshine and rainbows. It's a very mean and nasty place. I don't care how tough you are. It will beat you to your knees and keep you there permanently if you let it. You are nobody in front of the devastating waves of life. It's not about how hard you hit, it's about how hard you can get hit and keep moving forward. How much you can take and keep moving forward. Now if you know what you are worthy of, then go and get what you deserve. But you also have to be bold enough to take the hits." These kind of inspiring words help me to concentrate on my destiny and generate a sensation in my blood that makes me forget all my pains. That's how I understand about endurance, that you should not let your pain burst

out your tongue and speaking devices; but you can control by following the amazing revelation about the pain and our ability to endure it.

Meditation is the one and only thing which can cure your pain permanently. In the above two virtues you don't need much love, patience, concentration, visualization; you need only strength and toughness. But in meditation you need to be patient, with lots of love and devotion (Bhakti) in your heart. You can direct your energy to different parts of your body by visualizing in meditation. You may think that it so easy to visualize something. We always visualize something in our mind, then how is it possible to solve this great problem with this kind of silly things? But it's not about dreaming of colorful days of youth. It's a total visualization where you have to put your whole concentration. If you want to have a test of your visualization then follow my lines – Close your eyes. Just think that you are on the bay of an ocean and there is a big beach in front of you and endless ocean, there is a sun which is at the horizon. Try to visualize these things in one portrait with a clear vision. Now I am sure that the beginners will get a problem in that. When you will think about the ocean, your sun and beach will get blurred. With practice you can develop this ability and take it to the extreme levels to get rid of pain. Tai chi, Chi kung are some motion meditation by which an individual can even take the hit at groin also. I can't give you even one percent about the concept of meditation in two or three paragraphs but I am sure that your curiosity will let you to enter the path of meditation.

I am not a great scholar to discuss about this kind of topic; I am a boy born just before eighteen years. But I think I am not conveying rubbish. I am just trying to refurbish your notion, ideas and concept about pain. These three virtues are only the base of the solution but you must explore from your own mind about the whole process of your body. I know it's not always possible to keep in mind the things I have said when we get hurt. But you must concentrate about inspirations and sacrifices. There is a story of Gautama Buddha – "Once he was walking on a road with one of his followers and there was an evil person on the other side of the road. He hated Buddha very much, don't know why. Maybe he is jealous of his Knowledge and Calmness. When they got close, the evil one shouted out abusive language at Buddha and insulted him. But Buddha still remained calm. He did not even look at his face. After sometime, the evil one got tired and went away. The Pupil became very furious about the insult to his master. He asked Buddha as to why he had not reacted to anything. Then Buddha uttered some really meaningful words - "if someone offers you a glass of wine and you refuse to accept where would it be? " The pupil said, "In the hands of the other person." Then Buddha smiled and kept walking. The follower also got enlightened and kept walking.

This story illustrates that we should avoid staying away from pain. Some Buddhist thoughts want to give the concept that to avoid pain we must leave every comfort and happiness of life. It means we have to leave all emotions at once. But to keep the whole nature in a system, all people can't travel in that path.

0000

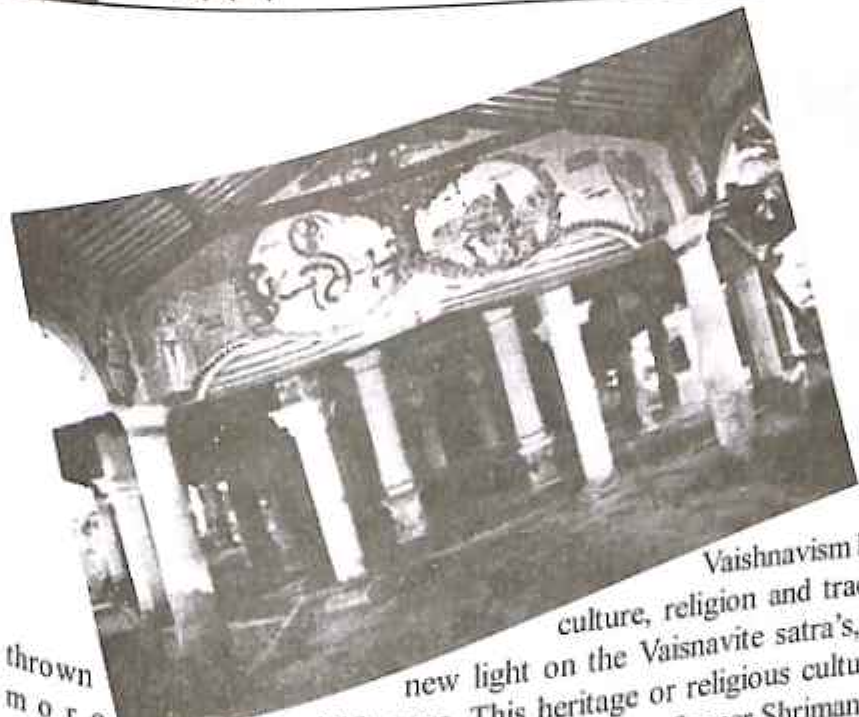

SATRAS: THE HERITAGE CULTURE OF ASSAM

Anusmita Das
H.S. 2nd Year

Vaishnavism has a strong influence on Assamese culture, religion and tradition. Its distinctive tradition has thrown new light on the Vaisnavite satra's, religious practice and rituals for more than 600 years. This heritage or religious culture, rich in expressive variety, was propagated by the great socio- cultural assamese reformer Shrimanta Shankardev, who along with his great disciple sri sri Madhabdev ushered in a great revolutionary and dramatic movement that helped the assamese people to experience a cultural renaissance.

The Satras are the religious and cultural center of Vaishnavism in Assam and play an important role in the religious and cultural life of Assam. A major part of Assam's culture, songs and literature have their roots in the Satras. Numerous Satras located at Barpeta and Majuli Island are the main exponents of Satriya dance and music.

Shrimanta Shankardev contributed immensely to the integrity of human culture who effectively enjoyed pure and honest work culture, social discipline, love and religious values accepted by all. Shankardev preached the ideals and precepts of neo-Vaishnamasim among the masses through drama and songs.

Satriya dance, which represents the colourful heritage of Assam, is a form of classical dance which originated from the famous "Onkia Nat" of Sankardev. This dance from merged into the vast stream of Indian culture with its innovate, artistic technique and expressive gesture, There are various forms of Satriya dance : Mati Akhora, Krishna Nas, Jhumura Nadubhongi; Sali Nas ; Gopi Nas, Bhojon Behar and Sutradhari Naitya.

Borgeets are extremely rich in poetic beauty composed by Shrimanta Shankardev and Shri Shri Madahav. With the solemnity of classical Rags, the 'Borgeet' preached the tenets of Vaishnavisim in a rhythmic manner and inspired the laity to seek solace and peace in God. Its flawless rhyme scheme and prosodic excellence have made each 'Borgeet' extremely soothing and solemn.

0000

Some views on life adventure and sports

Gitumoni Hal
H.S 2nd Year

There are only three sports – bull fighting, motor racing and mountaineering; all the rest are merely games.

---Ernest Hemingway

Adventure is not outside man; it is within.

--- David Grayson

A large volume of adventures may be grasped within this little span of life, by him who interests his heart in everything.

--- Laurence Sterne

The voyage of discovery is not in seeking new landscapes but in having new eyes.

--- Marcel Proust

If we all did the things we are capable of doing, we would literally astound ourselves.

---- Thomas Alva Edison

Do not go where the path may lead, go instead where there is no path and leave a trail.

--- Ralph Waldo Emerson

Football doesn't build character. It eliminates weak ones.

--- Darrell Royal.

0000

Jokes

Anusmita Das
H.S. 2nd Year

1. Passenger : When will the up train come ?
Station Master : It is one hour late.
Passenger : When will down train come ?
Station Master : You are asking of both the up train and down train. Where will you go ?
Passenger : I will cross the railway line.

THE TRIANGULAR MYSTERY

Banashree Das
T D C 1st Year

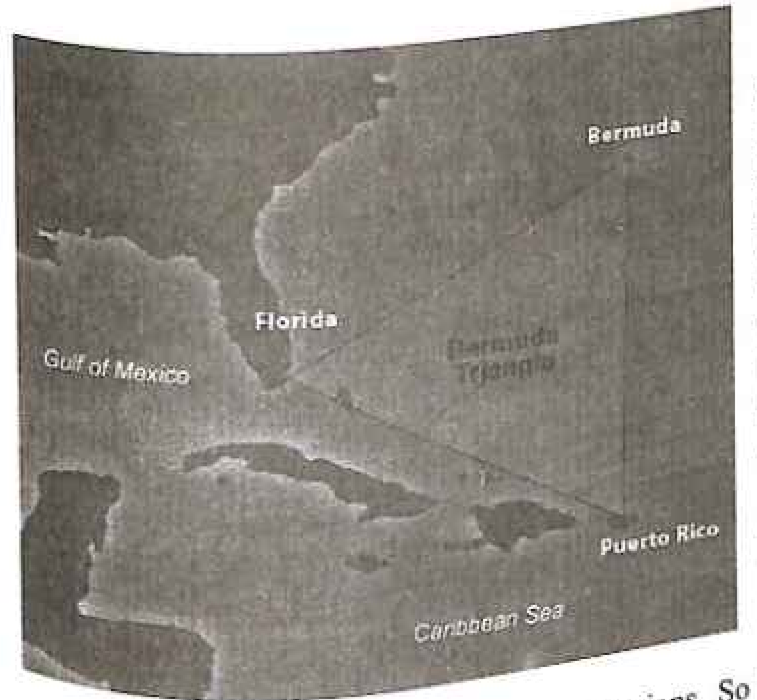

The Bermuda Triangle, the mystery of which has puzzled the whole world is situated in the Sargossa Sea, which is a part of the Atlantic Ocean. It is an imaginary triangle joining Bermuda, Florida and Puerto Rico. From times unknown, this area of the Sargossa Sea has been attracting the attention of scientists the world over as several ships and thousands of human beings disappeared leaving no evidence of their sudden disappearance.

These sudden disappearances were considered to be co-incidental but with the passing of time their number increased so much that the Scientists became curious to know about then. But they have not been able to trace the reason or arrive at any conclusions. So the case became all the more challenging to the scientists.

It is one of the great mysteries in the world. Some people say all the accidents are due to extreme gravitational or magnetic force of the earth in that particular place whereas some say it may be the hunting ground of visitors from the outer space.

But these theories are not very much true. Therefore, it is called 'Graveyard of Atlantic' and 'The Devils Triangle'.

0000

To Avoid Failure

Gitumoni Haloi
H.S 2nd Year

Do n't You think, you can attempt at anything and succeed.

Do recognize the necessity of being postive about yourself.

Recognize your limitations and aim within the scope of your capabilities. Day dreaming will not get you any where.

Do not think that success will be easy or come quickly. Do recognize that success demands effort, determination and perseverance.

Do not think that other people are unimportant.

Do recognize that they can encourage and inspire you. You can get inspiration from the road where they walked . They will show a better way to success and help you avoid the mistakes they made.

Do not think you can avoid study, training and experience. We need to master a subject or learn to avoid being bogged down by setbacks.

Do not think that criticism is a sign of failure and become depressed by it.

Do recognize the importance of assessing the value of criticism. Use it to improve your chance of success in the failure.

Do not think failure is somebody else's faults or external circumstances.

Do recognize the risk of making this an excuse for what could be your own shart comings. Discover what really went wrong.

Do not think you must avoid failure at all cost because it is humiliating.

Do recognize how much better and more you can do and how much better can you do it and enjoy doing it by living a sensible and balanced life.

----0000----

VALUE OF TIME

Compiled by
Anusmita Das
H.S 2nd Year

Each of us has a bank. Its name is Time. Every morning it credits you with 86,400 seconds. Every night writes off, as lost. Each day it opens a new account for you. Each night it burns the remains of the day. If you fail to use the day's deposits, the; less is yours. I read these words and think, I should discuss with you, as to how many of us really utilize the days' time fully.

Every morning when we get up we should think 'what I have to do today and what have I to achieve? If we plan our day then we can surely utilize the time in the best possible manner. There is an old saying - "One never knows what a day will bring forth and you have only one day at a time." No day is just another day or another twenty four hours. This day, any day contains our golden opportunity, perhaps even the opportunity of a life time. You may make a decision today that may affect the rest of your life. So be alert today, because the opportunity may come.

In other words, this is the way, we can say or feel that "This day is mine and I would make best use of every second. If you have lost the day, there is no going back. And you cannot loose your tomorrow for today's use. You have to live in the present on today's deposits. So invest it so as to get success. George Santayana says 'Time is like an enterprising manager always bent upon staging some new and surprising productions, without knowing what will be :

Napoleon used to say 'There is kind of robber whom the law does not strike at, and who steals what is most precious to men - 'time'.

We should learn to appreciate the precious value inherent in every new day. It gives us new energy new thoughts and new opportunities.

Yesterday is history
Tomorrow is misery
Today is a gift
That is why it's called
The present.

Sometimes we think 'why should I worry or hurry to do this work. I have ample time and will do it tomorrow or day after tomorrow 'like wise we keep on postponing things and suddenly we realize one day that the due date has come. Then we start rushing and try to finish the work haphazardly. This is very wrong attitude. Persons who do not feel the importance of time always fail and never achieve their desired goal. Remember the clock is ticking away utilize the most of today.

As already said 'tomorrow' is not yours. It is the 'today' which is yours. Hence try to do as much work today as you can. Even try to finish some work which you have planned for tomorrow because, may be tomorrow a situation will arise which suddenly you have to attend an emergency or you fall sick or anything may happen which hinders you from doing the planned work. So, it is the value of time, which we should understand. I have quoted some beautiful lines, which should make you understand the value of time; To realize the value of one year, ask a student who failed a grade. To realize the value of one month, ask a mother who gave birth to a premature baby. To realize the value of one week, ask the editor of a weekly newspaper. To realize the value of one hour, ask the lovers who are waiting to meet. To realize the value of one minute ask a person who missed the train. To realize the second, ask a person who avoided an accident. To realize the value of one millisecond, ask the person won a silver medal in the Olympics, So try to realize the value of time and catch the today for your maximum use. Otherwise in the words of Shakespeare. "I waste time and now time wastes me."

0000

TINY GRAIN OF SPACE DUST

Kaishyap Kishor Borah
TDC Part II (Arts)
(Information has been compiled from Internet)

Nearly half a century ago, around the 1960's to be more precise, humanity began its endeavor to unveil the secrecy of the dark and final frontier – Space. The space age had begun and the foremost objective was the close analysis of all the twinkling tiny white dots that illuminated our night skies. From our closest neighbors Venus and Mars to the very distant ones Neptune and Pluto, tiny twinkling white dots that moved our ancestors to wonder and to science. Since the beginning of successful interplanetary space flight in 1962, the brilliance of our race have sent many unmanned mechanical probes into space to more than 70 different worlds. These probes have either flown by or orbited or have landed on each of these giant lumps of earth. We have travelled among the traveller and along the way witnessed many wonders of the cosmos. We spotted hills that dwarf our highest of mountains. Ancient river valleys on two of them, mysteriously one too hot and the other too cold for running water. A monster of a planet with an interior of liquid metallic hydrogen inside where a thousand earths would fit. Planets so hot that even the temperature of the highest peaks are above the melting point of lead. Rogue planets so cold the even the warmest parts are far below the freezing point. Ancient surfaces on which records of the rough formation of the solar system is engraved. Beautifully and enigmatically patterned ring systems illustrating the pleasant and harmonious workings of gravity. And some surrounded by a layer of complex organic molecular clouds like those in the earliest history of our planet that led to the advent of biological life. By observing the alternate fates of worlds resembling our own, we attained a better understanding of the earth, ourselves and the history of our origin and evolution. Every one of these planets is exquisitely beautiful and even though we have learned many things from them, there is still much more to be learned. They silently travel the universe waiting for us to do just that. But though they are breathtaking to witness, as far as we can tell, every one of them is also desolate, barren and uninhabitated. Out there, there are no planets similar to our fantasies. Out there, there are no better places, so far at least. No life, not a blade of grass or so far as we can tell a microbe. These planets have been blessed like ours have with life. Life is a cosmological rarity. You can survey or examine hundred different planets and will find that only in one of them does life arise, evolve and persist.

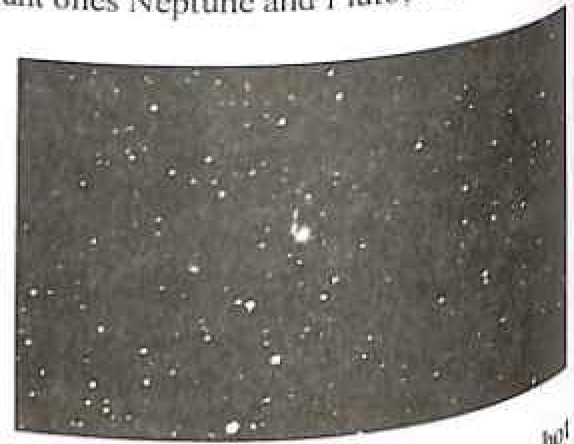

On Sept 5 1977, NASA launched the Voyager 1 spacecraft to study the outer solar system and eventually interstellar space. Operating for 35 years 3 months and 20 days as on January 1, 2013, it is the first manmade object to have left the solar system and also the farthest manmade object from the Earth. On reaching the edge of the solar system after 12 years of its launch, travelling at a speed of 64,000 km/h from a record distance of 6000000000 i.e. six hundred crore kilometers on February 14 1990, the spacecraft was commanded by the then NASA commander of the Voyager spacecraft program, astronomer and astrophysicist, late Dr. Carl Sagan (1934 - 96) to turn the camera around and take one

last picture of the earth before leaving the solar system. This picture played a crucial role in lifting the veil of obscurity of space and our place in it, the necessity for which was thus revealed by scientist and philosophers of historical fame.

From the distant vantage point where the Voyager 1 spacecraft was taking the picture, the Earth appeared to be of a very miniature proportion, a tiny point of pale light with a background smattering of millions of other points of pale light. From so far a distance our planet does not appear to be of any particular significance. But for us Homo Sapiens, it's a bit different. Think again of that tiny point of pale light. That's you, that's me that's everyone you ever loved, knew or ever heard of who lived there, our moments of joy, suffering, anger and love, kindness and compassion, friendship and brotherhood and much else that we experienced. On that tiny dot, hundreds of religions, belief, ideologies and doctrines were founded, thousands of gods and their tales, tales of adventures, of love, of fantasy, of ridicule or of horror. Tales that made us cry, made us laugh, madcus sad, scared us, inspired us, stories of animals, of birds, of humans. Every sort of human, big, small, thin, fat, dull, confused, smart, great men, visionaries, inventors, creators and destroyer of civilization, hero and coward, king and peasant, religious and political leader, every young couple in love, explorer and philosophers, every teacher of morals, corrupt politician, athlete, movie star, every hopeful child, every saint and sinner in the history of our race existed on that tiny grain of space dust.

The Earth is a very miniscule platform in a greater cosmic theatre. But throughout time and history, this platform has been tainted by the blood of innocents spilled by evil emperors and leaders so that in a violent and bloodied glory of triumph, they cauld become the temporary rulers of a very small part of that dot by the uncountable cruelties committed by inhabitants of one corner of this dot on the scarcely different inhabitants of some other corner, by our misunderstandings, eagerness to kill one another, our raw hatred for each other. Until the advent of modern science, we have been led by a false belief that we command some privileged position in the universe, a belief that has been challenged by this photograph of a point of pale light. Up until now we have received no hints that help will arrive from outside to save us from ourselves. Our planet is the only one we know of to produce and support life. For the moment, we are alone.

This loneliness, this horrid realization of being alone out there, this feeling of being all alone out there, this feeling of being hopelessly vulnerable highlights our responsibility to behave more nicely with each other and to co-exist more kindly alongside one another. It reminds us of the flows of our conscience, of the much needed necessity to learn from our errors and to regard the gift of life as something preciously irreplaceable. It reminds us, when there is still sand left in the hourglass, to protect and preserve the only home we have ever truly known-- EARTH.

----0000----

Memories

Hemanta Kumar Boro
Lecturer
Dept of English

Thoughts like rain shafts my mind
of road traversed a million time
Pungent smell of crushed flowers
Beneath our feet ; I didn't care
The flowers' state would
Reflect my predicament as that
Dessicated rose; all that remains are
The wilted thorns, and buried passion.

Pulverized love lies in my fist
I released the ashes of the rose
Beside the creek we used to meet
Pictures etched in my mind torments,
Fitful reveries of de colouring the
Memories, only to be made fresh
Since the heart still sings the
Lyrics that celebrated our communion
Transformed into dirges with time.

Silence conceals an inclement gait
Wind Still Sings to the white lilies
On the heath where we reclined
A cemetery of love that is dead
New roses, lilies, chrysenthemums
Will grow, streets littered with
Fresh flowers will again be treaded
By lovers full of love and genuflection
I wish love is perfect as we perceive
But dejection will dawn far many to come.

----0000----

The Garden Within

Bondita Baruah.
Lecturer,
Dept. of English

The past
For some is unpleasant,
Bearing memories
Bitter and despising
Unable, incapable to come
Out of the gloom
A smog in the hearts.

The past
For some is pleasant,
Chirping with the freshness
Of memories gay
Blooming in the hearts
A garden of fragrances.

All humans carry within
A host-of memories,
Singing and sobbing
Carrying the fire within
Makes me the loser
To forgive is the virtue
To accept is the change
To move ahead is the step
Towards liberty.

I carry the garden within
I am no prisoner
The lesson learnt is
Human are human
Inclined to error
I carry the garden within.

-----0000----

1st prize winner in college week competition.

Winter Woes

ARUNI HAJEYA
TDC 3RD YEAR (ARTS, DAY)

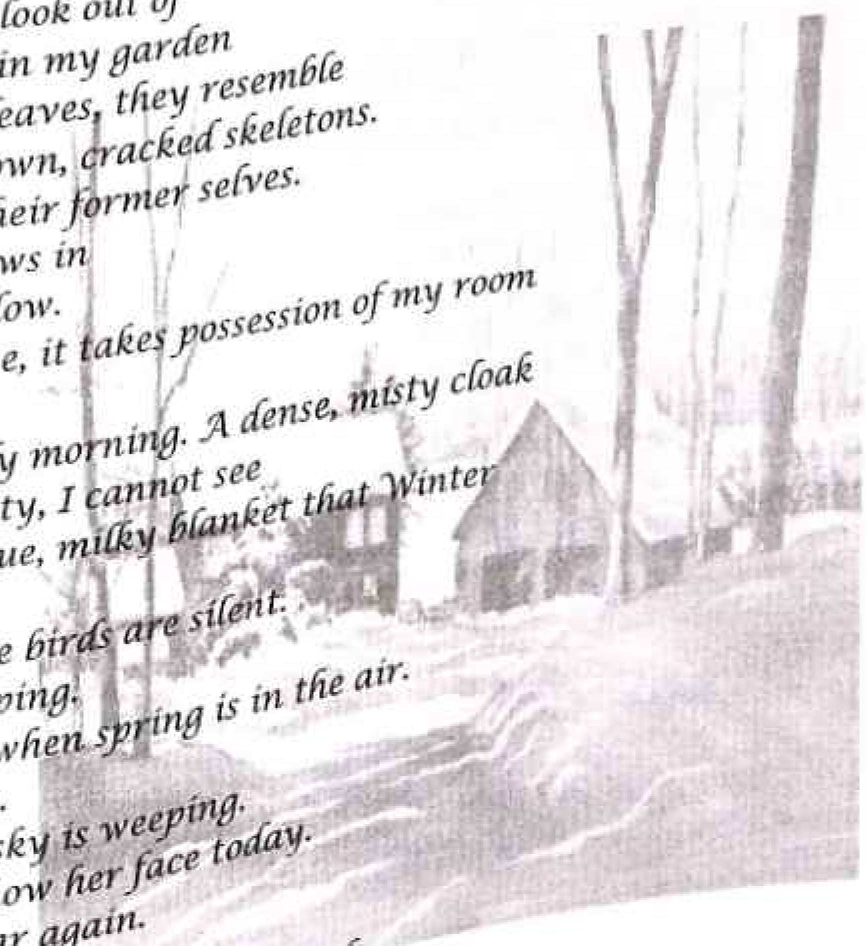

It's that time of the year again.
Winter, The season of hot tea
And smoking snacks. I look out of
My window. The trees in my garden
Are all bare. Shorn of leaves, they resemble
Nothing more than brown, cracked skeletons.
A ghostly shadow of their former selves.
A cold, biting wind blows in
Through the open window.
Shrieking like a banshee, it takes possession of my room
Forcing me to evict it.
I step outside. It is early morning. A dense, misty cloak
of haze engulfed the city, I cannot see
The sun. Only the opaque, milky blanket that Winter
Has gifted us. I shiver.
The air is still. Even the birds are silent.
It is as if nature is sleeping.
She will wake up only when spring is in the air.
It rains. Only a drizzle.
Now it seems that the sky is weeping.
She is not allowed to show her face today.
It's that time of the year again.
It's winter.
The season of rest and rejuvenation. To heal.
It is cold. I shiver.

----0000----

Friends

Priyanka Barman
H.S. 2nd Year (Commerce)

Friends are the flowers in the garden of life
They help you through times of trouble and strife.

There's nothing like friends to make a heart sing,
True friends will share with you everything

They will not abandon you in times of need,
They aren't overcome by envy or greed.

Friends are icings on life's great big cake
Real friends will sacrifice for your sake.

I don't know how would I survive without fiends
They applaud my beginnings and mourn my sad ends.

Tell me, please tell me, what will I do,
If I don't have a garden full of friends

Just Like You.

----0000---

THE BEAUTY OF FRIENDSHIP

Fatima Hassan Uthman
H.S 2nd Year (Commerce)

Friendship is a priceless Gift,
It cannot be bought or sold ;
But its value is far greater,
Than a mountain made of Gold.
For gold is cold and lifeless,
It can neither see nor hurt
And in the time of trouble,
It is powerless to cheer.
It has no ears to listen,
Nor heart to understand.
It cannot bring you comfort,
Or reach out a helping hand.
So when you ask God for a gift,
Be thankful if he sends ....
Not diamonds, pearls or riches,
But the Love of Real Friends.

------0000----

The Last Storm in the Ocean

Geremsa Khakhlari
TDC 3rd semester
Economics Department

The Silence grew
No wind flew
A roar blasted all my ties
And I saw a mighty wave rise
Tall tough and a giant it seemed
And those nightmares redeemed
I was doomed to my own fate
Never had I been so late
To know my evil and my curse
"The mask had fallen", I observed
Said I to no one else,
For there was only me and myself
The wave then struck a mighty blow
And I was tossed down a deck below
Fury did the water throw
The deck shattered by mighty plough
Of the wind not so slow
My fate was written on the wave
Accepting death as I naïve
Little had I known my life
Where good and bad did strife
Nobody won but a battle lost
To escape the fury
It was the cost
It was ready to pay it all
To the wave standing tough and tall
A ray of light then crawled out
From the Heaven whom I doubt,
The truth and trust saved me out of lies
The Storm was Over Nevertheless.

-----0000----

Message for young India

Indranil Barman
TDC 3rd year

We are the carriers,
Carriers of responsibility;
We are the servants,
We are the owners,
We are the society!

Let not yourself down,
Stand up! Stand up!
Tighten your shoulders,
Strengthen your muscles.

Let make ourselves strong & brave
To fight odds
And the wrongs.
Come forward! Come forward!

Be responsible,
Towards the nation
Towards your society.
Change yourself first,
To bring a change in the country.

-----0000----

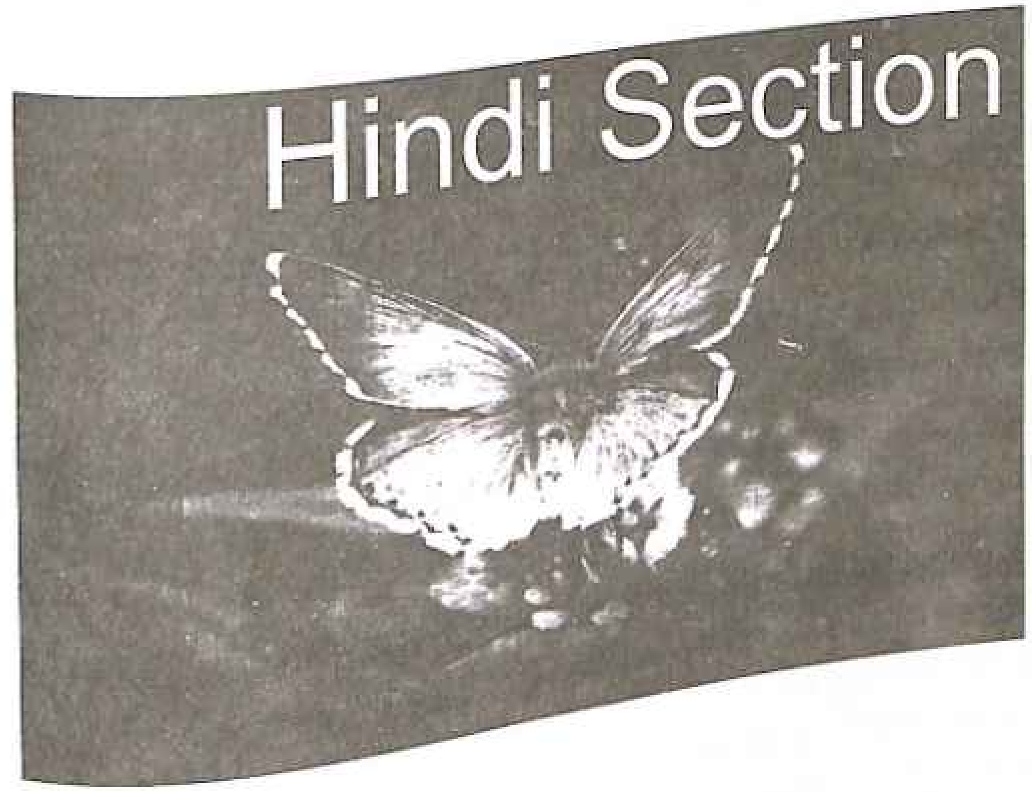
Hindi Section

जीवन में सफलता हासिल करने के गुर

–डा॰ सुनीता अगरवाला
प्रवक्ता, शिक्षा विभाग

हम सभी चाहते हैं कि हम जीवन में सफल हो। हमें वह सबकुछ करने को मिले जिसकी हमें चाहत है। यदि हम किसी से पूछें कि सफलता का अर्थ क्या है, ता`पायेंगें कि हर एक व्यक्ति के लिए सफलता के मायने अलग अलग है। कोई पढ़ लिख कर नौकरी करने को सफलता बतायेगा, तो कोई अपना मनपसंद काम कर पाने को सफलता समझेगा। पर कुछ ऐसी बातें हैं जो हमें सफलता प्राप्त करने के लिये ध्यान में रखना बहुत ही जरुरी है।

पहली बात, स्वयं से प्यार करें। स्वयं से प्यार करने का अर्थ स्वार्थी बनना नहीं है, बल्कि स्वयं जैसे भी हो उसे स्वीकार करना। हम शारीरिक तौर पर देखने में या शारीरिक गठन में कैसे होंगे इस पर हमारा कोई जोर नहीं है। तो हम फिर क्यों अपने शरीर की बनावट के बारे में सोचकर अपना समय नष्ट करें।

दुसरी बात, हमें कभी भी स्वयं की तुलना किसी दुसरे से नहीं करनी चाहिये। हमें समझना है कि हम सब एक दुसरे से अलग हैं। कोई भी दो इंसान एक जैसे नहीं हैं। हमारे माता-पिता हमें दुसरों से तुलना कर डाँटते रहते हैं। पर हमें उनकी बातों पर ध्यान न देकर स्वयं का काम करते जाना है।

तीसरी बात, हमें समझना है कि हमें किसी विशेष उद्देश्य से इस धरती पर भेजा गया है। हमें समझना है वह विशेष काम क्या है।

चौथी बात, कभी भी नाकामयाबी से निराश ना हों। दुनिया में जितने भी लोगों ने महान काम किये हैं वे जीवन में कभी ना कभी जरुर नाकामयाब रहें हैं। पर उन्होंने हिम्मत नहीं हारी और अपने इरादो पर डटे रहे। याद रहे "हार के आगे जीत है"।

पाँचवी बात, हमें वही काम करना चाहिये जिसमे हमें सबसे ज्यादा खुशी मिलती हो। ऐसा करने से हम अपनी संपूर्ण क्षमता उस कार्य में प्रयोग कर सकेगें जिससे हमारा और देश- दोनो का ही भला होगा। इसे कहते हैं – "स्वधर्म"। हम साधारणतः वे कार्य करते हैं जिसमें या तो जायादा धन या यश की प्राप्ति हो। पर इससे हमें खुशी नहीं मिलती। अपने स्वधर्म को पहचानें और उसे विकसित करें।

छठी बात, सदा वर्तमान में रहना सीखें। हम अपने जीवन का ज्यादातर समय या तो अपने बीते हुये जीवन में घटी घटनाओं के बारे में सोचकर, उन्हें याद कर दुखी हो या पछता कर बिताते हैं या फिर भविष्य के बारे में सोचकर बेकार की चिंता कर। हमें यदि सफलता हासिल करनी है तो हमें वर्तमान में जीना सीखना होगा।

अंत में हमें यदि सफलता हासिल करनी है तो कड़ी मेहनत करनी पड़ेगी। मेहनत का फल हमेशा मीठा होता है। कड़ी मेहनत करके ही हम आगे बढ़ सकते हैं। जब आप कुछ बन जायें तब जिंदगी के सारे सुखों का भोग कीजिये आपको कोई नहीं रोकेगा, पर अभी समय है कड़ी मेहनत कर अपना जीवन गढ़ने की।

आप सभी को जीवन में सफलता प्राप्त हो, भगवान से यही प्रार्थना है।

—oooo—

नारी शिक्षा

रश्मि मिश्रा
स्नातक (प्रथम वर्ष)

भूमिका– एक समय था, जब भारतबर्ष जगतगुरु कहलाता था। विश्व के कोने-कोने से शिक्षार्थी यहाँ के विश्वविद्यालयों में विद्या ग्रहण करने आते थे। परन्तु अब, विश्व के निरक्षरों का बड़ा प्रतिशत भारत में विद्यमान है। यहाँ की नारियों की स्थिति और भी दयनीय है।

ऐसा नहीं है कि भारतीय नारीयाँ सदा से अशिक्षित रही हों। प्राचीन काल में स्त्रीयों को भी पुरुष के समान शिक्षा दी जाती थी। परंतु दुर्भाग्य से भारतबर्ष में शताब्दियों तक भारतीय नारी को अपनी लाज बचाने के लिए घर की दहलीज में सीमित रहना पड़ा। फलस्वरूप अशिक्षा और घूँघट उसकी विवशता बन गई।

नारी शिक्षा की आवश्यकता– नारी और पुरुष दोनों समाज रूपी रथ के दो पहिए हैं। दोनों का समान रूप से शिक्षित होना आवश्यक हैं। समाज के कुछ पुरातनपंथी लोग स्त्री-शिक्षा के विरोधी हैं। वे स्त्री को 'पराया धन' या 'पाँव की जूती' समझते है और यह मानकर वह पुरूषों के समकक्ष नहीं आने देना चाहते। परंतु वे भुल जाते है कि मनुष्य जीवन की सबसे मूल्यावान शक्तियाँ नारी के हाथों में हैं। नारी ही माँ बनकर बच्चों को पालती हैं, उन्हें गुणवान बनाती है। शिशु की प्रथम गुरु माँ ही होती है। वही उस कच्ची मिट्टी को अपने कल्पित सांचे में ढालती है। वह उसे देवता भी बना सकती है और राक्षस भी। यदि नारी में ही विवेक ना होगा तो उसकी संतान कैसे विवेकवान होंगी। अतः सर्वप्रथम नारी को शिक्षित, संस्कारित एवं ज्ञान-समृद्ध अथवा शिक्षित करना आवश्यक है।

स्त्री को अशिक्षित रखकर किसी भी और कभी भी समाज कल्याण नहीं हो सकता। नारी की उन्नति तथा अवनति पर ही राष्ट्र की उन्नति या अवनति निर्भर करती है। सुशिक्षित नारी समाज में फैले दुराचार, रूढ़िवाद और अनाचार को नष्ट करने में सहायक हो सकती है। किसी व्यक्ति का चरित्र कैसा है, यह उसकी माता को देखकर साफ बताया जा सकता है।

नारी में दया, ममता, मधुरिमा, विश्वास, स्वच्छता, समर्पण, त्याग आदि उदान्त वृत्तियाँ होती हैं। एक नारी चिकित्सा, शिक्षा सेवा, पालन-पोषण, सौंदर्य-बोध कला आदि क्षेत्रों में महत्वपूर्ण भूमिका निभा सकती है। वह चिकित्सक, शिक्षिका, प्रशिक्षक, परिधान-विशेषज्ञ आदि के रूप में कुशल सिद्ध हो सकती है। ये कार्य उसकी शक्तियों और रूचियों के अनुरूप है।

आधुनिक शिक्षा– आज की नारी पुरूषों के साथ कंधे से कंधा मिलाकर चलने की होड़ में इंजीनियरिंग, सेना, पायलट, पुलिस आदि सेवाओं में जा रही हैं। आज के इस समानता-समर्थक युग में इस दौड़ को उचित कहा जा सकता है। यद्यपि भारत में नारी शिक्षा की स्थिति संतोषजनक नहीं है, किन्तु आशाजनक अवश्य है। सरकार और समाज के प्रयत्नों से नारी-शिक्षा को प्रोत्साहन दिया जा रहा है। अनेक प्रांतो में ग्रामीण नारियो की शिक्षा मुफ्त कर दी गयी है। लड़कियों ने कला, चिकित्सा, विज्ञान, वाणिज्य, प्रशासनिक सेवा सभी क्षेत्रों में लड़कों को जबरदस्त चुनौती दी है। लड़कियों की उत्तीर्णता प्रतिशत और गुणवत्ता प्रतिशत लड़कों से अधिक है। यह एक शुभ संकेत है।

—ooo—

काँलेज

देबोजित बोश
स्नातक (तिसरा वर्ष)

क्या है ये काँलेज और काँलेज की दोस्ती। हम हमेशा अपने स्कूल के दिनो को याद करते हैं, और सोचते हैं कि वो दिन अच्छे हुआ करते थे, कितनी मस्ती करते थे, स्कूल जाना फिर वापस आना, खेलना, उट-पटांग काम करना। वे दिन काँलेज में आकर पूरे बदल जाते हैं, हमेशा क्लास करने के लिए देर से पहुँचना, और उधर स्कूल में पहुँचने के लिए हमेशा चुस्त रहना, कितना फर्क है इन दोनों जीवन में।

मेरे लिए ये दोनो पल जीवन ही हैं, क्योंकि हम जब स्कूल मे पढ़ते है वो दुनिया हमारे जीवन का पहला अंग है, ज्ञान प्राप्त करने का, वह एक नई शुरूवात, एक नई चेत्ना प्रदान करता है। और जब हम काँलेज में अपना दाखिला करते है तो स्कूल की दुनिया पुरानी बन जाती है, उन दिनों की दोस्ती, दोस्त सब पुराने और काँलेज के नए। शायद इसलिए काँलेज हमें एक नया जीवन प्रदान करता है।

काँलेज में आकर सब नए-नए लगते हैं, नए चेहरों से हमें काफी कुछ सिखने को मिलता है, और कई नए दोस्त भी बन जाते हैं। यहीं धीरे धीरे हम अपने पुराने दोस्तों को भुलने लगते हैं, जो हमारे लिए स्कूल में प्रिय हुआ करते थे। सही माईने में मुझे ऐसा लगता है, स्कूल हमें खुशी देता है तो काँलेज हमें हँसी, दोनों अपनी-अपनी जगह ठीक है। दोंनो का महत्व बराबर है। स्कूल मे चाहे हम अपने जीवन के दस साल ही क्यों न बिता लें आखिर में काँलेज के तीन साल ही हमें प्रिय हो जाते हैं, अन्त में काँलेज को भी छोड़ने का मन नहीं होता।

पहला वर्ष काँलेज में नई चेहरो के नाम जानमे में बीत जाता है, दुसरा वर्ष उन सबसे घुल-मिलने और गप्पे मारने में बीत जाता है, अन्त में तीसरा वर्ष आ ही जाता है जब हमें काँलेज को छोड़ना पड़ता है। ये दुख हमे तीसरे साल के क्लास शुरु होने पर ही सताने लगता है, की हम फिर अपने दोस्तों से बिछड़ जाएंगे। वे सब शायद ही हमें फिर कभी मिलेंगे- अगर मिल भी जाए तो क्या हम पहचान पाएगे- पर उम्मीद है कि ये सब मुझे भुल न पाए। हाँ, अफसोस जरुर रहेगा, फिरसे शायद सभी के साथ कैन्टिन या क्लास रुम में बैठने का मौका नहीं मिलेगा। मौका मिल भी जाए अगर तो शायद बस स्टाप या कोई अपरिचित जगह हो सकती है, मगर काँलेज तो नहीं। इसलिए कुछ पंक्तियाँ मेरे दोस्तों के लिए–

स्कूल से आए थे हम–
नई उम्मीद लेकर।
काँलेज आकर दोस्ती की–
महफिलें जमाकर।
कुछ बातें रह गई अधुरी–
अब जाने को दिल हैरान है।

—ooo—

बटन

बिकिरन बरूवा
स्नातक (तिसरी वर्ष)

ऐसा लगता है, आज हमारी जिन्दगी एक बटन है। यह कहना शायद गलत नहीं होगा की बटन आज के युग में हमारे सब कार्य में अपना हाथ जमाए बैठा हैं। अब करें तो क्या करे, इस युग में सब ,सुपर-फास्ट, होना चाहता है। जिसके लिए समय काफी किमती हो चुका है, अगर समय भी बिकाऊ होता तो शायद मानव उसे भी खरीद लेता। लेंकिन ये समय ही की चालाकी जो अपने आप को बिकने नहीं देता।

एक बटन दबाओ तो ए.सी. या गरम। हजारो मील की दुरी बस चुटकी में तय करने को। बटन दबाया ये ईन्टरनेट की दुनिया, बस बटन सामने आ जाता है जो हमारे लिए जो मोटर-साईकिल किक-स्टार्ट हुआ पहले, अब बस एक बटन पर निर्भर भी धीरे-धीरे बटन होता जा रहा

बटन दबाया, कपड़े धुल बन जाता है। और एक मोबाईल उसमें भी बटन के अलावा दूसरा दूसरे आदमी को अपना संदेश सुनो और बतियाओ।

शुरु, सिर्फ हमें सोचना पड़ता है, ठंडा एक बटन काफी है, उस दुरी को और आदमी खूबसुरत बन जाता है। दबाते ही दुसरे मनुष्य का चेहरा हमारे सबसे प्रिय है। कुछ भी हो सकता है, करता था आज से तीन या चार साल हो गया। ऐसा लगता है, कि मनुष्य है।

जाते है, बटन दबाया अन्धेरा भी रोशनी जो आज के युग में सभी के पास है, कुछ नहीं। बस बटन दबाओ कोई पहुँचाओ, बटन दबाते ही तमाशा देखो,

पर ये सोचने पर मजबूर करता है, ये बटन आया कहाँ से, ये एक बटन ही है या और कुछ। कुछ तो बात है, जिससे इसको सबने अपनाया। शायद इसकी वजह है। अगर ऐसा हो जाए कि मनुष्य अपने अन्दर भी एक बटन बनवाले, तो उसके लिए भी सब आसान हो जाएगा। शायद ऐसा न हो, लेंकिन ऐसा हो भी सकता है, क्या पता। आज हम अपने मोबाईल फोन में, जेसे अंग्रेजी में मेमोरी कार्ड कहते है उसे अपने दिमाग मे डाल दें, जैसे इस मेमोरी कार्ड की मदद से हम अपने मोबाईल पर गाने बजा सकते है, तो मनुष्य को भी सब कुछ याद करना कितना आसान हो जाएगा। बस एक बटन दबाते ही मनुष्य अपना काम करना शुरु कर दे, उसके लिए सब कुछ याद करना कितना आसान हो जाएगा। उसके जिन्दगी में भी गीत बजता रहेगा। क्या ऐसा हो सकता है ?

ये दुनिया बहुत खूबसुरत है, सभी को पता है, असल मे इसके अन्दर जो हम है, वह बटन ही बटन हैं।

—oooo—

छात्रों के कार्य एवं कर्तव्य

कुल बाहादुर नेवार

भारत के कुल जनसंख्या में से 15% छात्र है। हम यह मान सकते है यह एक महत्वपुर्ण अंश है। जो आगे जाकर भारत के भविष्य है। इन्हीं पर भारत की प्रगति निर्भर है। यह अलग बात है की सभी देश अपने-अपने देश की शिक्षा और तरक्की के लिये प्रति वर्ष लाखों धनराशी खर्च करती है क्योंकि देश का भविष्य छात्र ही होते है।

छात्रों का प्रथम कर्तव्य शिक्षा तथा ज्ञान प्राप्त करना होता है। छात्रों का कर्तव्य होता है कि अपने मष्तिस्क का विकास करके अपना विकाश करना। दुर्भाग्य की बात है कि वह ऐसा ना करके अपने स्कुल जीवन का अधिक समय व्यर्थ कर देते है। परंतु बाद में वे पछाताते हैं।

विद्यालय एक ऐसा स्थान है जहाँ पर वे अपने जीवन गठन की मूल नींव रखते हैं। जैंसे अनुशासन, कर्तव्य पालन, बड़ों को आदर करना, सच्चाई, देश का भविष्य आदि विद्यालय हमें बहुत से अवसर प्रदान करता है। हमें इन सभी गुणों को सिखना चाहिये ताकि आगे जाकर हम अपने उज्जल भविष्य के लिए तैयार हो।

दूसरा कर्तव्य यह है कि वह अपने मनचाहा Career अपनाऐ। हम विभिन्न Profession विद्यालय मे ही इसकी शुरुवात होती है। विद्यालय जीवन में ही हम एकता के लिए जागरुक होते है। के लिए सतर्क होते है।

छात्र ही समाज का अनमोल अंग (Guardians of society) है। यह उनका कर्तव्य है कि समाज में फैली बुराइओं के खिलाफ आवाज उठाए साथही उनपर निर्भर है कि वह समाज में फैली गंदगी जैसे- जात-पात, अँच-निच, सामाजिक भेदभाव, भ्रष्टाचार आदि के खिलाफ आवाज उठाये। क्योंकि, उन में ही वह ताकत होती है जिसके बल पर वह समाज को इन सब से दूर रखे।

विद्यार्थी अपना महत्वपुर्ण योगदान दे सकते है अपने समाज तथा देश के लिए जैसे कि पिछड़े वर्ग के लोगों को पढ़ाना, अपने मौहल्ले को साफ रखना, सामाजिक ज्ञान बाटना तथा विभिन्न प्रकार की समाज सेवा करना।

देश में जब-जब प्राकृतिक मुसीबत आती है जैसे भू-कंप, बाढ़, सूखा पड़ना दुर्घटना आदि वे अपना योगदान दे सकते है। अनेक संस्थाओ के माध्यम से NSS, NCC, Scout and Guide आदि पहले से ही विद्यार्थीयो को ऐसे कार्यों के लिए पुरस्कृत कर चुकी है। मुझे विश्वास है कि आगे जाकर भी वे ऐसे ही समय आने पर वे अपना योगदान देते रहेंगे। इसी तरह छात्र अपने जाति, समाज तथा देश हेतु महत्वपुर्ण सेवा, कार्य करते आए हैं।

वे आज एक महत्वपुर्ण भुमिका निभा रहे है जिससे राष्ट्र की प्रगति के मार्ग पर आने वाले सभी बाधाओं को दुर कर राष्ट्र को विकास की ओर ले जा सकते हैं। यह सब हम पर निर्भर करता है कि हम कैसे भगवान के दिए हुए साधनाओं का सही उपयोग करके राष्ट्र को एक सुनहरा एवंम सुरक्षित भविष्य प्रदान करें।

—oooo—

छात्र जीवन

मार्चि नाथ
उ.मा. २य वर्ष)

परिचय– हमारे पुर्वजो ने मनुष्य जीवन को चार भागो में बाँटा था, जिनको ''आश्रम'' नाम दिया गया था। इन आश्रमों में प्रथम ब्रह्मचर्यांश्रम था, छात्र जीवन इसी ब्रह्मचर्यांश्रम का पर्याय है। पहने बच्चे गुरु के घर अथवा आश्रम में रहकर २५ वर्ष की आयु तक अध्ययन करते थे और उसके बाद सांसारिक जीवन में प्रवेश करते थे।

आज आश्रम की प्रथा लगभग मिट चुकी है और नयी व्यवस्था के अनुसार छात्र बाल्यकाल से विभिन्न विद्यालयो में शिक्षा प्राप्त कर ज्ञान प्राप्त करते है। विद्यालयों तथा विश्वविद्यालयों में छात्रों को जीवन के लिए तैयार किया जाता है।

महत्व– मानव जीवन में छात्र जीवन का वही स्थान है, जो स्थान किसी मकान में नींव का होता हैं। इस समय मनुष्य का जीवन उस पट्टी के समान होता है, जिस पर जो कुछ लिख दिया जाये वह अमिट रूप धारण कर लेता है। जो कुछ भी भली-बुरी आदतें बचपन में लग जाती हैं, वे जीवन भर हमारे साथ रहती हैं। अतः अपने छात्र जीवन का सदपयोग नहीं करता वह जीवन भर दुख भोगता हुआ रोता है।

छात्र के कर्तव्य– छात्रों को अध्ययनशील एवं अनुशासनप्रिय होना चाहिए। विद्या-अध्ययन एक तपस्या है, अतः लक्ष्य तक पहुँचने के लिए छात्रों को अनेक संकटों का सामना करना पड़ सकता है। उन्हें इनसे भयभीत नहीं होना चाहिए क्योंकि इस में ही भावी जीवन का सुख निहित है। छात्रों को सदा बुरी संगति से दुर रहना चाहिए और अपने माता-पिता, शिक्षक तथा अन्य गुरुजनों का सम्मान करना चाहिए। छात्रों को अपनी शारिरिक एवं मानसिक शक्ति का विकाश कर योग्य नागरिक बनने की चेष्टा करनी चाहिए।

शिक्षा का प्रधान उद्देश्य है– चरित्र निर्माण। अतः बच्चों को अच्छी शिक्षा ग्रहण करके निजी एवं राष्ट्रीय चरित्र के निर्माण में योगदान देना चाहिए।

उपसंहार– छात्रवस्था मानव जीवन का सर्वोतम समय है। आलस्य मनुष्य का महान शत्रु है। अतः हमें आलस्य को भगाकर विद्याध्यान में पूरी निष्ठा के साथ लग जाना चाहिए। विद्या एक ऐसा धन है, जिसे न चोर चुरा सकता है, न भाई बाँट सकता है। खर्च करने पर यह घटती नहीं वल्कि क्रमश- बढ़ती जाती है। अतएव इन आदर्शों को अपनाकर हमें अपने छात्र जीवन का सदुपयोग करना चाहिए।

—ooo—

अर्थ व्यवस्था में महिलाओं का योगदान

रूपाली सिंहा
उ.मा. (२य बर्ष)

लेकिन फिर भी उन्हे पुरुषों से जितना सम्मान मिलना चाहिए, उतना
आजकल की महिलाएँ किसी भी क्षेत्र में पीछे नहीं है। लेकिन पुरुषों को काम करने के ज्यादा पैसे
नहीं मिलता। बहुत जगाहों में होता है कि महिला और पुरुष दोनो ही मेहनत करते हैं, लेकिन पुरुषों को काम करने के ज्यादा पैसे
मिलते है और महिलाओं को कम।

ऐसा क्यों होता है ? क्या इसमें पुरुषों की ही मेहनत देखी जाती है या पुरुषों की मेहनत महिलाओं से ज्यादा है ? क्या
मेहनत भी कम और ज्यादा हाती है ? क्या आज भी महिलाओं को पुरुष से कम समझा जाता है ? जबकि महिलाएँ हर एक क्षेत्र
में पुरुषों से आगे है।

आज भी कुछ गावों में ऐसा होता है कि महिलाएँ केवल घर के काम ही करती हैं। उनमें पढ़ने की इच्छा होते हुए भी उन्हे
पढ़ने की अनुमति नहीं दी जाती है। वह लोग सोचते हैं कि महिलाओं का धर्म घर का काम काज करना और परिवार की सेवा
करना ही है।

क्यों महिलाओं को कुछ करने की अनुमति नहीं दी जाती ? क्यों महिलाओं को कमजोर समझा जाता है ? क्यों उन्हे वह
सुख नही मिलता है ? क्या आज भी दुनिया में व्यक्तियों की सोच वही है जो पहले जमाने के लोग सोचते थे ? क्या आज भी
वह जिन्दगी जी रही है ?

लगता है कि इस संसार के व्यक्तियों को मालुम नहीं है कि देश को शत्रु से बचाने के लिए लक्षमी बाई, जिन्हें हम झाँसी
की रानी कहते हैं, लड़ी थी, उस समय सारे पुरुष कायर बन गये थे। वह अकेली औरत सारे पुरुषों से लड़ी थी।

कल्पना चावला ने भी एक महिला होकर हिन्दुस्तान की उन्नति के लिय विज्ञान में सहयोग किया था। ऐसे और भी महिलाएँ
है जिन्होने अपने देश के लिए बहुत कुछ किया था। तो फिर ऐसे कैसे कहा जा सकता है कि औरतें कमजोर होती हैं।

आज के जमाने में ऐसा तो नहीं होता है। यहाँ पर सभी को एक माना जाता है, सम्मान दिया जाता है जो पुरुषों को दिया
जाता है। आजकल लड़कियाँ ही आगे बढ़ती जा रही है।

जिन गावों में आज भी लड़कियों को पढ़ने नहीं दिया जाता और जहाँ पर औरतो को केवल घर का काम करने को दिया
जाता है। वहाँ पर ऐसे नियमों को हटाकर एक अच्छी जिन्दगी शुरु करनी चाहिए। जहाँ दोनो पुरुष और महिला, मेहनत कर अपनी
जिन्दगी खुशी से बिता सके।

—oooo—

एक अनुभव

–रवि कुमार चौधरी
स्नातक (तृतीय वर्ष)

हमें जीवन के पड़ाव में कई अनुभव होते है। कभी किसी अनुभव के कारण हम आगे चलकर संभलना सीख जाते है। तो कभी कोई अनुभव हमारे अरमानों को चूर-चूर कर देता हैं। ऐसा ही एक अनुभव मुझे अपने जीवन में हुआ, जिसे आपके साथ बाँटना चाहता हू।

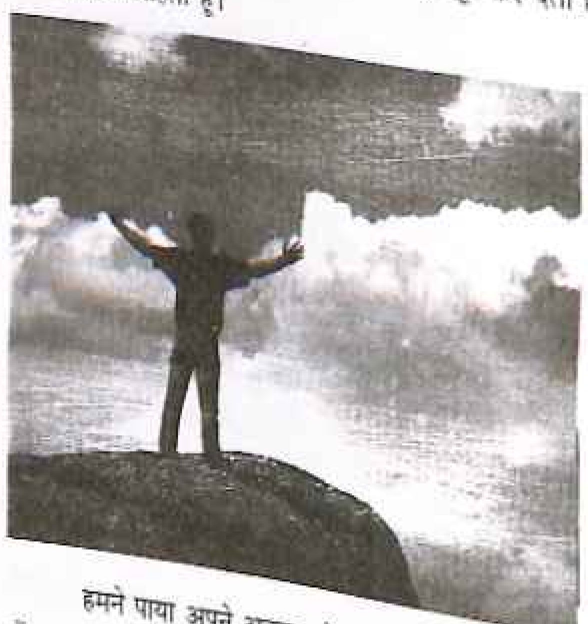

मैं अपने जीवन के कुछ लम्हों में ऐसे कुछ लोगों से मिला, जो ऊमर में तो मुझसे बड़े हैं, पर जब मुझे उन लोगों के साथ मिलकर कुछ पल बिताने या कुछ करने का मौका मिला तो समझ पाया उनके सोच-विचार को। तब मुझे बहुत तकलीफ हुई और उन लोगों के साथ काम करना मुझे गवारा नहीं हुआ क्योंकि हर किसी की सोच सबसे नहीं मिलती। उनके साथ कुछ दिन रहकर, मै ये सोच रहा था कि कुछ अच्छा सीख सकूँगा पर न जाने क्यों मुझे ऐसा लगा कि मैं खुद उन्हे कुछ सीखा दूँ तो अच्छा है। पर वे बड़े है, मैं छोटा होकर कैसे उन्हे कहुँ कि ,,सर,, आप के काम करने का तरीका गलत है, इसलिए अपना रास्ता ठीक रखने में ही मेरी भलाई है।

हमने पाया अपने अबतक के पल में कि बहुत लोगों ने मुझे कुछ वादे किये पर ,,वादे,, तो तोड़ने या भूलाने के लिए होते हैं। पता नहीं क्यों कुछ लोग इतने पढ़े-लिखे होकर, समझदार तो होते है, लेकिन कुछ पहलुओं से वे जानकर भी अनजान बनते हैं।

मैं, कोशिश करता हूँ कि अपना हर काम अपनी क्षमता से करुँ। दोस्तों के मैं बहुत काम आया, जब उन्हें मेरी जरुरत थी। पर बहुत दर्द होता है कि जब मुझे अपनी एक बहुत खास दोस्त की जरुरत थी, उस वक्त हमारी दोस्ती में दुरियाँ होगई, हम आजकल ना तो बातें करते हैं और न मिलते हैं पहली की तरह। राह चलते कभी दिख गए तो अनदेखा करते हैं। उसने भी कई वादें किए थे मुझसे पर.....।।

आज के जमाने में लोगों को वादे नहीं करना चाहिए क्योंकि वादा निभाना बहुत मुश्किल हैं। और अगर कोई व्यक्ति हमसे कहे कि तुम्हारे लिए मैं कुछ करुंगा तो हमें उस व्यक्ति को उसी समय धन्यवाद बोल देना चाहिए क्योंकि उसने इतना सोचा तो सही, लेकिन कभी भी उसके भरोसे नहीं बैठना चाहिए। हमें अपनी मदद खुद ही करनी चाहिए अगर हम उसके भरोसे बैठेंगे और वक्त आने पर वही शख्स हमारी मदद करने से इनकार .कर दे या फिर वो भूल जाए या कुछ बहाने बना दे तो नुकसान सिर्फ और सिर्फ हमारा ही होता है। अतः हमें दुसरो पर कम निर्भर करना चा हिए और अपना उल्लु सीधा करने वाले से बचना चाहिए। आज अधिकतर लोग किसी से अपना काम निकालने खुब जानते है पर कभी यो नहीं सोचते कि वो खुद किसके क्या काम आ सकते है।

—oooo—

कमरतोड़ महँगाई

रश्मि मिश्र
स्नातक (प्रथम वर्ष)

विकास और महँगाई साइकिल के दो पहिए है। विकास होगा तो पैसा बढ़ेगा। पैसा बढ़ेगा तो माँग बढ़ेगी। माँग बढ़ेगी तो मूल्य बढ़ेगा। मूल्य बढ़ेगी तो महँगाई बढ़ेगी। अतः महँगाई बढ़ना विकास का भी लक्षण है। यदि कोई व्यक्ति विकास करते हुए एक हजार रूपये की कमाई बढ़ाता है तो बदले में ३०० रूपये महँगाई की भेंट चढ़ाकर भी वह प्रसन्न रहता है। परंतु जो मजदुर, किसान या कर्मचारी आय में वृद्धि नहीं कर पाता, परंतु वस्तुएँ महँगी हो जाती है, वह बचारा बेमौत मारा जाता है। यहाँ तक की बैंकों में पड़े पैसे भी सस्ते हो जाते है। महँगाई के कारण बैंक में पड़े हमारे १००० रूपये घटकर ९५० या ९०० रह जाते हैं। इस प्रकार महँगाई हमें घर बैठे-बैठे लूट लेती है।

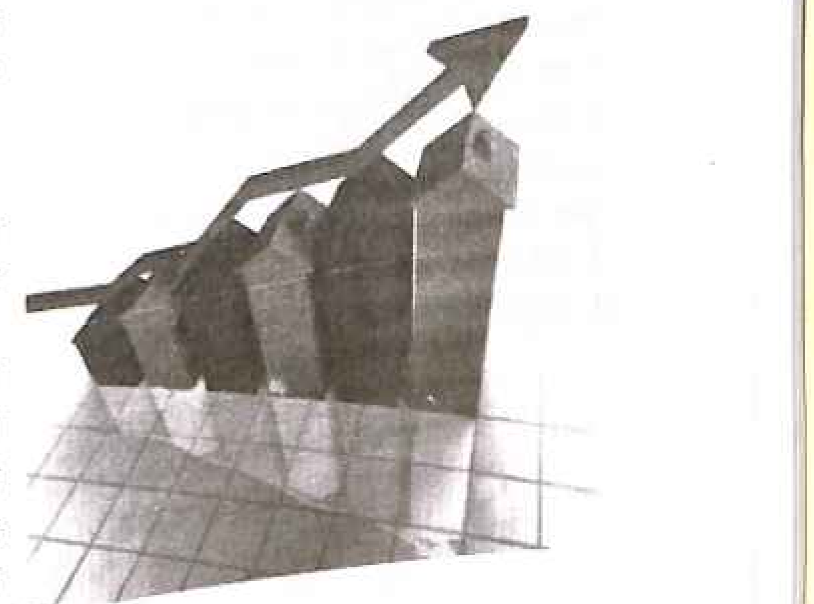

महँगाई बढ़ने के कारणों में जनसंख्या वृद्धि भी प्रमुख है। हर वर्ष सिर बढ़ते जा रहे हैं, किंतु छतें कम पर रही हैं। पेट बर रहे है किन्तु भोजन कम हो रहा है। परिणामस्वरूप माँग में वृद्धि होती है और मूल्य बढ़ते हैं।

इन कारणों के अतिरिक्त काला बाजारी और बाजार नीति के कारण भी महँगाई बढ़ती है। फैकिट्यों के मालिक अपने मनअनुसार लाभ वसूल करते हैं। वे वस्तुओं का विक्रय मूल्य तो लिखते है परंतु उत्पादन मूल्य नहीं लिखते। इसी प्रकार बड़े-बड़े व्यापारी माल को स्टोर करकसे उसकी कृत्रिम कमी पैदा कर देते है। उसमे बाजार में हाहाकार मच जाता है। फलस्वरूप व्यापारी मनमाने भावों में माल बेचते हैं।

सरकार की बाजार नीति, टैक्स भी महँगाई की बढ़ने में कारगर सिद्ध होती है। पिछले सालों में बिल्डरों ऐर भू-स्वामियों ने जमीन के भाव को इटना अधिक बढ़ा दिया है कि आम जनता के लिए जमीन खरीदना सपना हो गया। उधार सोना-चाँदी, गेहूँ, चीनी, गुड़, बाजरा और दालों के भाव भी आसमान छूने लगी है। इनके कारण फलों और सब्जियों के भाव में भी तेजी आ गई। स्थिति यह हो गई कि, घरीब लोग नमक और आचार के साथ रोटी निगलने को मजबूर हो गए।

निरंतर बढ़ती महंगाई के कुछ कारण पिरस्थितियों के देन हैं तो कुछ मनुष्य के हाथों में है। बाढ़ सूखा आदि प्राकृतिक कोप हमारे वश में नहीं हैं किंतु कालाबाजारी, मुनाफाखोरी, टैक्स आदि पर सरकारों का वश है। सरकारों को यह ध्यान सखना चाहिए कि सबसे उपयोगी वस्तुओं के दामों को नियंत्रण में रखें। गेहूँ, चावल, नमक, चीनी, दाल, दुध आदि आवश्यक वस्तुएँ हैं। गैस, मिट्टी का तेल, पेट्रोल, डीजल, बिजली आदि आवश्यक वस्तुएँ हैं। इन पर सरकार का जूरदस्त नियंत्रण होना चाहिए ताकि गरीब लोग आसानी से दुजर-बसर कर सकें।

—ooo—

माँ

रश्मि मिश्र
स्नातक (प्रथम वर्ष)

माँ, कैसी होती है.....
माँ, हमें जन्म देती है,
हमें गुणवान बनाती,
माँ, हमें उस कच्ची मिट्टी से
कल्पित साँचे में ढालती है।
दुःख में हमारी शक्ति
तो सुख में हमारी साथी।
माँ, हमें इस दुनिया मे लाती,
तो इसकी गंदगी से
जुझना भी सिखाती।
माँ, मेरी प्यारी सहेली,
माँ, ऐसी ही होती।

----0000----

मेरी माँ

रुपाली सिन्हा
उ.मा. (प्रथम वर्ष)

मेंरी माँ है देवी स्वरुप,
जिसने दिया मुझे यह रुप।
जीवन मेरा उसका अभारी,
मुझको अपनी माँ है प्यारी।
दया प्रेम की वह है भंडार,
देती अपना सबकुछ वार
आती विपदा जब थी मुझपे
वो लेती वह अपने सिर पे।
कभी मुझे वह नहीं डांटती
मेंरे लिए वह सब कुछ करती
मुझको देती है हर आराम,
करती हुं में उसे प्रणाम
जीवन मेरा उसका आभारी
मुझको अपनी माँ है प्यारी।

-----0000----

होली

नेहा साह
स्नातक (तृतीय वर्ष)

आई होली, आई होली,
लोकर संग रंगो की डोली,
माँ ने रंगो की थैली खोली,
चलो खेलते हैं रंगों की डोली।
मेरे दोनो भाई-बहन हैं भोले,
जोर-जोर से चिल्लाकरबोले,
आई होली, आई होली।
होली होली, होली होली।।

-----0000----

"कुछ बातें"

–रवि कुमार चौधरी
स्नातक (तृतीय वर्ष)

१) तुम मेरे साथ चल रहे थे जब,
तब सोचा नहीं था कि तुम साथ हो,
पर आज इस तनहा रास्ते पर
एक जुगनु ढूँढ़ रहा हूँ मैं।
२) खुद को प्यार करना सीखो,
किसी को प्यार करना सीख जाओगे।
डुबते हुए कि जान बचाना सीखो,
प्यार में जान देना सीख जाओगे।
किसी को खुशी देकर के तो देखो,
खुद खुश रहना सीख जाओगे।
३) मुश्किल की आँखों में आँखे डालनी होती है,
और उसे बताना होता है,
अगर रास्ता टेढ़ा है,
तो उसे रास्ता बदलना होगा।
४) जीन्दगी जीयो तो ऐसे जीयो,
कि साथ तुम्हारे जीए दुनिया,
करना है कुछ, तो ऐसा करो
कि कल तुम जिन्दा रहो या ना रहो,
मगर तुम सबकी याद रहो।
५) दीवार घर के आंगन में उठ जाएँ,
तो घर टूट जाता है, और
दीवार ना हो तो घर बनता भी नहीं।
६) दोस्ती धड़कती है हर दिल में,
सही और गलत के पार,
गलत को चुन लिया तो कुछ नहीं बचता,
सही को पहचान लिया तो जिन्दगी धड़कने लगती है।
७) बिते हुए पलों को हम अक्सर यादें बना लेते हैं,
तन्हाई में उन्ही यादों को जीने का सहारा बना लेते हैं।
८) नदी के एक पार से दूसरे पार तक......
जमीन नहीं होती है,
ना ही कोई रास्ता होता है,
बस एक सपना होता है,
जो ढ़ल जाता है पुल के रूप में।
१०) जीन्दगी की किताब के पन्नों को,
पलट-पलट कर पढ़ता गया,
हर किरदारों से बातें करता गया,
पता ही न चला कि किस घड़ी तुम्हें अपना समझ लिया।

----0000----

প্রতিবেদন

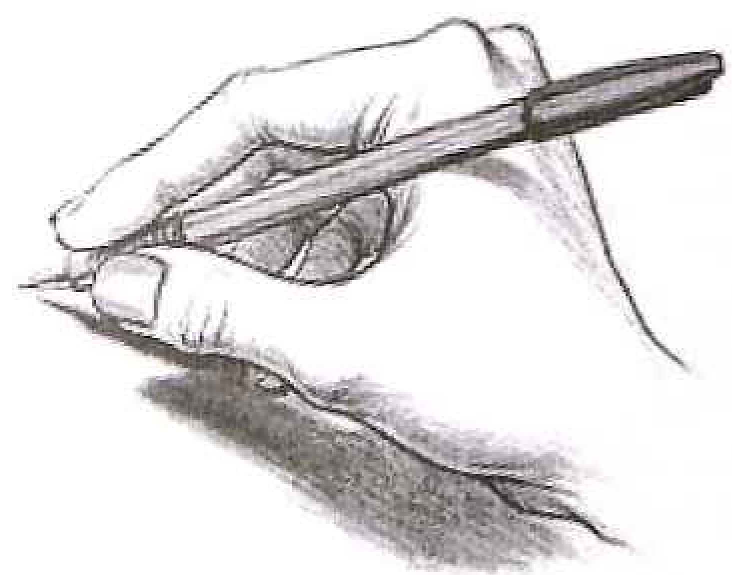

DISPUR COLLEGE STUDENTS' UNION, 2011-12

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১১-১২

DISPUR, GUWAHATI - 6

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন :-

প্ৰ তি বে দ ন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভনিতে মই 'অৰুণ'লৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰি মোৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনখন আৰম্ভ কৰিলো।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১১-১২ বৰ্ষৰ নিৰ্বাচনত যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত নিৰ্বাচিত কৰিলে তেওঁলোক সকলোকে মই মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো তথা অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সমূহ ছাৰ-বাইদেউ সকললৈ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভনিতে মই মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। মই ২৩-১১-২০১১ তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰো।

তাৰ কেইদিন মান পিছতে মই মোৰ প্ৰথম কাৰ্য্য হিচাপে বিগত বছৰৰ দৰে এই বছৰো ১৯ জানুৱাৰীৰ পৰা ২৪ জানুৱাৰীলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভাৰ বিকাশৰ অৰ্থে উলহ-মালহেৰে 'বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ আয়োজন কৰিছিলো। ১৯ জানুৱাৰী তাৰিখে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আৰম্ভণিৰ দিনা ৰাতিপুৱা ৮.০০ বজাত পতাকা উত্তোলন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড০ অমৰ শইকীয়া দেৱে। তাৰ পিছত শ্বহীদ তৰ্পণ কৰে ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্বাৱধায়িকা ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউৱে। ইয়াৰ পিছত খেল-পথাৰ উদ্বোধন কৰে ৪৮ নং অসম নৌ বাহিনী গোটৰ চি ডি আৰ সুবাচন্দ ৰাজকুমাৰ দেৱে। উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ লগে লগে 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ বিভাগীয় সম্পাদক সম্পাদিকাসকলে বিভিন্ন দিশৰ লগত সংগতি ৰাখি প্ৰতিযোগিতা সমূহ আৰম্ভ কৰে। মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰু নৱাগত আদৰণী সভাৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ আগত মুকলি সভা পাতিবলৈ সক্ষম হৈছো। 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ' অন্তিম দিনা ২৪ জানুৱাৰী তাৰিখে অধ্যক্ষ মহোদয় ড০ অমৰ শইকীয়া দেৱৰ সভাপতিত্বত এখনি মুকলি সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয় আৰু তাতেই 'মহাবিদ্যালয় সপ্তহ'ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ খেল সমূহত শীৰ্ষস্থান দখল কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সমূহক বঁটা বিতৰণ কৰা হয়। উক্ত সভাত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি তথা দৈনিক অগ্ৰদূত কাকতৰ সম্পাদক শ্ৰীযুত চন্দ্ৰমোহন শৰ্মা দেৱে। ইয়াৰ পিছত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান উদ্বোধন কৰে বিশিষ্ট অভিনেতা শ্ৰীযুত ইন্দ্ৰ বনিয়া দেৱে। সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ বিশেষ আকৰ্ষণ আছিল এমচোনীক ৰক বেণ্ড খ্যাত মাইনাক নন্দি।

ইয়াৰ পিছত ২৮ জানুৱাৰী ২০১২ তাৰিখে সৰস্বতী পূজা প্ৰতি বছৰৰ দৰে এইবাৰো মহাবিদ্যালয়ত অতি উলহ-মালহেৰে উদযাপন কৰা হয়।আমাৰ কাৰ্যকালৰ ভিতৰতে "News Live" এ আয়োজন

কৰা 'সংগীতৰ মহাৰণ' শীৰ্ষক প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ স্বৰাজ কুমাৰ দাসে প্ৰথম স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হয় আৰু মহাবিদ্যালয় খনলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰ পিছত ৯-৯-২০১২ তাৰিখে "Red Ribon Express" ক আদৰণি জনাবলৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ৪৫ জনীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দল এটি গৈ কামাখ্যা জংচনত উপস্থিত হৈছিলো শ্ৰীযুত হিমাংশু কলিতা ছাৰৰ তত্বাৱধানত।

মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দল এটি ২০১১-১২ বৰ্ষৰ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত বিভিন্ন গীত-মাত, নাটক আদিত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল।প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনে মুঠ ৪টাকৈ পুৰস্কাৰ বুটলি আনিবলৈ সক্ষম হয়। তাৰে এটা ৰূপৰ আৰু তিনিতা ব্ৰঞ্জৰ পদক।

ইয়াৰ পিছতে যোৱা ২৫ আগষ্ট, ২০১২ তাৰিখে দিনযোৱা কাৰ্যসূচীৰে ''নৱাগত আদৰণি সভা''ৰ আয়োজন কৰা হয়। উক্ত দিনা অধ্যক্ষ মহোদয় ড০ অমৰ শইকীয়া দেৱৰ নেতৃত্বত এখনি মুকলি সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

মুকলি সভাত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ, সাহিত্য ড০ শিৱনাথ বৰ্মণ দেৱ। সভাৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান উদ্বোধন কৰে বিশিষ্ট সংগীত শিল্পী শ্ৰীযুত লোকনাথ গোস্বামী দেৱে।

যোৱা ২৮ আগষ্ট, ২০১২ তাৰিখে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ৩৪ তম প্ৰতিষ্ঠা দিৱস অতি উলাহ-মালহেৰে পালন কৰা হয়। উক্ত প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ শুভাৰম্ভ কৰা হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ পতাকা উত্তোলন কৰে মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ে আৰু শ্বহীদ তৰ্পন কৰে উপাধ্যক্ষা ড০ নন্দিনী বৰুৱা বাইদেউৱে। উক্ত প্ৰতিষ্ঠা দিৱসত নিৰ্দিষ্ট বক্তা হিচাপে উপস্থিত আছিল জি.এন.আৰ.চি'ৰ স্নায়ুৰোগ বিশেষজ্ঞ ড০ নোমল চন্দ্ৰ বৰা দেৱ। এইদৰে দিনযোৱা কাৰ্যসূচীৰে মহাবিদ্যালয়ৰ ৩৪ তম প্ৰতিষ্ঠা দিৱসটি উদযাপন কৰা হয়।

মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱা সুকলমে চলাই নিয়াৰ বাবে মোৰ প্ৰতিটো পদক্ষেপতে দিহা পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় ড০ অমৰ শইকীয়া, ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্বৱধায়িকা ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউ আৰু সমূহ শিক্ষাগুৰু সকললৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত মই মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰীয়ানৰ ওচৰত ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। শেষে, প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি আৰু 'অৰুণ'ৰ সুদীৰ্ঘ উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

"Long Live Dispur College
Long Live Dispur College Students' Union"

টুংকু আব্দুল মালিক
সাধাৰণ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০১১-২০১২

DISPUR COLLEGE STUDENTS' UNION, 2011-12

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১১-১২

DISPUR, GUWAHATI - 6

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰ তি বে দ ন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভনিতে মই সমূহ দিশপুৰীয়ান আৰু 'অৰুণ'ৰ পৰিয়ালবৰ্গলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মই ২০১০-১১ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ উপ-সভাপতি হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি 'অৰুণ'ৰ পৃষ্ঠাত নিজৰ অভিজ্ঞতাখিনি লিখিবলৈ পাই নিজকে ধন্য মানিলো। এইখিনিতে মই মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ক লগতে সকলোলৈকে মই মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা ও ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিব বিছাৰিছোঁ। মোক উপ-সভাপতি হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰা বাবে আৰু মোৰ কাৰ্যকালৰ সকলো সময়ছোৱাতে মোক তেওঁলোকৰ বহুমূলীয়া দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়াই অহাৰ বাবে মই সকলোৰে ওচৰত শিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

কাৰ্যকালৰ আৰম্ভনিতে মই 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সুযোগ পাওঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ অন্য সদস্যসকলৰ সহযোগত দুদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ উলহ-মালহেৰে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহেৰে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সকলোবোৰ অনুষ্ঠান অতি সুকলমে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ পাই আমি নিজকে গৌৰব বোধ কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ অন্তিম দিনা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান উদ্বোধন কৰে শ্ৰীযুত ইন্দ্ৰ বণিয়া, ইয়াৰ লগতে সংগতি ৰাখি এখন মুকলি সভাও অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল য'ত বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে শ্ৰীযুত কনকসেন ডেকা।

ইয়াৰ পাছত আমি মহাবিদ্যালয় প্ৰাংগণত স্বৰস্বতী পূজা বৰ উলহ মালহেৰে অনুষ্ঠিত কৰোঁ। মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হৈ যোৱা 'যুৱ মহোৎসৱত' আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা এই দলে যোগদান কৰি ৪ টা পদক অৰ্জন কৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে। ইয়াৰ পাছত নবাগত আদৰণি সভা অনুষ্ঠিত কৰি নতুন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মহাবিদ্যালয়লৈ আদৰণিৰ জনোৱাৰ সুযোগ পাওঁ। উক্ত অনুষ্ঠানটিও বৰ সুন্দৰকৈ অনুষ্ঠিত হৈ যায়। দিনযোৱা কাৰ্য্যসূচীৰে নবাগত আদৰণি সভা সাংস্কৃতিক আয়োজন কৰা হৈছিল। অনুষ্ঠানত বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে ড° শিৱনাথ বৰ্মন।

বিগত বৰ্ষসমূহৰ নিচিনাকৈ এইবছৰো ২৪ আগষ্টৰ দিনা মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ লগত সংগতি ৰাখি এক অনুষ্ঠান মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাঙ্গনত আয়োজন কৰা হয়। উক্ত অনুষ্ঠানটিও বৰ সুকলমে পাৰ হৈ গ'ল। সেইদিনা এখ মুকলি সভাও অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল।

শেষত, মোৰ কাৰ্যকালত সৰ্বতো প্ৰকাৰে সদায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বাবে সমূহ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলৰ লগতে সমূহ দিশপুৰীয়ানলৈ মই মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালোঁ। লগতে আমাৰ সকলোৰে মৰমৰ আলোচনী 'অৰুণ' শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ আৰু আলোচনীখনত দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত, আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ ভৱিষ্যত জীৱন আৰু অধিক প্ৰতিষ্ঠা তথা উত্তোৰণ কামনা কৰি মই মোৰ চমু প্ৰতিবেদন ইয়াতে সামৰিলোঁ।

"Long Live Dispur College
Long live Dispur College Student's Union"
"জয় আই অসম"

শ্ৰী পংকজ বড়ো
উপ-সভাপতি
দিশপুৰ কলেজ ছাত্ৰ একতা সভা

DISPUR COLLEGE STUDENTS' UNION, 2011-12

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১১-১২

DISPUR, GUWAHATI - 6

প্ৰ তি বে দ ন

সহঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন :-

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাৰম্ভণিতে অসমৰ অস্তিত্ব ৰক্ষা আন্দোলনত প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ শ্বহীদ সকললৈ মই অশ্ৰুসিক্ত প্ৰনিপাত জনাইছো।

২০১১-১২ বৰ্ষৰ বাবে হোৱা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত ছাত্ৰ- ছাত্ৰীসকলে মোৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখি সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰূপে মোক সৰ্ব্বোচ্চ ভোটত নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰীয়ানলৈ এই সুযোগতে অশেষ ধন্যবাদ জনালোঁ।

কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে মই ঐতিহ্য মণ্ডিত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' কাৰ্যসূচী ৰূপায়ণ কৰিবলৈ সুযোগ পাও। প্ৰতি বছৰৰ দৰে এইবেলিও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত হোৱা 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' ধুমধামেৰে উদ্‌যাপন কৰা হয়।

ইয়াৰ পিছত যোৱা ২৮ জানুৱাৰী ২০১২ তাৰিখে প্ৰতি বছৰৰ দৰে এই বছৰো 'সৰস্বতী পূজা' আনন্দ - ফূৰ্তিৰ মাজেৰে পালন কৰা হয়। এই পূজাখন সুকলমে চলাই নিয়াত মোৰ তত্বাৱধায়িকা ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী, ড০ নন্দিনী বৰুৱা বাইদেউ আৰু শশী মোহন দাস ছাৰে মোক উপদেশ দি যথেষ্ট সহায় কৰিছিল, তেখেতসকলক তাৰ বাবে মই অশেষ ধন্যবাদ জনালো।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত হোৱা ভুল- ভ্ৰান্তিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি, দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আৰু "অৰুণ"ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰিলো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম

বিষ্ণু ৰাম কলিতা
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

DISPUR COLLEGE STUDENTS' UNION, 2011-12

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সভা, ২০১১-১২

DISPUR, GUWAHATI - 6

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষকবৃন্দ তথা কৰ্মীবৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা ও শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ "২০১১-১২" বৰ্ষৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচপে মোক নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে সকলোলৈ ধন্যবাদ জনালোঁ।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ 'অৰুণ' আলোচনীখনে সুদীৰ্ঘ ষোল্ল বছৰ অতিক্ৰম কৰিলে। 'অৰুণ' আলোচনীৰ জৰিয়তে সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ মনৰ কথা প্ৰকাশ কৰিব পৰা এটা মাধ্যম। এই ছেগতে প্ৰতিবেদন লিখাৰ সুযোগকন দিয়াৰ বাবে আলোচনী সম্পাদকলৈ ধন্যবাদ জনালোঁ।

সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচপে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত মই মোৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্যবোৰ কৰি গৈছিলো। পোন প্ৰথমে এই দিশটোৰ ওপৰত বিশেষ একো জ্ঞান নাছিল যদিও সম্পাদকৰ দায়িত্বত থকা আঠ-ন মাহৰ সময়খিনি বহুতখিনি জ্ঞান অৰ্জন কৰিব পাৰিছো। এই আঠ-ন মাহৰ সময়ছোৰাত সকলোৰে সহায় সহযোগিতাত মই মোৰ কৰ্তব্যসমূহ কৰি গৈছিলো। সম্পাদকৰ সময়ছোৰাৰ কিছুমান ক্ষেত্ৰত সফলতা পাইছো, যদিও ব্যৰ্থতাত দখী। অজানিতে কৰা ভুলবোৰৰ বাবে সকলোৰে ওচৰৰ ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা।

অতিথিৰ পদধূলা ঃ বিগত বছৰৰ দৰে এই বছৰো মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ উদ্বোধক বিশিষ্ট শিল্পী শ্ৰীযুত ইন্দ্ৰ বণিয়া দেৱক অতিথি হিচাপে আমন্ত্ৰণ কৰা হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ সুচাৰুৰূপে হৈ গ'ল। নৱাগত আদৰণি সভাৰ উদ্বোধক আছিল বিশিষ্ট লোক শিল্পী শ্ৰীযুত লোক নাথ গোস্বামীদেৱ।

আমাৰ গৌৰৱ, মোৰ গৌৰৱ ঃ আমাৰ মহাবিদালয়ে মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৰাত সাংস্কৃতিক বিভাগৰ বিভিন্ন আন্তঃ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিযোগিতাত সফলতা অৰ্জন কৰে। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত হোৱা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ-মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে ১ টা ৰূপ আৰু ৩ টা ব্ৰঞ্জ পদক লাভ কৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ সন্মান কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়।

শলাগৰ দলিচা ঃ মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৰাত নানাধৰণৰ দিহা-পৰামৰ্শ, সহায়-সহযোগিতাৰে অনুষ্ঠানসমূহ পৰিচালনা কৰাত সহায় কৰা সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্বাৱধায়ক সঞ্জীৱ শৰ্মা ছাৰলৈ মই ধন্যবাদ জনাইছোঁ। আনহাতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন সদস্যক মোৰ ধন্যবাদ যাচিলোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয় অধ্যক্ষ উপাধ্যক্ষ, তত্বাৱধায়িকাসমূহ দিশপুৰীয়ান আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ 'অৰুণ' লৈ মোৰ হিয়াভৰা শুভেচ্ছা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰি প্ৰতিবেদন ইয়াৰে সামৰিলোঁ।

শ্ৰীদীপজ্যোতি শৰ্মা
সাংস্কৃতিক সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা

DISPUR COLLEGE STUDENTS' UNION, 2011-12

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১১-১২

DISPUR, GUWAHATI - 6

সমাজ সেৱা সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদন

পোন প্ৰথমে মই এই 'অৰুণ'ৰ প্ৰস্তুতকৰণৰ প্ৰাক্কক্ষণত আমাৰ জাতিৰ এনাজৰী ড০ ভূপেন হাজৰিকা দেৱ, ড০ মামণি ৰয়চম গোস্বামী আৰু সুগন্ধি পখিলাৰ কবি হীৰু দালী শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছো।

জয় জয়তে মই দিশপুৰ মহাবিদালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষা গুৰু তথা কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছো। ২০১১-২০১২ বৰ্ষৰ দিশপুৰ মহাবিদ.ালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমাজ সেৱা পদত নিৰ্বাচন কৰাৰ বাবে শ্ৰদ্ধেয় অধ্যক্ষ মহোদয় ডাঙৰিয়া তথা নিৰ্বাচক মণ্ডলীক মোৰ তৰফৰ পৰা আকৌ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

২০১১-২০১২ বৰ্ষৰ কৰ্ম কালৰ সময়ছোৱাত মহা বিদালয় সপ্তাহৰ কাম সমূহ কৰিবলৈ পাই মই নথৈ আনন্দিত আৰু এই সকলো কামত মোক সহায় কৰা মোৰ Incharge ড০ মনালীচা চৌধুৰী বাইদেউ লগতে মোৰ সহপাঠী সকলে মোক যথেষ্ট কাম সুচাৰু ৰূপে কৰি যাবলৈ সক্ষম হও। মহাবিদালয় সপ্তাহৰ সময়ছোৱাতে বাইদেউৰ পৰামৰ্শ ক্ৰমে ২৩.০১.১২ তাৰিখে এটা FREE HEALTH CAMP ৰ আয়োজন কৰিছিলো। দিনটোৰ এই দীঘলীয়া কৰ্ম সূচীও সকলোৰে সহযোগত নিয়াৰিকৈ পাৰ হৈ পায়।

আনহাতে, মহাবিদ্যালয়ৰ নৱাগত আদৰণি সভাৰ সময় ছোৱাত মোৰ কিছু অসুবিধাৰ বাবে মই এই কৰ্মসূচীত থাকিব নোৱাৰিলো তাৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছো।

সৰ্বোশেষত সমূহ দিশপুৰীয়ান আৰু অৰুণ লৈ দীৰ্ঘ জীৱন কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছো।

জয় আই অসম।
শ্ৰী প্ৰশান্ত গগৈ
সমাজ সেৱা সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

DISPUR COLLEGE STUDENTS' UNION, 2011-12

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১১-১২

DISPUR, GUWAHATI - 6

প্ৰ তি বে দ ন

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে লিখিবলৈ লোৱা বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, পৰম শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, সমূহ কৰ্মীবৃন্দ আৰু মোৰ অতিকৈ মৰমৰ মহাবিদ্যালয়খনলৈ নতশিৰে সশ্ৰদ্ধা প্ৰণাম জনালো। লগতে যিসকল ছাত্ৰ - ছাত্ৰীয়ে মোক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকৰূপে আঁকোৱালি লৈ মোৰ প্ৰতি সহযোগিতা আগবঢ়াইছে, তেওঁলোকলৈ মই অশেষ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

প্ৰতি বছৰৰ দৰে এইবছৰো অৰ্থাৎ ২০১১ - ১২ বৰ্ষৰ বাবে গঠিত হোৱা ছাত্ৰ - একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত জয়ী হৈ ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকৰূপে নিযুক্ত হওঁ। পিছে এই পদৰ দায়িত্ব বহন কৰাত কিমান দূৰ সফল হলো তাৰ বিচাৰৰ দায়িত্ব মই শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক - শিক্ষয়িত্ৰী আৰু বিশেষকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওপৰত ন্যস্ত কৰিলো।

যিহেতু মই ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক সেই হিচাপে মোৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাৰ্থীসকলৰ সুবিধাৰ্থে প্ৰধান দায়িত্ব হৈছে মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা এটা প্ৰতিষ্ঠা কৰা। মোৰ আগৰ কেইজন ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকসকলে বহুতো কাম আগবঢ়াই থৈ গৈছে যদিও মোৰ সময়ত ইয়াৰ সঠিক প্ৰয়োগ আৰম্ভ হৈছে। ইয়াৰ বাবে অধ্যক্ষ মহোদয়ক মোৰ ফালৰপৰা অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। লগতে এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে মোৰদ্বাৰা হোৱা ভুল- ক্ৰটি সমূহৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰি এই প্ৰতিবেদনখন ইমানতেই সামৰণি মাৰিছো।

জয় জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা॥

পৰাগ কুমাৰ দাস
ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
২০১১ - ১২ বৰ্ষ

DISPUR COLLEGE STUDENTS' UNION, 2011-12

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১১-১২

DISPUR, GUWAHATI - 6

প্ৰ তি বে দ ন

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সমূহ দিশপুৰীয়ান আৰু অৰুণৰ পৰিয়ালবৰ্গলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছো। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১১ - ২০১১২ বৰ্ষৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে বহমূলীয়া ভোট দি মোক নিৰ্বাচন কৰা বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকললৈ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন জনালো।

বিগত বছৰৰ দৰে ২০১১-২০১২ বৰ্ষৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব হাতত লৈ 'মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ' উদ্ যাপনত বিভিন্ন খেল প্ৰতিযোগীসকলৰ পাৰদৰ্শিতাই মোক অতিকৈ উৎসাহিত কৰিছিল। 'মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ' অংশগ্ৰহণ কৰা সমূহ প্ৰতিযোগীলৈ মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক অভিনন্দন জনালো। খেল-ধেমালি শিক্ষাৰ এটা অতিকৈ লাগতীয়াল অংশ। এই খেল-ধেমালিৰ লগত জড়িত হৈ মই নিজকে বহুত গৌৰৱ অনুভৱ কৰো। কাৰণ খেলত মোৰ বিশেষ ৰুচি আছে। মই বিভিন্ন ধৰণৰ খেলত ভাগ লওঁ আৰু প্ৰতিযোগীও আছিলো। সেইবাবে, মই কলেজৰ খেলৰ দিশটো উন্নতি কৰিব বিচাৰিছিলো। এই খেল-ধেমালী মোৰ সুকলমে চলাই নিয়াত লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ তত্বাৱধায়িকা 'ড' মামণি কলিতা' বাইদেউ আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱসকলৰ পৰা যথেষ্ট সহায় পাইছিলো। তাৰ বাবে তেওঁলোকৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ। মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ 'ড' অমৰ শইকীয়া' ছাৰ আৰু কোষাধ্যক্ষ 'ড' নন্দিনী বৰুৱা' বাইদেউ আৰু লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ তত্বাৱধায়িকা 'ড' মামণি কলিতা' বাইদেউক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো তেওঁলোকে দিয়া উপদেশ সমূহৰ বাবে মই মোৰ দায়িত্বখিনি সুকলমে কৰিব পাৰিলো।

মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ত বিভিন্ন সহায় আগবঢ়োৱা — দীপক, সঞ্জীৱ, ৰমেন, লক্ষ্য, বিকি, ৰাজীৱ, ৰঞ্জিত আৰু আন আন সহায় সহযোগ কৰা সকললৈ মোৰ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত ছাত্ৰএকতা সভা তথা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি মই মোৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

"জয়েতু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা"

ধন্যবাদেৰে—
শ্ৰী সম্ৰাট বৰুৱা

DISPUR COLLEGE STUDENTS' UNION, 2011-12

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১১-১২

DISPUR, GUWAHATI - 6

তৰ্ক আৰু আলোচনী চক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদিকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰ তি বে দ ন

জয় জয়তে মই দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ, শিক্ষা-গুৰু তথা সমূহ কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছো। ২০১১-২০১২ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰ্ক আৰু আলোচনী চক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচন কৰাৰ বাবে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচক মণ্ডলী সকলৈ মোৰ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

মই মোৰ কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণি পাওঁ "মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ"। এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ সমূহ প্ৰতিযোগিতা সুকলমে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলে। এই প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ ভিতৰত আছিল– কুইজ, বাতৰি পৰিৱেশন, আকস্মিক বক্তৃতা, স্মৃতি পৰীক্ষা, ... আলোচনা, তৰ্ক ইত্যাদি। এই প্ৰতিযোগিতা সমূহ সুকলমে পৰিচালনা কৰাত তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ তত্বাৱধায়ক শ্ৰী যুত শশী মোহন দাস ছাৰৰ পৰা যথেষ্ট সহায় পাইছিলো। এই প্ৰতিযোগিতা সমূহ অনুষ্ঠিত কৰাত শিক্ষাগুৰু সকলৰ পৰা যথেষ্ট সহায় পাইছিলো। তদুপৰি মোৰ কাৰ্যকালত বিকি, অনামিকা আৰু বন্ধু-বান্ধৱী সকলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

মোৰ কাৰ্য-কালছোৱাত হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ ক্ষমা মাৰ্জনা বিচাৰি দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আৰু

'অৰুণ'ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যায়"

"জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যায় ছাত্ৰ একতা সভা"

"ধন্যবাদেৰে"..........

ৰুবী কাকতি

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদিকা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০১১-২০১২

DISPUR COLLEGE STUDENTS' UNION, 2011-12

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১১-১২

DISPUR, GUWAHATI - 6

Message from Secretary, Fine Arts

প্ৰ তি বে দ ন

It is hereby with great pleasure that I express my honour and gratitude to the electroral board of Dispur College who selected my nomination paper, specially the selection commitee Panel who paid their valuable trust on one.

I was commited to bring some changes in the Fine Arts Division of Dispur College by establishing a full flegded Art Gallery with proper storage facility with glass cover, painting hanger ect. Also, I was to finish off the Boundary Wall painting with art fiecer in my period. But, somehow it is going to be accomplished within a very short span of time. But the credit would be shared with my successors.

At last I like to thank the Respected Principal of Dispur College, his office, My In-charge / Fine Arts, all Union colleagues and the students of Dispur College for showing their love, courtesy, support, help and respect.

I greatefully acknowledge and like to pay my best wishes in the development and progress personally to the college in the coming days.

It had been a good experience under my belt. Through I was told in the very first day of the selection Commitee meting that I was given a very little budget and had to accomplish within it. Because the College Authority had to sum several other Divisions and the required available fund is limited in the Annual Budget of the College. But moral Support was tremendous and it had been a very enjoyable period for me.

Thank You all

Arnab Sharma

DISPUR COLLEGE STUDENTS' UNION, 2011-12

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১১-১২

DISPUR, GUWAHATI - 6

Message from Secretary, Literary Section

প্ৰতিবেদন

Dear Dispurians,

It had been a great experience for me to be the Secretary, Literary, Dispur College, A well-known, Reputed, Govt. College at the important place of the city ; the Capital.

I was selected as uncontested Candidate who successfully organized all the events of literary in the Annual College Week Competition, 2011-12. All the events, e.g. Poem Recitation, News Reading, Poetry etc. The College Students have the potential to develop, I wish them all good wishes.

I thank everybody, dear students, my In-charge for guiding in the right direction, the Respected Teachers and the office for giving this oppurtunity to me.

Chandan Kumar Panziyar

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ২০১২ ৰ

ফলাফল সমূহ

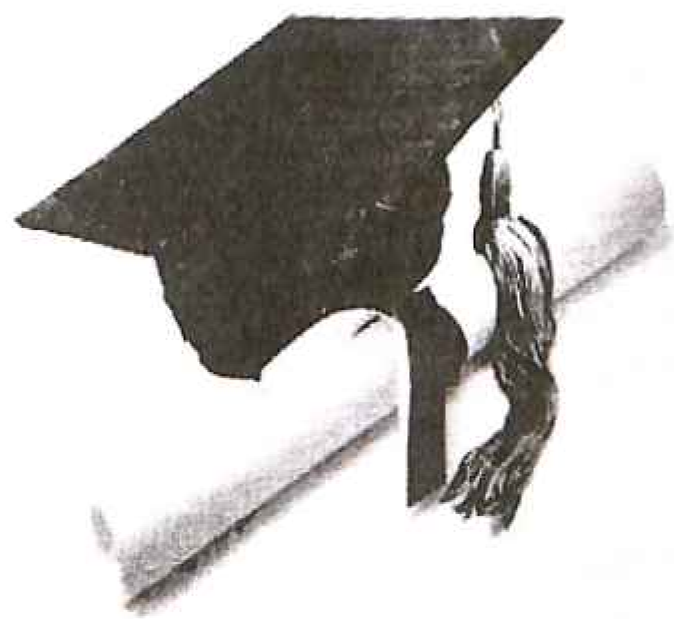

সাংস্কৃতিক বিভাগ

সংগীত প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল ২০১২

জ্যোতি সংগীত ঃ

১ম ঃ মৰমী তালুকদাৰ (H.S. 2nd Year, Arts)
২য় ঃ সংগীত প্ৰকাশ বৰুৱা (B. Com 2nd Year)
৩য় ঃ মৃদুল কলিতা (B. Com 2nd Year)

বাভা সংগীত ঃ

১ম ঃ মৃদুল কলিতা (B. Com 2nd Year)
২য় ঃ মৰমী তালুকদাৰ (H.S. 2nd Year, Arts)
৩য় ঃ বিজয়লক্ষ্মী হাজৰিকা (B. Com 1st Year)

আধুনিক গীত ঃ

১ম ঃ ৰূপালী সিন্‌হা (H.S. 1st year)
২য় ঃ বিপ্লৱ সিন্‌হা (B.Com 2nd Year)
৩য় ঃ মৃদুল কলিতা (B. Com 2nd Year)

ভূপেন্দ্ৰ সংগীত ঃ

১ম ঃ মৃদুল কলিতা (B. Com 2nd Year)
২য় ঃ সংগীত প্ৰকাশ বৰুৱা (B.Com 1st Year)
৩য় ঃ মৰমী তালুকদাৰ (H.S. 2nd Year, Arts)

বনগীত ঃ

১ম ঃ মৰমী তালুকদাৰ (H.S. 2nd Year, Arts)
২য় ঃ মৃদুল কলিতা (B. Com 2nd Year)
৩য় ঃ সংগীত প্ৰকাশ বৰা (B.Com 1st Year)
বিজয়লক্ষ্মী হাজৰিকা (B. Com 1st Year)

বিহুগীত ঃ

১ম ঃ মৰমী তালুকদাৰ (H.S. 2nd Year, Arts)
২য় ঃ বিজয়লক্ষ্মী হাজৰিকা (B. Com 1st Year)
৩য় ঃ বিবেক বৰা (B.A. 3rd Year)

আধুনিক নৃত্য ঃ

১ম ঃ মুনু দাস
২য় ঃ পম্পী কলিতা (H.S. 1st Year, Arts)
৩য় ঃ দিম্পী মণি দাস (B.A. 3rd Year

লোক নৃত্য ঃ

১ম ঃ নয়নমণি শইকীয়া (H.S. 2nd Year, Arts)
২য় ঃ হিৰণ দুৱৰা (B.A. 2nd Year)
৩য় ঃ দিমণি স্বৰ্গীয়াৰী (B.A. 2nd Year)

লোকনৃত্য ঃ

১ম ঃ বিজয়লক্ষ্মী হাজৰিকা (B. Com 1st Year)
২য় ঃ মৃদুল কলিতা (B. Com 2nd Year)
৩য় ঃ মৰমী তালুকদাৰ (H.S. 2nd Year, Arts)
তনুশ্ৰী টিমুংপি (B.A. 1st Year, Arts)

বৰগীত ঃ

১ম ঃ মৃদুল কলিতা (B. Com 2nd Year)
২য় ঃ বিজয়লক্ষ্মী হাজৰিকা (B. Com 1st Year)
৩য় ঃ তনুশ্ৰী টিমুংপি (B.A. 1st Year, Arts)

বিয়ানাম ঃ

উদ্‌গনি বঁটা
তনুশ্ৰী টিমুংপি (B.A. 1st Year, Arts)

শ্ৰেষ্ঠ সংগীত প্ৰতিযোগিতা ঃ

মৃদুল কলিতা (B. Com 2nd Year)

Racing

100 mtr. Boys
1. Arindam [B.A. Part-2 (M)]
2. Raja Mandal [B.Com 2nd Sem. (M)]
3. Tapesh Kalita (B.A. 3rd year)

200 mtr. Boys
1. Tapesh Kalita (B.A. 3rd Year)
2. Biki Rabha (H.S. 1st Year)
3. Ujjal Pathak (H.S. 1st Year)

Long Jump (Boys)
1. Ricky Das (B. Com 2nd Sem).
2. Abdul Masule (B.A. 3rd Year)
3. Lakhyajyoti Basumatary (B.A. 2nd Year)

Long Jump (Girls)
1. Rupali Kakati (H.S. 1st Year)
2. Smriti Rekha Das (H.S. 1st Year)
3. Nisha Kumari Sah (H.S. 1st Year)

Short Put (Boys)
1. Anjali Kalita (B.Com 3rd Year)
2. Lakhyajyoti Basumatary (B.A. 1st Year)
3. Rezaul Kasim (B.Com 2nd Year)

Short Put (Girls)
1. Imrana Laskar (H.S. 1st year)
2. Shahena Laskar (B.Com 2nd Year)
3. Nisha Nongmaly (B.Com 1st Year)

Labelling Throw (Boys)
1. Lakhyajyoti Basumatary (B.A. 1st Year)
2. Shiva Chetri (B.Com 1st Year)
3. Ravi Thengal (B.A. 2nd Sem)

Labelling Throw (Girls)
1. Shahena Laskar (B.Com 2nd Sem)
2. Smriti Rekha Das (B.Com 2nd Sem)
3. Najmin Akhtar (T.D.C. 2nd Sem)

Discuss Through (Boys)
1. Lakhyajyoti Basumatary (B.A. 1st Year)
2. Ricky Das (B.Com 2nd Sem)
3. Dhrobo Boro (H.S. 1st Year)

High Jump (Girls)
1. Nisha Kumari Sah (H.S. 1st Year)
2. Manmeet Kaur (B.A. 2nd Sem)
3. Nitu Kumari (H.S. 1st Year)

Cricket

1st : B.Com 3rd Year
1. Nazim Khan
2. Rupam Kumar Das
3. Mujahid Ali Saikia
4. Shyam Jyoti Saikia
5. Subhat Roy
6. Hemanta Das
7. Aklanta
8. Rajesh
9. Bimal Das
10. Deepak Gupta
11. Juman Mech

2nd : B.Com 2nd Sem
1. Amarjit Singha
2. Pritamjit Singha
3. Sanjeev Kumar Jha
4. Ricky Das
5. Simanta Talukdar
6. Jai Roy
7. Raju Kumar Das
8. Moti Jueein
9. Raju Kumar Das
10. Shivanan Sut
11. Janti Singh

Prizes of Minor Games Section

1. Volly Ball Winner

Team - B.Com 1st Year 2nd Sem.
1. Sanjib Sharma (Captain)
2. Sibha Chetri
3. Jay Roy
4. Ricky Das
5. Saurav Moni Das
6. Samrat Baruah
7. Suraj Kumar Sah

2. Spoon and Marble Race (Girls)
1st- Rayima Begum (B.A. 1st Year)
2nd- Mehdiya Sirin Ali (B.A. 1st Year)
3rd- Puspa Jiwar (B.A. 1st Year)

3. Badminton Boys (Doubles)
1st- Japash Kalita (B.A. 3rd Year)
Arindom Das (B.A. 3rd Year)
2nd- Sanjib Sarma (B.Com 2nd Sem)
Samrat baruah (B.Com 2nd Sem)
3rd- Aryan Kalita (B.Com 2nd Sem)
Jyotimoy Patowary (B.Com 3rd year)

4. Badminton Girls (Daubles)
1st- Suprava Sarma (H.S. 1st Year)
Niva Sinha (H.S. 1st Year)
2nd- Darshana Choudhury (B.A. 1st Year)
Joytismita Sarkar (B.A. 1st Year)

5. Parpani
1st- Rajashree Boro
2nd- Bobita Das
3. Pronami Borpujari

6. Body Building Championship
Mr. Dispur College 2012
Winner : Mr. Hemanta Kalita
Runners Up : Mr. Topesh Kalita

7. Brench Press
1st - Tapesh Kalita
2nd- Anjan Kalita
3rd- Manab Kalita

8. Dead Lift & Power Lifting
1st- Tapesh Kalita & Manab Kalita
2nd- Hemanta Kalita
3rd-Topon Kalita

9. ARM Wrestling
1st - Don Pathak
2nd - Ananta Dutta
3rd - Manab Kalita
4th - Chandan

10. Best of the Best
Tapesh Kalita

BOYS COMMON ROOM SECTION

Chess (Boys)
1st - Pankaj Das (B.Com 2nd Sem)
2nd- Prakash Kumar Sah (B.Com final Year)

Carrom (Boys) Single
1st - Mantu Basumatary (B.A. 2nd Year)
2nd - Ravi Thengal (B.A. 2nd Year)

Carrom (Double)
1st - Mantu Basumatary and Ravi Thengal
2nd- Haduet Basumatary and Ashis D. Sangma

Ludu (Double)
1st - Nasim Khan and Nasim Ahmed
2nd - Prasanta Gogoi and Chandan Panjiyar

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ ফলাফল

বাতৰি পৰিৱেশন

১ম ঃ প্ৰণামী বৰপূজাৰী (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
২য় ঃ পৰিণীতা পাঠক (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
৩য় ঃ আফিয়া বেগম (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
জ্যোতিস্মিতা চৰকাৰ (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)

কুইজ

১ম ঃ বিদ্যুৎজ্যোতি হাজৰিকা (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)
অৰুণী হাজেয়া (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)
২য় ঃ জ্যোতিস্মিতা চৰকাৰ (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
চাহিদুল আলম (স্নাতক ২য় বৰ্ষ)
৩য় ঃ পৰিণীতা পাঠক (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
টনীমা দাস (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)

আকস্মিক বক্তৃতা

১ম ঃ দিপাংকৰ বৰ্মন (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)
২য় ঃ আহমেদ কিবাৰীয়া চৌধুৰী (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)
৩য় ঃ অৰ্ণৱ শৰ্মা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)

স্মৃতি পৰীক্ষা

১ম ঃ ময়ুৰী দেবী (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
২য় ঃ মিনাক্ষী ডেকা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
ৰুবী কাকতি (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
৩য় ঃ উষা পাঠক (উচ্চ মাধ্যমিক ১ম বৰ্ষ)

আলোচনা চক্ৰ

১ম ঃ অৰ্ণৱ শৰ্মা (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
বিদ্যুৎজ্যোতি হাজৰিকা (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)
ৰুবী কাকতি (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
২য় ঃ দিপাংকৰ বৰ্মন (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)
নিতুল শৰ্মা (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)
দৰ্শনা চৌধুৰী (স্নাতক ১ম বৰ্ষ)
৩য় ঃ ইভা মেধী (উচ্চ মাধ্যমিক ১ম বৰ্ষ)
আহমেদ কিবাৰীয়া চৌধুৰী (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)
প্ৰকাশ চা (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)

তৰ্কত ঃ

শ্ৰেষ্ঠ বক্তা ঃ দিপাংকৰ বৰ্মন (স্নাতক ৩য় বৰ্ষ)

MAGAZINE SECTION

Story Writing Competition

1st - Hiron Duwara (T.D.C. 2nd Year)
Aruni Hajeya (T.D.C. 3rd Year)
2nd - Neha Shah (T.D.C. 2nd Sem)
3rd - Rupam Kalita (T.D.C. 2nd Year)
Jyotismita Sankar (T.D.C. 2nd Year)
Darshana Choudhury (T.D.C. 2nd Year)

Poetry Competition

1st- Minakshi Deka (T.D.C. 2nd Sem)
Aruni Hajenya (T.D.C. 3rd. Year)
2nd - Mahendra Kalita (T.D.C. 2nd Year)
3rd.- Amlanjyoti Gogoi (T.D.C. 2nd Year)
Jyotishma Goswami (T.D.C. 3rd Year)

Letter Writing Competition

1st - Rupam Kalita (T.D.C. 2nd Year)
Hiron Duwara (T.D.C. 2nd Year)
2nd- Ravi Kumar Choudhury (B.Com 2nd Year)
3rd - Maynari Devi (T.D.C. 2nd Sem)
Rajesh Kr. Sharma (T.D.C. 2nd Year)

Sarire Writing Competition

1st : Hiron Duwara (T.D.C. 2nd Year)
2nd : Jinamoni Chakravarty (T.D.C. 2nd Year)
Rupam Kalita (T.D.C. (2nd Year)
3rd : Bidyut Jyoti Hazarika (T.D.C. 3rd Year)

Best Participant in Magazine Section :
Himan Duwara (T.D.C. 2nd Year)

Namita Barman *of TDC Thrid Year was declared as the best Competitor of 2011-12.*

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমানলৈকে সাধাৰণ সম্পাদক, আলোচনী সম্পাদক আৰু তত্বাৱধায়ক/ তত্বৱধায়িকাৰ নামঃ

সাঃ সম্পাদক	বৰ্ষ	আলোচনী সংখ্যা	আলোচনী সম্পাদক	তত্বাৱধায়ক/ তত্বৱধায়িকা
মঃ অব্দুল মটলিব	১৯৮৫-৮৬	-	-	-
কৃপা কলিতা	১৯৮৬-৮৭	-	-	-
দিগন্ত হাজৰীকা	১৯৮৭-৮৮	-	-	-
নিপজ্যোতি ভড়ালী	১৯৮৮-৮৯	-	-	-
দীপক কুমাৰ বৈশ্য	১৯৮৯-৯০	-	-	-
বীৰেম কলিতা	১৯৯০-৯১	-	-	-
মুকুল মেধী	১৯৯১-৯২	-	-	-
হেমন্ত নাথ	১৯৯২-৯৩	প্ৰথম	তপন কুমাৰ হাজৰীকা	ড০ নমিত্র ডেকা
বুদ্ধিন ভূঞা	১৯৯৩-৯৪	-	-	-
মঃ জাকিৰ আলী	১৯৯৪-৯৫	দ্বিতীয়	কুশল চন্দ্ৰ কলিতা	ড০ নমিতা ডেকা
ভবেন দাস	১৯৯৬-৯৭	তৃতিয়	দীপক কুমাৰ শৰ্মা	ড০ চাৰণ কৌৰ
সুদৰ্শন হাজৰীকা	১৯৯৮-৯৯	চতুৰ্থ	নৰজিৎ শৰ্মা	ড০ নমিতা ডেকা
অৰূপজ্যোতি কলিতা	১৯৯৯-২০০০	পঞ্চম	নিলোৎপল শৰ্মা	ড০ নমিতা ডেকা
ধীৰেণ দাস (ভাবপ্ৰাপ্ত)	২০০০-০১	ষষ্ঠ	নগেন হালৈ	ড০ নমিতা ডেকা
ৰূপোজ কুমাৰ দাস	২০০১-০২	সপ্তম	দেৱজিত গগৈ	ড০ নমিতা ডেকা
উৎপল দাস	২০০২-০৩	অষ্টম	দিপঙ্কৰ দাস	ড০ নমিতা ডেকা
অৰূপ কলিতা	২০০৩-০৪	নৱম	লাচিত হাজৰীকা	ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী
	(ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষ)			
গুণজ্যোতি বড়ো	২০০৫-০৬	দশম	নিউটন হাজৰীকা	ড০ ৰাণী ডেকা মুদিয়াৰ
গুণজ্যোতি বড়ো	২০০৫-০৬	একাদশ	দুলাল বৰ্মন	ড০ নমিতা ডেকা
হেমন্ত বড়ো	২০০৬-০৭	দ্বাদশ	যোগানন্দ হাজৰীকা.	ড০ বাবী বৰুৱা
চিন্তামণি ৰাজবংশী	২০০৭-০৮	ত্ৰয়োদশ	তিলক ৰাজবংশী	ড০ ৰাণী চৌধুৰী
—	২০০৮-০৯	চতুৰ্দশ	—	ড০ বাবী বৰুৱা
অমৰজ্যোতি শৰ্মা	২০০৯-১০	পঞ্চদশ	মৌচুমী বৰকটকী	ড০ বাবী বৰুৱা
পংকজ বড়ো	২০১০-১১	ষষ্ঠদশ	প্ৰজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰবৰ্ত্তী	ড০ বাবী বৰুৱা
টুংকু আব্দুল মালিক	২০১১-১২	সপ্তদশ	কাশ্যপ কিশোৰ বৰা	জেবিন আকবৰ

-----0000----

Kaleidoscope

"Caged Nature"
Photograph by Himangshu Kalita

"Symbiosis"
Photograph by Dr. Sunita Agarwalla
HOD Education

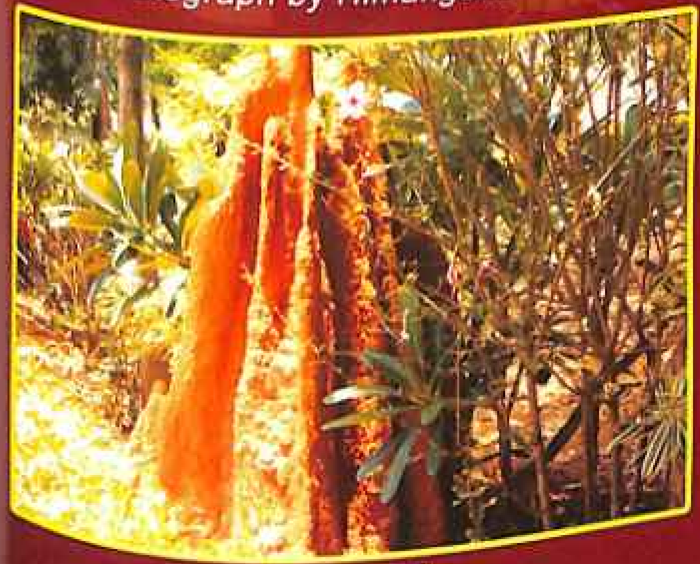

"Symbiosis"
Photograph by Dr. Sunita Agarwalla
HOD Education

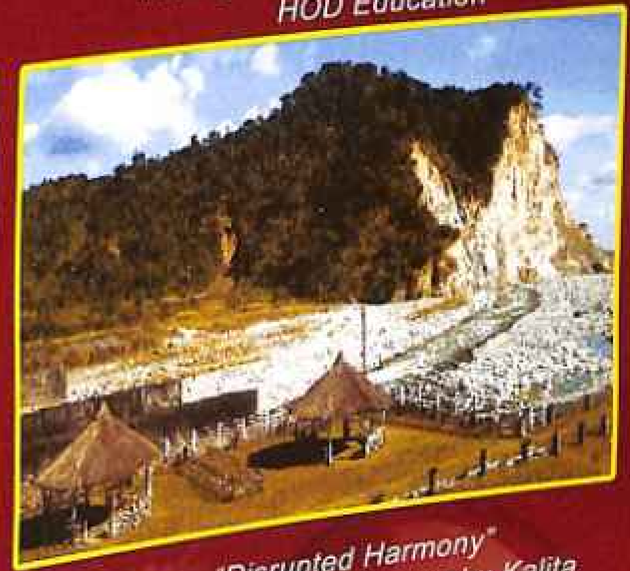

"Disrupted Harmony"
Photograph by Himangshu Kalita

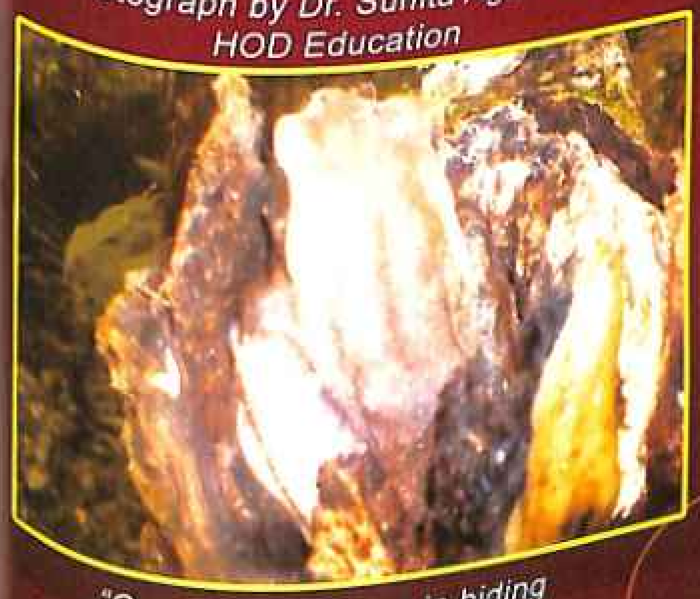

"Camouflage" A frog in hiding
Photograph by Hemanta Boro
Dept. of English

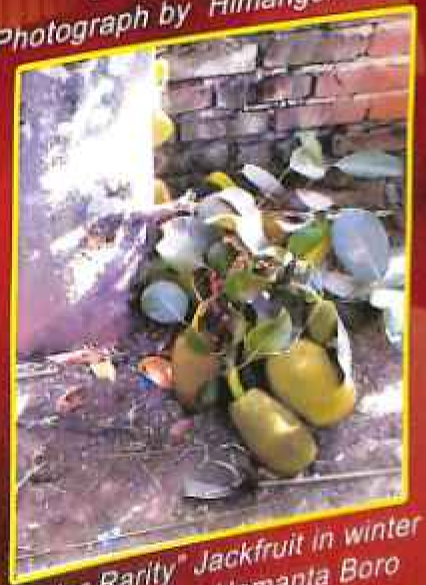

"Winter Rarity" Jackfruit in winter
Photograph by Hemanta Boro
Dept. of English

VIGNETTES

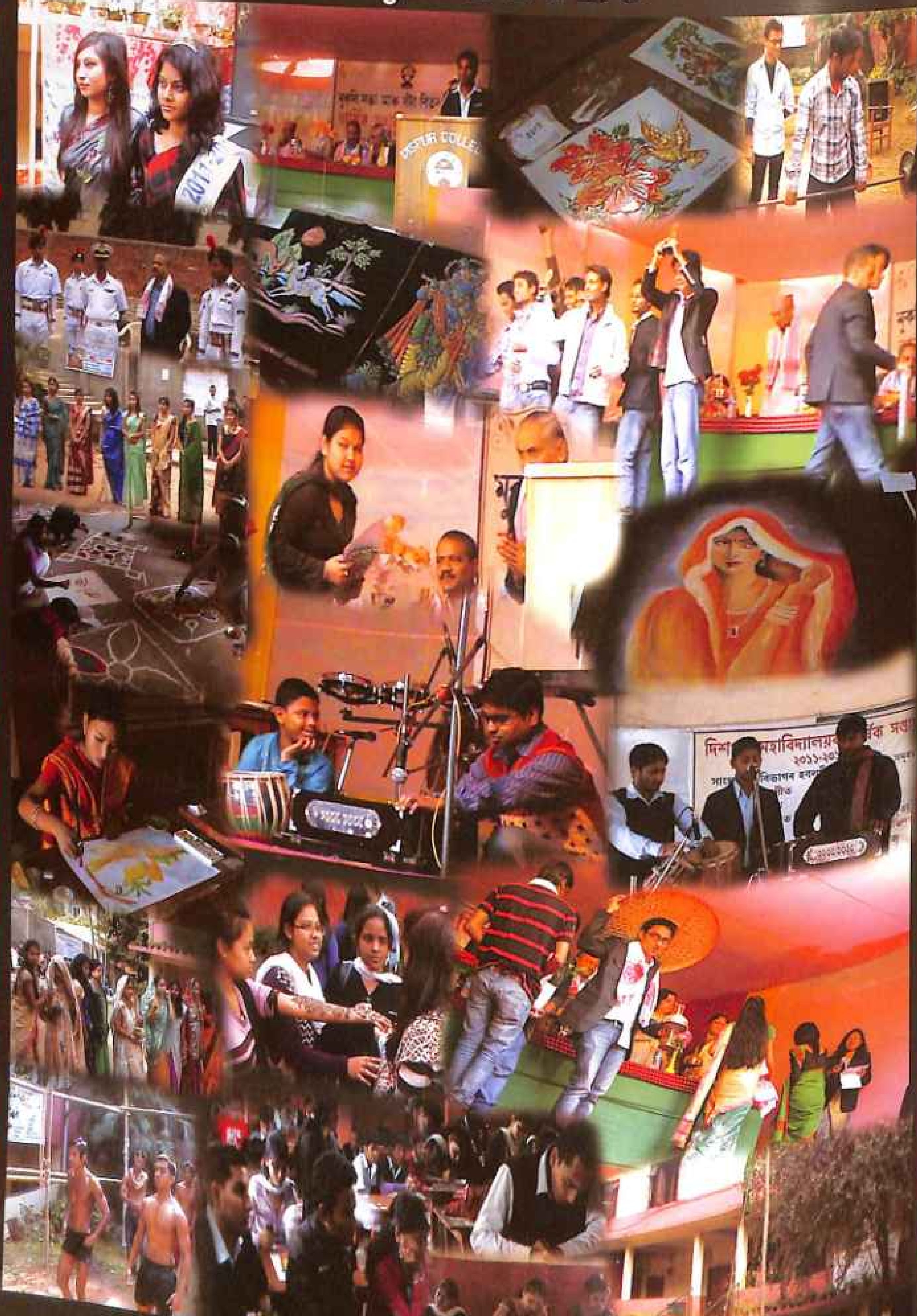

'BHARAT SIKSHA RATAN AWARD'

Mrs. Rosie Patangia, Guest Lecturer, Dispur College, has been conferred the **'BHARAT SIKSHA RATAN AWARD'** by Global Achievers Foundation at speaker Hall, Constitution Club, Rafi Marg, New Delhi on 21 December 2012 for 'Outstanding Individual Achievements and Distinguished Services to the Nation'. The Award was presented at a National Seminar on 'Outstanding Contribution for National Progress and World Peace' by His Excellency Waven William, High Commissioner of the Republic of Seychellus. Other dignitaries who graced the occasion were Dr. V.B. Soni, Ambassador retired from Indian Foreign Service. Anees Diurrani, Secretary, AICC,Padmashree Jaspal Rana etc. Mrs. Rosie Patangia is a dedicated teacher loved by the teaching community. The concerning section of the society has expressed their satisfaction for getting the award by an Assamese educationist like Rosie Patangia.

Mrs. Rosie Patangia recieving "Bharat Siksha Ratan Award"

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যবৃন্দ আৰু তত্বাৱধায়ক-তত্বৱাধায়িকাসকল

বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে - ৰঞ্জিত ডেকা, সম্ৰাট বৰুৱা, সংগিতা দাস, কাশ্যপ কিশোৰ বৰা, দীপজ্যোতি শৰ্মা, পৰাগ কুমাৰ দাস, পংকজ বৰা, টংকু আব্দুল মালিক, বিষ্ণুৰাম কলিতা, চন্দন কুমাৰ পাঞ্জিয়াৰ, ৰবি কাকতী, অমৰ শৰ্মা।
বহি - বসেন বড়ো, ড০ মামনি কলিতা, নাজনিন ৰহমান, জেবিন আকবৰ, ড০ নন্দিনী বৰুৱা (উপাধ্যক্ষা), ড০ অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ), ড০ জয়জ্যোতি গোস্বামী, ড০ মালবিকা ভট্টচাৰ্য্য, শশী মোহন দাস, মনালিচা ভট্টচাৰ্য্য, ড০ মনালিচা চৌধুৰি।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যবৃন্দ

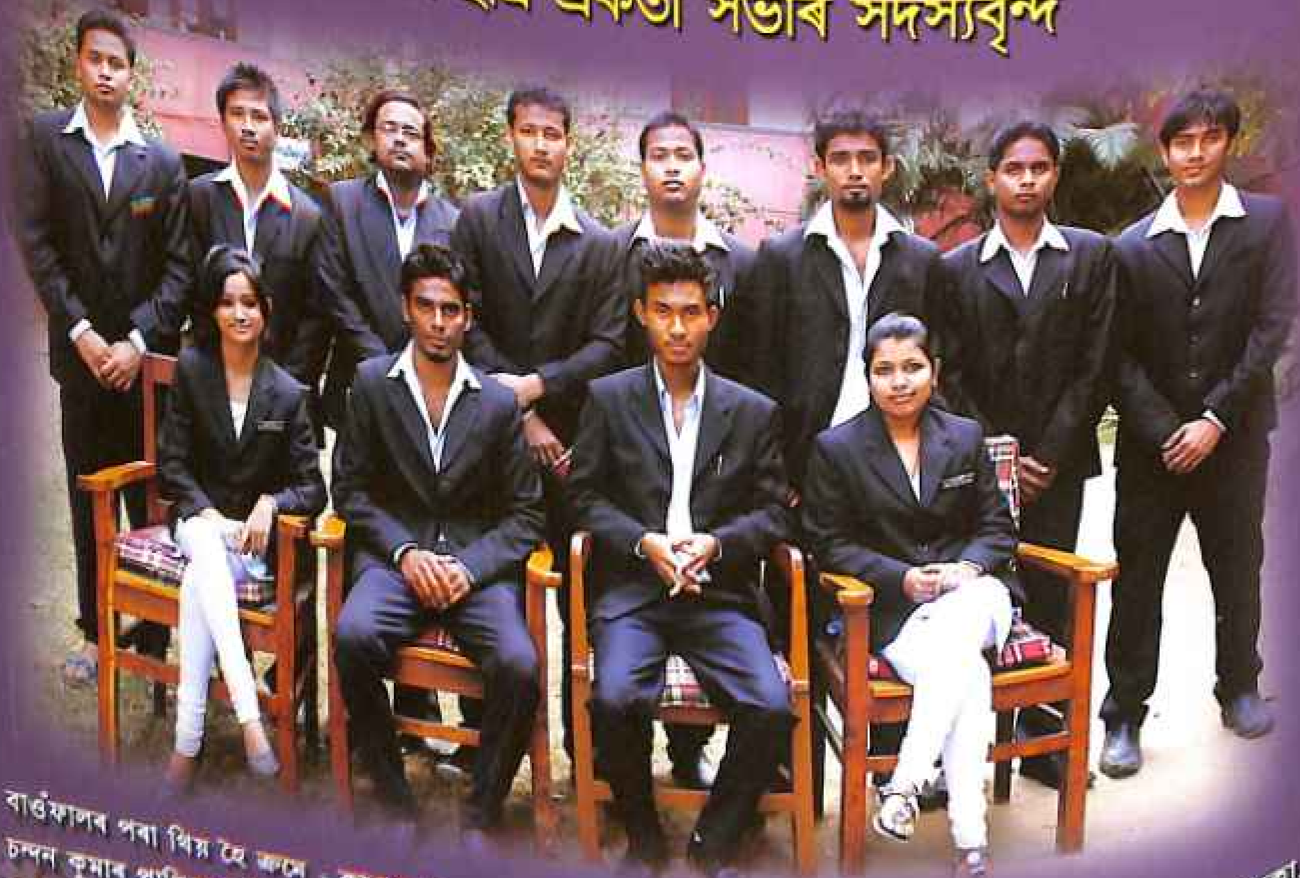

বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে - কাশ্যপ কিশোৰ বৰা, পৰাগ কুমাৰ দাস, অমৰ শৰ্মা, সম্ৰাট বৰুৱা, ৰঞ্জিত ডেকা, চন্দন কুমাৰ পাঞ্জিয়াৰ, বিষ্ণুৰাম কলিতা, দীপজ্যোতি শৰ্মা।
বহি - সংগিতা দাস, টংকু আব্দুল মালিক, পংকজ বৰা, ৰবি কাকতী।

CAMPUS GLIMPSES

CLASS ROOM

LIBRARY

CANTEEN

GYMNASIUM

IRLS COMMON ROOM

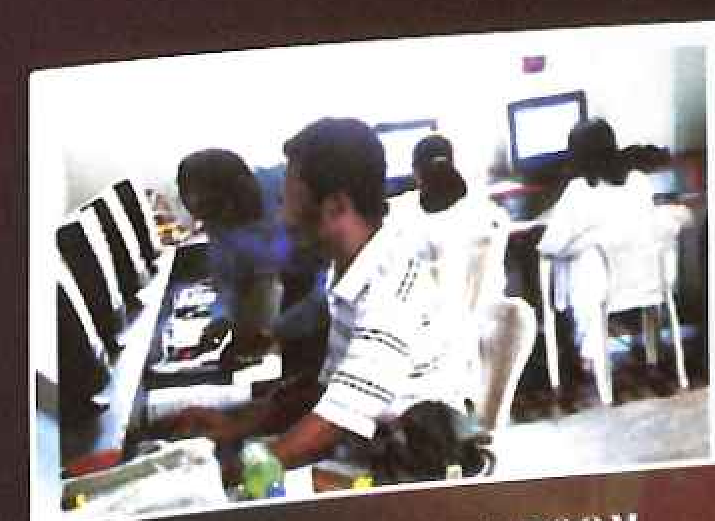

COMPUTER CLASS ROOM

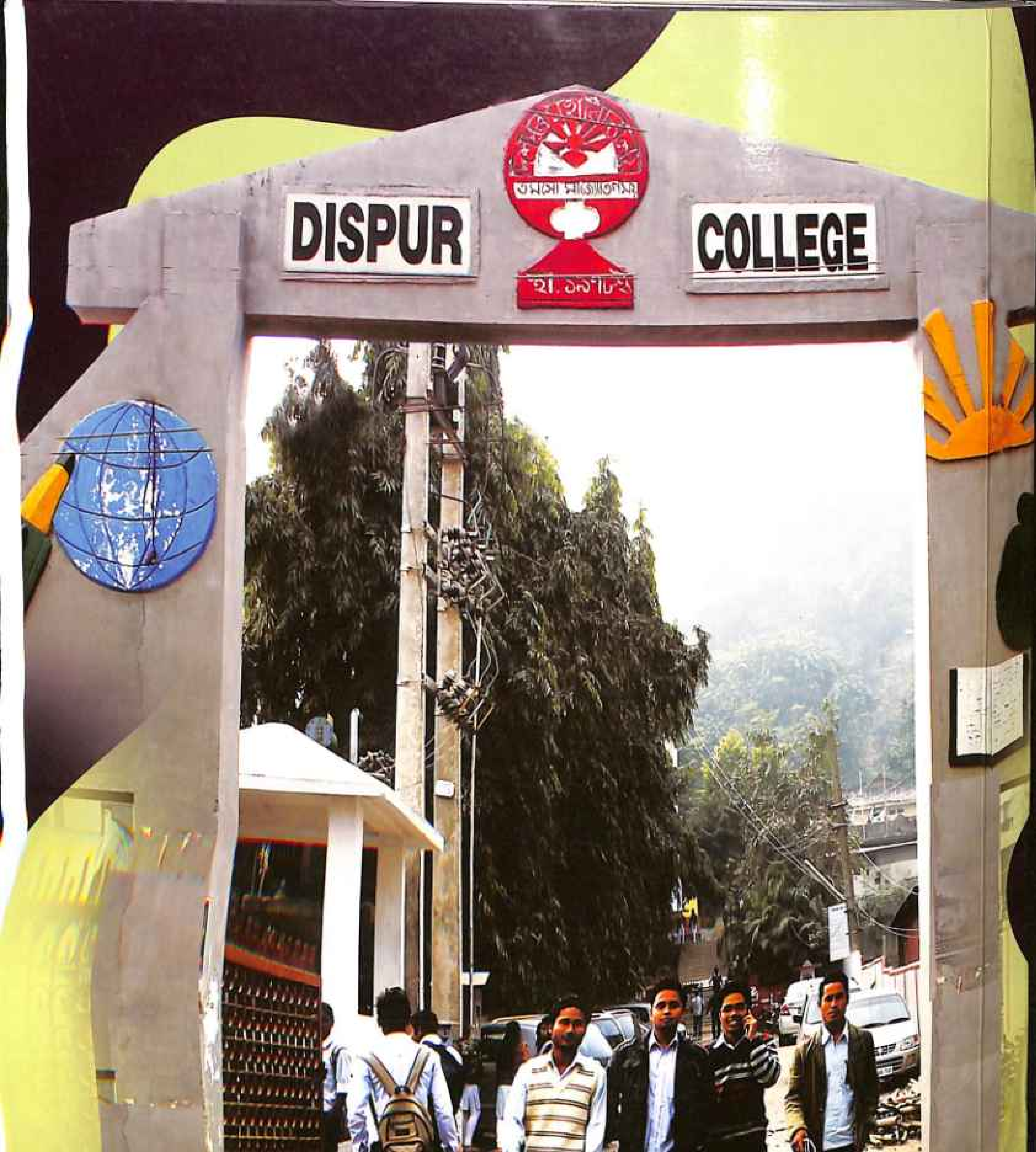
DISPUR
COLLEGE